

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BE CAREFUL WHAT YOU WISH FOR

WISH

THE ONYX MIST SERIES
SARA FLANAGAN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DILEK İÇİN ÖVGÜ

"Dilek çok benzersiz ve daha önce okuduğum hiçbir şeye benzemiyor. Sürükleyici, hızlı tempolu bir okuma, bir sonraki adımın nereye gideceğini asla tam olarak bilmediğimiz bir kitap, bu da onu gerçek bir sayfa çevirici yapıyor."

Jaclyn Kot | @jaclyn.kot

Yaşam ve Ölüm Arasında kitabının Amazon Çok Satan Yazarı

"Dilek, zengin ve sıcacık bir dünya kurgusu ve saf iyilikten karşılaşılabileceğiniz en tüyler ürpertici kötülüğe kadar ahlakın her tonuna sahip karakterlerin eşsiz karışımıyla tüm doğru noktaları vuruyor.

Fantastik büyü ve ham insani duygular, bu benzersiz sayfa çeviriciyi ören ipliği eşit ölçüde oluşturuyor. Sara'nın bundan sonra bizim için neler sakladığını görmek için gerçekten heyecanlıyım."

J. M. Rose | @thatwriterjess

"Bu kitap beni başından sonuna kadar kendine bağladı! Sara, Fae ve cin büyüsünü Wish'te birleştirerek gerçekten daha önce hiç okumadığım ama beni büyüleyen eşsiz bir dünya ve büyü sistemi yarattı!"

Kaitlyn | @kaitlynhillebrand

"Dilek, karanlık fantastik romantizmde sevdiğim HER ŞEYE sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda benzersiz bir yürek burkucu deneyim sunuyor.

Dilek'te bir cin, fae, kan büyüsü ve kötü kalpli kötü adamlar var.

Mora'nın yanında canı." Maryann |

@maryannaugerbooks

"FMC, dilekleri yerine getiren bir cin olarak lanetlenmiş, omzunda büyük bir çip ile mi? Evet, lütfen! Esas kızımızdan yayıldığını hissettiğiniz öfke, Sara'nın sizi sahnenin içine çekme konusundaki muhteşem yeteneğine katkıda bulunuyor. Çarpıcı görselleri sizi sarsıyor... Mora'nın son kurbanıyla birlikte. Kader arkadaşlarının bir tarafı ile ahlaki açıdan karanlık * şefin öpücüğü. Daha fazlası için sabırsızlıkla bekliyorum!"

Mary | @thebookdragon_

"Ne dilediğinize dikkat edin... Bu bir yol açabilir: W:

Tuhaf Ölümcül Görev

I: Sinsi Bekçi S:

Bıçaklı Huysuz Cin H:

Cehennem Kadar Ateşli

Savaşçı"

Alexis | @thepaperback_girl

"Atmosferik ve seksi olan DİLEK'i elinizden bırakmanız imkânsız. Baş belası bir anti-kahraman ve kusursuz bir dünya kurgusuyla Sara, baştan sona sizi içine çekecek bir hikâye örüyor."

Hope A. Brookes | @spinecracker_

"Vay. Vay. Vay. Vay. Bu çok iyiydi ve iyi bir roman için tüm tatlı noktaları vurdu - sizi hissettiriyor, uçurumun sonu ve karakterler ve ilişkilerle örülmüş bir olay örgüsü. Bu gerçekten çok karanlıktı. Mükemmeldi ve BUNUN GİBİ daha çok okumak istiyorum."

Courtney | @floofymoosereads

"Kötü niyetli FMC'leri tanımak çok eğlenceli. Mora'nın sebepleri ve güdülerini onu daha karmaşık bir karakter haline getiriyor.

ama aşk."

Rachel | @rachelelysebooks

"Dilek gerçekten eşsiz bir hikâyeydi ve her dakikasına bayıldım! Beş yıldızlı bir kitapta aradığım her şeye sahipti. Sürükleyici bir hikaye, ilginç karakterler, yaratıcı bir sihir ve beni daha fazlasını istemeye iten bir son!"

Vee | @readswithvee

WISH

O İXİ YX MI ST SE R IES B O O
It 1

SARA F LANAGAN

Dilek

Sara Flanagan Copyright

©2024 Sara Flanagan Editing by New

Ink Book Services

Veerie Edits tarafından redaksiyon Ritika

ve Lwazi Vazhure tarafından Hassasiyet Okuması

Kapak Tasarımı: Hey Gigi Creatives

Kapak Flask Oluşturma: Covers by Jules

Biçimlendirme: Sara Flanagan

New Ink Book Services'ten Harita, Bölüm Başlıkları ve Orijinal Matara Tasarımı

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap sadece kişisel zevkiniz için lisanslanmıştır. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap eleştirilerinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar hayal ürünüdür ve yazarın hayal gücünün bir ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazarın niyeti değildir.

Dilek olgun temalar içerir ve yetişkin bir kitleye yöneliktir.

Bu kitap, bazıları için tetikleyici olabilecek konular içeren karanlık bir fantezi romantizmdir. Daha fazla bilgi için lütfen saraflanaganbooks.com adresini ziyaret edin.

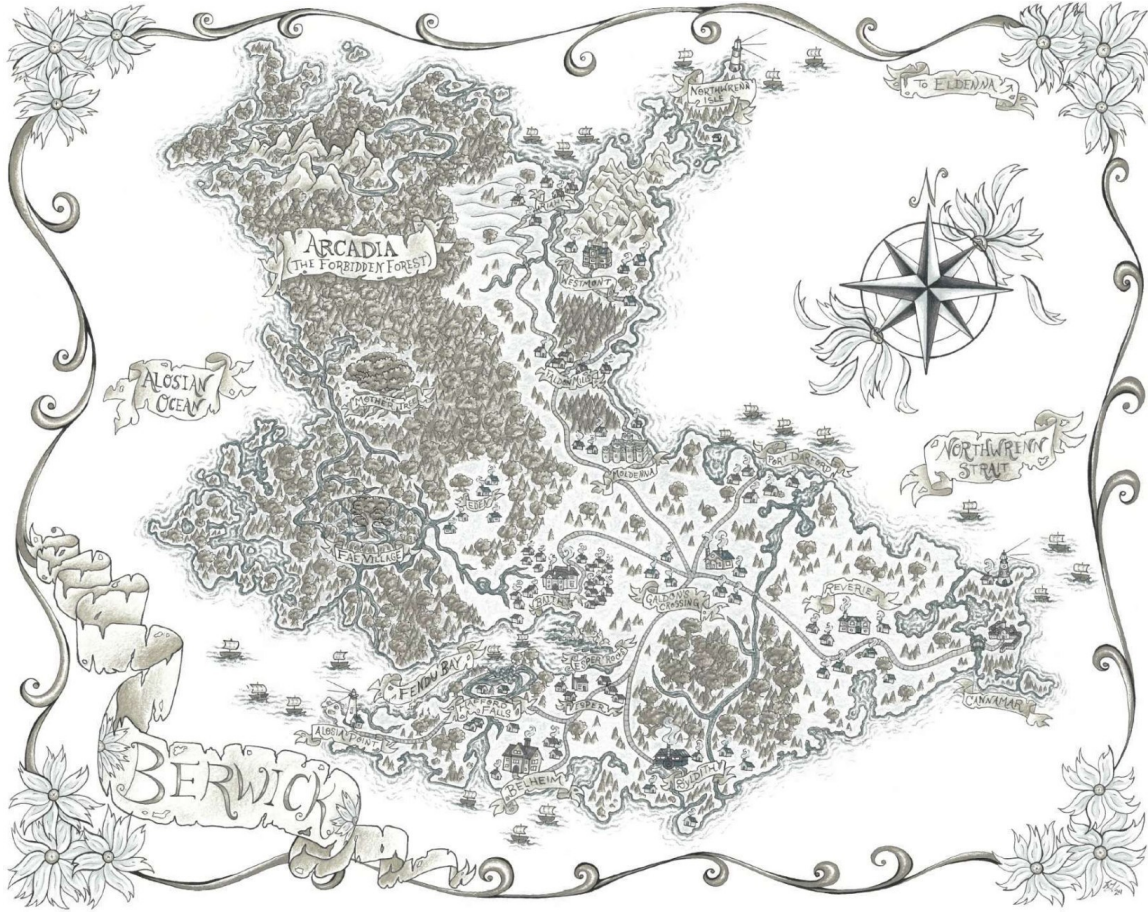
OYUN LİSTESİ

Oblivion - Neoni x Zayde Wølf
Eyes Don't Lie - Isabel LaRosa
Lethal Woman - Dove Cameron
Make Me Wanna Die - The Pretty Reckless
Demons - Hayley Kiyoko
Snakes - Miyavi & PVRIS
Lovely - Billie Eilish, Khalid
Enemy - Tommee Profitt Feat. Beacon Light & Sam Tinnesz
Vampire - Olivia Rodrigo | Rain Paris'in Rock Versiyonu Dead
Man - David Kushner
We Go Down Together - Dove Cameron & Khalid Dying
Star - Ashnikko
Ne Olabilirdi - Sting Shadow -
Livingston
İç Huzurun Ölümü - Bad Omens Kötüler
Nasıl Yaratılır - Madalen Duke Bir Cadının
Dudakları - Austin Giorgio
Shameless - Camila Cabello
Who's Afraid of Little Old Me - Taylor Swift You
Make Me Sick - Ashnikko
Rise - Katy Perry

Spotify alma Listelerini saraflanaganbooks.com adresinde
bulabilirsiniz

HİZMETLERİNDE VE
FAALİYETLERİNDE
NİYOTRANSİYONU OLAN KİŞİLERE
GÖZLER.

7çM D TO 7çD R I EN, İvİY L OVE.

PROLOGUE

Mora 300 Yıl Önce

Acı dayanılmazdı, tüm varlığı çözülrken acı verici dalgalar halinde yükseliyor ve doruğa ulaşıyordu. Mora dişlerini o kadar sıktı ki, baskı altında çatlayabileceklerinden korktu. Alabildiği kadar havayı içine çekerek nefes nefese kaldığını fark etti, kalın tükürükler çenesinden aşağı damlıyordu. İnatla, yaklaşmakta olan dönüşüme tüm gücüyle karşı koydu. Ölmek böyle bir şey olmalıydı.

Yine de bu onun sonu değildi. Hayır, hayır, ölüm çok nazik olurdu. Artık Dother'in soğuk ve kara kalbinde zerre kadar iyilik olmadığını en ufak bir şüphe duymadan biliyordu. Bunun yerine, ona kendi yanında uzun, üzücü bir varoluş hediye etmişti. Sonunda, hiç tahmin edemeyeceği bir şekilde ona sahip olmuştu. Bu iğrenç fikirle boğuşurken boğazı safrayla yandı.

Sanki düşünceleri onu çağırmış gibi, Dother gölgelerin arasından çıktı, yakışıklı yüz hatlarını şeytani bir sırıtış kapladı. Kadının önünde diz çökerek çenesinden tuttu ve onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. Zaferiyle parlıyorlardı.

Başparmağını kızın alt dudağında gezdirip ağzındaki salyayı akıtırken eğildi ve fısıldadı: "Gitmene izin vereceğime gerçekten inandın mı Hazine?"

Kendine rağmen dudaklarından boğuk bir hıçkırık kaçtı. Acı, vücudunu pençeleyerek genişlemeye devam etti. Kaçış yoktu. Bu onun çöküşü olacaktı. İradesi sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyordu.

Zihni yarışırken, umutsuzca bir çıkış yolu aradı. Ama acıdan zar zor nefes alabiliyordu. Bu kaçınılmazdı... onun olacaktı. Onun isteklerini yerine getirecek, onun arzularını gerçekleştirecekti. Bundan sonra olaklardan kaçış yoktu.

Mora gücü azaldıkça sızlandı ve göğsünün ortasında ani bir çekilme hissetti. Sanki biri bir ipliği çekmiş, formunu daha esnek bir şeye dönüştürmüştü. Duman gözeneklerinden sızarak onu yavaşça serin bir okşayışla sardı. Vücudundan aşağıya, ayaklarının dibine atılmış süslü kristal şişeye doğru sürünerek ilerledi.

Kadının çenesini rahatsız edici bir şekilde sıkarak Dother kıkırdadı ve onu bırakıp kalçalarının üzerine oturdu. Bundan sonra ne olacağını izlemek istiyordu. Onun yıkımından zevk alıyordu.

Ama Mora izlemedi. Bunun yerine, Dother'in masmavi gözlerinin içine bakarak ona sessiz bir söz verdi. Onun felaketinden pekâlâ sorumlu olabilirdi. Ama kadın onun sonu olacaktı.

BÖLÜM 1

Mora

Mora'nın avucunda bir acı filizlendi, çılgın kalbiyle birlikte atan yoğun bir sızı. Sıkıdığı yumruğunu daha da sıkarak keskin sızıya odaklandı. Onu zihnindeki karanlıktan çekip çıkarmasını diledi. Nefes almakta zorlanıyordu; serin bahar havasını hızlı soluklarla içine çekiyordu ama bu ciğerlerini doldurmaya yetmiyordu. Bitki bahçesini canlandırıldığında duyularına saldıran narenciye kokusundan onu kurtarmak için çok az şey yaptı.

Lanet olası melisa. *Onun* anılarını çağırıyordu.

Her nefesine musallat olacağım.

Mora, sanki Dother'in sesinin yankısını susturacakmış gibi başını salladı. Tırnaklarını avucuna batırdı ve acının şiddetlenmesiyle irkildi. Sanki sıkışmış gibiydi; hareket edemiyor, kurtulamıyordu.

Geniş bahçeye bakarken, bitki ve çiçek tarhlarının simetrisine odaklanmaya çalıştı. Her biri, dar bir yürüyüş yolu tarafından kesilen karşısındakinin mükemmel bir aynasıydı. Etrafları bakımlı çitlerle, gül çalılılarıyla ve yüzeyi hâlâ ince buz parçalarına tutunmuş, kışın kucagından ayrılmak istemeyen bir gölü çevreleyen ağaç kümesiyle çevriliydi. Ölüm ve yaşam arasındaki çizgide duran her şey, bahar Berwick'i bulduğu için uyanmayı bekliyordu.

Hafif bir esinti Mora'nın uzun, koyu kahverengi bukleleri arasında dans ediyor, yuvarlak yanaklarını gıdıklıyor ve alnında boncuk boncuk biriken teri serinletiyordu. Daha yavaş, daha derin bir nefes aldı.

Tanrım, elbisesi çok sıkı geliyordu, göğüs kafesini kavrayışı ciğerlerini doldurma çabalarına karşı savaşıyordu. Bir elini altın kemerin üzerinde gezdirirken yumuşak, turkuaz kumaşı tırmaladı, dumanını pençelere dönüştürüp kendini özgür bırakmayı hayal etti. Ne yazık ki lordun dileği buna izin vermiyordu. Ne kadar denerse denesin, elbisesini yırtıp atabileceği bir boşluk bulamadı.

Odaklan, Mora.

Bu sabah odasının kapısının altında bulduğu notu düşününce ilginç bir öğleden sonrasının onu beklediğini fark etti. Günündeki bu kesinti şimdiden hoşuna gitmişti. Yine de bundan ne anlam çıkaracağından emin değildi.

Şimdilik tek yapabildiği hayal etmektir. Bahçelerde yapılacak çok şey vardı.

Doğanın canlı renklerden oluşan bir kaleydoskopla dönüşmesi, her bir yaprak ve çiçeğin kendi zamanında açması haftalar alıyordu. Soylular sabırlı olmalarıyla tanınmazlardı ve Mora'nın Bekçisi de etkilemek için yanıp tutuşuyordu. Basit bir dilek ve doğanın programının artık bir önemi yoktu.

Mora hayatı aceleye getirebilirdi. Neredeyse her şeyi yapabilirdi. Ne kadar güçlü olursa olsun, güçsüzdü - bir hevesle dumana dönüşmek dışında, kendi büyüsunü özgürce kullanamazdı. Bekçisinin isteklerine ve yaratabildiği boşluklara bağlıydı. Şişesini elinde tutan her kimse, onu emirlerini yerine getirmeye zorluyordu. Bir süreliğine. Yine de ondan sadece üç talepte bulunabilirlerdi. Üçüncü dileklerini söylediklerinde, bir daha asla Mora'nın Bekçisi olamazlardı.

Dother hariç.

Onu ilk gördüğü andan itibaren, Dother asla gitmesine izin vermeye niyetli değildi. Yaptığı lanet onu kendi soyuna bağlamıştı. Böylece istediği her şeyi, istediği sıklıkta isteyebiliyordu.

Ve istemekten en çok hoşlandığı şey...

Mora'nın kasları gerildi, karnında bir panik ve öfke seli çalkalandı.

O öldü, o öldü, o öldü.

Kendisini şimdiki zamana hapsedmesine ve Dother'in zihninde süregelen hakimiyetiyle savaşmasına yardımcı olacağını umarak bu hatırlatmayı defalarca tekrarlardı.

Öğle güneşi, büyük malikânenin arka tarafındaki cumbalı pencerelerden yansıyarak Mora'nın kehribar rengi gözlerine vuruyordu. Tısladı. Kör edici ışığa karşı elini kaldırdı ve ne yaptığıını fark etti. Dehşet içinde,

Mora bir gül fidanını tutmuş, öyle sert sıkılmıştı ki dikenleri derinlere gömülmüştü.

Ne güzel bir karmaşa yaratmıştı.

Derisine bastırarak Mora dişlerini sıktı ve dikenlerin yüzeye çıkmasını teşvik ederken yüzünü buruşturdu. Buna hiç gerek yoktu; kendini çözüp ısıltılı bir oniks sisi haline geldiği anda yarası iyileşecekti. Ama dikkatinin dağılmasının hoşuna gittiğini fark etti; zihni mutluluk verici bir sessizliğe büründü.

Son dikenini de toprağa atarken, yaradan sızan ve sıcak kahverengi tenini kaplayan kana baktı. Kan avucunun içinde birikmiş, kırmızı ve en ince altın çizgileriyle parlıyordu. Parmaklarından aşağı süzülürken büyülenmesine engel olamadı. Sıcak damlacıklar turkuaz elbisesinin uzun, altın uçlu kollarına sıçradı, kalçasındaki deri kesenin üzerinden yuvarlandı ve yere damladı.

Fiziksel acı hissetmek, kendi kanını dökmek nadir görülen bir şeydi. Belki de daha dikkatli olmalıydı... Gerçi zaten lanetlenmişti. Biri daha ne yapabilirdi ki?

Mora yumruğunu sıkıca sıktı ve giderek şiddetlenen zonklamadan çarpık bir zevk aldı. Parmaklarındaki çatlaklardan daha fazla kırmızı sıvı sızdı. Ardından neyin yükseldiğini fark etmedi. Toprak ona minnettardı ve karşılığında ayaklarının dibinde parıldayan meraklı, yaldızlı papatyalar hediye etti.

Mora eteğini toplayıp bahçelerde ilerleyene kadar altın yapraklarını uzattılar, her sanguineous damlasını yakaladılar, kanını doyuran nadir büyüyü emdiler. Siyah deri ayakkabılarının sert tabanları üzerlerine düştü, saplarını kopardı ve yapraklarını ezdi.

Yükseldikleri kadar hızlı bir şekilde soldular ve bir kez daha Mora'nın kanının çağrısını bekleyecekleri toprağın pençelerine geri döndüler.

Mora'nın parmaklarından altın renginin en ufak ipuçlarıyla parıldayan yoğun siyah duman döküldü ve yere sızdı. Yırtıcı bir dalga gibi bahçelere yaklaştı ve yoluna çıkan her bitkiyi okşadı. Gül çalılarına ulaştığında, ardında güzel pembe gül goncaları belirdi, çiçek açtılar ve sıcak güneşi selamladılar. İlerlemeye devam etti, malikânenin duvarına tırmanarak yeşil sarmaşıkları peşinden sürükledi. Yapraklar viridian renginin en inanılmaz tonlarına bürünerek malikânenin kırmızı tuğlalarını güzelce çerçeveledi.

Bahçe mükemmel olduğunda, Mora ağaçlarla yüzleşti. Göğsündeki ruhani ipliği çekerek ve mürekkep gibi bir sis bulutuna dönüşerek çözülmesine izin verdi.

Çimlerin ve ağaçların arasında kıvrılıp akarken, kendini toprakla bir hissetti. Sıcak bir neşe akımını ateşledi, lezzetli duygu kalbinde orman yangını gibi yayıldı. Üç yüz yıl önce, bir sırrı olan ve kendi yolunu çizme ihtiyacı duyan bir prenesten önce... Dother

-Kendini doğaya fazla bağlı hissetmiyordu. Şimdi ise toprakla bütünleşmek için sihrini kullanabileceği her fırsattan zevk alıyordu.

Bu ondan nadiren talep edilirdi -şimdiki Bekçisi bunu tam olarak talep etmemişti. Ama o da bunu talep etmemiş değildi. İsteddiği düşünülduğünde, bu mantıklı geliyordu. Kendini şımartma fırsatını nasıl kaçırabilirdi ki?

Mora'nın dumanının değdiği her yerde doğa uyandı. Toprak onu memnun etmek için can atıyordu; açıklanamaz bir sihir dokunuşu olmasa haftalarca hiçbir toprağın göremeyeceği dönümlerce bitki büyümesi yaratmıştı.

Dönen bir gölge yığını gibi bahçenin ortasına inen duman, karanlığın içinden parlayan kehribar gözleriyle bakan bir kadın şeklinde bir araya geldi. Duman solana ve Mora yeniden maddeleşene kadar, sanki oniks sisi hiç var olmamış gibiydi. Turkuaz elbisesinin uzun, trompet kolları, bahar esintisinin nazik okşaması sayesinde sakinleşmeden önce hayalet bir rüzgâr tarafından dövülmüş gibi dalgalanıyordu.

Güllerin tatlı kokusu havada asılı kaldı ve göğsünden bir ağırlık kalktı. Zihnini zehirleyen narenciyeden kurtulmuştu. Mora bir çiçek kopardı ve burnuna götürürken sıırttı. Koyu pembe tonları elbisesini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu, bu yüzden dikenlerini dikkatlice kopardı ve sapını saçlarının arasına sıkıştırdı.

Malikâneye dönme vakti gelmişti. Mora batı köşesine sıkışmış hizmetçi kapısına doğru ilerlerken dalgın dalgın baktı. Hayal gücünü serbest bırakarak, Yasak Orman'ın görkemli çiçekleri ve ağaçları arasında saklanan bir yaratık olduğunu hayal etti.

Ah, Fae olmak, yalan söyleyememek ama hilede yetenekli olmak. Bekçisinin isteklerini kendi iradesine göre şekillendirebilme yeteneği hoşlarına giderdi. Mora kıkırdadı, birlikte oynayabilecekleri korkunç oyunları hayal etti - sadece bir tanesiyle tanışmış olmasına rağmen onlarla garip bir akrabalık duygusu hissetti. Kısa bir süre. Bu anıyı, karşısına çıkan Fae'lerle birlikte yakmayı tercih ederdi.

Fae'ler nadiren görülürdü, ormanlarına kimse girmezdi. Yüzyıllar önce gerçekleşen Göç'ten sonra orman buna izin vermemişti. Orta ve batı Berwick'te uğursuz ağaçlardan oluşan bir duvar dimdik ayakta duruyordu, etrafı çalılık ve fundalıklarla çevriliydi, öyle ki içeri girmek imkansızdı. Söylentilere göre ağaçların kendileri de hareket ediyor ve geçmeye çalışanların yolunu kesiyordu.

Geçiş için bir adak bırakılması gerektiği zamanlarda çok az kişi içeri girmeye cesaret edebilirdi. Daha da azı layık görüldü. Ve ağaç sınırından geçenler asla geri dönmedi. Ta ki bir gün tüm insanlar ve Buçukluklar peşlerinde büyük bir fırtına ile ormandan kaçana kadar. Sanki ormanın kendisi onları kovalamıştı. Ve Berwick'te hayat bir daha asla eskisi gibi olmadı.

Buçuklukların azınlığı, ormanda doğan insan-Fae melezleri, Berwick'in daha önce hiç görmediği güçlerle donatılmıştı. Keşfedildiklerinde cehennemle yüzleştiler.

Hapsetme Kanunları.

Yasak olarak etiketlenenler, en zayıf büyü yeteneklerine sahip olanlar bile hapsedildi. Manastırlarda tutulur, incelenir ve bazen, eğer güçleri işe yarıyorsa, soylu evlere sözleşmeli olarak verilir.

Bazıları kaçtı ve saklanmaya çalıştı. Yakalandıklarında bunu hayatlarıyla ödediler. Buçukluklar arasında büyü olmayanların canı bağışlandı ama yetenekleri olan bir çocukları olduğunda, onları Kral Muhafızlarına teslim etmeleri istendi.

Hiçbiri ormanın kucağına geri dönmedi. Artık hoş karşılanmıyorlardı.

Göç, Mora'nın doğumundan önceki bir zamandı. Berwick'in tarihinde korkunç bir nokta. Anne ve babasının çok iyi bildiği bir olaydı; kaosun içinde büyümüşler ve kaosun ardından hüküm sürmek için ellerinden geleni yapmışlar, kızlarını ailelerinin çıkardığı yasalardan kurtarmaya çalışırken kendi kaoslarını yaratmışlardı.

Fae'ler hakkında bildiği tek şey, herkesin bildiği tek şey, yakalanan Yasaklıların hikayeleriydi. Muhafızlar tarafından çalınan ve sanatlarına acınası bir şekilde dokunan hikayeler. Pek çok soylu evin mimarisinde Fae'lerden esintiler vardı. Buçukluk masalları ustalıkla tahta ya oyulmuş ve boyayla harmanlanmıştı. Yasaklılar tarafından yapıldı.

Ailesinin ve... Dother'in çabalarına rağmen bugün de durum pek farklı değildi.

Dother'in adı zihninde yankılanırken Mora'nın midesi çalkalandı; hayır, onu bir daha düşünmeyecekti.

Acı düşünceleri bir kenara iten Mora, çalışmasını son bir kez daha inceledi. Göğsündeki gurur kabardı ve canlı süslemelerin geçit törenine bakarken yüzü güldü. Yasak Orman'ın onu bağrına basmaması aptallık olurdu. Görkemli bir yaşam cenneti yaratmıştı ve yeşilliklere bakmak isteyebilecek herkesi çağırıyordu.

Peki ya Lord... adı neydi? Tanrılar ona yardım etsin, Mora emin değildi. Sarmaşıklardan bir yaprak kopardı ve zihninde cevabı ararken onunla oynadı. Umutsuzdu.

Aslında isimlerini ezberleyecek kadar önemsemiyordu. Bekçileri yüzyıllar boyunca birbirine karışmıştı. Yine de bunu hak edenlerin ölümlerine dair güzel anıları vardı. Yalvarışları, özürleri, durmak bilmeyen zırlıtlarının onu durmaya ikna etmeyeceğini anladıkları an... bu onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar mutlu ediyordu.

Yine de çoğunun kendilerine ne dediğini hatırlama zahmetine katlanamıyordu.

Ne olursa olsun, bu lordun istediği olursa, bu gece Westmont'un soylularından oluşan büyük bir toplantı olacaktı ve belki de Berwick'in geri kalanından zenginler ortaya çıkmaya tenezzül ederse daha fazlası olacaktı.

Bu Bekçi sırık gibiydi, kızıl saçlıydı ve güvensizliğinin ağırlığı altında boğuluyordu. Ona açıkça söylememiş olsa da, *kendisini unutulmaz kılmasını* istemesi yeterince açıktı. Lordluk ona yeni miras kalmıştı. Ve tek bir cümleyle zayıflığını paylaşmıştı - kabul edilmek için çaresizdi. Mora'nın faydalanmak istediği bir zayıflıktı bu. Mora nasıl yapacağına henüz karar vermemiş olsa da, aşağılamak açık bir hareket tarzıydı.

Omurgasını sıcak bir ürperti kapladı ve gözüne bir hareket çarptı. Ağaçlar... garip bir şekilde eğilmişlerdi, sanki arkalarındaki bir şeye uzanıyorlarmış gibi neredeyse amaçlı bir hareketti bu. Yarattığı gölgelik güneşi engelliyor, ağaçların arasındaki boşlukları gölgeliyordu. Ama orada bir şey vardı, onu çağıran bir şey. Hayatında duyduğu en güzel şarkının fısıltıları rüzgârda dans ediyor, onu çağırıyor ve cenneti vaat ediyordu. Hiç düşünmeden ileriye doğru tek bir adım attı.

Gözlerini kısıtığında, gördüğüne yemin edebilirdi...

Göz açıp kapayıncaya kadar ağaçlar tekrar şekil aldı ve hayalet ortadan kayboldu. Tüyleri diken diken oldu ve hizmetçinin kapısını yırtıp açarak dar koridorlara daldı. Ama göğsünde sıcak bir şeyler çarpıyor, ağaçlara doğru koşması ve asla arkasına bakmaması için ona yalvarıyordu.

BÖLÜM 2

Mora 300 yıl önce

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?" Göz kamaştırıcı mavi gözleri ve en çökmekte olan sütlü çikolata renginde dağınık saçları olan gösterişli bir haydut elini uzattı.

Mora dudağını ısırdı, adamın güneşte kızarmış parmaklarına baktı, avuçları terlemişti ve titriyordu.

Uzak köşedeki biri kemani o kadar hızlı çalıyordu ki, kadının parmaklarının teller üzerinde nasıl bu kadar hızlı hareket edebildiğini merak etti. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti, sadece annesinin saygıdeğer bulduğu müziklerle büyümüştü. Arpın meleksi tınları, kemanların sakın notaları ve piyano tuşları ahenkli bir melodiye dönüşüyordu. Yine de hiçbir zaman meyhanenin kemancısının dayanıklılığına sahip olamadılar.

Ve ah, nasıl dans ettiklerine şahit olsaydı annesi nasıl da kasılırdı. Vücutlarının yakınlığı, pratik olmayan, hantal hareket etme şekilleri. Ama babası şenliğe katılmak için can atardı.

Neredeyse tüm oda dans ediyor, müziğin neşesinde kayboluyor, ayaklar dökülen birayla yapış yapış olmuş yıpranmış ahşap zemin üzerinde tepiniyor ve kayıyordu. Bu, tadını çıkarmak için gizlice kaçtığı türden bir eğlenceydi.

Özel koruması Philip, onun gittiğini görünce çok öfkelenenecekti. Şimdi onun kırmızı, çilli yanaklarını ve sinirlendiğinde alnında beliren kırısklığı hayal edebiliyordu.

Ama sivil huzursuzluk ve evlilik ihtimalleri üzerine konuşmalarla dolu bir geceye daha katlanamazdı. Bu düşünce karşısında neredeyse öğürecekti.

"Beni yaraladın," dedi adam, kadın ona katılmak için hareket etmediğinde. Suratını asarken gözleri neşeyle parlıyordu. Adam elini çekip koyu yeşil pantolonunun altından geçirdi, kadın da elinin hareketini takip etti, gözleri hâlâ o bronzlaşmış, nasırlı parmaklardaydı. Adam parmaklarını kemerine dolanmış deri kayışlarla bağlı kırmızı bir dergiye vurdu. Koyu kahverengi deri bir kesenin altından sarkan gümüş toka, işaret parmağını süsleyen tuhaf bir yüzükle birlikte mum ışığında parlıyordu.

Metal, büyük, inci beyazı bir mücevherin etrafında kıvrılmıştı. Adam elini hareket ettirdikçe yüzük muhafazası içinde bükülüyor ve Mora kendini irise fazlasıyla benzeyen obsidyen bir boşluğa bakarken buluyordu. Mora'nın midesi sıkıştı. Onu mu izliyordu?

"I..."

"Her zaman fazla mı düşünürsün, Hazine?" Kız gözlerini ona çevirmeyince, aynı süslü parmağını çenesine götürdü ve bakışları buluşana kadar hafifçe itti. "Dans et benimle."

Bu sefer bir soru değildi. Ama yine de başını salladı.

Kabul ettiği anda, elleri belinin kıvrımını buldu ve onu havaya kaldırmadan önce bir an tereddüt etti. Adam onları kaygan zeminde döndürürken kız ciyakladı, adamın gürleyen kahkahası kulaklarına müzik gibi geldi. Döndükçe adamın sarhoş edici kokusu onu içine çekti; taze otlar, lavanta, adaçayı ve kekiğin aromatik bir karışımı ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığı bir şeyle serpiştirilmiş narenciye'nin en tatlı sıçraması. Bakır mı?

En sevdiği nedimesi Rosemary'den çaldığı sade gri elbise, muhteşem elbiselerinden daha az olsa da onlarla birlikte dönüyordu. Kumaş sertti, ayak bileklerini gıdıklıyor ve ipeksi tenini çiziyordu. Bu tuhaf dokuya dikkat edecek kadar akli olsaydı kıvranırdı. Ama o kristal mavisi gözlerde kaybolmakla çok meşguldü.

Parlak bir gülümseme tüm yüzünü kapladı, yanakları sızladı ve annesinin şimdi onu görebilseydi ne diyeceğini merak ederken kıkırdadı. Ve eve döndüğünde alacağı azarı.

Onu sıkıca tutarken gergin kaslarını hissetmek kalbinin çarpmasına neden oldu ve ayakları yere değene kadar vücudundan yavaşça aşağı kaymasına izin verdiğinde nefesi kesildi. Yutkundu, beyaz tuniğinin gevşek bağcıklarının arasından görünen saçlarına bakarken elleri adamın sert göğsünde kaldı.

Adam müziğin ritmine hiç uymayan, telaşsız bir dansla onları yönlendirdi. Beklediğinden daha az beceriksizdi, hareketleri neredeyse bir vals kadar yumuşaktı ve onun farklı bir dans türünde yetenekli olup olmadığını merak ettiğinde kızardı.

"Adınızı bilme şansına sahip olabilir miyim?" diye fısıldamak için eğildiğinde gözlerinde kendini beğenmiş bir eğlence parlıyordu.

Adamın sakalı tenini gıdıklarken kadının omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü. Sakalları bakımlıydı, kesilmişti ama yanaklarını kızdıracak kadar da dağınıktı. Adamın ılık nefesinin kulağını öptüğünü hissetti ve kendini o yöne doğru sallanırken buldu.

Bir isim. Tanrım, sahte bir isim hazırlamayı düşünmemişti. "Önce beyler," dedi rahatsız bir şekilde kıpırdanarak.

Geri adım atmaya çalıştı ama adam elini tuttu ve o daha hareket edemeden göğsüne bastırdı. Kalbinin sakin ve sabit atışı onu karşıladı ve onu sinirlendiren bir şey olup olmadığını merak etti.

"Sanırım önce bayanlar," diye karşılık verdi elini kaldırıp parmak eklemlerine yumuşak bir öpücük kondurmadan önce.

Dudaklarını dudaklarında gezdirirken nefesi boğazında düğümlendi. Adam doğrulurken sinsî bir gülümsemeyle onu onurlandırdı. Piç kurusu ne yaptığını biliyordu.

Bir isim. Bir isim. Bir isim düşün.

"Morrigan," diye geveledi. Ağzında kötü bir tat bırakmıştı ama aklına başka bir şey gelmiyordu.

Adam homurdandı. "Pekâlâ, Morrigan."

Lanet olsun, onun saçmaladığını biliyordu.

Şakacı bir tavırla kızın koyu renk buklelerinden birini çekiştirdi. "Ben Cillian. Ve seninle tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Cillian," diye tekrarladı. Adamın doğru söyleyip söylemediğini merak etti. Yine de, her şey düşünüldüğünde, bunun pek önemi yoktu.

"Kaç yaşındasın Hazine?"

Mora gerçek yaşını söylerken hiç tereddüt etmedi. "Yirmi bir."

Sırıttı. "Benden on iki yaş küçüksün ama bunun bir sorun teşkil etmeyeceğinden eminim." Parmaklarını birbirine dolayan Cillian onu boş bir masaya doğru çekti. Bu kadar gürültülü ve kalabalık bir ortamda nasıl sohbet edeceklerini bilmiyordu. Ama yine de heyecanlanmıştı.

Onları, biri devrilmiş ve altın rengi bir bira birikintisinin içinde yatan bir yığın terk edilmiş kupa karşıladı. Elbisesine baktı, acaba

Lekeli olarak geri verirse Rosemary üzülmüdü. Gerçi ödünç almak istememişti ama Rosemary yine de memnun olmayacaktı.

Şatoya döndüğünde karşılaşacağı cehennem kaçınılmazdı. Neden anı yaşamasındı ki? Ayrıca Rosemary'ye eski elbiselerinden birini vererek bunu telafi edebilirdi.

Arkalarından bağırışlar yükseldiğinde Mora yıpranmış, parçalanmış sandalyeye uzandı. Cillian'ın arkasına sıkıştırılmadan önce irkilmek için ancak bir dakikası vardı, Cillian'ın duruşu savunmaya yönelikti. Kaba parmaklar elbisesinin kenarlarını kavrayarak tenini sıkıştırdı. Acının ısırmasıyla tısladı ve çekilmeye çalıştı ama Cillian'ın tutuşu sıkıydı. Vücudundaki her kas gerildi, dövüşe hazırды.

Omzunun üzerinden bakınca, gerçeklik çirkin yüzünü gösterdi.

İki vahşi, Tanrı bilir hangi nedenle birbirlerini yumrukluyordu. Mora, hırpalanmış bir yumruğun yıpranmış bir yüze gürültülü bir çatırtıyla inmesiyle irkildi. Saldırgan geri çekilerek kurbanının artık çarpık olan burnunu ortaya çıkardı. Burun deliklerinden kan fışkırıyordu. Titreyen elleriyle kendi burnuna dokundu, parmağını burnunun uzun, zarif köprüsünde gezdirdi ve burnunun kırıldığını hayal ederek irkildi.

İkinci adam kolundaki kanı silerken yüzünü buruşturdu. Kan yanağına bulaşmış ve gömleğinin koyu renkli kumaşını lekelemişti. Ama bu onu duraksatmadı. İleri atıldı, diğer adamı ortasından yakaladı ve ayaklarından yere düşürdü. Masanın üzerine, neredeyse oturduğu yere yakın bir yere düştüler, zayıf ahşap basınç altında patlıyordu.

Kıymıklar havada uçuşurken Cillian geri çekilerek Mora'yı büyüyen kalabalıktan uzaklaştırdı. Küçük bir parça Mora'nın derisini sıyırdı ve kolundan aşağı kan damladı.

Odayı bir ses senfonisi kapladı, histerik bir coşkuyla tezahüratlar patlak verdi. Kalabalığın içinde bir bulaşıcı hastalık gibi yayıldı, sarhoş ve kabadayılara yapıştı. Ve çok geçmeden yeni kavgalar patlak verdi.

Avuçlarında yeni bir ter dalgası toplandı ve kalbi göğsünde dört nala koşmaya başladı. Onun burada ne işi vardı?

Büyü bozulmuştu ve şimdi gözlerinde hüznü bir pırıltı olmadan çevresini inceliyordu. Başbozuk kalabalık giderek daha da azgınlaşıyor, onu ve Cillian'ı bir an önce tüketmek için can atıyordu. Taverna sıkışık ve kalabalık bir karmaşaydı. Çok sayıda köhne masa duvarlara yaslanmış, üzerleri lekelerle ve terk edilmiş yarı sarhoş kupalarla kaplıydı. En uçtaki barda, barmenlerin güvenliğiyle ilgilenmediği belli olan biri çalışıyordu.

müşterilerine bakıyordu. Barın üstünü temizlemek için kullandığı kirli bezle alnındaki teri sildi ve kavga eden serserilere ilgisiz bir şekilde baktı. Ve kemancı tutkuyla çalmaya devam ederken, birkaç sarhoş etrafını sarmış, çok yakınına kadar sokulmuş ve açgözlü parmaklarını yıpranmış, sarı elbisesinin üzerinde gezdiriyordu.

Mora'nın dudakları titrerken bakışları çılgınca odanın içinde geziniyordu. Dans, flört, anonim olmanın verdiği keyif, hepsi uçup gitmişti. Cillian elbisesini hala koruyucu bir şekilde kavrarken, kalabalık meyhaneyi yutmaya çalışıyordu; sırtını duvara dayaması ve büyüleyici bir yabancının onu kargaşadan koruması uzun sürmeyecekti.

"Özür dilerim," diye kekeledi Cillian'ın arkasından, duyup duymadığından emin değildi. Mora kendini Cillian'ın elinden kurtardı ve düzensiz müşterilerin arasına daldı. Mora kalabalığın arasına karışırken Cillian'ın yüz hatları panikle boyandı. Adam ona doğru uzandı ama kız çok hızlıydı.

"Bekle!" Cillian'ın sesi çaresizdi, müziğin ve seslerin kakofonisi üzerinde yükselecek kadar yüksekti. Ama kapıya doğru ilerlerken arkasına bakmadı.

Mora binanın taş cephesine yaslanmış, gözleri kapalı ve avuçlarını göğsüne bastırmıştı. Sert yüzey aceleyle aldığı her nefeste sırtına batıyordu ama ara sokağın gölgeleri onu kucaklıyor, hızla atan kalbini sakinleştiriyordu.

Bir meyhaneye gizlice girerken ne düşünüyordu? Bu onun Moldenna'daki en pervasız macerasıydı - Philip nereye gittiğini asla bilemezdi. Hiç kimse bilemezdi.

Göğsünde sıcak bir his belirdi ve kalbinin üstündeki noktayı ovuşturdu, kaşları çatıldı.

Bir şey dikkatini çekti ve gözleri tam zamanında açılarak üzerinde yükselen karanlık figürü yakaladı. Siyah kukuletası yüzünü gizliyordu ama ona doğru uzanan hafif bronzlaşmış, kaslı ön kolundaki kalın yara izlerini seçebiliyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldanarak geri çekildi.

Adam elbisesinin önünü kavradı, uzun parmakları sert kumaşın üzerinde kıvrılırken onu öne doğru çekti ve sırtını duvara çarptı. Ciğerleri hava almaya zorlandığında çığlık attı ve göğsünde gıcırdayan bir acı yankılandı.

Adam soğuk bir bıçağı boğazına bastırmadan önce gözlerini kırpmaya fırsat bulamamıştı, keskin metal tenini öpüyordu. Dudaklarından bir inilti kaçtı ve ciğerlerini doldurmak için mücadele ederek hırıldadı. Gözlerinde yaşlar birikti ama titrememek için kendini zor tuttu.

Derin, gürleyen bir ses onu yıkadı. "Merhaba Prenses."

BÖLÜM 3

Mora

Mora rahatça tezgâha yaslanmış, bir yandan mutfaktaki koşuşturmayı izlerken bir yandan da çaldığı bir parça çikolatalı trüfün tadını çıkarıyordu. Sert kabuk dilinin üzerinde eriyor, ağzını sevdiği çökmekte olan, acı tatlı lezzetle sarıyordu. Yumuşak, kremi ganaj dolgusuna geldiğinde iniltisini bastırdı. Tanrım, bunlarla yaşayabilirdi.

Tepsiden bir çikolata daha aldı ve gözleri odada dolaşıp birini ararken ağzına attı.

Çelik gibi bakışları geniş kahverengi gözlü bir beyefendiye takıldı. Keten önlüğüne un serpilmiş ve uzun, kahverengi kollarına yapışmıştı; koyu renk saçlarına da bir tutam serpmeyi başarmıştı. Ellerini yapışkan bir hamur topuna bastırarak durdu ve ona baktı. Mora göz kırparak fırıncıyı bir şey söylemeye cesaretlendirdi ve onun bir avuç çikolatayı daha alıp belindeki deri keseye koymasını izledi. Daha sonra şımartmayı planladığı bir ikramdı bu. Ama adam soldu ve gözlerini kaçırdı.

Mora yüzünü buruşturdu, kalbinde bir öfke kıvılcımı kaynıyordu. Çalışanların çoğu o yaklaştığında kaçışıyor, göz temasından kaçınıyor ya da ona aldırış etmemek için ellerinden geleni yapıyordu. Bu tipik bir durumdu. Prensip olarak büyüden korkuyorlardı ve

Mora'nın güç oldu Garip. Değil için söz, o değildi. tam olarak... cana yakın.

Son bir avuç şekerleme daha kaparak çantasına tıktırdı. Yeni bir tepsi yapmaktan sorumlu olan kişi o olabilir.

İç çekerek tezgâhı itti ve sıkılı yumruğuna sıkıştırdığı buruşuk notla mutfağın derinliklerine doğru ilerledi. Oda gürültülü ve telaşlıydı. Sebzeleri kesen bıçakların, çeşitli tencerelerde fokurdayan suyun, buharın ve tavalarda patlayan yağın bitmek bilmeyen ritmi tarafından y ö n e t i l e n bir konser.

Havada herkesin tenine yapışan yapışkan bir sıcaklık asılı duruyordu. Ama aradığı kadını bu çılgınlığın arasında bulmak çok kolay olmalıydı. Gözlemleri ona söz konusu aşçı hakkında bir şey öğretmişti. Eğer Lillian'ı arıyorsanız, küfürleri takip edin ve doğru yöne gidin.

yön.

Mora, kadını bir canavarı yardımına çağırmaya neyin ikna ettiğini keşfetmeye hevesli bir şekilde ilerledi.

BÖLÜM 4

Lillian

"Kahretsin," diye küfretti Lillian nefesinin altında. Soyma bıçağıyla başparmağını kesmişti. Kesik küçüktü ama acıyordu ve yaradan sızan kan fildişi rengindeki tenini lekeledi. Acıyan eti emerken, düzgünce soymak yerine işkence ettiği patatese baktı. Yumrudan parçalar kopmuştu; ziyan olmuş beyaz parçalar, yıpranmış ahşap kesme tahtasının üzerinde bir yığın halinde duran kahverengi kabuklara yapışmıştı.

"İyi iş, Lillian," diye mırıldandı, bugün mutfağın çılgınlığıyla uğraşamayacak kadar kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Gözlerini kapatıp zamanda geriye gidebilmeyi diledi - iki ay önce endişelenmiyordu... lanet olsun, bunu düşünemiyordu. Mide bulantısı boğazını tırmalıyordu ve her ihtimale karşı bir kova bulmayı aklından geçirdi.

Başını eğerek etrafındaki sesleri ve gürültüleri duymazdan geldi ve derin bir nefes aldı. Havaya sinen tuzlu aroma, karnındaki çalkantıyı yatıştırmak için çok az şey yaptı. Kumlu sarı saç telleri terli alnını gıdıklıyordu, inatçı parçalar atkuyruğunda geriye doğru kaymış halde kalmak istemiyordu.

Bunu düzeltebilirim, diye düşündü umuda tutunarak. Ama zihninin karanlık kısımları, onu ölüme mahkûm olduğuna ikna etmeye niyetli bir şekilde gevezelik ediyordu.

Buruşuk bir not kesme tahtasının üzerine düştüğünde Lillian neredeyse taburesinden fırlayacaktı ve nemli kabuk yığınının aşağı yuvarlandı. Su kâğıdı ıslatmıştı ama katlar arasından çıkan yazıyı tanıdı.

"Sen mi aradın?" Ürkütücü, parlayan kehribar rengi gözleri olan bir kadın ona baktı, başı yana eğik, kara kaşları kalkıktı. Lord Frederick ona Mora diyordu. Bir Yasak, görünüşe göre her şeyi yapabiliyordu ama lorda göre Sözleşmeli değildi. Bu her ne anlama geliyorsa, personelin çoğunun hoşuna gitmemişti.

"Ödümü kopardın," diye tısladı dişlerini göstererek.

Mora sırtarak tırnaklarını inceledi. "Notunda seninle mutfakta buluşmamı istemişsin. Geldim işte. Gelmemi beklemiyor muydun?"

"Bir iblis gibi sinsice yaklaşmanı beklemiyordum." Mora

kıkırdadı. "İblis. Bunu sevdim."

Lillian koltuğunda geriye yaslandı, taburesi protesto edercesine gıcırıyordu. Mora'yı dikkatle izledi; ses tonunda bir çekingenlik vardı, sanki iblis olma fikri gerçekten hoşuna gitmişti. Onda bir gariplik vardı. Daha önce bilmediğinden değil. Ama umuyordu ki...

Bu bir hata mıydı?

Fazla seçeneğin yok.

Mora kalın, turkuaz eteğini düzeltirken, süslemedeki altın detaylar ışığı yakaladı. Çok güzel görünüyordu, parlak kahverengi teni bu güzel renklerin içinde daha da ışıltılı görünüyordu. Elbise kum saati kıvrımlarını sarıyordu ve Lillian kendini kıskanırken buldu; böyle süslü bir elbisenin içini asla dolduramazdı. Gerçi böyle bir giysinin mutfakta hiç yeri olmadığını düşünüyordu.

Mora kaşlarını çatı ve Lillian hızla gözlerini kaçırdı. "Sen aradın, ben de geldim," dedi, sesi sertti. "Oldukça meşgulüm, Lillian. Neye ihtiyacın var?"

Lillian kaşlarını çatı. Gerçekten de meşguldü. Herkes meşguldü. Hem de her zaman. Kışında gümüş kaşıkla doğan soylulardan biri değilseniz, yorulmak bilmeden çalışır, dünyayı onlar için döndürürdünüz. Yanında çalışmaktan zevk aldığı Lord Frederick'in bile kendisine yardımcı olacak geniş bir hizmetli kadrosuna ihtiyacı vardı. Kadrosunda hiç sözleşmeli olmadığından, çoğundan daha fazla olduğunu düşünüyordu.

Zaman sınırlıydı. Bir şey yapmak istediğinizde, zaman *yaratırdınız*.

Lillian'ın Mora'yı kendisine zaman ayırması için ikna etmesi gerekiyordu.

"Lord Frederick'in ziyafetini planlamakla meşgul olduğumu biliyorum ama yardımına ihtiyacım var. Özel olarak konuşabilir miyiz?"

Mora Lillian'a baktı ve sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi sessizce değerlendirdi. Lillian onun bakışları altında kıpırdanmaktan kendini alamadı, parmakları

önlüğünün lekeli keten kumaşı. Ona bunu unutmasını söylemeyi aklından geçirdi. Ama o daha ağzını açamadan Mora bir kez başını salladı ve elini uzatarak Lillian'a yolu göstermesini işaret etti.

Hangi cehenneme gitmesi gerekiyordu? Lillian ileriye düşünemediği için kendine lanet etti...

Kiler mi?

Mutfak doluydu ve herkes işinin başındaydı, lordun konukları için hazırlık yapıyordu. Kimsenin kilere ihtiyacı olmazdı.

Lillian taburesi kareli fayansların üzerinde gıcırdayınca yüzünü buruşturarak yerinden kalktı. Kendine güvendiğini söylemek istese de omuzları içe doğru kıvrıldı ve başı öne eğildi. Mora'nın yardım edebilmesi için onu dinleyen Tanrılara dua etti.

Mora'yı sıkışık alana sokması ve onları içeriye kapatması sadece birkaç dakika sürdü. Burası bir toplantı için en iyi yer değildi. Oda, kök sebzeler ve salamura yiyeceklerle dolu raflardan oluşan bir karmaşaydı. Sarımsak örgüleri her köşeden sarkıyor, soğanlar arkadaki bir kaseden taşıyor ve birkaç başıboş ampul yere dökülüyordu. İki kişiye ancak yetecek kadar yer vardı.

Pislik gibi kokuyordu. Ama Mora'nın yanan köz, lavanta ve çam kokusu havada kıvrılıyordu, tuhaf bir parfüm seçimi olsa da hoş bir aromaydı.

"Gururum okşandı ama bugün bana evlenme teklif edeceğini düşünmemiştim Lillian." Mora arkadaki raflara yaslanıp sarımsak örgüsüyle oynarken kaşlarını kaldırdı.

Lillian homurdandı. Bu konuşmayı kafasında defalarca canlandırmıştı ama yine de bunu tahmin edememişti. "Ne kadar sevimli olsan da, bunun için burada değilim."

Suratını asarken bile Mora'nın gözlerinde eğlence parıldadı ve Lillian endişesini kısa bir süreliğine unuttuğunu fark etti. İblis bunu bilerek mi yapmıştı?

"Bunu kimseyle paylaşmayacağına söz ver." Sade kahverengi elbisesinin üzerindeki bir lekeyi karıştırırken, sonraki kelimeleri dikkatle söyledi. "Seni gizliliğe bağlayan bir tür büyü mü var?"

Mora'nın yüzü karardı. "Bir nefeste benden yardım istiyorsun, diğerinde bana güvenmiyorsun." Ateşli bakışları Lillian'ın önlüğüne ve kesiğinden geriye kalan kan lekesine kaydı. "Yaraların konusunda daha dikkatli olmalısın.

Bir damla kan yanlış ellere geçerse *kendini* istenmeyen bir şeye bağlanmış bulabilirsin."

Bu bir uyarı mıydı yoksa tehdit mi? Yasaklardan korkmak normaldi; tehlikeli olabilirlerdi. Ama nadir bulunurlardı ve Kraliyet'in sistemi onları kontrol altında tutardı. Mora hariç, öyle görünüyordu. "Buradaki tek Yasaklı sensin. Kanımı çalmayı mı planlıyorsun?"

Birkaç damlayla ne başarabilirdi ki?

Mora'nın yüz hatları öfkeyle buruştu. "Sen benim Bekçim değilsin. Sana yardım edemem."

"Bekçi de neyin nesi?" Lillian kaşlarını çatarak mırıldandı. Mora onu geçmeye çalıştı ama Lillian yolunu kesmek için hamle yaptı. Mora ellerini yumruk haline getirdiğinde yutkundu. "Bana yardım edemeyeceğin için mi, yoksa etmeyeceğin için mi?"

Suçlama havada ağır ağır asılı duruyordu. Mora'nın gözlerinin kısılışından Lillian sözlerinin bir hata olduğunu anladı. Geri adım atmaya çalıştı ama Mora da onunla birlikte hareket etti, Lillian'ın kaçmasına izin vermek istemiyordu.

Annem haklıydı, sen bir yarım akıllısın.

"Ben pek çok şeyim, Lillian. Ama yalancı bunlardan biri değil," diye öfkelenildi Mora, sesi alçaktı. "Ben lordun iradesine bağlıyım. Benim büyüm onun büyüsidür ve sorunun bu geceki şenliklerle ilgili değilse sana yardım edemem."

Lillian başını yavaşça salladı, bu sabah giydiği yıpranmış deri ayakkabılarından başka bir şeye bakamıyordu. "Bunun bu geceyle hiçbir ilgisi yok."

Mora'nın bakışları soğuktu. "Ne kadar çaresizsin?"

İblisin yüzü donuk olsa da ses tonunda heyecan vardı. Lillian nedenini bilmek istediğinden emin değildi. Ama lanet çenesini kapalı tutamıyordu. "Özür dilerim?"

"Yardıma ihtiyacın var. Bunun için çalmaya razı olur musun?" Bir adım daha yaklaştı ve Lillian'ı tökezleyerek geri çekilmeye zorladı.

Ağzı kurudu, avuçları nemlendi. Hayatına neyi davet etmişti?

Sessizlik etraflarını sarmış, onları rahatsızlığa boğmuştu. Mora'nın ateşli bakışlarının tüm zaman boyunca Lillian'a dikilmiş olması da işe yaramadı, sanki onu... ne yapmaya zorlayabileceğini düşünüyordu?

Ağır bir iç çekişle iblis sonunda gözlerini kaçırdı, hayal kırıklığı yüz hatlarına yayılmıştı. Lillian'ın omzuna çarptı ve kapıya doğru ilerlerken onu yolundan itti.

Boku yedim.

"Bekle, lütfen, dur!" Lillian neredeyse Mora'nın üzerine atlayacaktı, eli sertçe omzuna indi. İblis hareketsiz kaldı, Lillian'ın dokunuşuyla kasları gerildi. Gözlerindeki gölgeler Lillian'ın duraklamasına neden oldu ve farkında olmadan hangi lanetli anıları canlandırdığını keşfetmek istemeyerek elini geri çekti.

Mora parmaklarını esneterek birkaç derin nefes aldı ama tekrar gitmek için hareket etmedi... bu iyiye işaret olmalı?

"Bir şey çalarsam bana yardım edeceğini mi söylüyorsun?" Görünüşe göre söylenecek en doğru şey buydu.

Gözlerine ulaşmasa da dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Mataram.

Eğer onu ele geçirirsen, benden istediğin her şeyi yapabilirim."

Bu kadın için her şey bir bilmece miydi? "Anlamıyorum."

Mora gözlerini devirerek Lillian'ın çenesini kavradı, parmakları biraz acıyla içeri girdi. "Anlamana gerek yok. Yardımımı istiyorsan, tamam," diye tükürdü, daha da yaklaşarak. "Bana hakaret ettin, beni kan büyüsü yapmakla suçladın, bana yalancı dedin ve ben hâlâ buradayım. İlgimi çekti, Lillian. Ne sıklıkla kendi seçimlerimi yapabildiğimi biliyor musun?"

Lillian, Mora'nın sert tutuşu karşısında elinden geldiğince başını salladı.

"Yardım etmek *istiyorum*. Eğer istediğin buysa, seni şişeme götüreceğim ve şişeyi aldıktan sonra kendimi gizliliğe bağlayacağım. Bunu istiyor musun, istemiyor musun?"

Midesi bulandı ama boğazına dolan safraya karşı yutkundu ve Lillian bir aptal gibi başını salladı.

İblis onu tutmayı bıraktı ve yavaş bir gülümsemeyle geri çekildi. Oda döndü ve Lillian'ın dizleri büküldü; tökezledi, sırtı bir rafa çarptığında nefesi kesildi. Turşu kavanozları yere devrilirken camlar şingirdadı; birazdan salamura ve cam parçalarından oluşan bir karmaşanın içinde duracaktı.

Lillian gözlerini kapadı, kavanozların parçalanmasını bekledi. Çarpma sesi hiç gelmedi.

Gözlerini açtığında, parıldayan oniks sisi ve onun kucağında yüzen bir avuç kavanozla karşılaştı. Duman yer değiştirip onları rafa geri götürmeden önce bir an havada asılı kaldılar.

Sinir bozucu duman Mora'nın uzattığı elinden sızarak içinde bir yerlerden dışarı taşı. İşini bitirdiğinde, parmaklarının etrafından kıvrılıp koluna dolandı ve uzun, narin kollarının altından sızıp yok olana kadar kıvrıldı.

Bu Lillian'ın gördüğü hiçbir büyüye benzemiyordu. Duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu.

"O turşulara ziyafet için ihtiyacımız olabilir," dedi Mora göz kırparak.
"Haydi gidelim. Fazla zamanımız yok."

Gitmek için döndü ama Lillian onu takip etmedi. Rafa yaslanarak tavana baktı ve kendini neyin içine soktuğunu merak etti.

BÖLÜM 5

Mora 300 yıl önce

Hançerin boğazına yaptığı baskı canını yaktı ve tavernanın sert taş kaplaması sırtına battı. Mora başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu. Saldırganın onu meyhaneden beri takip etmediğini biliyordu. Üzerinden en ufak bir alkol kokusu yayılmıyordu ama kokusu neredeyse sarhoş ediciydi. Çam kokulu bir yaz yağmurunun serin kucığına sarılmış nanenin ferahlatıcı aromasıyla sarhoş olabilirdi.

Seni bıçak ucunda tutuyor Mora, kendine gel.

Daha da kötüsü, onun kim olduğunu biliyordu.

Bundan kurtulmanın bir yolu vardı. Ama gücünü açığa çıkarmaya değer miydi? "Ne istiyorsun?" diye tısladı nefesini bulduğunda.

"Teklif edecek neyin var?" Sesi Mora'yı ürperten alçak bir gümbürtüydü.

Mora yutkundu ve derisinin kılıcın kenarına teslim olduğunu hissetti. Tek bir yanlış hareketinde boğazını kesebilirdi. Adab-ı muaşerete düşkün annesi bile, tacı nasıl etkileyeceğini umursamadan kendini savunmasını isterdi.

Cesaretini toplayarak adamın koyu renk pelerinin kenarına uzandı ve yumuşak kumaşı kavradı. "Peşinde olduğun şey altın mı?" diye sordu sesi titreyerek.

"Berwick halkının ihtiyacı olduğunu düşündüğün tek şey bu mu Mora?" Bu bir sorudan çok bir suçlamaydı. Adamın yüzünü göremese de

Ruhunu delip geçen yoğun bir bakışa sahip olduğunu hayal etti.

Kadın cevap vermeyince, bıçağa biraz daha sert bastırdı. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Ne duymak istediğinden emin değilim."

Adam başını salladı, kapüşonunu salladı ve kadın bir an için mükemmel, aşağıya doğru kıvrılmış dudakları yakaladı. "Tabii ki kendi adına düşünmüyorsun."

Karşılığında söylemek istediği pek çok şey vardı, dilinin ucunda binlerce cevap fokurduyordu. Ama ağzını sıkı sıkıya kapalı tuttu.

Mora ne yapması gerektiğini biliyordu ama tereddüt etti; pelerininin kumaşı elinde ağırlaşmıştı. Parmakları kıvrıldı ve yalvaran gözlerle ona bakarak yavaş, derin bir nefes aldı.

Bana bunu yaptırma.

Bıçağı hareket ettirmese de, sokağın ağzına doğru bakmak için döndüğünde ona olan tutuşu gevşedi.

Ya şimdi ya da asla.

İçindeki güç kuyusundan çekerek avucunda bir alev oluşmasını teşvik etti. Ateş kumaşı yalayıp göğsüne doğru tırmanırken duman burnunu gıdıkladı.

Saldırgan geri çekilirken hançer kaldırım taşlarına çarptı, feryadı ara sokakta yankılandı. "Seni küçük cadı!" diye tısladı umutsuzca ateşe vururken. Ama fark etmedi. Mora elini uzatmış, alevi beslemek için büyüsunü kullanıyordu.

Adam tökezleyerek geri çekilirken, kapüşonu düştü ve zarif, sivri kulakları, kuzguni siyah kısa saçları ve yıkıcı derecede yakışıklı yüzü ortaya çıktı. Mora'nın gücü, onun güzel, sonsuz siyah gözlerine baktığında tükendi, geniş ve dehşete kapılmıştı.

"Sen Fae misin?" diye fısıldadı, kafası tamamen karışmıştı. Yasak Orman'ın bir yaratığının burada ne işi vardı? Ondan ne istiyordu? Ve onun kim olduğunu nereden biliyordu?

Şaşkınlıkla onu yakalamaya çalıştı. Parmakları onun yanan pelerininin kavrayamadan, açgözlü eller beline dolandı ve onu ana caddeye geri çekti.

"Ne oluyor? İyi misin?" Cillian, şimdi onun arkasında yerde yuvarlanan yanan Fae'yi görünce durdu. Adam böğürdüğünde yüzünü buruşturdu, suçluluk duygusu göğsünü delip geçti ve hızla atan kalbiyle savaştı.

Kendine artık alevi beslemediğini hatırlatmak yardımcı oldu - yakında sönecekti. Ama sonra ne olacaktı? Onun sırrını biliyordu. Ve ona intikam alması için her türlü sebebi vermişti.

"Gitmem gerekiyor."

Cillian onun ne yaptığını fark etmiş miydi? Ona zarar verecek miydi?

Kolundaki tutuşu sıkılaştı ve sabah morluklarla uyanıp uyanmayacağını merak etti. Önce sola, sonra sağa baktı, masmavi gözleri meyhanenin kapısının yanında duraklayan bir sarhoşa sabitlenmişti. Cillian'ın yüzündeki ifade korkunçlaştı ve adam sesli bir şekilde yutkunduktan sonra dönüp içeri doğru yalpaladı.

"Senin ne olduğunu biliyorum Hazine. Biz tek ve aynıyız." Sesi sessizdi ama yüz hatları yumuşadı ve kadın kendini güvende değil ama bir şekilde daha sakin hissetti. "Seni buradan çıkarayım."

Boştaki elini kemerindeki deri keseye sokup küçük, yarı saydam bir küre çıkarmadan önce onu sıkıca göğsüne bastırdı. İçinde bir şey çırpınarak cama çarptı ve Mora daha iyi görebilmek için onu kavrarken iki büküm oldu.

Kürenin içinde puslu, siyah bir madde kıvranıyordu ve çırpınan kanatlar ve yüzeye bastıran minik eller gördüğünü sandı. Cillian içine koyu mavi bir öz sıçrayan bir tane daha çıkardı.

"Seni yakaladım," diye söz verdi, boynunun arkasını kavradı ve başparmağını yumuşak teninde gezdirdi. İlk tuhaf küreyi ayaklarının dibinde parçaladıktan sonra mavi olanı saldırganın hâlâ inleyip yandığı sokağa fırlattı. Cam kaldırım taşına çarpıp patladığı anda küreden karanlık fışkırdı ve onları bir akik bulutuyla çevreledi. Kızın tenine çarparak kollarını gıdıkladı ve ay ışığını yok etti.

Elini tutup parmaklarını birleştirerek, "Koş," diye bağırdı ve onu ileri doğru çekti. Bacakları uzundu -kız zar zor yetişebiliyordu- ama tutuşu sağlamdı ve kız bir şekilde onun bırakmayacağını biliyordu.

Gölgelere tutunmuş hayaletler gibi onun sisinde saklı kaldılar. Sanki tüm Moldenna kasabası dalgalı bir bulutun içinde kaybolmuş gibiydi; Mora hiçbir şey göremiyordu. Cillian her nasılsa sokaklarda kolaylıkla ilerliyor, son sürat koşuyordu. O kadar çok baş döndürücü dönüş yaptı ki, Mora bir daha evinin yolunu bulup bulamayacağını merak etti.

Sonunda durdular ve adam bir kez daha kesesiyle oynadı. Ellerini dizlerine koyup hırıltıyla soludu ve suçlayıcı bakışlarını arkadaşına yöneltti. Tüm vücudu ağrıyordu ve nefesini zorlukla tutabiliyordu. Tüm Krallık boyunca koşmuşlar mıydı?

Her nasılsa nefes alış verişini düzene girmişti ve dudaklarında muzip bir sırıtış belirdi.

Pislik herif.

Gözlerini kısarak şakacı bir şekilde onun omzuna vurdu. "Hiç soluk soluğa değilsin, değil mi?"

"Bu seni etkiliyor mu?" Kaşlarını oynattı, kör edici mavi gözlerinde muzip bir parıltı vardı. Mora kıkırdadı ama bir şey söylemedi. Bu onu etkilemişti ama onun egosunu beslemek istemiyordu.

"Sence o... adam iyi olacak mı?"

Cillian'ın çenesinde bir kas tüylendi. Ne anlam çıkaracağından emin değildi ama Cillian hemen yüz hatlarını düzelitti.

"Sana saldırdı. Ona ne olacağı konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

Cillian bakışlarını ayırarak boş bir cam küre çıkardı ve avucunun ortasına yerleştirdi. Cama odaklanırken nefesi kesildi.

Bulanık duman geri çekildi, bardağın etrafında toplandı ve kabın üzerine bastırdı. Mora'nın ağzı açık kaldı. Büyü konusunda çok az deneyimi vardı ama bu hayal ettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Küçük bir patlama sesi duyulana ve buhar biblonun sınırları içinde hapsolana kadar itti ve itti.

Minik eller cama bastırıldığında içinde huzursuz bir his belirdi. Kendini ona uzanırken buldu, küçük yarattığı serbest bırakmak için can atıyordu. Ama parmakları ona ulaşmadan, Cillian yumruğunu yavaşça kapattı, geri çekildi ve küreyi kesesine soktu.

"Bu da ne?" Mora yumruğunu sıkarak sordu, bakışları Cillian'ın gözlerinden kesesine ve oradan tekrar gözlerine sıçradı.

"Büyücünün sırrı, Hazine," diye yanıtladı. Bir adım daha yaklaşarak avucunu onun yanağında gezdirdi, ağır bakışları anlaması için yalvarıyordu. Kadın

Yüzüğü çenesinin kıvrımında gezinirken ürperdi. "Kötü bir şey değil. Sadece küçük bir bağlama büyüü."

"Peki gölgeleri tuzağa düşürmek için neye ihtiyacın var?" Sorusuna olabildiğince otorite kattı ve kollarını kavuşturdu.

Adam yüzünü buruşturdu ve boştaki elini ipeksi kahverengi saçlarında gezdirdi. "Tuzak ağır bir kelime. Bu bir gölge perisi. Temelde Yasak Orman'dan gelen böcekler. Ve bir tanesine sahip olduğum için mutluym. Başka türlü seni tehlikeden nasıl uzaklaştırabilirdim ki?"

Mora kaşlarını çatarak karşılık verdi ve adamın elinden kurtuldu. Daha önce hiç Sprite görmemişti. Ne onlar hakkında ne de bağlama büyüü hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ama onu bu şekilde kapana kısılmış görmek... ona doğru gelmemişti.

Aşırı tepki mi veriyordu? Büyü hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu; ailesi büyüünün kraliyet soyuna nasıl geçtiğinden emin değildi ve yetenekleri ailesinin en iyi sakladığı sırdı. Mora'nın keşfetmek için çok az fırsatı vardı.

Büyü yapmak en büyük gizemdi; Sözleşmeliler arasında büyü yapan çok az kişi vardı ve bu yüzden de bu konuda çok az bilgi sahibiydiler. Böyle bir büyüünün nadir olduğuna inanılıyordu ama belki de yeteneklerini saklamakta daha iyiydiler. Elementalistler, Natüralistler ve Aegistler en sık yakalananlardı. Mora kendi ateşi manipüle etme yeteneğini az çok biliyordu ve Natüralistlerin kraliyet bahçelerinde bitkileri hayata döndürmelerini izlemişti. Aegistlerin neredeyse aşılmaz kalkanlar yarattığını hiç görmemişti. Kanunlar'ın kaldırılmasından önce Kraliyet Muhafızları'na kiralanan bazı kişiler olmuştu. Ama Mora, Philip dışında muhafızlarla çok az zaman geçirmişti.

Cillian'la arasına biraz mesafe koyarak döndü ve uzaklaştı. Nefes almak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Düşünmek için.

Taze, tatlı bir esinti uzun, koyu kahverengi buklelerini dalgalandırıyor ve dünya, ninnilerini söyleyen cırcır böcekleri dışında sessizdi. Onları kasabanın dışındaki bir tarlaya götürmüştü; evinden çok uzaktaydı. Dağınık otlar ayak bileklerini gıdıklıyor ve ateşböcekleri bıçakların arasında dans ediyordu. Ama asıl nefesini kesen uçsuz bucaksız, pırıl pırıl gökyüzüydü.

Terk edilmiş bir ahır dimdik duruyor, tarlayı izliyordu. Yaklaştıkça, yontulmuş kırmızı boyayı ve kapının garip bir açıyla nasıl sarktığını fark etti. Kaybolduğu ve bir yabancıyla yalnız kaldığı için rahatlamış mıydı yoksa dehşete mi düşmüştü, karar veremedi.

Onu bir gölge gibi takip eden bir yabancıyla.

"Kanaman var," dedi Cillian, parmağını kolunda gezdirip tüylerini diken diken ederken sesi endişeyle kalınlaşmıştı. Kaşlarını çatı.

boğazında bir kan damlası daha fark etti, Fae'nin bıçağından küçük bir hediye. "İzin ver seninle ilgileneyim."

Kesesinden bir mendil çıkardı ve Mora'nın yaralarındaki kanı temizledi. Dokunuşu nazikti ve Mora kendini gözlerini kapatıp ona doğru sallanırken buldu.

"Sen Halling'lerden birisin," diye nefes aldı Mora. Birinin gücünü özgürce ve alenen kullanması yakın zamana kadar yasadışıydı.

"Görünüşe göre sen de öylesin Morrigan," diye karşılık verdi, ses tonundan alaycılık damlıyordu. "Bir Elementalist. Beni şaşırttın." Morrigan'ı yıpranmış ahır kapısına yaslamadan önce kirli mendili kesesine geri soktu. Yanağını okşadı, ısıltılı gözleri onu arıyordu. Ne için, emin olamıyordu.

Sihir nadirdi. Ve ailesi Hapsetme Yasalarını tersine çevirene kadar, büyüye sahip olanlar manastırlarda tutulur ya da soylu evlere kiralanırdı. Halkın görüşü düşüktü ve gücünü açığa vurmak tehlikeliydi. Eğer biri veliaht prensesin gücü olduğunu öğrenirse...

Cillian'la birbirlerini bulmaları bile inanılmazdı. Ve sırlarını paylaşmışlardı.

Cillian diğer kolunu Mora'nın beline doladı ve eğilip yumuşak dudaklarını onunkilere bastırmadan önce onu kendine çekti. O kadar hızlı hareket etmişti ki Mora'nın tepki verme şansı bile olmamıştı. Kızın nefesi kesildiğinde, adam bu fırsatı öpücüğü derinleştirmek için kullandı, dili ağzını keşfediyordu. Kadın sendeleyerek geri çekildi. Ama adam onu daha sıkı tuttu, sanki onu bütünüyle tüketmesi gerekiyormuş gibi. Adamın sert vücudunun hissi onu boğdu ve kendini donmuş buldu.

Kapı da Mora kadar hazırlıksızdı; gıcırdayarak açıldı ve Mora tökezleyerek geri çekildi, terk edilmiş bir saman yığınının içine yuvarlandı ve Cillian onun üzerine düştü. Kollarını Mora'nın yanlarına dayayarak onu altına hapsetti.

Çenesini kemirerek fısıldadı, "Sen başkalarına benzemiyorsun. Seni gördüğüm anda bunu anlamıştım." Kendini, çağırdığı tüm alevlerden daha sıcak yanarken buldu ve yine de kalbi göğüs kafesine çarptı. Bunu istiyor muydu? Bu çok hızlı oluyordu...

Öte yandan Cillian'ın hiçbir çekincesi yoktu. Parmakları elbisesinin altında yolunu buldu, kalçasının kıvrımları boyunca ilerleyerek daha da yukarılara çıktı. Ve ona sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi baktı.

Gözlerinde parlayan hırslı bir ışıltı. Dürüst olmak gerekirse, bu onu hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu.

Titreyen elleriyle adamın tüniğini kavradı ve onu kendine doğru çekerek yumuşak, tereddütlü bir öpücükle onurlandırdı. Adam inledi ve dilini dolgun alt dudağının üzerinde gezdirmeden önce onu daha sert öptü.

"Ah, Hazine," diye mırıldandı parmaklarını iç çamaşırının altına sokarken, "sen Tanrılara ettiğim her duanın cevabısın. Seni tutuyorum."

Onu tutmak mı? Onu tanımıyordu. Muhtemelen bu geceden sonra birbirlerini bir daha hiç görmeyeceklerdi.

Adam uyluklarının tepesindeki hassas sinir demetinin etrafında döndüğünde aklı karıştı. Adam parmaklarını acı verici bir şekilde yavaşça hareket ettirerek gergin tomurcuğu okşarken, kadın bu his karşısında sarsıldı ve inledi.

"Bana bunu istediğini söyle."

Mora yutkundu, tereddüt etti. Bir sorudan çok bir talep gibi gelmişti. Mora'nın cevabını beklerken bakışlarında bir ağırlık vardı.

Cillian'ın zeki parmakları daha hızlı hareket etti ve Mora inledi, kalçaları titriyordu. "Söyle bana."

"Bu gece... istiyorum," diye iç geçirdi, nefesi Cillian'ın dudaklarına çarpıyordu.

Adam elini çektiğinde Mora neredeyse ağlayacaktı, doymamış bedeni hasıra doğru sarkıyordu. Samanın tenini nasıl çizdiğini görmezden gelmek zordu, her gergin nefes alışta daha da batıyordu. Ama uzun sürmedi. Cillian pantolonunun bağlarını çözdü, bacaklarından aşağı kaydırıp ve şok edici bir hızla tekmeleyerek çıkardı.

Kadın daha nefesini tutamadan, Cillian eteğini yukarı kaldırmış ve iç çamaşırını kenara itmişti. Adam uzun aletini hassas kıvrımlarının üzerinden geçirip uyarılmışlığının arasından kayarken kadın sarsıldı. "Çok güzelsin," diye fısıldadı saygıyla, kendini onun girişine çentikleyerek.

"Cillian," dedi Mora yavaşça, aniden bir sinir yumağı haline gelmişti. Bir ahırda bir yabancıyla yatarak ne yapıyordu?

Düşüncesini tamamlamaya fırsat bulamadı -Cillian sırtını kamburlaştıran güçlü bir hamleyle içine girdi. Adam onu kendine doğru çekerken eliyle arkasını sıktı ve sert parmaklarını bacağından aşağı kaydırıp beline doladı.

"İlahi hissediyorsun," diye inledi, dudakları onun boynuna doğru yol buldu. Küçük ağrıyı öpüp dindirmeden önce oradaki hassas eti ısırdı.

Adam hareket ettikçe Mora ürperdi, kalçaları onu karşılamak için yukarı kalktı. Bu, bu gece gizlice dışarı çıktığında beklediği son şeydi, kendini yapmayı hayal ettiği son şeydi. Yine de, kalçalarının her dönüşünde, kendini ona karşı daha da erirken buldu.

"İşte bu," diye mırıldandı adam, kız yalvarma ve dua karışımı bir şeyler mırıldandığında, onu mükemmel bir şekilde doldururken nefes nefese kaldı ve ağladı.

Tırnaklarını adamın sırtına geçirdiğinde kulağına gelen inilti onu neredeyse çözüyordu ve kendini dudaklarını adamın omzuna bastırıp iniltilerini bastırırken buldu. Hâlâ çoğunlukla giyinik olmaları utanç vericiydi; onun tenini kendi teninde hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Onun her yerini görmek, vücudunun her santimini tatmak istiyordu.

Elini aralarına sokarak, ağrıyan sinir yumağını yavaş daireler çizerek tekrar ovuşturdu, nazik hareketleri sert itişleriyle çelişiyordu.

"Cillian," diye iç geçirdi kadın, çekirdeğinde zevk çiçekleri açarken. Kenara nefis bir şekilde yakındı ve düşüşü özliyordu.

"Adımı dudaklarında duymaya bayılıyorum," diye nefes aldı Cillian onun tenine karşı, onu daha da sertleştirerek.

Sanki çözülmüş gibi hissediyordu. Ve bunu sevdi. Onun tarafından kuşatılmayı, narenciye ve bitkilerin tatlı kokusuyla sarılmayı ve ona verdiği mutlulukla boğulmayı sevdi.

Oh tanrılar, oh tanrılar, oh tanrılar.

Mora iç kaslarının çırpındığını hissetti ve içindeki en ilahi duygu patlak verdiğinde çığlık attı. Adamın omzunu ısırıldığını fark etmesi bir anını aldı, boğuk çığlıkları hâlâ ahırda yankılanıyordu.

"Evet," diye inledi, ıslak parmakları kalçasını kavradı ve onu daha derinden sikmek için yeniden konumlandırdı. Şehvet dolu inlemeleri, asla unutamayacağı cinsel bir şarkı gibi kulaklarını işgal etti ve adam dikkatini boğazına geri verdi, her cezalandırıcı itme ile daha acımasız dudakları. Sabah olduğunda izler olacaktı, saklaması gereken izler.

O anda korunmasız olduklarını fark etti. Ne düşünüyordu ki? "Cillian," dedi ellerini onun sert göğsüne vurarak, "Cillian, yapamazsın."

Homurdandı ama tanrılara şükürler olsun ki geri çekildi. Elini sikinin etrafına sarmış, sıkılı yumruğunun her geçişinde inlerken gözleri birbirini hiç bırakmadı. Onu sınıra getirdiğini bilmek, şu anda onun zihnine ve zevkine sahip olduğunu bilmek, ona tatmin edici bir güç duygusu verdi.

Vücudunun sarsılması uzun sürmedi, kendi salgısı içinden geçerek Mora'nın elbisesinin eteklerini ıslattı.

Sakinleştğinde, hiç utanmadan ona baktı ve hafifçe nefes aldı. Yanaklarında pembe bir leke vardı; Mora uzanıp parmağını elmacık kemiğinin üzerinden geçirdi ve sakalının çiziklerinin tadını çıkararak çenesinden aşağı indirdi.

Bir an için birbirlerini izlediler, ortak nefesleri havada birbirine karıştı. Cillian nefesini tuttuktan sonra onun üzerine yığıldı, onu göğsüne çekerken dudakları onunkileri buldu. Cillian tembel tembel kızın ağzını keşfederken, kız onun üstüne yayılarak kollarının arasına sıkışana kadar samanların içinde yuvarlandılar.

Geri çekildiğinde, yüzünü aydınlatan yumuşak bir ifadeyle gülümsedi. Parmakları kızın buklelerine doğru uzandı ve bukleleri nazikçe çekti. Çok hoş, sıcak bir his göğsüne yayıldı ve bir parçası bu anın hiç bitmemesini diledi.

"Sanırım Kader bize gülümsüyor," dedi yorgun sesi hüzünlüydü.

Gözleri, kalbini sızlatan bir özlemle parlıyordu. Ayrılıklarının kaçınılmazlığını dile getirecek gücü yoktu, bu yüzden daha yakına sokuldu ve gözlerini kapattı. Birlikte bir gelecekleri olmayabilirdi. Ama ona en azından bu geceyi sunabilirdi.

BÖLÜM 6

Mora

Mora ayaklarının üzerinde zıplayarak Lillian'ın istasyonuna doğru ilerlerken eski bir şarkı mırıldandı. Topuklarının fayanslar üzerindeki ritmik tıkırtıları müziğe hayat veriyordu. Kalbini çekti ve onu nadiren hatırlamasına izin verdiği bir zamana geri götürdü.

Gözlerini kapadığında annesinin şarkı söylediğini duyabiliyordu, yumuşak sesi Berwick Kalesi'nin büyük salonunun zengin beyaz duvarlarında yankılanıyordu. Mora parmağını saçına sıkıştırdığı gülün yumuşak yaprakları üzerinde gezdirdi. Annesi çiçekleri çok severdi; evlerinin her köşesi taze çiçeklerle kaplıydı. Bu anı ilk kez göğsünde bir ağrıya neden olmamıştı.

Lillian'a bir gülümseme sunmak için döndü. Ama... Lillian orada değildi.

Şarkı dudaklarında söndü ve içindeki karanlık yükselip o küçük neşe kırıntısını yuttu.

Bu basit şeye sahip olamaz mıydı?

Bir Bekçi seçmek. Bu lükse sahip olmak için yanıp tutuşuyordu. Kadını buna zorlamak anlamına gelse bile.

Çok mu sert çıkmıştı? Onu yakalamak bir hataydı ama Lillian *evet* dedi. Ve Mora onu buna zorlamak niyetindeydi. Belki de bu yanlıştı. Ama içinde herhangi bir suçluluk duygusu hissedecek gücü bulamıyordu. Lillian'ın yardıma ihtiyacı vardı. Mora'nın kendi çıkarı için işleri zorlamasının ne önemi vardı?

Yine de önemliydi. Çünkü Lillian onu takip etmemiştir.

Hayal kırıklığı Mora'nın etrafını boğucu sarmallarla sardı ve parmaklarını sıkıca yumruk yaptı, parmak eklemleri baskı altında ağrıyordu. Kalbinin gümbür gümbür atışı kulaklarında çınladı ve nefes alış verışı hızlandı.

Daha iyi düşünemeden döndü ve kiler kapısına doğru yürüdü. Mutfak çalışanlarının sesleri azalırken ve kiler yaklaşırken Mora tereddüt etti.

Sakin ol yoksa kaçacak.

Tanrılar kahrolsun.

Sıkışık koridor, durup zihnini boşaltmak için en iyi yerdi. Mora duvara yaslandı ve başını arkaya eğerek yavaş, derin bir nefes aldı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Hayal kırıklığının gözeneklerinden duman gibi süzüldüğünü, bedeninden uzaklaştığını ve havaya karıştığını hayal etmek yardımcı oldu. Her düzenli nefeste göğsündeki baskı hafifledi ve kalbi makul bir hıza yavaşladı. Şimdilik.

İnandırıcı olduğunu umduğu bir gülümseme takınan Mora, kiler kapısından içeri girdi.

Lillian kilerin arka tarafında duruyordu, yosun yeşili gözlerinde uzaklara bakan bir bakış vardı. Fildişi yanaklarında pembe çiçekler açmış, parmakları önlüğünün içinde kıvrılmıştı.

-Mora kan lekesini bir kez daha fark ettiğinde kaşlarını çattı. Kirli beyaz kumaşa bulaşan bir lekeden biraz daha fazlasıydı. Ama bir Büyücü kan büyüsünde yetenekliyse, bir ya da iki damla çok uzağa gidebilirdi... Büyüden korktuğunu iddia eden insanlar, gerçek tehlikeler hakkında çok az şey biliyorlardı. Aptallar.

Uzun boyuna rağmen Lillian, Mora'nın kurtardığı kavanozların yanında küçük görünüyordu.

Onu çoktan kırdın...

Ellerini karnının önünde kavuşturan Mora, başparmağını elbisesinin dikişlerini takip eden altın detayların üzerinde gezdirdi. Bunu düzeltebilirdi. Düzeltmek zorundaydı.

"Lillian," dedi Mora toplayabildiği en nazik sesle. "Geliyor musun?"

Lillian'ın irkilerek içine çektiği nefes Mora'nın endişelerini yatıştırmaya yetmedi. Ve titrek gülümsemesi... daha başlamadan bitmişti.

Kararsız bakışları Mora'yı buldu ve sanki imkânsız bir bulmacayı çözmek için elinden geleni yapıyormuş gibi hafifçe daraldı. Yüzünde bir gerginlik vardı, muhtemelen aklından pişmanlıklar geçiyordu. Daha da kötüsü, kadın *hiçbir şey* söylemedi. Sessizlik ona baskı yapıyor, aralarındaki boşluğu dolduruyordu. Çok kalındı -Mora sanki içinde boğulacakmış gibi hissediyordu.

Birkaç adım öne çıkmayı göze alan Mora, yatıştırıcı bir jest olduğunu umduğu bir hareketle elini Lillian'ın ön kolunda gezdirdi.

"Yapacak çok işimiz ve az zamanımız var." Mora sesinin çaresiz gibi çıkmasından nefret ediyordu. Yanaklarını karartan sıcaklıktan nefret ediyordu.

Lütfen. Geniş, yalvaran gözlerini Lillian'a kaldırdı. *Lütfen bunu almama izin verin.*

"Yardım etmek istiyorum," dedi sesi sakinleşerek. "Mataramı aldıktan sonra yardım edebilirim." Her şeyi daha iyi hale getireceğine dair açıkça söz vermekten kendini alıkoydu. Sözler, akılsızların bekleyen avuçlarına duygusuzca atılan aptalca hayallerdi. Söz vermek yalan olurdu. Mora, Lillian'ın umuda tutunacağına ve istekle peşinden geleceğine inanmak zorundaydı.

Lillian rafa yaslandı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Bela istemiyorum."

Mora sesini yumuşak tutarak, "Bela seni çoktan bulmuş gibi görünüyor," diye cevap verdi.

Mora'nın yine hiçbir söz vermediğini fark edecek miydi? Lillian'ın neye ihtiyacı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bela kaçınılmaz olabilirdi.

Belki de yapılacak en nazik şey çekip gitmek olurdu. Mora bir zamanlar nazikti. Ama bu uzun zaman önceydi. Peki bunun ona ne yararı olmuştu?

Kilerden çıkmak için dönerken Lillian'ın elini sıkıca tutmaya devam etti ve kadını da yanına çekti.

Mora soyulmuş bir patates için özür dileyerek kesme tahtasından aldı ve elinde çevirirken kaşlarını çattı. Sanki kesen kişiyi gücendirmiş gibiydi; neredeyse hiç patates kalmamıştı. Kaşlarını çattı ve Lillian'a baktı. "Umarım bu en iyi çalışman değildir," dedi kıs kıs gülerek, sonra da ona uzattı.

"Şimdi ne var, iblis?" Mora soyma bıçağını tezgâhtan kapınca Lillian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Mora sırttı, odayı incelerken bıçağı parmaklarının arasında boş boş döndürdü. "Şşt."

Herkes dikkat etmiyormuş gibi davranmak için çok çalıştı.

Fırıncı, yassı bir hamur parçasının üzerine yumuşatılmış tereyağı sürerken gözlerini kaçırdı. Ama küçük bir kâsedede hazırladığı tarçın-şeker karışımına uzandığında ona baktı.

Uzun boylu, sırık gibi bir şey olan ve on sekizini bir gün bile geçmemiş olan tükürükçü çocuk, içinde bir yığın kuru meşe odunu yanan taş şöminenin yanındaki kısa taburede oturuyordu. Alnında ter birikmişti ve şişi çeviriyordu, yarım düzine tavuk metal şişin üzerinde pişiyordu. Yine de oturduğu yerde kaymış, Mora'yı çevresine yerleştirmişti.

Ve arkada bir kadın, eğer doğru hatırlıyorsa sosçu, koyu gri bir havan ve havaneli tutuyordu. Ancak kadının eli hareketsizdi. Yüzüne kazınmış olan sertlik, Mora'nın gülümsemeyi öğrenip öğrenmediğini merak etmesine neden oldu.

Herkesin Lord *Frederick*'in Yasak'ının neden Lillian'la mutfakta oyalandığını merak ettiğini biliyordu.

"Doğal davran," diye fısıldadı Mora bıçağı uzatırken.

Ancak Lillian Mora'nın tavsiyesine uymadı. Sanki bıçağı ve ezilmiş patatesi Mora'ya bir adak olarak sunuyormuş gibi ellerini uzatmaya devam etti. "Özür dilerim?"

Mora'nın canı sıkılmadı. Onun yerine, kendisini Bekçi'sinin taleplerine bağlayan ipi kopardı ve niyetini hayal etti.

Frederick işler biraz daha hızlı ilerlerse memnun olacaktır. Yemeği test etme ve misafirlerinin beğeneceğinden emin olma fırsatı bulursa.

Mora dileğiyle mantık yürüttü, eğer büyü geri teperse, talebin etrafından dolaşma girişiminden memnun olmayan bir acıya kendini hazırladı. Ama öyle olmadı.

Omuzlarındaki gerginlik azaldı ve Mora genişçe gülümseyerek sert bakışlarını fırıncıya dikti.

Serin akik buğusu, yaz sonu yapraklarını okşayan çiy damlaları gibi sıcak, kahverengi tenini öptü. Kollarından aşağı dökülüp fırıncının masasına doğru süzülene kadar onu hayata döndürdü. Yaptığı iş kararmış bir bulutun içinde kaybolurken geri sıçradı. Mora homurdandı. Odadaki tüm dikkatler başka yöne kaydı ve havada bir soluk denizi yükseldi. *Mükemmel.*

"Gitmeden önce kimsenin seni izlemediğinden emin ol," dedi Mora, alçak sesle. "Benimle doğu koridorundaki merdiven boşluğunda buluş."

Mora cevap beklemeden kalın bir abanoz dumanı kütlesine dönüştü ve mutfığa indi. Ortalık çıgıllıklardan oluşan bir senfoninin saldırısına uğradı. Bazıları oldukları yerde donup kaldı, yüzlerinde korku ve dehşet karışımı bir ifade vardı. Diğerleri duvara yaslanana kadar geri çekildi, canlı bir gölge her istasyonun etrafını sararak ardındaki her şeyi sararken titriyorlardı.

Mora, Lillian'ın fark edilmeden kaçmayı başardığını umuyordu.

Odanın ortasında yeniden beliren Mora, kareli fayansların üzerine zarifçe indi ve çabalarını gözden geçirdi.

Tavuklar şimdi kızarmış, iyice pişmiş, sulu ve derileri çıtır çıtırdı. Tabaklara konmuş ve etrafları elma, karamelize soğan ve adaçayıyla çevrilmişti. Her şey soslukta hazırladığı elma şarabı sosuyla iyi uyum sağlamıştı. Patatesler sarımsak, otlar ve tereyağından oluşan nefis bir karışımla püre haline getirilmişti; tencereden yayılan buhar, Mora'nın duyularını tuzlu aromayla alay ediyordu. Üstleri kızarmış ve şekerli bir sırla kaplanmış tarçınlı ruloları denemek için can atıyordu.

Yine de çikolataları değiştirmemişti.

Artık en sevdiği aşçının yosun yeşili bakışları dışında tüm dikkatler bir kez daha onun üzerindeydi. Amaç bu olsa da, hiçbirinin minnettarlık belirtisi göstermemesi Mora'nın canını sıkıyordu. Ya da doğrudan onun parlayan kehribar gözlerine bakmaya cesaret edememişti.

Onları *saatlerce* çalışmaktan kurtarmıştı. Ve bu da onun ödülüydü. Mora kaşlarını çatarak, "Rica ederim," diye tükürdü.

Bir tabak kaparak odanın içinde sinsice ilerledi ve her yemekten örnekler aldı. Hareket etmeyi akıl edemeyenleri itip kakarak geçerken göğsündeki o çarpıntı hissi geri döndü. Niye nezaketle uğraşsındı ki? Onlar kararlarını vermişlerdi.

Tabak dolunca Mora tek kelime etmeden döndü ve gitti. Lillian bekliyordu. Ama önce lordu kandırması gerekiyordu.

BÖLÜM 7

Mora

Eski kitapların tatlı ve keskin kokusu Mora'nın burnuna doldu ve kendini kütüphanenin rahat ortamına hayranlıkla bakarken buldu. Burası evi gibi hissettiriyordu. Devasa raflar sonsuz bilgi kaynağını kucaklıyordu, bazıları gençliğinde satın alınıp alınmadığını merak edeceği kadar eskiydi.

Mora parmağını kitapların pürüzsüz sırtlarında gezdirdi ve Frederick'in masasının bulunduğu ilerideki sessiz sesleri dinledi.

"Eminim üvey kardeşimi duymuşsunuzdur. Bu ikimiz için de çok şey ifade eder," dedi biri. Rahatsız edici bir kendini beğenmişlik havası vardı sesinde. Mora onun sadece bir soylu olduğunu varsayabilirdi, kendi istediğini elde etmeye çok alışmıştı.

Frederick -Mora sırttı, adını hatırlattığı için Lillian'a teşekkür etmeliydi- sert görünmek için elinden geleni yaptı ama sesi çok yumuşaktı. Kelimelerinde bir çekingenlik vardı. "Birbirinizi bulduğunuza sevindim Lord Halvard. Ve kardeşinizin ailenizdeki yeni rolüne adım atarken hayatının ne kadar değiştiğini anlayabiliyorum. Benim desteğime sahipsiniz. Ama herhangi bir söz veremem."

Mora başını salladı. Lord kendi iyiliği için fazla nazikti.

"Baith'ten buraya kadar geldik. Elbette bir anlamaya varabiliriz," dedi Halvard, hayal kırıklığını gizleyemeyerek.

"İkinizin de burada olmasına sevindim," diye iç geçirdi Frederick, sesini hafif bir titreme bastırıyordu. "Bunca yolu geldiğiniz için teşekkür ederim. Ziyafetten sonra daha fazla konuşabiliriz ama hiçbir şeyi garanti edemem."

Halvard bir an sessiz kaldıktan sonra, "Peki," diye mırıldandı.

Köşeyi dönüp Mora'yı gördüğünde gri gözleri irileşti. Mora sıkılmış bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. Açık teni porselen bir bebeğinki gibi lekesizdi -güneşin altında tek bir gün bile geçirmiş miydi? Mora neredeyse gözlerini devirecekti. Tipik bir tembel soylu. Yine de istemeyerek de olsa adamın bir tarzı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Adam açık mavi özel dikim pantolonla muhteşem, taba rengi kadife bir ceket giymiş ve koyu kumral saçlarını şık bir topuz yapmıştı.

Halvard olduğu yerde donup kalmış, ağzı açık kalmıştı, o da onu atlatıp Frederick'e doğru ilerledi.

Kütüphane tertemiz ve mükemmel bir şekilde düzenlenmişken, Frederick'in masası karmakarışıktı. Kâğıtlar, mürekkep ve tüy kalemler masanın yüzeyini kaplamış, köşede duran küreyi sıkıştırmıştı. Eğri büğrü bir kitap yığını da masanın kenarına çok yakın duruyordu. Mora'nın parmakları kıpırdadı, onları düzeltmek ve masanın yüzeyine, güvende olacakları yere doğru itmek için can atıyordu.

Kollarını kavuşturmuş, Frederick'in onu fark etmesini bekliyordu. Çoktan derslerine geri dönmüştü, orman yeşili gözleri okurken dalıp gidiyordu. Bir insan çevresinden nasıl bu kadar habersiz olabilirdi?

Lordun yakışıklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Genç yüzünde dans eden çiller ona ayrı bir çekicilik katıyordu. Yine de kızıl saçları dağınıktı - umutsuzca ehlileştirilmeye ihtiyaç duyan dağınık bir yele gibi garip açılarla yukarı kalkıyordu. Onunki gibi güzel kızıl saçlar nadir bulunurdu. Bu ona farklı bir zamandan farklı bir adamı düşündürdü. Çok değer verdiği bir adamı. Hatırlamaya dayanamadığı bir adam.

Sen bir canavarsın.

Mora gözlerini sıkıca kapadı ve Philip'in sesinin kesilmesini diledi. O haklıydı. Ve yüzyıllar boyunca bunu kabullenmişti. Ama onun bunu söylediğini duymak... kalbindeki eski bir sızıyı uyandırdı.

Boğazında bir yumru oluştu ve onu temizlemek için elinden geleni yaptı, istemeden de olsa Frederick'i ürküttü.

Lord sıçradı, neredeyse sandalyesinde geriye düşüyordu, koyu yeşil gözleri kocaman açılmıştı. "Ah, merhaba, Mora." Kitabını kapatıp masasının üzerine koydu ve beceriksizce ensesini ovuşturdu. Mora kitabın başlığını gördü: *Berwick'in Soylu Evlerinin Tarihi*. İlginçti.

Birçoğu Halvard kadar züppe olan misafirlerini incelerken öğreneceği daha çok şey olacaktı. Kraliyet Althenis ailesi soyunu sona erdiren meşhur darbenin kanlı detayları gibi. Onun ailesini.

Yine de onun bu olaydaki ya da Castellan'ın ardından gelen iç savaştaki rolünden bahsetmezdi. Dother'i bitirmek katartıktı. Yine de annesinin kaderine her şeyden çok üzülüyordu.

Frederick'in kitabında bir aile portresi olacak mıydı? Görmek istiyor muydu? Bir zamanlar mutlu olan yüzlerine bakmak için bir parçası her şeyini verebilirdi. Ama o her zaman var olan sızı bir kez daha gözlerini açtı ve Mora göğsünü ovuşturdu. Hayır. Yapamazdı.

"Buraya ne zaman geldin?" Frederick utangaç bir tavırla sordu.

Neredeyse gergin görünüyordu. Daha sonra, Mora onun hayallerini yıktığında ve onu akranlarının önünde küçük düşürdüğünde nasıl görünecekti? Bu düşünce Mora'nın içine bir heyecan düşürdü.

"Şimdi, lordum." Mora gülümsedi, nazik görünmek için elinden geleni yaptı. Saçından bir gül kopardı ve masasının üzerine koydu. "Size bir güncelleme yapmak istedim. Bahçeleriniz tam çiçek açmış, Berwick'in geri kalanından aylar önce. Eminim konuklarınız hayran kalacaktır."

Frederick çiçeği eline aldığı anda yüzü aydınlandı. "Bunu hayal bile edemiyorum," dedi parmaklarını narin yaprakların üzerinde gezdirerek. "Sen Tanrı tarafından gönderilmişsin, Mora."

"Teşekkür ederim lordum." Eteğinin yumuşak kumaşını parmaklarının altında hissetmenin keyfini çıkararak reverans yaptı. Turkuaz elbisesi abartılıydı. Unutulmazdı. Onu yaratmasına izin veren de buydu, lordun isteğini yerine getirirken kendisi için bir zevkti. Öte yandan Frederick'in hiç stil anlayışı yoktu. Fildişi rengi şair gömleği, narin dantel yakasına ve bilekten kelepçeli bol kollarına rağmen, bu akşam eğlenmeye niyetli bir lord için uygun bir kıyafet değildi. Halvard dehşete düşmüş olmalıydı. Frederick'in bu akşamki kıyafetini hazırlaması için aklına bir not düştü.

"Aç mısın?" Mora elini kaldırdı ve kolundan aşağı dökülen dumanı gösterdi. Bileğinin bir hareketiyle kara bir bulut yaklaştı ve hazırladığı yiyeceklerle dolu bir tabak taşıdı. "Bu akşamki yemeği denemek istersin diye düşündüm."

Frederick gözlerini kırptırdı, yanaklarını bir parça kırmızıya boyadı. "Ben... evet. Aslında açlıktan ölüyorum."

Obsidyen dumanı Frederick'in masasına tırmanarak görünürdeki her şeyi tüketti. Mora onun gözlerini korkunun gölgelemesini bekliyordu. Onun yerine kıkırdadı ve eğildi.

yaklaştı, masasını temizleyip düzenlerken huşu içinde izledi. Başını yana eğerek onu gözlemledi. Onun hayranlığı... tuhaftı.

Masa temizlendiğinde tabağı onun önüne koydu. Duman parçalandı, geri çekildi ve kaybolana kadar Mora'nın kollarını büktü. Serin okşayışının kalıntıları teninde yankılandı ve titredi.

"Sanırım bir süre ders çalışacaksın?"

"Evet." Frederick dudaklarını yalayarak patates püresine bakarken başını salladı. Mora'nın da ağzı sulanmıştı. Tuzlu aroması duyularını okşuyordu. Neden kendine bir tabak almamıştı?

Ah, evet... çünkü Lillian bekliyordu. Ve Mora acımasız olabilse de, zavallı şey beklerken oturup yemek yiyecek kadar acımasız değildi. Ya da belki de o kadar uzun süre bekleyeceğini düşünecek kadar aptal değildi.

"Dinlenmek ve yemeğinizin tadını çıkarmak için biraz zaman ayırmanızı öneririm. Ve belki de daha iyi bir okuma materyali bulursunuz."

Eğer o ve Lillian şanslıysa, bu onlara zaman kazandıracaktı.

Frederick ilk lokmanın tadını çıkardığında neredeyse sandalyesinde eriyecekti. Tavuğun tadına bakarken "Mm," diye inledi. "Bu harika! Sana borçlandım."

Mora kaşlarını çatı, kaşları çatıldı. Ona borçlu olmak mı? Bunu istediği için mi yaptığını düşünüyordu? Bu konuda seçme şansı olduğunu mu? Onun emirlerini yerine getirmek için büyülenmişti; lanetinin doğası gereği karşılığında ona hiçbir şey borçlu değildi.

"Teşekkür ederim, Mora." Nazik bir içtenlikle konuşuyordu, nazik gözleri Mora'nın gözlerinin içine bakıyordu.

Mora onun yüzünü incelerken gözleri kısıldı. Adam samimi görünüyordu. Ama... hayır. Bu bir numara olmalıydı. Onun gözüne girmek için bir girişim. Ne amaçla yapıldığından emin olamıyordu ama mantıklı gelen tek şey buydu.

Adam onun bir şey söylemesini beklerken sessizlik tuhaf bir hal aldı. Mora ağzını kapalı tuttu. Ona hoş karşılandığını söyleyemezdi çünkü bu sahtekârlık olurdu. Kimse bir dilek tutmaktan *hoşlanmazdı*.

Frederick içini çekti ve parmaklarını saçlarında gezdirerek onları daha da karıştırdı. "Yemek yemeyi unutmuşum. Dürüst olmak gerekirse, bu gece için endişeliyim."

Ayağa kalktı, masanın etrafında dönmeden önce sırtını gerdi. Mora'nın şaşkınlığı karşısında genç lord ona elini uzattı. Mora eline baktı, sonra gözlerini kocaman açarak ona baktı.

Frederick ayaklarını sürüyerek yürüdü, eli aralarında havada asılı kaldı. "Tüm sıkı çalışmanız için içtenlikle teşekkür ederim. Minnettarım." Bir an duraksadı, ince dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Siz olmasaydınız ne yapardık emin değilim."

Mora ağzını açtı ve sonra kapattı, hiçbir kelime bulamadı. Bunun yerine adamın elini tuttu ve iki hızlı hareketle sıktıktan sonra bırakıp geri çekildi.

"Akşama görüşürüz," diye mırıldandı. Frederick tek kelime daha edemedi Mora döndü ve Lord'un onu takip etmemesi için dua ederek odadan kaçtı.

BÖLÜM 8

Mora 300 yıl önce

Mora kendi içine kıvrıldı ve serin bir esinti tenini okşarken titredi. Bir şey gıcırdadı ve irkilerek gözlerini açtı. Ilık sabah ışınları çatlak çatıdan sızarak kirişlerin üzerinden dökülüyordu ve rüzgâr ahşabı iterken eğri büğrü kapı tekrar gıcırdadı.

Rüzgâr sıcaklığını çalıp onu uyandırmaya nasıl cüret ederdi? Cillian'a sarılmayı umarak yuvarlandı ama yanındaki boşluk boştu.

Hızla doğrulan Mora, Cillian'ın bacaklarını esnetmek için kalkıp kalkmadığını merak ederek etrafına bakındı. Tek bulduğu boş ahırlar, etrafa saçılmış samanlar ve daha önce fark etmediği küf kokusuydu.

Çünkü kendini Cillian'a fazla kaptırmıştın.

Mora geceye yeni bir gözle bakarken yüzünü buruşturdu. Cillian acımasızdı ve en tuhaf açıklamaları yapıyordu. Bu onu duraksatmıştı; kollarından kurtulurken bu sabahın garip geçeceğini tahmin etmişti.

Ama aynı zamanda bir veda da bekliyordu.

Narenciye'nin hafif kokusu hâlâ elbiselerine sinmişti ama yanındaki samanlık soğuktu. Onu saatler önce terk etmişti. Pislik herif.

Mora çığlık atarak bir avuç samanı koridorun karşısına fırlattı. Saman yere düşmeden önce ancak bir adım atabilmişti ve bu da artan öfkesini dindirmeye yetmemişti.

Adamın onu nereye götürdüğünden ya da evin yolunu nasıl bulacağından emin değildi.

Mora ahırın kapısından dışarı bakıp tarlalara doğru ilerlediğinde, uzakta gururla duran Moldenna'nın şehir evlerini seçebiliyordu. Koyu renkli arduvaz kiremitleri, üzerlerinde yükselen gri taşın kalenin dikkatli bakışları altında sabah güneşiyle yıkanıyor.

Mora iç geçirdi, şimdiden yorulmuştu. Eve doğru uzun bir yürüyüşe çıkacaktı.

Bir el arabası kaldırım taşlarının üzerinden yuvarlandı ve Mora başını eğerek saçlarının yüzüne düşmesine izin verdi. Sabah ibadetine koşuşturan birkaç kişinin bakışlarını yakaladı ve kimsenin kendisine bakmaması için dua etti. Yataklarında kalma seçenekleri varken neden bu kadar erken kalktıkları onu aşıyordu. Neyse ki Moldenna halkının çoğu daha makul bir saate kadar dinlenmeyi tercih etmişti.

Yoldan geçenlerin, üzerinde darmadağın bir elbise, uzun, siyah bukleleri korkunç, kıvrıkcık bir karmaşa içinde kaleye doğru ilerleyen Taçlı Prenses Mora Althenis-Diera'yı tanımadıklarını umuyordu. Saçları hâlâ samanla kaplıydı - her bir inatçı sapı saçlarından koparmaya ne kadar uğraşırsa uğraşsın, daha fazlası kalıyordu.

Kimse ona aldırış etmese de Mora izlendiğini hissediyordu. Gözleri her gölgeli ara sokakta geziniyordu. Birkaç balkon doluydu ama hiçbir dikkatli göz fark etmemişti.

Yine de Mora bir varlık hissetti.

Doyurucu bir kahvaltıya ihtiyacı vardı. Ve biraz kestirmeye.

Kalenin dış kapısı yaklaşıyordu ve Mora seçenekleri üzerinde düşündü: gizli geçitten gizlice geçerek yürüyüşünü uzatacak ve tercih ettiği kaçış yolunun keşfedilmesini riske atacaktı ya da kapıdan yürüyecekti. Gözlerden kaçmak için hizmetkârların girişini kullanacaktı ama muhafızlar onu görecekti ve bu annesinin hoşuna gitmeyecekti.

Her adım bir öncekinden daha fazla rahatsızlık veriyordu, topuklarının su topladığına şüphe yoktu.

Bu yıpranmış deri ayakkabılara ve Rosemary'nin fazla büyük ayaklarına lanet olsun.

Sonuçlara lanet olsun. Mora yüksek kapı binasına doğru ilerledi. Saçlarını geriye iterek, güneş yüzünü öperken gülümsedi,

bronz tenindeki altın ışıltıyı ortaya çıkardı. Omuzları kaydı ve bir prensesin duruşunu benimseyerek daha uzun durdu.

"Neredeydin sen?"

Philip'in öfkeli sesinin tıslamasıyla Mora olduğu yerde durdu, omuzları çöktü. Muhafızının siyah çizmeleri, kaldırım taşları arasındaki çakıl taşlarının üzerinde gıcırdıyordu. Saçlarıyla uyumlu bir kızarıklık yanaklarını boyamıştı. Koyu mavi gözleri çatık kaşlarının altında şişkinleşmişti. Başı beladaydı. Alnındaki kırısklık her şeyi anlatıyordu.

Adamın darmadağınık görüntüsünü görünce Mora'nın içinde bir suçluluk kıvılcımı çaktı. Geniş omzuna eğri büğrü bir korse asılmıştı ama gümüş kaplı kını boştu; kılıcını odasında mı unutmuştu? Ve ailesinin ev renkleri olan kraliyet mavisi ve gümüşten güzel bir tunik giymiş olsa da, buruş buruştu. Genellikle tek bir telini bile yerinden oynatmadan geriye doğru taradığı saçlarının korkunç derecede dağınık olduğunu söylemeye gerek bile yok. Bu onu tedirgin etmişti; onu daha önce hiç bu kadar mükemmel görmemişti.

Kendini annesinin öfkesine hazırlamıştı. Ama Philip... onu üzmekten nefret ediyordu.

Mora yutkundu. "Dışarı çıktım."

"Moldenna'yı tek başına ziyaret etmen güvenli değil. Şu haline bak." Elbisesini, saçlarını işaret etti. "Nereye gittiğini sormaya dilim varmıyor."

Mora'nın yanakları kızardı. "Haklısın. Bu seni ilgilendirmez."

"Bir şey oldu sanıyordum." Philip'in sesi alçaldı, sanki daha çok kendi kendine konuşuyordu. Adam kaşlarını ovuşturdu ve kadın ilk kez onun gözlerinin altındaki koyu halkaları fark etti.

"Ben her zaman geri dönerim Philip," dedi kadın nazikçe.

Elini yanına indirdi, kaşları daha da çatıldı. "Normalde annen gittiğini fark etmeden önce seni bulurum."

Mora ona bunu yaşattığı için tam bir pislikti.

Ve annesi... kızının kayıp olduğunu öğrenmesi kaçınılmazdı. Mora gitme kararını verdiğinde neyle karşılaşacağını biliyordu. Ancak bir şeyi beklemek ve onun gerçekleştiğini bilmek farklı şeylerdi. Annesiyle karşılaşma ihtimali karşısında yutkundu, nabızı göğsünde korkmuş bir kuş gibi çırpınıyordu.

Berwick Kralı ve saray oyunlarının ustası Kraliçe Aedlin Althenis-Diera, yeni bir koca adayı sunarken kızının yokluğuna tahammül edemezdi. Mora hiçbir yerde yokken onlara ne söylemişti?

bulundu mu? Rosemary'ye sorması gerekiyordu - annesi kesinlikle fazla ayrıntı paylaşmazdı.

"Üzgün olduğumu söylesem yardımı olur mu?" Mora ellerini önünde kavuşturup küçük bir gülümsemeyle sordu.

"Bir daha ortadan kaybolmayacağını bilseydim yardımı olurdu."

Mora ona cevap vermedi. Böyle sözler veremezdi. Dün gece tam bir felaketti, arkadaşı centilmenlikten uzaktı -hatırlayınca üst dudağı kıvrıldı ve bir kez daha kıyafetlerine yapışan, tenini tırmalayan samanın farkına vardı- ama maceraya değerci.

Yine de tavernaya geri dönmeyecekti. Bazı dersleri sadece bir kez öğrenmek gerekirdi.

"En iyisi odama gidip onunla yüzleşeyim," dedi hizmetçinin girişine doğru ilerlemeden önce. Philip'in dudakları inceldi ama sessiz kaldı ve itaatkâr bir şekilde arkasından gitti.

Öğütler başlamadan önce odalarına varmayı umarak hizmetkâr merdiveninden koridora çıktığında babasını beklerken buldu. Kral Kalyan Diera. Duvara yaslanmış, yakası ve kolları gümüş iplikle işlenmiş, bol, leylak rengi ipek bir bluz giymişti. Babasının tercih ettiğı gündelik şıklığın bir karışımı olan pantolonuyla uyumluydu.

Babası elmasından bir ısırık alıp yakaladım seni dercesine sırtınca Mora donakaldı, gözleri babasına yapıştı.

Philip saygıyla eğilerek, "Majesteleri," dedi. Kalyan başıyla küçük bir selam verdi ama Mora onun dudaklarının hafifçe büküldüğünü fark etti. Bunca yıldır unvanının getirdiğı gösterişe alışamamıştı.

Her bir noktasını vurgulayan pırıl pırıl elmaslarla kaplı sade gümüş tacı koyu kahverengi buklelerinin üzerinde ağır ağır duruyordu. Son zamanlarda saçlarını uzatmıştı; bukleleri güçlü çenesine kadar uzanıyordu. Mora, annesinin hediyesi olan kehribar rengi gözleri dışında her şeyiyle onun aynasıydı.

İkisi birbirini izliyor, diğercinin konuşmasını bekliyordu. Babasının dehşetine rağmen, annesinin inatçılığı Mora'ya da geçmişti; bütün gün burada durabilirlerdi ama Mora'nın önce konuşmaya hiç niyeti yoktu.

Bir guruldama sesi sessizliği böldü ve Mora'nın bunun midesi olduğunu anlaması bir anını aldı. Hain.

Kalyan kıkırdadı ve aralarındaki mesafeyi açtı. "Ye balkabağım, enerjiye ihtiyacın olacak." Derin bakışlarında bir eğlence parıltısı belirdi.

kahverengi gözleriyle elini uzattı ve elmasından geriye kalanları ona uzattı.

Mora bir ısırik aldı ve dilinin üzerinde dans eden tatlılığın tadını çıkardı. Ağzı müstehcen bir şekilde doluyken teşekkürlerini mırıldanmasında asil bir şey yoktu.

Mora'nın yüzünden bir saç telini uzaklaştıran babasının kaşları, bir saman parçası bulduğunda kalktı. "Umarım yaptığın şey onun gazabına değmiştir."

"Değdi baba," diye söz verdi. Yine de, dürüst olmak gerekirse, emin değildi. Babası öğrenirse ne düşünürdü? Taverna, kavga, onu tehdit eden Fae ve tek bir şey isteyen adam -pek çok erkeğin peşine düşeceği konusunda onu uyarmıştı, başka pek az şeyi umursayarak. Çoktan öğrendiği bir ders. Ama görünüşe göre yeterince iyi değil.

Yılların pratiği inandırıcı bir gülümsemeyi korumasına yardımcı olmuştu. Yine de annesini bulmak için başını kaldırdığında dalgalandı.

Aedlin, Mora'nın odasının önünde durmuş, yeni bir yeşillik çelengiyle çerçevelenmişti.

-Kalın, gümüş kapı çerçevesinin etrafına beyaz zambaklar ve pembe güller asılmıştı. Kocasına uygun bir şekilde giyinmişti; ipek tülde yapılmış leylak rengi balo elbisesi o kadar yumuşaktı ki, şehvetli eteği etrafında uçuşuyor gibiydi. Babasınınkinin ikizi olan gümüş bir taç başının üzerinde duruyordu. Ve açık kahverengi saçları mükemmel bir topuz haline getirilmişti.

Güzel yanaklarında pembe bir renk belirdi ve kollarını kavuşturarak derin bir şekilde kaşlarını çattı. Öfkeli kehribar rengi gözleri, kızının görünüşüne bakarken genişledi. Mora eteğini düzeltmek için elinden geleni yaptı ama buruşuk, gri kumaşla oynarken bunun hiçbir işe yaramadığını biliyordu.

"İyi şanslar," diye fısıldadı Kalyan, eğilip Mora'nın yanağına bir öpücük kondurarak. Mide bulantısı midesinde çalkalanıyordu ve istediği son şey yemekti.

Elmayı babasına geri verdi ve Philip sessizce arkasından gelirken onu kıyametine kadar takip etti.

Oraya vardıklarında Kalyan onunla birlikte durdu ve annesinin eline uzandı. Birbirlerine baktılar ve Kalyan başını eğerek Aedlin'den kızlarına yumuşak davranmasını istedi. Aedlin'in yüz hatları yumuşadı ve kralın yanağını kavrayarak dudaklarını öpmek için ayak parmaklarının ucuna kadar yükseldi. Mora onun sakinleştiğini umuyordu. Ayrıldıklarında yediği ters bakış bu hayali yok etmişti.

"Eksikliklerinizi daha sonra uzun uzun tartışırız, genç bayan," diye homurdandı, kızının üzgün haline bakarak. "Burada sizinle tanışmak isteyen bir talip var."

Tanrılar aşkına, başka biri mi?

Bugün ona kim talip olacaktı ki? Bu Mora'nın isteyeceği son şeydi. Ama dilini ısırды ve annesini takip ederek babasıyla Philip'i dışarıda bıraktı.

Oturma odasından geçtiler ve Mora cam balkon kapılarının yanındaki yumuşak beyaz şezlonga özlemle baktı. Güneş ışığı odanın içine süzülüyor, kraliyet mavisi minderlere vuruyordu ve Mora orada iyi bir kitapla kıvrılmayı arzuluyordu. İç çekerek gözlerini başka tarafa çevirdi ve sessizce duvarlarının önündeki kitap raflarına geri döneceğine dair söz verdi.

Yatak odasındaki pelüş kirli beyaz halı, Rosemary'nin ayakkabıları hâlâ topuklarının derisini yıpratıyor olsa bile, harika hissettiriyordu. Yumuşak lavanta kokuları havada kıvrılıyor, banyosundan akıyordu. Banyosu soğuk muydu? Eğer sıkıcı bir soyluyu daha ağırlaması gerekiyorsa, önce ılık suyun kucaklamasını hak ediyordu.

"Elbiseni çıkarmana yardım etmemi ister misin?" Mora başını kaldırdığında Rosemary'nin elleri arkasında ve duruşu mükemmel bir şekilde beklediğini gördü. Sesi sabitti ama Rosemary'nin tonunda açık bir suçlama vardı. Mora'nın annesininkine çok benzeyen kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına itti.

Mora yutkundu. "Lütfen."

Rosemary soyunmasına yardım ederken annesi, "Sana inanamıyorum," diye mırıldandı; Mora, Rosemary'nin elbisesinin eteğindeki lekeyi fark etmemesini umuyordu. Onun yardımına ihtiyacı yoktu ama bu onların normaliydi ve nedimesi Aedlin'in gazabından uzaklaştığı için minnettardı. Annesi gardırobu kapattığında Mora irkildi, kırmızı elbisesinin bir parçası kapakların arasına sıkışmıştı. "Dün gece yemeği terk etmen yeterince kırıcıydı Mora, ama bu halde dönmen? Nereye gittin sen?"

Mora, Rosemary'nin giysilerini çıkarırken onun sorusunu duymazdan geldi. Cildi kaşınıyor, kollarında ve sırtında çizikler vardı, muhtemelen gece boyunca samanla dürtüldükleri için... ama Cillian boynunda kendi izlerinden birkaç tane bırakmıştı. Annesinin fark etmemesi için dua etti.

"Sana bir soru sordum, genç bayan."

İç çekerek ona doğru döndü. "Beni görmeye kim geldi anne? Dün geceden sonra bir daha ziyaretçi gelmeyecekti."

"Kaçırıldığın bir gece," diye homurdanarak Mora'nın nabzının fırlamasına neden oldu.

Rosemary bir adım geri çekilerek gözden kaybolmak için elinden geleni yaptı.

Mora soyunuk haline rağmen ağırbaşlı görünmeye çalıştı. Yatağına otururken, "Şatoda geçit töreni yapacak istenmeyen soylu oğullarımız tükenmedi mi?" diye sordu. Annesinin ne söyleyeceğini biliyordu, bunu söylerken onu izlemeye dayanamıyordu, bu yüzden dantel örtüyle oynadı.

"Evleneceksin, Mora." Aedlin darbeyi yumuşatmaya çalışarak durakladı. Ama Mora senaryoyu haftalar önce ezberlemişti. "Ve eğer yakında bir talip seçmezsen, senin için bir tane seçmek zorunda kalacağım."

Mora gözlerini devirdi, parmakları narin beyaz kumaşın etrafında kıvrıldı. "Aşk bulmadan evlenmek istemiyorum anne."

Aedlin kızının yanındaki yatağa oturdu ve nazik elini omzuna koydu. "Biliyorum tatlım. Ben de evlenmek istemiyordum. Ama babanla yaşadığım aşka bir bak. Birlikte yarattığımız güzel hayata ve halkımız için yaptığımız iyiliklere bak. Tahta geçeceğin gün yanında bir şampiyona ihtiyacın var."

Mora çılgılığını tutamadı. "Yönetmeme yardım edecek bir adama ihtiyacım yok!"

Aedlin kızının bu çıkışına cevap vermeye tenezzül etmedi. Ayağa kalktı ve ellerini elbisesinin üzerinde gezdirerek narin kumaşı düzeltti. "Senden oyalanmamamı bekliyorum. Lord Dother Eldenna'dan buraya kadar geldi. Düzgün bir şekilde tanıştırılmayı hak ediyor."

Mora, bir soylunun hiç tanımadığı bir kadın için denizi aşp küçük bir ada ülkesine gitme ihtimalini düşünerek homurdandı. "Tam adı ne? Reddiyelerimi sunarken ona uygun görgü kurallarını göstereceğimden emin olabilirsiniz."

Annesinin parlak kehribar rengi gözlerindeki sert bakış, davranması için bir uyarıydı. "Ona düzgün bir şekilde hitap edeceksin. Ama illa bilmek istiyorsan, ilk adı Cillian."

Aedlin kendini dışarı bıraktı ve Mora yatağına geri döndü. Cillian'ın aşk ısırtıklarının izini sürdü, elini arayanın o olup olmadığını merak ediyordu. Onun kim olduğunu biliyor muydu? Kalbi göğsünde çırpınıyordu ve Mora bunun heyecan mı yoksa endişe mi olduğuna karar veremiyordu. Cillian hangi oyunları oynuyordu?

BÖLÜM 9

Mora

Koridorda onu mutlak bir sessizlik karşıladı. Neredeyse sarsıcıydı ama burayı seçmesinin bir nedeni vardı. Frederick dışında çok az kişi bu tarafa gelirdi ve onun odaları da merdivenlerin tepesinden çok uzakta değildi. Mora sırttmaktan kendini alamadı.

-Ondan çalmak kolay olurdu.

Ama Lillian neredeydi?

Dalgın dalgın çantasının tokasıyla oynadı, onu avlaması gerekip gerekmeyeceğini merak ediyordu. Lillian giderse Mora onu bulur ve merdivenlerden kendisi çıkarırdı.

Ama dramatize etmeye gerek yoktu. Mora merdiven boşluğuna ulaştığında Lillian'ı duvara yaslanmış, zihnini saran cehennemde kaybolmuş halde buldu.

"Düşüncelerin için çikolata ister misin?" Mora kesesinden birkaç şeker çıkarırken sordu.

Lillian'ın nefesi kesildi ve yanaklarında pembe bir kızarıklık belirerek doğruldu. "Şunu yapmayı bırakmalısın."

Mora omuz silkti. "Geleceğimi biliyordun. Dikkat etmemiş olman benim suçum değil." Çikolatalardan birini uzattı. "Fikrimi değiştirmeden önce bir tane al."

Lillian kabul etti ama şekerlemeye bakınca gözleri büyüdü. "Bunu mutfaktan mı çaldın?"

"Belki." Sinsi bir sırıtışla parladı, sonra elindeki parçayı ağzına attı. Gözlerini kapatarak, dilinin üzerinde erirken zevkle inledi. "Çikolata çoğu sorunun çözümüdür."

"Eğer bu doğru olsaydı, sana ihtiyacım olmazdı, değil mi?" Mora kesesinden bir parça daha çıkarınca kaşlarını çattı ama bu onu kendi ısırığını almaktan alıkoymadı. Ve sonra gülümsedi. Küçüktü ama gözden kaçırmak imkânsızdı.

"Gördün mü? Haklıymışım."

"Mükemmeller," diye mırıldandı Lillian tatlının yanında. Gözleri Mora'nın kalçasındaki keseye kaydı. "Bunların erimesini nasıl önledin iblis?"

Mora onun bakışlarını takip etti ve yüzünü buruşturdu. Elbette sormak zorundaydı. Boğazını temizledi ve rahat görünmeye çalıştı. "Bu büyülü bir kese." Daha fazla tartışmadan kaçınmak için sahip olduğu tüm umutlar soldu ve öldü. Lillian canlandı ve Mora, Lillian'ın kaşlarının yukarı doğru kıvrılmasına bakılırsa yeterince sessiz olmasa da, nefesinin altından küfretti. Bu Mora'nın konuşmak isteyeceği son şeydi. Ama Lillian'ın güvenini kazanmak istiyorsa, biraz açık sözlü olmak zorundaydı. Öyle değil miydi? Neden bu doğru olmak zorundaydı ki...

Mora bir iç çekti. "Bilmen gerekiyorsa, her şeyi bir tür durağanlıkta tutuyor. Bu da faydalı, çünkü bunların hepsini yemem yıllar sürebilir."

Lillian'ın açık yeşil gözlerinde şaşkınlık parladı. "Yıllar mı?"

Mora'nın dudaklarından acı bir kıkırdama kaçtı. "Bu işin doğasında var." "Çok fazla sorum var... I-"

"Hiçbirini sormamanızı tercih ederim." Acıma Lillian'ın yüzünü yumuşattı ve Mora buna dayanamadı. Bakışlarını kaçırdı ve cilalı tirabzanla dikkatini dağıttı. "Yasak'tan nefret etmen için yetiştirilmene rağmen soyluların onları içeride tutması ve Yasak Orman'ı tasvir eden sanat eserleri sergilemesi sana hiç komik gelmedi mi?"

Parmaklarını ahşaptaki pürüzsüz olukların üzerinde gezdirdi. Her korkulukta kusursuz çiçek oymaları ve aralarında neşeyle oynayan periler vardı. Tüm bunlar, el ele tutuşmuş ve birbirlerine sevgiyle bakan iki Fae'nin bulunduğu korkulukta bir araya geldi. Mora onların eş olduğunu varsaydı.

Buçukluk hikâyelerine göre, Yasak Orman'ın büyüğü bazen iki ruhu o kadar karmaşık bir şekilde birbirine bağlardı ki nefes almakta zorlanırlardı

diğeri olmadan. Kulağa korkunç geliyor. Yine de tanrılara şükürler olsun ki nadir görünüyordu. Ya da en azından Hallingler arasında böyle bağları olduğunu iddia eden çok az kişi vardı. Ayrıldıklarında şiddete başvuruyor, Kral Muhafızlarına saldırıyor ya da lordlarına zarar veriyorlardı. Çoğu dengesiz ve Berwick için tehlike olarak görülmüş ve idam edilmişti.

Lillian ona ihtiyatla baktı. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum."

Mora derin bir erkek sesi ve boğazına dayanan kılıcın tehdidini hatırlayarak, "Tabii ki kendi adına düşünmüyorsun," diye mırıldandı.

"Affedersiniz?"

"Bana birini hatırlattın, hepsi bu." Sonsuz siyah gözler aklından çıkmıyordu ve neredeyse adamın pelerininin yumuşak kumaşının avucunun içinde sıkıştığını hissedebiliyordu. O sarhoş edici kokuyu koklayabiliyordu. Mora boğazını temizledi ve sanki anıyı yerinden oynatabilecekmiş gibi başını salladı. Lillian'ın bakışlarından kaçınarak eteğini düzeltti. "Acele etmelisin, fazla zamanımız yok. Eğer acele etmezsen, ziyafet bitene kadar sana yardım edemem." Mora, Lillian'ın yanından geçip merdivenlerden yukarı çıkarken ona bir bakış bile atmadı.

Üzerlerine bir sessizlik çöktü; ayak sesleri bile zümrüt rengi bir koşucu tarafından bastırılıyordu. Lillian'ın parmakları önlüğünün içinde kıvrılıyordu, korkusu o kadar aşikârdı ki Mora onun tadını alabiliyordu. "Kesenizi sorabilir miyim?"

Kızgınlığını dizginlerken Mora'nın burnundan hızlı bir nefes çıktı. Tanrılar ona yardım etsin. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?" Dişlerini öyle bir sıktı ki, kelimelerin ağzından çıkabilmesine şaşırdı.

"Başardın mı?"

"Hayır." Mora'nın vermek istediği tek cevap buydu ama havada ağır bir duraksama vardı; Lillian daha fazlasını istiyordu. Mora neden her şeyi paylaşmıştı ki? Elbette Lillian'ın ilgisini çekmişti; bu muhtemelen gördüğü ilk büyülu eşyaydı. Mora yutkundu. "Bu kese bir... hediye idi." Kelimeler boğazına düğümlendi, midesi çalkalanmaya başladı.

"Vay canına," diye nefes aldı Lillian. "Ne güzel bir hediye. Sanırım bir sevgiliden gelmiş?"

Bu kelimelerin dişleri vardı. Mora'nın kulaklarını bulduklarında acıttılar, zihnini yırttılar ve oydu. Aniden olduğu yerde durdu.

O öldü, o öldü, o öldü.

Mora gözlerini yumdu ve parmaklarını acı verecek şekilde sıktı, tırnakları avuçlarına batıyordu. Yavaş, derin bir nefes aldı, umutsuzca

sakinlik görüntüsüne tutunmaya çalışıyordu.

Lillian sessizlik içinde beklerken dakikalar geçti. Kafasının içindeki gök gürültüsü sustuğunda, Mora'yla yüzleşmek için döndü. Lillian Mora'nın parlayan gözlerinde her ne gördüyse bir adım geri çekildi. Ama Mora başını salladı ve elini kaldırdı. "Bu kese yanlışlıkla güvendiğim birinden geldi. Tekrarlamamaya niyetli olduğum bir hata. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar."

Ayaklarının üzerinde döndü ve merdivenleri eskisinden daha hızlı çıkmaya devam etti.

Lillian'ın ne kadar haklı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve Mora bundan nefret ediyordu.

BÖLÜM 10

Mora 300 yıl önce

"Bunu senin için yaptım." Cillian sırttı ve koyu kahverengi deri bir kese uzattı. "Benimkinin ikizi."

Mora keseye dikkatle baktı. Cillian'ı tanırđı, bu sıradan bir kese değildi. Büyüğü bir nesne takmak... Felakete davetiye çıkarmak gibi geliyordu. Politik tartışmaların bir parçası olmasa da, Mora huzursuzluk fısıltılarını duymuştu.

Geçen hafta, Hayal'de buçukluk kanı taşıdığından şüphelenilen bir çocuk öldürüldü. Bir komşu, çocuğun rüzgârları çağırdığına ve sakın bir günde kasabayı sert bir sele boğduğuna yemin etti. Kraliyet'in Yasaklıları arasında çocuğun ailesine dair hiçbir kayıt yoktu. Ve ne olursa olsun, gücünü göstermek için çok gençti - çoğu Halflings yeteneklerini ergenlik çağında keşfederdi. Hayatını çalan adam için bunun bir önemi yoktu.

Katilin idamı, tüm Berwick'te kangren olmuş bir yara gibi iltihaplanan nefret alevlerini durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Daha fazlasının yapılması gerekiyordu.

Aile oraya yeni yerleşmişti ve insanlar güvensizdi. Hapsetme Yasaları kaldırıldığından beri yaygın bir sorun. Büyü korkusu tehlikeli bir şeye dönüşmüştü. Soylular da buna yardımcı olmamıştı; annesinin tüm çabalarına rağmen kraliyete olan destekleri azalmıştı. Mora onların asıl sorununun Sözleşmeli'lerini kaybetmek olup olmadığını merak ediyordu.

Bu değişikliğe Berwick Prensesi'nin neden olduğunu bilselerdi ayaklanmalar çıkardı ve büyülü bir nesne takmak çok fazla soruya yol açabilirdi. Bu aptalca olurdu.

Ancak Cillian bunu duymak istemiyordu. Doğru inançları, herkesin eşit olduğu değişmiş bir Berwick hayali vardı. Ve onların birlikteliğini bir cevap olarak görüyordu.

Endişelerine rağmen, tanışmaları düşünöldüğünde, aylardır flört ediyorlardı. Annesi çok sevinmişti. Nişanlarına kadar gün sayıyordu. Mora bunu itiraf etmekten nefret etse de, o ne zaman yanına gelse kalbi çarpıyordu. Çoğu zaman kendini o parlak, masmavi gözlerde kaybediyor ve onun tutkulu kalbine aşık oluyordu. Philip, Cillian'ın onun odasına ne kadar sık gizlice girdiğini bilseydi çok öfkelenirdi; gecelerini onun çarşaflarına dolanarak geçirirler, Cillian güneş ufukta belirmeden önce sıvışırđı.

Yine de Cillian'ın onu mu yoksa onun eliyle gelen gücü mü daha çok önemseydiğini merak etmekten kendini alamıyordu. Ona göre tesadüfen karşılaşmaları Kader'in bir hediyesiydi. Bir araya gelmelerinin Tanrı'nın bir lütfu olduğunu ve unvanının getirdiğı gösterişin dışında birbirlerini tanımaları için bir fırsat olduğunu kanıtlıyordu. Çok güzel bir düşünceydi. Ama sessiz anlarda Mora bunun gerçek olamayacak kadar iyi olup olmadığını merak etti.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu, sesi sevimli bir şekilde yumuşaktı.

Cillian her zaman kendinden emindi. Bir şey istediğinde, onu gerçekleştirirdi. Onu, ailesini ve soyluların birçoğunu etkilemişti; bu durum göz önüne alındığında etkileyici bir başarıydı. Yine de, şüpheleri olduğunda ya da direniş beklediğinde sol yanağını ısırırdı. Küçük bir ipucu. Mora bunu fark edecek kadar ona bakmışđı. Yüzünde tatlı bir çukur oluşturmuştu. Onu dürtmekten ve ona sataşmaktan kendini alıkoydu; okuması zor bir adamdı ve bu küçük bilgi kırıntısını işe yaraması ihtimaline karşı saklamayı planlıyordu.

Mora boğazını temizledi ve parmağını ortadaki gümüş tokenin üzerinde gezdirdi, metal dokunulduğunda soğuktu. Ne büyüsü saklıyorsun küçük şey, diye merak etti. Ellerine bastırdı, yumuşak, grenli dokusu tenini gıdıklıyordu. "Teşekkür ederim Lord Dother," dedi temkinli bir şekilde, zihninde doğru kelimeleri ararken.

Aralarındaki mesafeyi kapatan Cillian'ın parmakları, kızın gevşek örgüsünden düşen bir bukleyi buldu. Göğüsleri neredeyse birbirine değiyordu ve kızın sırtı gardırobunun sert, ahşap kapılarına dayanmışđı. Cillian'ın tatlı kokuları

Nefesleri birbirine karışırken narenciye, kokulu otlar ve bakır burnunun etrafında kıvrıldı. Mora açgözlülükle içine çekti. Cillian parmaklarını boynunda gezdirmeden önce kıvrımı kulağının arkasına sıkıştırdı ve Mora yüzüğünün sıcak metalini görmezden gelmeye çalıştı, ürkütücü, sonsuz bakışını hissetmiyormuş gibi davrandı.

"Sana kaç kere bana böyle hitap etmemeni söyledim, Hazine?" Yanağına yumuşak, kalıcı bir öpücük kondurdu. "Rahatsız edici unvanlar için fazla aşınayız."

Mora cevap olarak mırıldandı, onu kucağına aldığı anda her zaman onun ateşine pervane olmuştu. Geceleri bir araya geldiklerinde onun adını anmak kolaydı. Toplum içindeyken belli bir adaba uyulması gerekiyordu. Lord Dother uygun bir seçenektir ve gün ışığında, özel olarak bile ona başka bir şey demekte zorlanıyordu.

Cillian geri çekildi, yanağını çiğnerken gözleri onunkileri arıyordu. "Hoşuna gitti mi?"

Mora tereddüt etti. "Evet."

Konuşacak daha çok şey vardı, söylemesi gereken pek çok şey. Ama Cillian'ın ihtiyacı olan tek şey onun evet demesiydi.

"Özel bir büyüü var, sana her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyorum!"

O ısıltılı gözler heyecanla parlayarak Cillian'ın gözlerinin içine bakıyordu ve Cillian'ın onu reddedecek yüreği yoktu. "Söyle bana, Lord Doth... Cillian."

Onaylarcasına hafifçe boynunu sıktı. "Buna bayılacaksın." Cillian gülümseyerek ona sarılmayı bıraktı ve bir adım geri çekilerek keseye daha yakından bakması için eliyle işaret etti. "Öncelikle, içinde bir durağanlık yarattım. İçine koyduğunuz her şey bozulmadan kalacaktır. Ne kadar zaman geçerse geçsin, çürümeyi ve herhangi bir aşınma ve yıpranmayı önler."

Mora geniş gözlerle mütevazı deriye baktı. "Nasıl?"

Cillian kıkırdadı. "Büyücünün sırrı, Hazine." Kalçasındaki kesenin kemerini çözdü ve içini karıştırdı, kırmızı günlüğü hareket ettikçe kalçasına çarpıyordu. "İkincisi, hayal edebileceğinizden çok daha fazlasını tutabilir. Sonsuz olmasa da, onu doldurmayı başarabileceğinizden şüpheliyim."

Mora inanamayarak başını salladı. "Bu imkânsız."

Araştırmasına ara verdi ve ona baktı, dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Doğru reaktiflerle her şeyi mümkün kılabilirim."

"İçine bir at koyabilir miyim?"

Cillian homurdandı. "Açıklıktan bir at sığdırabilir misin?"

Mora başını salladı ve suratını astı. "Hayal kırıklığına uğradım."

"Daha sonra at saklamak için bir şeyler efsunlayacağımdan emin olabilirsiniz, Majesteleri," dedi Cillian, her kelimesinden alaycılık akıyordu. Koyu kahverengi deri bir kemer çıkardı. El oyması papatyaları, dalları ve yapraklarıyla nefes kesiciydi.

"Bu çok güzel! Sen mi yaptın?"

Cillian elini kemerin üzerinde gezdirdi, ifadesi okunamıyordu. Gözlerinde tuhaf bir şey parıltıyordu. Bir nefes kadar kısa bir süre içinde memnun gülümsemesi geri döndü. "Tabii ki geldim." Sessiz bir taleple elini uzattı ve Mora kesesini uzattı. "Üçüncüsü, Hazine, içine ne kadar koyarsan koy her zaman hafif olacak."

"Şimdi içinde bir şey var mı?"

Kemeri Mora'nın kesesine bağlı ilmekli deri kayışlardan geçirmeyi bitirdi ve tokayı açtı. İçinden kıvranan gölgelerle dolu cam bir küre çıkarınca Mora'nın kalbi sıkıştı. Nesneyi avucunda ileri geri yuvarladığında, karanlığın içinde çırpınan kanatlar ve kendini sabitlemek için umutsuz bir çabayla cama çarpan minik eller gördü. "Sana bir avuç dolusu sprite'ımı verdim. Kanıma bağlılar, bu yüzden sana karşı pek uyumlu olmayacaklar ama onlardan bir kez faydalanabilirsin."

Mora rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı. Cillian onun kapana kısılmış sprite'larından nefret ettiğini biliyordu. Cama bastıran küçük formları rahatsız ediciydi. Mora itiraz etmek için ağzını açtı ama Cillian ona konuşma fırsatı vermedi.

"Son olarak," dedi, sesine sert bir ton katarak. "Tek yapman gereken ne istediğini düşünmek, içine uzanmak ve o seni bulacaktır." Zavallı yaratığa tek bir bakış bile atmadan sprite'ı geri itti, sonra da keseyi uzattı. "Dene bakalım."

Çağırmaı bildiği tek nesne bir sprite'tı ve o da bunu biliyordu. Kız tereddüt edince gözleri kısıldı. "Devam et Hazine."

Mora'nın üst dudağı kıvrıldı ama dediğini yaptı ve zavallı şeyin kurtulmak için cama bastırıldığını hayal etti. Serin küre tenine değdi ve ürperdi. Cillian küreyi çantadan çıkarırken gülümsedi, bu da midesinin daha da düşmesine neden oldu. "Bunu istemiyorum Lord Dother."

Bir adım daha yaklaştı. "Bana Cillian de."

Mora onu görmezden geldi ve korkunç yüzüğüne odaklandı. Bir ileri bir geri gidip geliyor, dikkati Cillian'la Sprite arasında bölünüyordu. Cillian yaratığa uzandığında Mora gerildi ama Cillian onu yakalayamadan Mora yüzüğü yere çarptı.

zemin. Çırpınan gölgeler etraflarını sarmış, ışığı yok etmişti. Ama geçen seferkinden farklı olarak, odanın puslu hatlarını seçebiliyordu.

Cillian etrafını sarmış, kör edici masmavi gözleri karanlıkta parlıyordu. "Neden zor olmakta ısrar ediyorsun?"

"Özgür olmayı hak ediyor!"

"Bir böcekten biraz daha fazlası," diye homurdandı.

Mora kollarını kavuşturdu ve gardioba yaslandı. "Bundan hoşlanmadım."

Etraflarında dönen karanlık yüzünü gölgelese de hayal kırıklığı aşikârdı. "Hediyelerimi mi reddediyorsun?"

Mora göğsünde kabaran öfkeli iç çekişe engel olamadı. Bir elini yüzünde gezdirdi, vücudu gerildi. "Büyülü eşyalar taşımamam gerektiğini biliyorsun. Çok fazla soru olacaktır. Keşfedilebilirim."

Deri, üzerindeki tutuşu sıkılaştıkça gıcırdadı. "Ve? Dünya senin yetenekli bir Elementalist olduğunu bilmeli. Olduğun şeyden utanmamalısın."

Cillian'ı iterek geçerken, ayaklarının altında camlar çitirdarken hâlâ ayakkabı giydiği için tanrılara şükretti. Rosemary halısından küçük parçalar koparmaktan mutlu olmayacaktı. Mora derin bir nefes aldı ve adımlarını hızlandırmaya başladı.

-Kızgınlık zihnini bulandırdığında hareket etmek düşünmesine yardımcı oluyordu. "Ben utanmıyorum. Bu konuda kendi düşünceleriniz olduğunu biliyorum ama bunu konuşmuştuk. İsyan çıkar-"

"Peki bu kimin suçu?" Adamın eli kadının koluna dolandı ve onu göğsüne doğru çekti.

"Yapma!" Mora tısladı, adamın kucığında iki büküm oldu. Adamın ima ettiği şey... Adam haklıydı ve Mora bunu biliyordu. Nefret ediyordu.

Cillian, ayaklarının yerde nasıl sürüklendiğini ve halısını nasıl havaya kaldırdığını görmezden gelerek onu çekti. Karanlık da sanki görünmez bir ip tarafından çekiliyormuş gibi onlarla birlikte hareket ediyordu. Cillian hiç de kör görünmüyordu. Yatak direğinden kaçındı, şifonyerinin yanından geçti ve kapıyı açarak oturma odasına vardıklarında durdu. "Ailenin yasaları altüst ettiğini biliyorum, Mora. Ama bunu senin yüzünden yaptılar. Ve halkımız için işleri daha iyi hale getirmek için hiçbir şey yapmadılar. Onlara iki seçenek bırakıldı: saklanmak ya da ölmek. Eskisinden pek de farklı değil."

Halkımız. Her zaman sanki sihirli olanlar gerçek tebaalarımıyş gibi konuşurdu. Berwick'in Halling'leriyle hissettiği derin bağ inanılmazdı. Ailesi Göç'ten sonra Eldenna'ya kaçmıştı, burada hiçbir bağı yoktu.

"O kadar basit olmadığını biliyorsun."

"Karmaşık olmasına gerek yok. Evlendiğimizde ve tahta çıktığımızda yaratacağımız farkı bir düşünsene."

Mora yutkundu. Yollarından emindi. Ama tek başardığı, kalbinde yeşeren şüphe tohumlarını sulamak olmuştı.

Cillian onun önünde diz çöktü ve koyu kahverengi, koyu mor elbisesine çok yakışan kemeri beline doladı. "İnsanlar seni seviyor. Şimdiden bir avuç soyluyu kazandım. Gerçek doğalarımızı ortaya çıkardığımızda işler değişecek. Bir şeylerin değişmesini sağlayabiliriz."

"Cillian..." Kadın durakladı ve Cillian kemeri biraz fazla sıkınca yüzünü buruşturdu. Cillian kemeri düzeltti, deriyi ilmekleyerek kalan uzunluğun belinden aşağı sarkmasını sağladı.

"Bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum ama ayrıcalığının farkına varmalısın. Hapsetme Yasalarından kaçtın. Bir manastırda yaşamaya zorlanmadın. Asla bir nesneden fazlası değilmişsin gibi soylu bir hıyara hediye edilmedin."

"Peki ya sen?"

Cillian'ın gözleri parladı ve ona dilini tutmasını sağlayan bir bakış attı. "Seni bulurlarsa ölmekten korkarak kaçmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Ya da saklanmak, sefalet içinde yaşamak çünkü umabileceğin en iyi şey bu. Halkımız, sizi kurtarmak için çiğnemen yasalar yüzünden acı çekti ve öldü."

Mora'nın nabızı atıyor ve suçluluk duygusu göğsüne ağır bir şekilde oturuyordu. Yine de fikrini değiştirmek için yeterli değildi. "Ne olduğumu öğrenirlerse onların da kızacağını düşünmüyor musun?"

Kemerin kum saati kıvrımlarını vurgulayışına hayranlıkla baktı, elleri kalçalarında gezindi. Sonra ayağa kalktı ve hızlı bir öpücük için eğildi. "Olabilir. Ama ben bunu düzeltebilirim."

Mora gözlerini kapadı ve başını salladı. "Bazen kendinden çok emin olduğunu düşünüyorum." Cillian ne düşünürse düşünsün, kendini ortaya çıkarmak sorunu çözmeyecekti. Berwick'te yanan kargaşa ateşini daha da körükleyecekti. Eğer insanlar prenseslerinin bir Buçukluk olduğunu ve ailesinin onu bağışladığını öğrenirlerse... isyan edeceklerdi. İnsanlar ölecekti, muhtemelen ailesi de aralarında olacaktı. Mora bir şeyler yapılması gerektiğini biliyordu ama Cillian'ın fikri yanlıştı.

Adam yanaklarını okşadığında neredeyse eriyecekti. "Bana bak, Hazine." Kızın gözleri açıldı ve adam aydınlandı. "Birlikte, halkımız için inanılmaz bir fark yaratacağız."

Bir öpücük için eğildiğinde, yumuşak dudaklarının tadını çıkararak acele etmedi. Kız da onu öptüğünde inledi ve ellerini kızın beline doğru kaydırды. Adam şezlongu kaplayan yumuşak minderlere düşüp onu da kendisiyle birlikte aşağı çekmeden önce birkaç adım tökezlediler. Kendini onun içinde bu şekilde kaybetmek çok kolaydı. Onun nefis kokusunda boğulmak, sıcak kucağına sarılmak ve her şey basitmiş gibi davranmak. Ama asla basit olamazlardı.

Mora uzaklaştı, gölgeler dağıldığında gözlerini kırıştırdı. Sprite'ın özgür olması gerektiğini bildiği için sırtmamak zordu ama konuşacak daha önemli şeyler vardı.

"Evlenmeye hazır değilim." Sanki tükürmek onu rahatsızlıktan kurtaracakmış gibi kelimeler ağzından hızla döküldü. Cillian geri çekildi. Çenesindeki bir kas tüylendi, sol yanağında bir çukur belirdi. Gözyaşları kirpiklerinde toplandı ama onları tuttu. "Ben aşk için evlenmek istiyorum, politika için değil."

"Ve seni sevmediğimi mi düşünüyorsun?"

Mora dudağını ısırды ve öfkeyle sulu gözlerini silerek başka tarafa baktı. "Daha çok erken."

Cillian onu yastıklardan birinin üzerine yatırdı ve sırtını ona vererek ayağa kalktı. Parmaklarını saçlarında gezdirdi, sessizce homurdanırken saç diplerini çekiştirdi. Yanakları kızarmıştı, bronzluğu solduğu için rengi artık çok daha parlaktı. Mora yatak odasına baktı ve odasına girip kapıyı kilitlemenin getireceği utançla yaşayıp yaşayamayacağını merak etti. Gerçi Cillian onu iki adımda yakalar.

Elbisesini yumruklayarak parmaklarının arasından kayan yumuşak kumaşın verdiği hisse odaklandı ve sakinleştirici bir nefes aldı. Cillian onunla yüzleşmek için döndü, gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. Aralarında bir çatlak oluşmuştu; Cillian onun burun deliklerinin nasıl açıldığını görebildiği gibi bu değişimi de hissedebiliyordu. Ama yüz hatları yumuşadı, gözleri yumuşadı ve Mora hayal görüp görmediğini merak etti.

"O zaman sen hazır olana kadar bekleyeceğiz." Ona elini uzattığında dudakları hüznü bir gülümsemenin fısıltısına dönüştü. Mora boğazındaki yumruyu yutkunarak geçirirken, adam onun kalkmasına yardım etti ve çenesini tepesine dayayarak ona yaklaştı. "İkimiz için de en iyisini istiyorum. İstedikçe kadar zaman ayır, beni seçeceğini biliyorum."

Mora onun sert göğsüne sokuldu, sesi yumuşak gri tünüğü tarafından boğuldu. "Peki ya seni seçmezsem?"

"Yapacaksın." Kızın saç örgüsünü nazikçe çekiştirerek onu kendisine bakmaya zorladı. "Kaderimizde varmış, Hazine. Duman d a ğ ı l ı n c a , bunu çok iyi anlayacaksın."

Sonsuza dek yanımda olman gerektiğine dair en ufak bir şüphem yok."

Mora onun bu sözleri karşısında gözlerini devirmek istedi ama bu tartışmayı yeniden alevlendirecekti. En azından daha hoş şeylere geçebilirlerdi. Cillian sonsuzluk hayallerine tutunabilirdi. Ve bekleyip onun teklif ettiği kadarı isteyip istemediğini görecekti.

BÖLÜM 11

Mora

Mora, Lillian'ı dehşete düşürecek şekilde parmaklarını Lord Frederick'in odasına açılan süslü ahşap kapıya vurdu. Zavallı şey hayalet gibi görünüyordu, gözleri yüzünden fırlamıştı.

"Delirmişsin sen," diye tısladı Lillian.

Mora homurdandı. "Bunu bana bir iki kez söylediler." Kapıyı bir kez daha çaldı, sırf bu yüzden. Lillian'ın aksine, Frederick'in içeride olmayacağını biliyordu. Yine de belki birini bulabilirlerdi. Bir hizmetçi ya da lordun çarşaflarına dolanmış bir sevgili. Mora başını salladı. Hayır, Frederick biriyle yatağa girip sonra da onu odasında saklayacak bir tipe benzemiyordu. Tedbirli olmak en iyisi olsa da, merdivenlerde sorduğu sorulardan sonra Lillian'ı biraz kızdırmayı tercih etti.

Soğuk, titreyen parmaklar Mora'nın bileğini kavradı ve elini kapıdan çekti. Mora gözlerini devirdi. "Sakin ol. İçeride kimsenin olmadığından emin oluyorum." Kulağını serin parkeye bastırdı ama Lillian bırakmadı.

"Peki ya biri kapıya gelirse? O zaman ne olacak?" Lillian'ın dudakları sert bir çizgi haline geldi ve yüzü sertleşti ama sesi titredi.

"Eninde sonunda bana güvenmek zorunda kalacaksın, Lillian. Bir şeyler bulabilirdim." Gözlerini kısarak herhangi bir hareket olup olmadığını dinledi.

İçeride. Belki de şimdi ona Frederick'in kütüphanede meşgul olduğunu söylemek için iyi bir zaman olabilirdi. Ama bunun neresi eğlenceliydi?

Bir şey duymadığından emin olunca doğruldu ve başını salladı. "Boşuna endişeleniyorsun."

Mora kapıyı açarken sessiz olmak için hiç çaba sarf etmedi. Sanki buranın sahibiymiş gibi içeri daldı ve sersemlemiş Lillian'ı sürükleyerek eşikten geçirdi. Gözlerini devirerek kapıyı sessizce kapattı ve Lillian'a "*Şimdi mutlu musun?*" diye bağırarak bıkkın bir bakış attı.

Onları geniş bir oturma odası karşıladı. Derin bir zümrüt ve fildişi goblen uzak duvarı süslüyordu. Eşleşen yeşil sandalyeler pencerenin yanında oturuyor, dolgun fildişi yastıkları birilerini kestirmeye çağırıyordu. Şöminede kısıp ateş çıtırdıyor, kor halindeki parıltılar azalıyor ama yine de odaya bir sıcaklık görüntüsü veriyordu. Hafif duman kokuları, tarçın ve karanfilin rahatlatıcı karışımıyla karışarak havayı doyuruyordu.

Mora tekrar Lillian'a baktı ve onu ağzı bir karış açık bulduğunda kıkırdadı. "Burası *o kadar* da etkileyici değil." Bir sonraki odaya doğru döndü, Lillian'ı yanına çekerken kapıyı biraz dikkatle açtı.

Çok kanatlı kemerli pencerelerden içeri süzölen akşamüstü ışığı dışında oda karanlıktı. Yumuşak bir kilim, muhteşem süslemeli bir tenteye sahip devasa bir yatağa yaklaşırken ayaklarını yastıklıyordu. Kumaşın her parçası aynı koyu zümrüt rengindeydi. Buruşuk bir tunik Lillian'ın ayaklarına dolandı ve tökezlediğinde gıcırdadı, ama yine de Mora'ya yapıştı ve ayağını düzeltmeyi başardı.

Mora yatağın etrafında döndü ve Lillian'ı önüne çekerek komodine doğru ilerledi. Ahşap ayakları tirbuşon desenliydi ve ahşap üzerine oyulmuş karmaşık girdap ve kıvrımlara sahip küçük bir çekmece barındırıyordu. "Mataram orada."

Kaşlarını çatan Lillian, Mora'ya sorgulayan gözlerle bakarak bir adım öne çıktı. Mora gülümsemesinin cesaret verici olduğunu umuyordu. Lillian başını salladı, delici bakışları sabitti ama parmaklarını kalçasına vurmaktan da kendini alamadı.

Lillian uzandı ve soğuk metal sapı kavradı. "Bunu çaldığımda bana yardım edecek misin?"

"Bunu konuşmuştuk, Lillian." Mora'nın dudakları kıkırdadı ama yüzünü buruşturmadı. "Mataramı aldıktan sonra benden istediğın her şeyi yapabilirim."

Lillian çekmeceyi zorlayarak açtığında tahtadan bir gıcırtı çıktı. Kâğıtlar, ıvır zıvırlar ve bozuk paralarla dolu bir yatağın içinde tuhaf, gözyaşı damlası şeklinde kristal bir şişe duruyordu. Şışeden neredeyse ruhani bir parıltı yayılıyordu ve alt yarısı papatya, yaprak ve sarmaşık şeklinde narin altın telkari ile süslenmişti. Altın kabuk şeritleri boynu kaplıyor ve yaldızlı ipliklerle bağlanıyordu. En üstte ise altın bir tıpa duruyordu; tasarımı, sanki en verimli çağında kesilmiş bir ağacın yaşam çizgisini gösterircesine, üzerinde bir dizi halka bulunan bir tahta parçasını andırıyordu.

Çok güzeldi. Aslında o kadar güzeldi ki, Lillian'ın uzanıp parmaklarını altın çiçeklerin üzerinde gezdirmesi birkaç nefes almasını gerektirdi. Eli şişenin etrafında kıvrılır kıvrılmaz, buz gibi bir soğukluk hissi omurgasından yukarı sıçradı ve nefesini kesmesine neden oldu.

Mora bir elini Lillian'ın omzuna koydu. "Şişenin koruyucusu," dedi yumuşakça gülümseyerek. "Benim gücüm senin emrindedir."

"Bu ne tür bir Tanrı saçmalığı böyle?" Lillian konuşurken şişeyi salladı.

Mora'nın yüzündeki gülümseme kayboldu. Bu kadınla hiçbir şey kolay olamaz mıydı? "Senin sorunun tam olarak nedir?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Beni buraya kadar sürükledin, hem de hiç hoş karşılanmadığım bir yere... Yakalanırsam ne gibi sonuçlarla karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrin yok-"

"Sonuçlarının gayet iyi farkındayım, Lillian." Mora'nın ses tonunda kızgınlık vardı. "Lordun meşgul olacağından emindim."

Lillian şişeyi daha sıkı sıkarken nefesinin altından küfretti. "Bunu bana kapıdaki gösterinden önce söyleyebilirdin." Kıpırdanmaya başladı, boştaki eli önlüğünün içinde dönüp duruyordu. "Senin için bir şey çalarsam bana yardım edeceğin vaadiyle beni lordun özel odasına sürüklüyorsun. Beni defalarca korkuttun. Ve tüm bunlar ne için?"

"Sana yardım etmek için," diye homurdandı Mora. Yöntemleri alışılmışın dışında olabilir. Ama çoğunlukla tüm amacı Lillian'a yardım etmektir. Onun bencil nedenlerinin pek önemi yoktu.

Lillian gözlerini kıstı ve başını salladı. "Nasıl istersen, iblis. *Şişenin koruyucusu*. Bu da ne demek şimdi?"

Mora'nın dudaklarından bıkkın bir iç çekiş döküldü, o kadar ağırdı ki neredeyse bir hırıltı gibiydi. "Kendimi açıkça ifade ettim, Lillian. Şişeyi çalarsan yardımımı alırsın. Artık benim Bekçimsin ve *gücüm* senin emrinde."

Mora volta attı ve ellerini kalın buklelerinin arasında gezdirdi. Bu hayal ettiğinden çok daha sinir bozucuydu ama yine de bunu uzun zamandır hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu. Kendi seçtiği bir Bekçi. "Mataramın Bekçisi olduğun sürece sana üç kez yardım edebilirim. Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, geçmişini değiştiremem ya da birini ölümden geri getiremem. Birinin seni sevmesini sağlayamam. Eğer bir falcı arıyorsanız, başka bir yere bakın, gelecek herkes için olduğu kadar benim için de sürprizdir. Benden yoktan bir şey yaratmamı beklemeyin, bu gülünç derecede yaygın bir düşünce. Yine de doğru malzemelerle her şeyi yapabilirim. Ve gördüğünüz gibi, gerekirse çalmaktan çekinmem. Sabırsız görünüyorsunuz ve zaman bir sorun. *Lütfen* yolumuza devam edebilir miyiz?" Mora durdu ve hançer gibi bakarak aşçıya döndü. "Yoksa lord bizi bulana kadar bu odalarda kalıp sorular mı sormak istersiniz?"

"Ziyafet ne olacak? Süslü bir şişeye dokunmamın önceliklerinizi değiştirdiğinden şüpheliyim."

Mora gözlerini devirdi ve volta atmaya devam etti. Onu sarsmak istiyordu. Dileğini hemen yerine getirmesini talep etmek istiyordu. Bu iyi gitmezdi, o yüzden bunun yerine halıda bir yol açtı.

"Buna kişisel bir öncelik demezdim ama yine de geçerli. Bir dilek tutulduğunda, onu yerine getirmek zorundayım. Dilek sahibinin ölümü dışında hiçbir şey beni durduramaz, şişeyi başka biri alsa bile. Ve hayır, onların dileğini başka bir dilekle geri alamazsın. Çelişkili dilekler kabul olmaz. Yardımım için yarına kadar beklemek istemiyorsanız, acele etmenizi öneririm. Ya da değerli lordunuzu öldürebiliriz. Bu size çok zaman kazandırır." Bunun mümkün olduğunu düşünmüyordu ama Lillian'ın rengi daha da soldu. Mora'nın ifadesi canavarlaştı. "Cinayetden hoşlanmıyor musun?"

Lillian başını salladı ve Mora yaklaşırken geri çekildi.

"O zaman devam et." Rahat bir mesafeyi korudu, gözleri matarasına kaydı. "Mataramı yanına alabilirsin. Yine de çekmecede bırakmanı tavsiye ederim, böylece tatlı lordun haberi olmaz." Mora tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Ama nasıl istersen öyle yap. Eğer onu alırsa, artık benim Bekçim olmayacaksın. Ve eğer yakınlarda değilsem ve bana ihtiyacın olursa, şişeyi tutup adımı söylemen gerekecek."

"Bu saçmalık çok karmaşık," diye mırıldandı Lillian.

"Değil. Bir dilek tut. İstersen üç dilek tut. Başka biri şişeye dokunana ya da tüm dileklerini kullanana kadar ben seninim."

"Benim misin?" Lillian papağan gibi tekrarlardı.

"Ben lanetliyim, Lillian," diye öfkелendi Mora. "Bu nasıl açık değil? Şu anda elinde tuttuğun şişeye bağılıyım, bu da senin emrine amade olduğum anlamına geliyor."

Lillian kaşlarını çatarak şişeye baktı ve Mora'nın nefret ettiğı acıma duygusu bir kez daha yüzünü boyadı. Ağzını açtı ama Mora sözünü kesti. "Yapma." Boğazını temizledi ve eteğini düzelitti. "Kendimi gizliliğe bağlayıp bağlayamayacağımı sormuştun. Sana söz veriyorum, hiçbir şey söylemeyeceğim. Ama eğer bir dileğini boşa harcamak istiyorsan, şimdi tam zamanı."

Lillian çekmeceye geri koymadan önce şişeye son bir kez baktı. Çekmecenin kulpuyla oynadı ve konuşurken gözlerini kaçırdı. "Bunu kendine saklamamı istiyorum."

Soğuk bir his omurgalarından yukarı sıçradı, kemiklerinin etrafında dolandı. Garip bir histi ve acı veriyordu ama Mora yüzyıllar boyunca buna alışmıştı. Lillian ise ne yazık ki hazırlıksızdı. Elini göğsüne götürdü ve gözlerini kocaman açarak masaya yaslandı. "Bu da neydi böyle?"

"Dileğin gerçekleşiyor." Ancak Lillian, Mora'nın *neyi* kendine saklamasını istediğini belirtmemişti. Oynayabileceğı çok fazla hareket alanı vardı. Aptal kız. "Şimdi, tanrılar aşkına, lütfen bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Lillian kendini topladı ve yatağın başucundaki masadan küçük bir cam biblo aldı. Avucunun içinde yuvarlanmasını izledi, hâlâ Mora'ya bakışlarını vermek istemiyordu. "Birkaç hafta önce bir lord malikâneyi ziyaret etti... ve o..." Sanki bu anıyı kovacakmış gibi başını salladı. "Ben hamileyim."

Mora'nın boğazında tanıdık bir huzursuzluk belirdi ve gözlerini kısarak Lillian'ın titreyen ellerine odaklandı. Yüzündeki gerginliğe. Gözlerinde boncuk boncuk yaşlara. Mora'nın avuç içleri terden sıırıslıkam olmuştu... kendi elleri titrerken, Dother'in yatağında büzülmüş, onun lüks siyah çarşaflarına tutunan eski halini görüyordu.

"Bunu sana kim yaptı?" Mora konuşurken dişlerini sıktı, sesi alçak ve ölümcüldü.

Lillian kâğıt ağırlığını sıktı, parmak eklemleri beyazlaştı. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan onun asla öğrenmemesi. Bunun geri alınması."

Mora, kulağına fısıldayan Dother'in nefesini ensesinde hissettiğine yemin edebilirdi. *Soy beni, Hazine.* Titredi ve gözlerini sıkarak kapattı. *Bu bir hayalet, Mora. Bir anı. O öldü.*

Olmayı hak ettiğı gibi. Lillian'ın saldırganının da olması gerektiğı gibi.

Mora parmaklarını büktü ve boēazındaki yumruyu yuttu. Ne kadar kolay ve tanıdık gelse de, Şimdi Şiddetin sırası deēildi. "Hamileliēinizi sonlandırmak istiyor musunuz?" Mora kalın bir sesle sordu.

Hiē tereddüt etmeyen Lillian kesin bir ifadeyle "Evet" dedi.

"Bir dilek tut ve bunu gerēekleŐtirmekten memnuniyet duyacaēım." Ve Mora her kelimesinde ciddiye. Bu dileēi ēarptmaya hiē niyeti yoktu; hiē kimse istenmeyen bir hamileliēi taŐımak zorunda bırakılmamalıydı.

Lillian kâēıt aēırlıēı duyulabilir bir *gümbürtüyle* masanın üzerine bıraktı. Derin bir nefes aldı, omuzları sanki hafiflemiş gibi dikleşti. "Hamile kalmak istemiyorum. Buna bir son vermeni diliyorum."

Dileēi gerēekleŐirken bu kez irkilmedi. Onun yerine gözlerini kapadı ve geē yüzüne yayılan yumuşak bir gülümsemeyle iēini ēekti.

Mora elini uzattı ve Lillian elini tutmakta tereddüt etmediēinde ēok sevindi. Ancak sakın tavrının kırılması uzun sürmedi. Mora onu ıŐltılı bir akık sisi kütlesiyle sararken ēıēlıēı duvarlarda yankılandı.

BÖLÜM 12

Lillian

Hayalet bir rüzgârın kollarına sarılmış bir obsidyen seli bahçelerin üzerine indi. Çiçek tarhlarının arasından geçen çakıllı patıkaya indi ve geri çekilerek Mora'yı ortaya çıkardı, bukleleri vahşi ve kehribar gözleri ıslıl ıslıldı. Ve ona sarılmış, yüzü kül rengi olan kadın.

Lillian iblis kadını yakmış gibi bıraktı ve ağzı bir karış açık geri çekildi. Atkuyruğundaki dağınık, gevşek saç tellerini gözlerinden uzaklaştırdıktan sonra rüzgâr dindikçe hışırdayan çitlere, çiçeklere ve yapraklara baktı. Lord Frederick'in odasındaydılar. Ama iki nefes içinde dışarıdaydı, etrafı çiçek açmış bir dünyayla çevriliydi... nasıl?

Oniks buğusunun serin okşayışının hatırası teninde kaldı. Yanan köz ve çam kokuları giysilerine sinmişti. Lillian titredi ve kollarını ovuşturdu. Etrafında parlayan altın ışıltıları dışında her yer karanlıktı, sanki gece gökyüzüne düşmüş ve yıldızların arasında süzülüyormuş gibiydi. Yalnızdı ama Mora'nın varlığını *hissediyordu*.

"Bu da neydi böyle, iblis?"

Mora omuz silkti. "Dileğini yerine getiriyoruz."

Bu hiçbir şeyi açıklamıyor, diye düşündü Lillian kaşlarını çatarak. Yine de çenesini kapalı tuttu. Mora'dan bilgi almak diş çekmek gibiydi. Soracağı soruları seçmeyi öğreniyordu. Bunun olası tepkilere değmeyeceğini düşünüyordu ve ayrıca yeterince şey biliyordu. Mora

Lanetli, süslü bir şişeye bağlıydı ve onu tutanlara dilek dileyebiliyordu. Oh, ve dumana dönüşüyordu. Bunda garip bir şey yok.

Ona iblis demekte haklıydın. Lillian nefesinin altından gönülsüzce kıkırdadı.

Mora kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemeden bahçeye doğru ilerledi ve Lillian'ın da onu takip etmesini bekledi. Sıradan bir sessizlik içinde yürüyorlardı ve her adımda Lillian'ın göğsü hafıflıyordu. Kâbus neredeyse sona ermişti. Derin bir nefes aldı ve ferahlatıcı bahar havasını takdir etti. Yeşil ışıltı ve taze güllerin parfümü sakinleştirici bir nimetti; Mora onu buraya getirdiği için minnettardı.

Lillian ona teşekkür etmek için ağzını açtı ama Mora artık orada değildi. Onu bu kadar çabuk nasıl kaybetmişti? Olduğu yerde döndü, aklı başından gitmişti. Bütün bunlar garip bir oyun muydu? Tanrım, midesinde bulantı çalkalanırken kalbinin çırpındığını hissedebiliyordu. Mora olmadan, mahvolmuştu.

Ama sonra onu gördü ve paniği azaldı.

Mora patikayı terk etmiş ve göle inen ağaçların bulunduğu çalılığa yaklaşmıştı. Çimenlerin üzerinde hareketsiz duruyordu, gözleri kapalı ve ellerini uzatmıştı, sanki transa geçmiş gibiydi. Bu, Lillian'ın onu gördüğü en sakin haliydi.

Avuçlarından yere doğru siyah bir sis yayıldı ve ayaklarının dibinde birikti. İlk başta hiçbir şey olmadı ve Lillian kendini kıpırdanırken buldu, parmakları önlüğünün içinde kıvrılıyor, rahmindeki istilayı pençelemeyi hayal ediyordu. Mora'ya bunun ne kadar süreceğini sormak istedi. Bunun yerine dilini ısırды ve kadının çalışmasına izin verdi. Sabırlı olabilirdi. Belki de.

Duman geri çekildi, ardından yerden yeşil gövdeler yükseldi. Etraflarında testere dişli kenarları olan eğreltiotu benzeri yapraklar fişkırdı. Her bitki, Lillian'a düğmeleri hatırlatan küçük, yuvarlak, sarı bir çiçek taşıyordu. Garipti ama izlemesi inanılmazdı.

Mora kendini yere bırakmadan önce yarattıklarına baktı. Çiçekler ona doğru eğildi, uzattığı eline uzandı ve parmaklarını tepelerinde gezdirirken yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. Lillian da kendini gülümserken buldu ve yardım etmeyi teklif edip etmeyeceğini düşündü. Ama sonra Mora büyük bir avuç alıp sıktı, avuçlarından daha fazla garip duman sızdı ve bitkilerin etrafında kıvrıldı.

Bu da ne böyle...

Elindeki çiçekler soldu ve çürüdü, çirkin bir kahverengiye dönüştü. Yaprakları içe doğru kıvrıldı, birkaçı saplarından kopup toprağa düştü. Ve düğme üstleri siyah çürüme tarafından tüketildi. Tamamen yok olmadan önce kıvrıldılar.

Lillian'ın ağzı açık kaldı ama sessiz kalarak izlemeye devam etti. Mora'nın yaşamı yaratırken sakin ve neşeli görünüp, onu yok ederken hiç etkilenmemesi ona hiç mantıklı gelmiyordu.

Mora diğer eliyle topraktan canlı bir avuç çiçeği öyle bir vahşetle kopardı ki kökleri yerden koptu. Toprak yığınları kopup kucağına yuvarlandı, ama o bu dağınıklığa aldırmadı. Daha fazla kuzgun dumanı sapların etrafını sararak içlerindeki yaşamı emdi. Tıpkı kilerde asılı duran otlar gibi soldular ve kurudular.

Tatmin olmuş görüldüğünde, her iki demetten de yapraklar kopardı ve kiri fırçalamadan önce onları kucağına yerleştirdi. Lillian'ın Mora'nın sahip olduğuna inanmadığı büyülu kesesine uzandı ve iki küçük poşet çıkardı. Birinde bir avuç yaprağı ufaladı. Diğerinden ise garip, sarımsı bir toz aldı ve karışımın içine serpiştirdikten sonra bir kenara koydu.

Mora bir an tereddüt etti, sonra gözleri bir gül fidanına takılana kadar bahçeye baktı. Bileğinin bir hareketiyle koyu renkli bir sis belirdi ve bitkiye doğru kaydı. Çalışarın arasında sürünerek ilerledi, yapraklar hışırdadı. Sonra tekrar Mora'nın eline yapıştı ve derisinin içinde kayboldu.

Şimdi Mora'nın avucunda keskin bir diken vardı. Yüzündeki ifadeyi okumak imkânsızmış gibi hissettiren bir süre dikene baktı. Lillian artık sessiz kalamayacağını anladı. "Bir şeye ihtiyacın var mı iblis?"

"Senin soyunda büyü var mı?"

Lillian kaşlarını kaldırdı. Mora'nın söylemesini beklediği son şey buydu. "Büyük teyzem bir Yasaklıydı. Onunla hiç tanışmadım. Büyükannem daha çocukken onu almışlar."

Mora yüzünü buruşturdu ama başıyla onayladı, hâlâ dikene bakıyordu. "O zaman sende bir şey olması mümkün mü?"

Lillian'ın dudaklarından şaşkın bir kahkaha kaçtı. "Tabii ki hayır."

"Çünkü bizim gibi olmak korkunç olurdu," diye homurdandı.

Lillian, Mora'nın altın rengi gözlerindeki öfke parıltısını fark etti. Gerilimi azaltmak için ellerini havaya kaldırdı ve sesini yumuşak tuttu. "Seni kırmak istememiştim."

"Sanırım bunun pek önemi yok," dedi Mora, daha çok kendi kendine. Sakinleşmiş gibi görünüyordu. Tanrılara şükürler olsun. Lillian nefesini bıraktı ve ellerini indirdi. Sonra Mora yumruğunu kapatıp dikenini sıktı. Çatlakların arasından ince altın çizgiler halinde kan damladı.

"Ne oluyor Mora?" Lillian tısladı ama Mora onu susturdu. Acımış olmalıydı. Gerçi yüzünde acıya dair hiçbir belirti yoktu.

Avucunu açıp kıpkırmızı sıvıya baktı, sonra elini eğip bir damlanın poşete damlamasına izin verdi. Ezilmiş yaprakların arasında kayboldu. Mora biraz dikkatle kanlı dikenini yere attı ve küçük torbayı bağlamak için işe koyuldu. Lillian'ın gözüne bir parıltı takıldı, sanki çiçeklerin arasında saklanan bir hazine parçası gibiydi. Altın parıltı dikkatini çekti ve Lillian dikenin düştüğü yerde altın yaprakları güneşe uzanan yaldızlı bir papatya açarken gözlerini başka tarafa çeviremedi.

Bir diğeri toprağı iterek güneş ışığında parıldıyordu. Mora'nın fark edip etmediğini görmek için yaklaştı. Ama onun dikkati poşeteydi. Parmaklarından yeni dumanlar fışkırıyor, içindeki karışımı büküyordu. Mora başıyla onayladığında, her ne başardıysa tatmin olmuş bir şekilde, tekrar derisinin içine büzüldü.

"Bu da ne?" Lillian papatyalara bakarak sordu ama Mora aynı anda "Hazır" dedi.

Hazırdı. Lillian'ın dudakları aralanarak Mora'nın ikramına baktı, çiçekler unutulmuştu. Mora ayağa kalktı ve Lillian'ın ellerini tuttu.

"Al bunu," dedi Mora, poşeti Lillian'ın avucuna koyup parmaklarını yavaşça avucuna kapatırken. "Buna çay gibi davran. Ama ne zaman içeceğin konusunda dikkatli ol çünkü biraz kanama ve acı hissedebilirsin. Bu, dileğinin gerçekleşmesine yardımcı olmak için bir miktar ölüm ve seni korumak için bir damla ölümsüzlük içeren kurutulmuş altın acıların büyülü bir karışımıdır. Toz zencefil de mide bulantısı ve rahatsızlığa iyi gelecektir."

Lillian'ın boğazı düğümlendi ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Haftalardır kendini zor tutuyordu ve sonunda nefes alabildiğini hissetti. Bitkileri göğsüne bastıran Lillian, "Ölümsüzlük damlası senin kanın mı?" diye sordu.

Mora başıyla onayladı.

"Bunun tehlikeli olduğunu sanıyordum?"

"Sende büyü yok. Olsaydı ne yapacaktın Lillian? Beni sonsuza dek bir şişeye mi bağlayacaksın? Oh, bekle..." Mora kıkırdadı ama içinde mizah yoktu. "Bunun her iki şekilde de geçerli olduğunu bilmelisin. Eğer isteseydim

ve büyülerime erişimim olsaydı, kanımı içtikten sonra seni kendime bağlayabilirdim."

Mora kelimeleri acıymış gibi tükürdü ve Lillian onun tecrübelerine dayanarak mı konuştuğunu merak etti. "Seni bağlayan bir lanet... senin ve bir başkasının kanını içeren bir lanet mi? Olan bu muydu?"

Mora'nın kehribar rengi gözleri kısıldı ama soruyu duymazdan geldi. "Bunu sana kim yaptı, Lillian?"

"Ne yaptı?" Lillian'ın midesi sıkıştı ve ağzına ekşi bir tat doldu. Hatırlamak istemiyordu. *Onu* düşünmek istemiyordu.

"Biliyor musun? Seçiminizi destekliyorum ama... bunun yanına kâr kalmasına izin veremeyiz. Ya sana tekrar zarar verirse? Ya da başka birine zarar verirse?"

"... I..." Lillian cevap vermeye cesaret edemedi. Her gece uyanık kalıp korkunç anılarla savaşmak, bunu tekrar yapacağından ya da bir başkasına zarar vereceğinden korkmak çok yorucuydu. Endişelenmekten saatlerce uyuyamıyordu. Ve hamile olduğunu öğrendiğinde, bu onun zihnini tüketti, onu hayal edebileceğinden çok daha aşağılara çekti. Mora yardım etmeyi kabul etmemiş olsaydı... bundan sağ çıkabileceğinden emin değildi. Titredi, yumruğu poşetin etrafında sıkılaştı. Bir can simidi gibi hissetti.

Mora onu garip bir kucaklamanın içine çekerek şok etti. Avuçlarını Lillian'ın sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirirken hareketleri sertti. Görünüşe göre Mora nasıl rahatlatacağından pek emin değildi. Yine de çabaları sakinleştiriciydi ve Lillian titreyen bir nefes alırken kendini onun sırtını tutarken buldu.

"Güvendesin," diye fısıldadı Mora ona daha sıkı sarılarak. "İstemiyorsan bu konuda konuşmana gerek yok. Bana hiçbir ayrıntı borçlu değilsin. Ama seni koruyabilirim, Lillian. Ve bir daha asla kimseye zarar vermemesini sağlayabilirim."

Lillian inledi. "O tehlikeli biri."

"Benden daha mı tehlikeli?" Mora geri çekildi, gözlerinde öfke parlıyordu. Lillian onun bakışlarını tutarken kendini titrerken buldu. O güzel yüzün ardında gerçekten de bir iblis gizleniyordu. Dünyaya asla salınmaması gereken bir şeytan.

"Kimseye zarar vermek istemiyorum."

Mora başını yana eğdi ve Lillian sanki bir şekilde onun ruhunun derinliklerini görmüş gibi hissetti. "Anlıyorum," dedi ve Lillian onun ciddi ifadesinden nefret etti. Zorlamaya devam etmesinden nefret ediyordu. "Ama başka birine zarar veremeyecek durumda olmasını istemez miydin?"

"Lanet olsun, Mora," diye bağırdı Lillian, ellerini öfkeyle havaya kaldırıp Mora'yı iterek. "Elbette bir daha kimseye zarar vermemesi en büyük dileğim!"

Lillian öfke ve korku selinin omurgasını tırmalaması ve kaburgalarını soğuk bir yumruk gibi sarmasıyla titredi. Titriyordu. Adamın vücudunun kendi vücuduna yaptığı baskıyı hâlâ hissedebiliyordu. Hatırladıkça ciğerleri çığlık atıyordu. Adam neredeyse onu ağırlığı altında ezecekti ve Lillian o gece hayatta kalıp kalamayacağını merak etmişti. Sonra hamile olduğunu öğrenmenin ıstırabı geldi... adamın varisi yoktu. Onun çocuğunu taşıdığını öğrenirse ne olacaktı?

Mora Lillian'ın omuzlarını tuttu, dokunuşu nazık ve kibardı. "Şşş, sorun yok."

Lillian göğsündeki baskının bir kısmı kalkmış gibi daha hafif hissetti. Mora'nın kucağına eğildi ve gözlerini kapatarak hızla atan kalbinin durmasını diledi.

"Gregory bir daha *asla* sorun olmayacak," dedi Mora, sesinde ölümcül bir ton vardı.

... onun adını nereden biliyordu?

Lillian başını kaldırdı ve Mora'nın yüzündeki zalim gülümsemeyle dehşete kapıldı. Bu gülümseme Lillian'ın tüylerini diken diken etmişti.

Ne yaptığını, nasıl bir cehennemi serbest bıraktığını anlaması bir anını aldı. İliklerindeki o rahatsızlık, onu bunaltan duygularından kaynaklanmıyordu... Lillian Mora'ya tam olarak istediği şeyi vermiş ve bir dilek tutmuştu.

Lillian yalvaran gözlerini Mora'ya çevirdi. "Lütfen, kimseyi öldürmeni istemiyorum."

İblis başını salladı, o korkunç gülümsemesi hiç eksilmedi. "O zaman dileğini söylerken daha açık olmalıydın."

Lillian uzandı ve sanki onu bir şekilde durdurabilecekmiş gibi Mora'nın elbisesini kavradı. Birkaç dakika içinde, tutunduğu tek şey soğuk, ısıltılı bir duman kümesi idi. Ne kadar sıkı tutunmaya çalışırsa çalışsın, kara bulut parmaklarının arasından akıp gidiyordu. Etrafında dönmesini ve ufukta kaybolmadan önce parlak öğleden sonra gökyüzüne doğru uçuşmasını güçsüz bir şekilde izledi.

BÖLÜM 13

Mora

Yerel bir taverna olan Altın Öküz, Mora'nın beklediğinden daha kalabalıktı. Bu insanların öğleden sonraları içmekten başka yapacak daha iyi bir şeyleri yok muydu? Birkaç çift, bir ozan ezgiler söyleyip ud tıngırdatırken dans ediyor, diğerleri içiyor, yemek yiyor ve sohbet ediyordu. Hepsi de şık kıyafetlerini giymişti.

Lillian'ın arzusunun çekimi onu oraya götürdü ama onu nerede bulacağından emin değildi. Lord Gregory Palmer. Lillian'ı dilek dilemesi için kandırdığı an anlamıştı. Adı zihninde yankılanırken, çamurlu kahverengi gözleri ve topuz yapılmış uzun, kırışmış kahverengi saçları gözünün önüne geldi. Ve kana bulanması gereken kendini beğenmiş bir yüz. Parmaklarını esneterek kalabalığın arasından ilerledi.

Parke zemin pırıl pırıl parlıyordu ve Mora koyu renk mermer kaplı, tertemiz bir barın arkasında kaliteli şarap ve likör şişeleri gördü. Siyah takım elbisesi, koyu maun rengi teni, kısa, sıkı bukleleri ve nazik ela gözleriyle barmene bakmak da zor değildi. Yine de Mora'nın hoşuna gitmeyen bir masumiyeti vardı. Hayat henüz onun ruhunu lekelememişti. Onunla bir gece geçirirse mahvolurdu.

Frederick'in malikânesinden çok uzakta değildi ve arkadaşlarına bakılırsa bu taverna üst sınıfın dinlendiği bir yerdi. Duyulmamış bir şey

onun zamanında. Yine de burada olmak, gömülü kalmayı tercih ettiği anılarının iplerini çekiştiriyordu.

Mora'nın gözleri masaların üzerinde gezinirken, kirli ellerinin arasına sıkıştırdığı dolu bir bardak birayla tek başına oturan Gregory'ye takıldı. Gölgeler meyhanenin köşesine yapışmış, bir insanın halka açık bir yerde umabileceği azıcık mahremiyeti ona sağlıyordu. Onu Mora'dan koruyamazlardı. Gölgelede saklanabilirdi. Ama Mora onlara *dönüşebilirdi*.

İlk bakışta, yakut ve diğer değerli taşlarla kaplı olduğunu düşündüğü parlak kırmızı bir tunik ve siyah yelek giymiş, cömertçe giyinmiş iyi bir beyefendi gibi görünüyordu. Daha yakından incelendiğinde, gözlerinde korkunç bir parıltı saklıydı. Birinin bakışlarının ardında saklanan şeytani görmeye alışmadığınız sürece gözden kaçırılması kolay bir parıltıydı bu. Odanın öbür ucunda içip gülen bir grup kadını fazlasıyla ilgiyle izliyordu.

Mora dişlerini sıktı, çenesi baskı altında çatırdadı ama yaklaşırken yüz hatlarını düzeltti.

"Merhaba yakışıklı," diye mırıldandı, adamın dikkati yüzüne kayınca masumca gülümsedi. İğrenç bakışları Mora'nın tavernaya girmeden önce hazırladığı dar, bordo elbiseyi takdir ederek vücudunda gezindi. Geniş kalçalarını sarıyor, hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Turkuaz elbisesini geri döndürmek ve boyasını bir arabanın perdelerinden çalmak kolay olmuştu. Yine de sahibinin artık ağarmış olan malzemedan memnun olmayacağını tahmin ediyordu.

Elbisenin korsajı aşağıya doğru sarkıyor ve cömert bir göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyordu. Ailesinin böyle skandal bir şey giymesi hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu. Mora sırttı; merak etmesine gerek yoktu. Aedlin dehşete düşerdi ve Kalyan da ona *bunun anneni üzeceğini biliyordun* bakışı atardı. Gregory ise bakarken takdirle dudaklarını yaladı.

"Büyüleyici," diyerek ayağa kalktı ve elini uzattı ama gözleri Mora'nın göğüslerinden hiç ayrılmadı. Mora eli kabul edip reverans yaparken yüzünü buruşturmadı. Ya da en azından bunu denedi - elbisesi hareketi zorlaştırıyordu. "Sizi tanıyamadım. Adınız nedir leydim?"

"Morrigan."

"Morrigan." Yavaşça başını salladı. "Adınızı hiç duymadım. N e r e l i s i n Hazine?"

Mora'nın göğsünde patlayan öfke, kaburgalarını kırıp kurtulmak istercesine pençeliyordu. Onu dizginlemek için içindeki her şeyi ortaya koydu. Bu kelimeyi duyunca... adamın dilini koparıp boğazına tıkmak istedi. Ama Gregory gibi bir adam günahlarıyla oturup af dilemeyi hak ediyordu. Ve o henüz eğlenmemişti. Parmakları Gregory'nin avuçlarında kıpırdandı ama elini kırmamak için kendini zor tuttu. "Westmont'a yeni geldim. Moldenna'dan geliyorum."

Elini bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslanarak oturdu. Kırmızı tuniğinin kolları kaslı kollarını geriye veriyordu ve Mora onun esnemekte olduğunu görebiliyordu. Acınası bir durumdu. "Seni kuzeye getiren nedir?"

"Umarım iyi bir arkadaştır." Mora parmaklarını köprücük kemiği boyunca kaydırды ve Gregory'ye sorgulayan bir bakış attı.

Gregory sırtını ve kalçasını sıvazladı, ateş ışığı platin alyansında parlıyordu. Karısı böyle iğrenç bir adamla evlendiğini biliyor muydu? "Lütfen bana katıl," dedi, kirli sesi istek doluydu. Mora'nın teninde çamur gibi kayıyordu ve yemek borusundan yukarı çıkan safraya karşı yutkundu.

Mora onun kucağına yerleşti ve kucağına doğru eğildi. Adamın kolonyasının ezici kokusu ciğerlerine doldu ve keskin kokudan neredeyse öğürecekti. Sığ nefesler aldı ve soğukkanlılığını korudu. Her şeye değecek.

Şakacı bir şekilde elini onun göğsünde gezdirdi ve daha da yaklaşarak, "Birlikte geçireceğimiz zamanı dört gözle bekliyorum," diye fısıldadı. Dokunuşunun yanlışlığına rağmen Mora yalan söylemiyordu.

Frederick'in arzusu Mora'nın kemiklerinin etrafında gittikçe daha sıkı bir şekilde kıvrılıyordu. Kırılması için yeterli değildi... henüz. Ama her nefes alışında kaburgaları ağrıyordu; zamanı tükeniyordu. Akşam yaklaşıyordu ve Lord Frederick'in ziyafeti yakında başlayacaktı. Dileğinin onun dikkatini çekmesi gerekiyordu. Yakında onun çağrısını reddetmek ıstırap olacaktı.

Gregory'yi meyhanenin müşterilerinin meraklı gözlerinden uzaklaştırmayı umarken, bu hayal ettiğinden de zor olmuştu. Bir sipariş verdi

Çeşitli yemekler, zengin yemek çeşitlerinin tadını çıkarmaları ve birbirlerini beslemeleri için zaman ayırmaları konusunda ısrar etti. Bu bir ön sevişme miydi yoksa onu etkilemeye yönelik acınası bir girişim mi? Parmaklarını ısırarak için kendini nasıl tuttu, hiçbir fikri yoktu.

Mora parmaklarını sıcak patates püresine daldırdı ve tabakta gezdirdi. "Bunlar benim favorim."

"Gerçekten mi?" Gregory aç gözlerle parmaklarını ağzına kadar takip ederek sordu. Gregory başıyla onaylarken parmaklarını emerek temizledi.

"Mmhmm," diye ciddi ciddi mırıldandı. İyi terbiye edilmişlerdi ve zamanı olsaydı daha büyük bir porsiyonun tadını çıkarabilirdi. "Yine de biraz tereyağına ihtiyaçları olduğunu düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

Gregory elbette başıyla onayladı. Sersem herif, ellerini onun iç çamaşırlarına sokabilmek umuduyla, kadının söylediği her şeyi kabul ederdi.

Masanın ortasında bir tereyağı kabı duruyordu ama kız ona uzanmaya çalıştığında parmakları bıçağın soğuk sapını sıyırdı. Gregory onun kalçasını daha sıkı kavradı, öne doğru eğilip bıçağı onun için alırken onu kendisine doğru tuttu. Patatesleri kızarttıktan sonra bıçağı yerine koymak istedi ama kız başını salladı ve parmakları bileğini sarana kadar elini kolundan aşağı kaydırıldı.

"Daha fazlasını istiyorum," dedi ve bıçağı elinden aldı. Gregory onun bıçağın kör kenarındaki kremalı tereyağı kalıntılarını yalamasını izledi. Bıçak temizlendikten sonra yavaşça boynuna doğru ilerledi ve "Bir itirafım var," diye fısıldadı.

"Öyle mi?" diye sordu adam, gözlerini kapatıp serin ve kör bıçağın teninin üzerinde kayma hissinin tadını çıkararak.

Mora onun kare şeklindeki çenesinde gezindi. "Sana yaklaşımadan önce kim olduğunu biliyordum."

Gregory bir gözünü açtı ve onun masum ifadesine sırtıttı. "Biri hikâyeler anlatıyordu, değil mi?"

"Aslında bir
arkadaş." "Öyle
mi?"

"Evet." Yavaşça başını salladı ve tereyağı bıçağını bir sevgilinin okşaması gibi Gregory'nin yanağında gezdirdi. "Bana ne anlattığını bilmek ister misin?"

"Elbette isterim Hazine. Ne söyledi?"

Mora hareketsiz kaldı, bıçağın sapını kavrayışı sıkılaştı. Derisinin altında fokurdayan gücünün baskısı bunaltıcıydı ama zamanlama mükemmeldi. Öne doğru eğilerek tatlı olduğunu varsaydığı bir şeyler mırıldandı

Kulağına bir şeyler söyleyen Mora, baldırlarından bir duman damlasının dökülmesini ve ayak bileklerine dolanarak onları sandalyeye sabitlemesini sağladı. Merkezinin etrafında daha fazlası örüldü. Fark edeceği kadar sıkı değildi ama emrettiği anda sıkmaya hazırды.

"Bana senin acınası bir et yığını olduğunu ve bir daha asla senin iğrenç varlığına dayanmak zorunda kalmamayı umduğunu söyledi. Ben de aynı fikirdeyim."

Gregory kaskatı kesildi, gözleri öfkeyle kısılmadan önce şok içinde genişledi. Mora'nın yere düşeceğini umarak ayağa kalkmaya çalıştı ama Mora hazırды. O karanlık sis dalları onu tekrar yerine oturttu ve olduğu yere bağladı. Çelik kadar güçlüydüler; Mora izin vermedikçe kaçamazdı.

Gregory çırpındı ama pek bir işe yaramadı. "Ne halt ediyorsun, Yasakçı pislik?"

Mora yumruğunu sıkı ve gücü de onu takip ederek tahta inleyene kadar onu sandalyeye bastırdı. Ciğerlerinden acı dolu bir hırıltı çıktı ve daha sert bir şekilde debelendi. "Ah, ah, ah," dedi Mora, "korkarım ki hükmümden kaçamayacaksın Gregory."

"Seni bana vermesi için krala dilekçe vereceğim. Eğer durmazsan hayatını cehenneme çevireceğim." Gregory sıkılmış dişlerinin arasından sessizce konuştu. Onun dumanının baskısı altında yapabileceği tek şeyin bu olduğunu düşündü. *Oh neyse.*

Mora zalim bir gülümseme takınarak tereyağı bıçağını Gregory'nin yanağına, dişlerinin metale yaptığı baskıyı hissedene kadar sapladı. Sonunda maskeyi düşürebildi. Adam geri çekildiğinde içinden bir heyecan geçti. Soğuk, kehribar rengi gözlerinin ardında sinsice dolaşan canavar, artık yüzüne baktığında görebildiği tek şeydi. Ne yazık ki canavarlar kendilerinden daha canavar olanları aramayı nadiren öğrenirlerdi. Kibir ve küstahlık onların çöküşüydü.

Alnından soğuk bir ter süzüldü. "Ne istiyorsun?" "Durmamı iste."

"Ne?" Gregory çılgınca odada yardım aradı ama kimse onlara aldırmadı. Gölge bir köşe masasını seçmesinin bir nedeni vardı. Yarattığı mahremiyet Mora'nın işine yaramıştı.

"Sor. Bana. Durmamı. Durmamı."

Adam tereddüt edince Mora, ucunda kan birikene kadar kör bıçağı daha sert itti. "Dur! Lütfen!"

"Hmm." Mora düşünür gibi yaparak parmağını dudaklarına götürdü. "Senden durmanı istediklerinde bu sende işe yaradı mı?"

Gregory yutkundu. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Mora gözlerini devirdi. "*İkimiz* de anladığını biliyoruz."

Gregory'nin bacakları titrerken Mora kıs kıs güldü ve karanlık buharlar Gregory'nin vücudundan çıkıp kollarına dolandı. Bu, onu kıran kısımdı - çılgınca debelendi, neredeyse onu yerinden oynatıyordu. Dumanının göğsüne yaptığı baskıya rağmen "İmdat!" diye bağırdı. "Bana yardım edin! Bu Yasak fahişe bir deli!"

Ozanın sesinin melodik tonu kesildi ve müşteriler sessizliğe büründü. Gregory'nin çığlıkları dikkatlerini çeken bir girdap yaratmıştı. Mora bir gösteri istememişti ama bu kaçınılmaz görünüyordu. "Bir seyirci bulman gerekiyordu, değil mi?"

"Hey!" diye bağırdı biri ve Mora döndüğünde kalabalığı yarararak onlara doğru ilerleyen iri yarı bir adam gördü. Kadın içeri girdiğinde adam kapıyı tutuyordu. Ve adam çok *iriydi*. Omuzları o kadar genişti ki, gömleğinin düğmeleri can havliyle tutunduklarında muhtemelen acı içinde çığlık atıyor, iplikleri baskı altında geriliyordu. Ön kolları bile kaslıydı, damarları derisine doğru kabarıyordu. Eğer Gregory'nin işini bitirmesine ve Lillian'ın dileğini yerine getirmesine engel olursa, onu da öldürebilirdi. Ama acelesi vardı ve Gregory tüm dikkatini ona vermeyi hak ediyordu.

Mora iç çekerek elini kaldırdı ve etinden yeni bir obsidyen duman dalgasının sızmasına izin verdi. Adam onlara doğru koştu ama yeterince hızlı değildi. Bir nefes içinde, karanlık, aşılmaz bir bulut tarafından korundular. Mora yumrukların diğer tarafa çarptığını hissedebilmesine ve boğuk talepleri duyabilmesine rağmen Gregory'nin gitmesine izin verdi. Onlar için çok kötüydü, hiç merhameti yoktu.

Avına dönerek dilini şaklattı ve başını salladı. "Kaçış olmayacağına söz vermemiş miydin?"

Artık kendi dünyalarındaydılar ve onlara eşlik edecek birkaç titrek mumdan başka bir şey yoktu. Gregory ağladı ve ona tahmin edilebilir bir nutuk çekti. Bunu daha önce defalarca duymuştu. Mora kucağında kıpırdamadan otururken, parmakları çenesini morartacak kadar sıkı kavrarken, tereyağı bıçağı yanağına batarken, zenginlik teklif etti, ne istediğini bilmek için yalvardı, ona güç vaat etti.

Vesaire, vesaire, vesaire.

Mora esnedi. "Bitirdin mi?" Tanrım, umarım bitmiştir. Frederick'in dileğinin acısı derisinin altında zonkluyordu.

Gregory sonunda sözlerinin faydasız olduğunu kabul etti. Yağlı gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı ve parmaklarını ıslattı. Titreyerek birkaç nefes alması gerekti.

Önemli olan tek soruyu sormaya cesaret edemedi. "Neden?"

Mora'nın üst dudağı kıvrıldı ve Gregory onun gözlerinde gördüğü şey karşısında irkildi. Bıçağı Gregory'nin yanağında ilerleterek sol gözünün altında durdurdu. "Lillian'ın selamı var."

Kör tereyağı bıçağını kaldırıp tüm gücüyle Gregory'nin gözüne saplarken böğürdü. Gregory çığlık attı, tiz ses kulaklarında yankılandı ve çınlamasına neden oldu. Ama o acıyı görmezden geldi.

Bıçağı çektiğinde göz çukurundan sıcak kan fişkırdı. Yanağından aşağı süzülen kan, kucağını ıslatmadan ve yerde birikmeden önce parmaklarını kırmızıya boyadı. Adam çığlık attı ve bağlarına karşı çırpındı, her işe yaramaz kurtulma girişiminde daha fazla kan fişkırdı.

"Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen dur!"

Mora suratını astı. "Ama ben eğleniyorum." Kolunu kaldırdı ve hızla çekmeden önce bıçağı bir kez daha sapladı. Serbest kalırken korkunç bir gıcırdama sesi çıkardı. Gregory öğürdü ve onun kusmayacağını umdu. Kanla başa çıkabilirdi. Kucağında başka birinin safrası mı? Hayır.

Frederick'in dileği kaburgalarından birinin etrafında dolanırken göğsünde keskin bir acı zonkladı. Kemik çatladı, çatlaklar öfkeli kökler gibi yayıldı. Oyun oynayacak zaman kalmamıştı.

"İyi ki kurtuldun Gregory," diye tısladı tereyağı bıçağını tekrar gözüne saplamadan önce.

Tekrar.

Ve tekrar.

Ve *tekrar*.

Mora bıçağı son bir kez kanlı göz çukuruna sapladı ve bıçak beynini delip geçene kadar sapına bastırdı. Gregory'nin çırpınışları durgunlaştı, bacakları seğirmeye başladı ve dudaklarından son bir inilti kaçtı. Adam sandalyeye yığıldı, yüzü, boynu ve göğsü kan içindeydi. Kan Mora'nın ellerini ve kollarını kaplamış, yüzüne de sıçramıştı. Bundan zevk alıyordu; bir düşmanın kanının tenine sıçraması ona kendini başka hiçbir şeyin hissettiremeyeceği kadar güçlü hissettiriyordu.

Elbisesinin bordo olması iyi bir şeydi. Turkuaz, kırmızıya bulanmış korkunç görünüyordu.

Mora ayağa kalkmadan önce ellerini eteğine sildi ve yaptığı işi hayranlıkla seyretti. Bıçak ait olduğu yerde, Gregory'nin göz çukurundan dışarı çıkmıştı. Alnında ter birikti ve avuç içi acıdı. Şok ediciydi.

Bunun ne kadar yorucu olduğunu düşündü, gerçi suçlunun kendisi olduğunu tahmin ediyordu. Bir tereyağı bıçağından iyi bir silah çıkmazdı. Ama obsidyen sisinin gazabından daha kişisel hissettiriyordu. Onun gibi bir adam için uygun bir son.

Ağrıyan bileğini esneterek, dumanını geri çağırırken o bölgeye masaj yaptı. Duman sıcak tenine işlemiştir ve serin okşayışının hoşuna gittiğini fark etti. Başını geriye düşürdü ve gözlerini kapatarak yavaş, derin bir nefes aldı. Göğsündeki nadir hafifliğin tadını çıkarıyordu. Lillian'ın da aynı şeyi hissedeceğini ve Gregory'nin ölümünün değer verilen bir şey haline geleceğini umuyordu. Anılar ve panik onu dibe çekmekle tehdit ettiğinde yatıştırıcı bir merhem.

Mora gözlerini açtığı anda sessiz bir kalabalıkla karşılaştı. Tüm oda onun dumanlı kubbesinin etrafında toplanmış gibiydi. Barmen ve iri yarı kapıcı en önde duruyordu; ilkinin elinde gözleri irileşmiş, yüzünden kan akmaya başlamıştı. Döndü ve kustu, safraya parlak siyah ayakkabılarına sıçradı. Sonra koştu, Mora artık onu göremeyene kadar kalabalığın arasından ilerledi.

Mora homurdandı. *Görünüşe göre mahvolmak için sadece sana yakın olması yeterliydi.* Çığlıklar ve soluklar sessizliği doldurdu ve Gregory'nin izlediği kadınlardan biri bayıldı. Mora onlara aralarında bir tecavüzcü olmadan daha iyi olacaklarını söylemek için ağzını açtı ama kapıcı onu yakaladı, kocaman eli ön kolunu sardı.

"Katil, Yasak pislik," diye tükürdü onu sürükleyerek götürürken. Ezici pençesinin altında morluklar oluşmuştu ama Mora'nın umurunda değildi. Karşı koymadı ya da iğneleyici bir karşılık vermedi, bir çift geniş, yosun yeşili göze odaklanmıştı. Lillian kapının girişinde duruyordu, ter ve kumlu sarı saç tutamları alnına yapışmış, fildişi yanaklarını pembe bir kızarıklık boyamıştı. Mora ve Gregory'yi aramak için saatlerdir koşuyormuş gibi göğsü hızla inip kalkıyordu. Sanki adam onun endişelenmesini hak ediyordu.

Lillian'ın yüzündeki dehşet ifadesi Mora'nın yanaklarının yanmasına neden oldu. Ama Mora çenesini kaldırdı ve rahatsızlığını bastırarak ukala bir gülümseme takındı. "Rica ederim," diye mırıldandı, gözlerinde soğuk bir bakış vardı, sonra parıldayan bir akik bulutuna dönüştü ve malikâneye doğru koşmaya başladı.

BÖLÜM 14

Mora

Güllerin, leylakların ve elma çiçeklerinin ferahlatıcı aromasıyla sarmalanmış olan oda muhteşem kokuyordu; masalardaki buketlerden duvarlara asılı çelenklere kadar her yerde çiçekler vardı. Yine de baş masanın arkasındaki elma ağacı Mora'nın favorisiydi. Çiçekli dalları, altında oturmak için sabırsızlandığı pembe çiçeklerden çarpıcı bir gölgelik oluşturuyordu. Ağacı yetiştirdiği çimento saksıyı her kim sürükleyip getirdiyse, ona acıdı. Belki de bunu kendisi yapmayı teklif etmeliydi.

Neyse.

Mora duvara yaslanmış, şarabını yudumluyor ve soyluları gözetliyordu. Halk ozanlarının galerisinden süzülen rahatlatıcı müzikten hoşlanıyor gibiydiler. Birkaçı dinlerken sallanıyordu. Bir balo olmaması ne yazıktı. Demir avizelerde titreyen alçak mum ışığı ziyafet salonuna neredeyse romantik bir hava veriyordu, bir başkasının kollarında dans etmek için mükemmeldi.

Ne olursa olsun, Mora başarılıydı - Lord Frederick sevgiyle hatırlanacaktı. Nazik olmayı ve onu küçük düşürmemeyi düşündü. Bu onu şaşırtmıştı. Ama Gregory'yi öldürmek kaşıntısını giderdi. Ve her ne kadar kabul etmekten nefret etse de, Lord Frederick yeterince masum görünüyordu.

Soyluları incelerken, bir sonraki Bekçisinin kim olacağını merak etmekten kendini alamadı. Onları ölçüp biçti. Bilgiyi daha sonra faydalı bulma ihtimaline karşı zihinsel notlar aldı.

Bilgi güç demektir. Özellikle de birinin çöküşünü hazırlarken.

İçkilerini yudumlayıp ordövr ve tatlılarını atıştırırken geveze sesleri mekânda yankılanıyordu. Özellikle çikolataları çok seviyorlardı, tabaktan koparıyorlar ve tek bir tadımdan sonra ikincisini almak için geri dönüyorlardı. Ne de olsa fırıncı bir parti daha yapmıştı. Gerçi belki de yeterli değildi. Mora kıs kıs güldü ve tabağı boşaltarak kurtulup kurtulamayacağını merak etti.

Boş ver, diye düşündü iç çekerek, kütüphanedeki adam masaya doğru sendeleyerek gelirken. Diz hizasında, bordo bir yemek ceketi giymiş, kusursuz görünmesine rağmen sarhoştur. Hem de *aşırı derecede*. Neredeyse devriliyordu ama ellerini tabağa vurup tatlıları ezerek kendini tuttu. Herkesin konuşmalarına dönmeden önce attığı küçümseyici bakışlara bakılırsa, bu sık rastlanan bir durumdu. Doğrulduğunda, yaptığı dağınıklığa baktı ve elini masa örtüsüne silip uzaklaşmadan önce kıkırdadı.

Mora'nın bakışları onun yarı kapalı gri gözlerinde ve yanaklarında beliren kızarıklıkta gezindi. Matarasını kapmayı başarır mı onu yok etmek kolay mı yoksa zor mu olacaktı? Akranlarının yargılamalarından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Yine de belli ki bir sorunu vardı. Dalları budaklı, kabuğu ağarmış çürük bir ağaç gibi, sorunlarının da sömürebileceği iltihaplı kökleri vardı.

Her nasılsa, başka bir adam yaklaştığında yanakları daha da kızardı. Görünüşe göre birinin fikrini önemsiyordu. Belki de bu onun üvey kardeşiymiş?

Yeni gelen adam Mora'ya sırtını döndü ama Mora onun kraliyet mavisi yeleğine ve yeleğin kenarlarındaki gümüş detaylara hayran kaldı. Bu renkler ona ailesini ve anılarında yaşayan bir evi hatırlatıyordu. Siyah kollarını dirseklerine kadar kıvrımış, güneşten kızarmış tenini ve hayranlıkla izlediği kaslarını sergilemişti. Ve çikolata kahvesi saçlarında hoş bir parlaklık vardı. Keşke arkasını dönse...

Bir kol omuzlarına dolandı ve kadın kaskatı kesildi. "Şenliklerin tadını çıkarıyor musun, Mora?" Lord Frederick sordu.

"Evet, lordum." Mora hoş görünmeye çalıştı ama sözleri düzdü. "Memnun oldunuz mu?"

"Hem de çok."

Gülümsemesi kendinden emin olmaktan çok uzak olsa da, Mora onun güzel giyinmesini sağlamıştı. Ona narin altın işlemeli zümrüt rengi bir tunik dikmişti. Bu renk onun yeşil gözlerini ortaya çıkarmıştı; adeta parlıyorlardı. Ve olmayı arzuladığı yakışıklı asilzade gibi görünüyordu.

Gövdesi altın işlemeli ve kat kat etekli uyumlu bir elbise giymiş olan Mora, onun mükemmel bir eşiydi. Bir açıklama yaptı. Misafirler bunu Frederick'in onun üzerindeki sahipliğini göstermesi olarak yorumlayacağı için pek hoşuna gitmemişti. Ama unutulmaz olma arzusunu yerine getiriyordu. Ve cömert bir şey giymek için bir fırsatı daha kaçıramazdı.

Frederick onu tuttuğu yerden bıraktı ve omuzlarındaki gerginlik azalırken neredeyse rahatlayarak sarkacaktı. Bir sonraki nefesi daha dolgun, hava daha ferahlatıcı geldi.

"Ekibim ve ben bunu sensiz yapamazdık." Frederick'in sesi yumuşadı. "Teşekkür ederim, Mora."

Mora gözlerini kırıştırdı. *Bu adamın nesi vardı?* Gözleri adamın yüzünde gezindi, herhangi bir sinsilik belirtisi aradı ama bulamadı.

Hafifçe gülümsemeyi başardı ama hiçbir şey söylemedi.

Sessizlik tuhaf bir hal aldığı anda Frederick boğazını temizledi ve ensesini ovuşturdu. "Birazdan yemek yiyeceğiz. Önce herkesi selamlamak istiyorum. Bana katılır mısınız?"

Ona katılacak mıydı? Sanki başka seçeneği varmış gibi? Adam kolunu uzattı, Mora da tuttu ama kaşlarını çatmaktan kendini alamadı.

Frederick'le birlikte odanın içinde dolaşırken her şey bulanıklaşmıştı. Mora birçok gözde ilgi pırıltıları fark etse de, çok azı ona kibar bir merhabadan fazlasını teklif etme zahmetine girmişti. Frederick'in ne yaptığını biliyordu, ona hava atıyordu. Onu tanıyanlar için, Mora'nın Bekçisi olmak bir güç göstergesiydi, onların arasına ait olduğunun bir ilanıydı.

Ayaklarını sürüyüp durma isteği topuklarının ucuna kadar geldi ama istemeyerek de olsa bunu görmezden geldi ve Mora onu misafirden misafire gezdirirken itaatkâr kaldı. *Daha önce* de birçok kez bu şarkı ve dansın bir parçası olmuştu. Daha önce de

Mora yaşadıkça babasının gösterişten ne kadar hoşlanmadığını daha iyi anlıyordu. Sonsuz kibir dalgası midesini bulandırıyordu.

Frederick gerekli, içi boş iltifatlardan sonra, "Ve bu da sevgili Mora," dedi. Ondan övgüyle bahsetti, çalışmalarını vd. Ama birçok tanışma faslını sırtıtmalar, hevesli bakışlar ve sanki *orada* durmuyormuş gibi Frederick'e yöneltilen amaçsız sorular izledi. Bazen açgözlü parmaklar zümrüt rengi eteğine yapışıyordu. Neyse ki, ona dokunmaya cüret edenler asla uzun süre yapışmadılar. Tek yapmaları gereken bir bakıştı ve onu bırakıp geri çekildiler.

İnsanların g kazanma umuduyla hikayeleri nasıl açıkladıkları komikti. Ondan haberdar olanlar ya Bekçilerinin çoğunun başına gelen zorlukların ya da ölümlerin tesadüf olduğunu varsayıyor ya da onu kontrol edebileceklerine inanıyorlardı. Aptallar.

Herkesin ona bakması şaşırtıcı olmasa da Mora bundan nefret ediyordu. Odanın içinde ilerlerken, sırtındaki gözlerin ağırlığı örümcek ağları gibi üzerine yapışıyordu. Görmezden gelmeye alıřtıķça, bu his daha da geriliyor, genişliyor ve duyularını ele geçiriyordu. Derisi ürperdi, tüyleri diken diken oldu. Bir açık artırma savaşı şüphesiz çoktan başlamıştı.

Onu ele geçirmek için neleri takas etmek isteyeceklerdi? Frederick karşılığında ne isteyecekti? Ondan nefret etmek istiyordu. Yine de uzun yıllar boyunca kendisine teşekkür edecek kadar nazik bir Bekçi bulacağından şüpheliydi. Ne de ziyafetler ve iyi bağlantılar gibi basit şeyler dileyen biri.

Ve bir sonraki Gardiyan'ın Lillian diye biri olmayacaktı. Mora dudaklarını birbirine bastırdı -Lillian onun gittiğini görmekten memnun olacaktı.

Kendini kalmayı dilerken buldu. En azından bir süreliğine. Günlerini mutfakta tatlı aramakla geçirmeyi. Kadını kendisini affetmeye ikna edebilirse belki Lillian'la bir dostluk kurabilirdi. Pek olası değildi ama bu meydan okuma ilginç olabilirdi.

Ve, ah, bahçelerde tembellik etmek ya da gecelerini kütüphanede kıvrılıp gözleri ağrıyana kadar kitap okuyarak geçirmek. Bu harika olmaz mıydı? Özlem dolu bir his kalbinin etrafını sımsıkı sarmıştı. Yine de bu, onu karnında yanan öfkeden uzaklaştıracak kadar ağır değildi.

Frederick, tüm nezaketine rağmen, onu bir himiş gibi teslim edecekti.

Oturduklarında ayakları ağrıyordu ve yorgunluk onu yere sürüklemekle tehdit ediyordu. Kendini aşağılayıcı bir şekilde

Frederick birkaç kez daha. Mora içini çekti ve tabağına bakarken çatalıyla oynadı. Kızarmış tavuk, sos içinde yüzen patates püresi ve limon sıkılmış yeşillikler dikkatini çekiyordu. Kendini aşmıştı. Çökmüş, tuzlu koku davetkârdı. Ama zihni çok gürültülüydü; açlığına odaklanamıyordu.

Frederick eğildi ve fısıldadı, "Eminim burada işimiz bittiğinde yardımını isteyecek pek çok kişi olduğunu biliyorsundur."

Mora yüzünü ekşitmemeyi nasıl başardığını bilmiyordu. Her nasılsa içi boş bir gülümseme takındı ve başını salladı.

Frederick de onun o tatlı gülümsemesine karşılık verdi. "Tercih edeceğin biri varsa bana haber ver. Ya da istersen kalabilirsin."

Mora birkaç kez gözlerini kırptırdı ve çatalı unutulmuş bir şekilde masaya çarptı. Adamın sözlerini zihninde tekrar tekrar oynattı.

Kalabilirsin. Kalmaya hoş geldin.

Kalabilirsin.

Frederick sessizce onu izledi, o nazik, yeşil gözler ona orman gölgeliklerini ve ladin ve çamın davetkâr kokularını hayal ettirdi... bu gerçek miydi? Hayal mi etmişti? Mora masa örtüsünü kavradı, bir dayanağa ihtiyacı vardı. "Neden?"

Elini Mora'nın elinin üzerine koyan Frederick'in gülümsemesi yumuşadı. "Çok yardımcı oldun, Mora. Sana borcumu ödemekten mutluluk duyarım. Bunu bir düşün. Bu gece daha ayrıntılı konuşabiliriz."

Mora'nın bakışları tabağına kaydı ama Frederick'in söylediği her şeyi sindirmeye çalışırken hiçbir şey görmedi. "Kalmak istiyorum," diye fısıldadı ama kelimeler o kadar sessizdi ki Mora onları zar zor duydu. Ve Frederick'in dikkati çoktan başka bir yere çekilmişti.

Cebinden bir not çıkardı, masanın üzerine koymadan önce gözleri karalanmış kelimelerin üzerinde gezindi, ayağa kalktı ve boğazını temizledi. Kadehini can simidi gibi tutarak titredi, şarap neredeyse dökülüyordu. Kalabalığa bakarken yüzü soldu.

Ön taraftaki koltuklarından, odanın etrafındaki birçok dairesel masayı mükemmel bir şekilde görebiliyorlardı. Hiçbir koltuk boş kalmamıştı. Mora büyük bir grup olduğunu tahmin ediyordu ama daha büyüklerini de görmüştü. Frederick'in görmediğini tahmin ediyor ve ilgi odağı olmaktan hoşlandığından şüphe ediyordu. Ya da belki de yanıliyordu. Belki de başarısızlık korkusu onu orada donmuş bir şekilde bekletiyordu. Ne olursa olsun,

Zayıf görünmek istemiyorsa, biri fark etmeden önce ya oturmalı ya da konuşmalıydı.

Mora çatalını kapmadan önce ballı şarabından bir yudum aldı. Çatal bıçağı kadehe vurarak Frederick'i dürttü. "Lordumuz bir konuşma yapmak istiyor," diye seslendi. Frederick'in gözleri irileşti, solgun yanaklarına kızarıklık bulaştı ama yüz hatlarını bu kadar çabuk düzeltmesine hayran kaldı.

Kalabalığa dönerek hızlı ve sakin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı. "Varlığınızla beni onurlandığınız için teşekkür ederim, saygıdeğer konuklar. Altı ay gibi kısa bir sürede birçoğunuzla güçlü bağlar kuracak kadar şanslıyım. Umarım daha fazlasını oluşturma fırsatına sahip olurum. Beni topluluğunuza kabul ettiniz ve bu toplantının bir şükran ve dostluk sunumu olarak hizmet etmesi en içten dileğimdir."

Frederick konuşmasına devam etti, konuşması inine davet ettiği yılan kalabalığı için fazla samimiydi. Tüm samimiyetiyle onlara, kendi çıkarları için kullanabilecekleri bir şey olarak kabul edilmelerini istediğini söylemişti. Belli ki Frederick kuralları bilmiyordu -ruhunu açığa vurmak, çöküşüne zemin hazırlamak demektir. Bu gece kendine biraz saygı kazanmış olsa da, kalbini katılaştırmazsa onu canlı canlı yiyeceklerdi.

Mora onun sıkıcı ve saçma konuşmasını dinlerken kalabalığa baktı. Onların ilgisinin ağırlığından kurtulmak rahatlatıcıydı. Ve yüzyıllar boyunca moda ne kadar değiştiğini görünce büyülenmişti. Bazı şeyler hiç değişmemiş olsa da -Mora birçok kadının saçlarını annesinin tercih ettiği tarzdan farklı olmayan narin topuzlarla arkaya tuttuğunu fark etti- yakaları her on yılda bir daha da derine iniyordu. Zihnine notlar alıyor, yaratacağı bir sonraki elbisenin hayalini kuruyordu.

Az önceki sarhoş adam dikkatini çekti. Arka tarafta oturuyordu. Aslında oturmak daha cömertçe bir ifadeydi; öne doğru çökmüş, başı masaya yaslanmış, gözleri kapalıydı. Mora neredeyse ona acıyordu. Yanında oturan her kimse parmaklarını masaya vuruyor, titrek mum ışığı yüzüklerinden parlıyordu. Bu ona neredeyse şunu hatırlatıyordu...

İnci gibi beyaz mücevher, çok iyi bildiği korkunç zifiri karanlık bir boşluğu ortaya çıkarana kadar muhafazasının içinde dönerken Mora'nın midesi düştü. Ona kilitlendi ve yüzündeki kan çekildi. Gözleri kaslı bir kolun üzerinde gezindi, daha önce hayranlıkla baktığı kraliyet mavisini yeleğe zar zor baktı, ta ki bulacağını zaten bildiği şeye gelene kadar. Her şeyden çok korktuğu şeye.

Kör edici masmavi gözler.

Onun parçalanışını izlerken dudaklarını heybetli bir gülümseme süsledi.

O ölmüştü.

Frederick'in sesi çok uzaktaydı ve görüşünün kenarları bulanıklaştı. Adam meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı ve Mora odanın küçüldüğünü, duvarların üzerine geldiğini hissetti. Dother'in kanının kollarından aşağı damladığı, saçlarını, elbisesini ve çarşaflarını ıslattığı anıyı hatırladı. Bu genellikle onu sakinleştirir, zihnine musallat olan sefaletten uzaklaştırırdı. Ama yine de...

O ölmüştü.

O parlak mavi gözler onu esir almış, derinliklerinde açgözlü bir ışıltı parlıyordu. Çikolata kahvesi saçları alnını gıdıklıyordu. Aynı renk...

ÖLDÜ!

Kadehini gelecek şeyler için sessiz bir tezahüratla eğdi ve Dother'in sesi zihninde gürledi.

Benden asla kurtulamayacaksın, gerçekten.

BÖLÜM 15

Mora

Panik boğazına dolanıp onu sıktıkça Mora titreyen ellerini yumruk yaptı ve nefes nefese kaldı. Zorlukla aldığı her nefeste hırıltılı bir şekilde soludu ve Frederick'in gözlerinin kendisine kaydığını, endişenin yüzünü boyadığını hissetti. Ama bakışlarını o korkunç masmavi gözlerden çekemedi, o bakışla birlikte gelen anı selini durduramadı.

Sonunda anlıyorsun, Treasure. Sen hep benim olacaktın.

Tanrım, hayır. Bunu yapamazdı. Onun sesinin hatırasına dayanamadı. Bakışlarının ağırlığı altında bir saniye daha sıkışıp kalamazdı. Ve eğer ona dokunursa... *lütfen, hayır.*

Onun için gelirdi. Ve Dother istediğini elde edene kadar hiçbir şeyden vazgeçmezdi.

Ama... o muydu? O olamazdı. Mora'nın yaptıklarından kimse kurtulamazdı. Çok fazla kan vardı. Hâlâ teninde soğuduğunu hissedebiliyordu, ölümü onu bir zırh gibi sarmıştı. O gece onu kurtarmış ve aynı anda lanetlemişti ve bunu binlerce kez tekrarlayacaktı.

Onun son nefesini verişini izlemesinin üzerinden *yüzyıllar* geçmişti. Yine de, işte oradaydı, Dother'in Hayaleti ete kemiğe bürünmüştü, hırslı bir sırtıyla

yüzüğünü parmağının etrafında döndürdü. Onun çektiği acının her saniyesinin tadını çıkarıyordu.

Ona sahip olamazdı. Bir daha asla. Bir daha asla.

Kaçma dürtüsü çok güçlüydü; adrenalinin etkisiyle uzuvları titriyordu. Ama kaçmak anlamsızdı. Mora fazla uzağa gidemezdi. Frederick'in dileği onu bu odaya zincirlerken olmazdı. Kendini, çağrısına kulak verene kadar kanını, kemiğini ve etini parçalayan bir dileğin ıstırabına dayanmaya zorlayabilirdi ama bunun pek önemi yoktu - şişesine bağlıydı. Ve lordun yatağının başucunda saklı duran şişeyi birinin bulması hiç de zor olmayacaktı.

Frederick'in eli omzuna indiğinde Mora irkildi.

"İyi misin?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. Sözleri boğuktu, sanki Mora suyun altına dalmış ve o izlerken sessizce boğuluyormuş gibiydi.

Eğer bu gece onun pençelerinden kurtulmayı başarırsa, Frederick onun için gelecekti. Frederick onu teslim etmeyi reddedebilirdi, eğer isterse bunu yapardı, bunu iliklerinde hissediyordu. Ama lordun günleri sayılı olacaktı, annesinin hayaleti ona ulaşmak için onu öldürecekti.

Tabii...

Eğer Dother'in Hayaleti'nin işini bitirirsem, Frederick unutulmaz olacak, diye düşündü ama dilek aynı fikirde *değildi*. Soğuk duman dalları derisinin altında köpürdü ve göğüs kafesinin etrafında kıvrılana kadar kas ve sinirler arasında kayarak göğsü boyunca süründü. Göz açıp kapayınca kadar, kendilerini sımsıkı sarmışlar ve ruhani kavrayışları içinde her şeyi ezmişlerdi. Solumayı başardığı azıcık hava da ciğerlerinden zorla çekildi. Mora irkildi, çenesi baskı altında çatlayana kadar dişlerini sıktı. Elbette bu kadar kolay olamazdı. Görüşünü siyah noktalar kapladı ve ciğerleri yandı. Ta ki dileğin öfkeli baskısı hafifleyene kadar. Nefes nefese, düşmemek için ellerini masaya vurana kadar tökezledi.

"Mora!" Frederick onu sabitlemeye çalışırken bağırdı. Avuçları sıcak et suyu ve patates püresinin arasından kayarak parmaklarının arasında ezildi. Göğsü kabarak pisliğe baktı. Lord onun sırtını ovarken, mide bulandırıcı bir şeyin farkına vardı.

Mora Frederick'in yüzüne bakmayı başardı, yanaklarındaki ve burnunun üstündeki çillere hayranlıkla baktı. Ve o güzel kızıl saçları... Philip gibi o da iyi bir adamdı. Bundan daha iyisini hak ediyordu. Ama o her türlü bedeli ödeyecek kadar canavarlaşmıştı.

Elma ağacından bir dal onun endişesini hissetmiş gibiydi; ona doğru sallandı ve yumuşak çiçekleriyle yanağını gıdıkladı. Mora gözlerini kapadı ve tatlı, çiçeksi aromayı içine çekti. Frederick sırtını sıvazlamaya devam etti, içinde titreşen ve odaya yayılmak için can atan güçten habersizdi; bu plana hiç itiraz etmedi. Ve başka bir yol da göremiyordu.

Eğer Dother'in Hayaleti geceyi sağ salim atlatırsa, onun matarasını tutmanın kendi sonunu hazırlayacağını bilerek oradan uzaklaşacaktı.

Mora bunun yeterli olması için dua etti.

Soğuk duman damlacıkları avuçlarından akarak yiyecek karmaşasının arasından kayıp yere döküldü. Elma ağacına doğru süzöldüler, nemli toprağa sıçrayana kadar oniks saksıya tırmandılar. Mora, bugünün ağacın köklerinin etrafında kıvrıldığını ve onları büyümeye teşvik ettiğini hissetti. Toprağın içinde gerildiler, çimentoya bastırana kadar daha da derine indiler. Çatlaklar saksının üzerine yayıldı, vahşi kökler yollarını zorladıkça toprak parçaları aşağıdaki zemine sızdı.

Daha fazla oniks buğusu gövdenin etrafında kıvrıldı, dallara doğru hızla yükseldi. Ağaç, huzurlu bir uykudan uyanan bir bebek gibi gerindi ve tavana doğru uzandı.

Ağaç genişlerken gıcırdadı ve Frederick'i ürküttü. Eli Mora'nın sırtında hareketsiz kaldı ve tam zamanında dönerek saksının paramparça oluşunu izledi.

"Mora... neler oluyor?"

Mora'nın yüzü sertleşti ve kalbinde patlak vermekle tehdit eden empati titreşimlerini bastırdı. "Dileğini yerine getiriyorum," dedi düz bir sesle.

Açgözlü dallar yüksek tavanı tırmalamaya başladığında Frederick'in gözleri büyüdü. "Anlamıyor muyum?"

Yapı bu saldırı karşısında inleyerek kalabalığın soluk soluğa kalmasına neden oldu ve kırılgan çatlaklar oluştu. Bir nefes içinde tahta parçaları yağdı ve tabakların üzerine düştü. Yemek parçaları Mora'nın elbisesine sıçrayarak zümrüt rengi kumaşı kirletti. Frederick çığlık atarak geri sıçradı ama ağacın devasa gövdesi ona hareket edecek çok az alan bırakıyordu.

"Mora, dur!" Frederick bağırdı. Mora ona cevap vermedi ve bunun yerine kendini dumanının serin okşayışına bıraktı. Duman gözeneklerinden yükseliyor, onu ürpertici kucağıyla sarıyordu. Frederick sonunda onun bir canavar olduğunu gördü, kıvranan gölgelere bürünmüştü, kehribar rengi gözleri parlıyordu.

Ayaklarının altındaki zemin, sürekli büyüyen ağacın ağırlığı altında gümürdedi ve Mora gövdeye doğru eğilirken tökezledi. Ama bir dal aşağıya sarktı ve onu sabitledi.

Tuhaftı. Bunu yapmasını o istememişti...

Müzik durdu ama çığlıklar odanın içinde yankılanarak yeni bir tür melodi yarattı. Mora'nın kalbinde yaşıyan öfkeye şarkı söyleyen bir melodi. Panik havayı kaplamıştı, her nefeste tadını alacağı kadar yoğundu. İnsanlar yerlerinden fırlayıp kapıya doğru koşarken sandalyeler beyaz fayansların üzerinde gıcırdadı. Bazıları *hatırlamak* için yaşayacaktı. Ama çoğu yeterince hızlı değildi.

Tavandan daha fazla enkaz düştü ve Mora büyük bir parçanın bir kadının kafasına çarpmasını, yaradan kan fışkırmasını izledi. Kadın yere düştü, hareketsizdi, ağzı sessiz bir ılıkla açıktı ve çılgın kalabalık tarafından iğnenmeye başladı. Avize devrilirken üzerlerine sıcak balmumu yağdı - düşmesi uzun sürmeyecekti. Şiddetli kökler zemini yararak birkaç şanssız ayak bileğinin etrafında kıvrıldı.

Kırıklar fayanslar boyunca ilerledi, levhalar parçalanmadan önce yer değıştirdi. Odanın merkezi, orada sıkışıp kalacak kadar talihsiz olanları yutan doymak bilmez bir mengeneye dönüştü. Cesetler aşağıdaki imento zemine çarptıkça yüksek, ıslak gümbürtüler boşlukta yankılandı.

"Yüce tanrılar, Mora!" Frederick, Mora'nın omuzlarını ısırarak feryat etti. Onu salladı, durması için yalvardı, ama Mora büyüğüne karşı daha sert itti. "Bunu neden yapıyorsun?"

Mora'nın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi ve omuz silkti. "Unutulmaz olmayı sen istedin."

"Bunu ben istemedim," diye ağladı Frederick, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzölürken. Yalvaran gözleri onunkileri buldu ama kadın kıpırdamadı.

Kalabalığın üzerine bir tahta parçası daha düştü ve ardından çığlıklar yükseldi. Kalanlar, enkaz ve zemindeki delik tarafından sıkıştırılmıştı. Mora aralarında Dother'in Hayaletini bulamadı. Ama onun gözlerini *hissetti*, izliyordu, değeriendiriyordu ve eğer bakarsa, kapıda güvenli bir mesafede duruyor olacağını biliyordu. *Tanrılar kahrolsun*.

Ağaç gövdesi onlara ulaştığında Frederick inledi. "Buna bir son vermeni istiyorum, hemen!"

Mora dilini şaklattı ve başını salladı. Şu anda bir Bekçisi yoktu. Matarasına dokunan son kişi Lillian'dı ve o da zaten üç talepte bulunmuştu. "Artık benim Bekçim değilsin, Frederick. Başka dilek olmayacak."

"Ne?" Yüzündeki kan çekildi.

"Son dileğinden sonra şişeyi başka biri almış. Onu biraz daha iyi saklamalıydın."

Etraflarına tombul elmalar yağıyor, ıslak etleri zeminden geriye kalanlara çarparak patlıyordu. Mora, Frederick'in yanağından bir parça elma posası koparmak için uzandı ama Frederick geri çekildi. "Ama sen dileğini diledin ve ben de yerine getiriyorum. Seni her zaman hatırlayacaklar. İstedğin bu değil miydi?"

Adam onu itip kaçmak için sonuçsuz bir çabayla masanın üzerinden atladığında Mora şaşırmadı. Sırtı sandığın sert kabuğuna değmeden önce göğsündeki ipi yırttı ve kendini dumana bıraktı.

Odanın içinde uçan Mora, avizenin etrafında dönerek tavandan kopması için gereken son itici gücü verdi. Kulakları sağır eden bir gürültüyle yere indi ve ağırlığının altında bir masayı ezdi. Yarıları moloz yığının gömülmüş cesetler altında ezilmiş halde yatarken, kapana kısılmış seyirciler feryat ederek duvara doğru geri çekildiler. Avizenin mumlarından çıkan alevler fildişi ipek masa örtüsünü okşuyor, kumaşı yiyip bitirmeye hevesli bir şekilde üzerinde geziniyordu.

Frederick yerde sürünüyordu, tahta parçaları ve kırık sofrta takımları avuçlarını kesiyordu, malikânesi etrafından dağılıyordu. Et, yeşillik ve elma posası pantolonunu lekeledi. Zemin sarsıldı, temel kaydıka inledi ve Frederick onunla birlikte hıçkırdı.

Mora aşağı indi ve onu ışıltılı bir karanlık deniziyle çevreledi. Buzlu duman uzuvlarının üzerinde kıvrıldı ve onu olduğı yere bağıladı. Onun ruhani pençesinin altında titrediğini hissedebiliyordu.

"Lütfen dur," diye bağırarak tüm gücüyle onu kendine doğru çekti. Ama hiçbir faydası olmadı. Gözyaşı lekeli yanaklarını kırmızı lekeler boyamış ve al saçları terli alnına yapışmıştı. "Lütfen, lütfen, Mora. Yapma bunu. Lütfen bırak gideyim," diye yalvardı. "Her şeyi yaparım."

Ağaç genişlemeye, büyük salonu yutmaya devam etti. Kökleri toprağın içinde kendine bir yer buldu ve gölgelik, gökyüzünü bulana kadar üst katları yırttı. Ay ışığı kausun üzerinde parlıyordu, yumuşak ışık Mora'nın yarattığı dehşetle çelişiyordu.

Bir kor salgını duvarları yaladı, dumanlar gece gökyüzüne doğru yükseldi ve molozlar öfkeli bir dolu fırtınası gibi aşağı doğru yuvarlandı. Frederick, etrafındaki enkaz parçaları yere düşerken irkildi. Bunun dışında oda sessizleşti ve Mora geriye sadece kendisinin ve Frederick'in kalıp kalmadığını merak etti. Ama hâlâ o masmavi gözlerin ağırlığını hissedebiliyordu.

Devasa gövde Frederick'in ayakkabılarına bir kez daha ulaştığında kalın, kaba ağaç kabukları ayakkabılarını çizdi. Bağlarını büktü ve çekiştirdi,

vermeyince çığlık atıyordu. Aacın yüzeyi, sadece kendisinin duyabileceği bir arkı söyleyen dumanla kaplanmıştı ve onu daha da büyümesi için ikna ediyordu. Mora'nın bir düşüncesiyle duruldu ve gürleyen zemin sakinleşti. Bir an için çılgınlık sona ermiş gibi göründü.

Frederick keskin, ürpertici bir nefes aldı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Işıltılı bir oniks kütlesi bir araya gelerek belli belirsiz bir insan şekline dönüştü ve Mora'nın delici kehribar rengi bakışları gölgelerin arasından sıyrıldı. Ona baktı, sulu gözleri genişti ve yalvarıyordu. Kalbi çarptı ve tereddüt etti, ona olan tutuşu gevşedi.

Yüzünde bir umut kıvılcımı parladı. "Mora, lütfen."

Mora insanlığından geriye kalan kırıntıları geriye itti ve onu yerden kaldırmadan önce tutuşunu düzeltti. Havada sallanıyor, ayakları kayıtsız bir duman duvarına çarpıyordu. Obsidyen pençeler ağacın gövdesini kaplayan sis boyunca şekillendi ve kabuğa saplandı. Gövde soyulup açılana ve ortasındaki öz odun ortaya çıkana kadar yüzeyini kavrayıp zorladılar.

Frederick'in yüzünden smk ve gözyaşları aktı ve tüm vücudu titredi. "Neden?" diye sordu, sesi kısıktı. Soğuk bir bakışla karşılaştı.

Mora onu ağaca doğru iterken Frederick'in sırtı öz oduna çarptı, soyulmuş kabuklar derisini çizdi. Kemikleri baskı altında inledi ve acı dolu bir nefes tısladı. Kabuk vücudunun etrafında kıvrıldı ve kendini tekrar rd. Ağzı açık kaldı ama ayaklarının ağacın içinde kayboluşunu izlerken hiçbir ses çıkmadı.

Perili bakışlarını önünde dalgalanan oniks dumanına eviren Frederick bir kez daha yalvardı. "Lütfen, lütfen hayır!" Hikırıklar arasında hikırdı ama devam etmek için kendini zorladı. "Aman Tanrım, Mora, bunu yapma!" Frederick'in parmakları ağaç kabuğunun etrafında kıvrıldı, umutsuzca kendini kurtarmaya çalıştı, ama siyah sis bileklerini sıkarak onu gövdenin daha derinlerine bastırdı. Ağaç kabuğu boynuyla buluştu ve feryatları daha da yükseldi.

Elveda, Frederick.

İniltileri odada yankılandı, ta ki ani ve dehşet verici bir sessizlik tarafından yutulana kadar. Ama orada, dev bir elma ağacının gövdesinde, yüzü sonsuz bir ılgılla buruşmuş, elleri umutsuzca tahtaya doğru iten bir adamın dış hatları vardı.

Mora ağaca doğru uçtu, ağaç kabuğunun üzerinden kıvrıldı ve dalların arasından kıvrıldı. Sadece zaman ağacın hayatına sahip çıkabilirdi. Hiçbir baltaya yenik düşmeyecekti,

hiçbir yangına yenik düşmeyecek ve Frederick hatırlanacaktı. Bugün burada bulunanlar tarafından. Ve onun çardaklı mezarını keşfetmeye gelecek olanlar tarafından.

Dilediği gibi, diye düşündü Mora. Ama ilk kez yaptığı şeyden gurur duymuyordu.

BÖLÜM 16

Lillian

Lillian'ın kendini hareket etmeye ikna etmesi beş uzun dakika sürdü. Lord Frederick'in malikânesine baktı, gökyüzünden siyah kar taneleri gibi yuvarlanan küle rağmen gözleri kocaman olmuştu. Saçlarını kaplamış ve yanaklarını lekelemişti. Ciğerlerinde şimdiden bir sızı ve dilini kaplayan buruk bir tat vardı. Yine de öylece durdu, donup kalmıştı, rüya görüp görmediğini merak ediyordu.

Bir cehennem binayı yiyip bitirmiş, evini, işini, lanet olası hayatını yiyip bitirmişti. Bu tek başına yeterliydi. Ama elbette daha fazlası vardı. Çünkü dimdik ve gururla duran, alevleri izleyen bir ağaç vardı. Devasa, lanet olası bir elma ağacı. Bir elma ağacının olabileceğinden daha büyüktü.

-Malikanenin büyük bir kısmını parçalamıştı. Çatının büyük parçaları, en üst katın tuğla cephesinin bir parçasıyla birlikte içe doğru çökmüştü. Dalgalandan dumanların arasında, içeride onu bekleyen karmaşanın görüntülerini seçebiliyordu.

Bu çılgınlığın tek bir nedeni olabilirdi... Mora.

Lillian önlüğünü kavradı, kumaşı parmaklarının etrafında döndürdü. İçeri girmek için aptal olması gerekirdi. Ama...

Çimenlere kusmadan önce başını çevirecek zamanı bile olmamıştı, safra parçaları elbisesini lekeledi. Boğazındaki yanmaya karşı öksürerek Gregory'nin görüntülerini bir kenara itmeye çalıştı. Kanlı soket, tereyağı bıçağı, göz parçaları...

Hayır.

Lillian bir kez daha öğürdü ve ağzına dolan ekşi salyayı tükürdü.

Aptalca ya da değil, Mora gibi bir iblisin başka birine zarar vermesine izin veremezdi.

Kahretsin. Bunu gerçekten yapıyorum.

Lillian bacaklarının titremesine aldırmadan bir ayağını diğerinin önüne atmaya zorladı. Sersemlemiş olmalıydı çünkü hizmetçinin girişine yaklaşırken bahçeyi fark etmemişti. Kapı tuğlaya çarparak açıldı ve Lillian paniğe kapılmış bir sürü insan çıkışa doğru koşarken tökezledi. Bazıları ağlıyordu, gözlerinde korku ışıll ışıll parlıyordu. Ve onların dehşet dolu konuşmaları arasından seçtiği kelimeler onu geri dönmeye zorladı.

O bir canavar!

Onları öldürdü! Tanrım, gördünüz mü? Onları öldürdü.

Frederick dışarı çıktı mı? Onu gören oldu mu?

Kader neden onca insan arasından onu Mora'nın yoluna çıkarmıştı? Şaka yapıyor olmalılar. Lillian önemsiz biriydi. Küçük bir balıkçı köyünden kimsenin düşünmeye zahmet etmediği bir aşçıydı. Dönüp kaçma ihtiyacı karşı konulmazdı. Geç bir sonbahar gününde ağaca tutunmuş bir yaprak gibi titriyordu. Ama hiçbir şey yapmazsa kendisiyle yaşayamazdı.

Ren'in koyu kahverengi gözleri yüzüne dikilene kadar aralarından geçerken onu fark etmediler bile. Kolunu tuttu, koluna un bulaştırdı ve onu çıkışa doğru çekti. "Lillian! Seni göremeyince düşündüm ki..."

"Kahretsin," diye mırıldandı Lillian nefesinin altında. Adamın sert tutuşuna karşı kendini çekti. "İçeri girmem gerekiyor." Sesi çok sertti ama şakalaşacak zaman yoktu.

Ren sendeleyerek geri çekildi, neredeyse kalabalık tarafından sürükleniyordu. "Delirdin mi sen?"

Muhtemelen, diye düşündü acı bir kıkırdamayla. Onun yerine, "Daha sonra açıklayacağım, söz veriyorum. Gitmeme izin vermelisin."

Adam ona kuşkululu bir bakış atıp başını salladı ama tutuşu gevşedi. Lillian ne ona ne de kendisine kararını sorgulayacak bir an bile vermedi. Onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ederek, işçiler ve soylulardan oluşan bir denizin içinden geçerek uzaklaştı.

Lillian ellerini dizlerine dayayıp öksürdü ama bu ciğerlerini temizlemek için hiçbir işe yaramadı. Her nefes, nefes borusuna kalın, acı bir duman davet ediyordu. Dışarıdan gelen hava üst kattaki koridora dolmasaydı şimdiye kadar boğulmuş olurdu. Tavan inlediğinde yüzünü buruşturdu ve kendini ilerlemeye zorladı. Her adım bir öncekinden daha aptalca geliyordu. Koridorda lordun odasına giden kıvrımı bulması uzun sürmedi. Mora'nın onu oraya sürüklemesinin ve bir manyak gibi kapıyı çalmasının üzerinden sadece birkaç saat geçmişti. Sanki bir ömür geçmiş gibiydi.

Lord Frederick'in odasına ulaştığında midesi bulandı. Tavan kısmen çökmüş, yırtıcı dallar tarafından kenara itilmişti. Lanet kapının yarısını kapatmıştı. Sanki bugün yeterince çile çekmemiş gibi.

Lillian zümrüt rengi halının üzerinde sürünüyor, alnından gözlerine damlayan tere karşı gözlerini kırıştırıyordu. Enkazla kapı arasındaki boşluk kolunu sokabileceği kadar büyüktü. Sıkı bir sıkıştırma olacaktı. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Ellerin titremesine aldırmadan bir nefes aldı ve kolunu aralıktan geçirdi. Keskin tahta parçaları kolunu kesip altındaki deriyi yırtarken, bir acı parıltısı nefesini kesmesine neden oldu. Kan kabardı ve yırtık kumaşı ıslattı.

"Yemin ederim, eğer Mora bu konuda tek kelime ederse," diye mırıldandı havaya. Lillian itiraz etse de Mora'nın umurunda değildi.

Terden sıırıslıklam olmuş parmakları topuzu bulduğunda neredeyse ağlayacaktı. Zor kısım neredeyse bitmişti.

Ya da belki de bu kolay kısmıydı, diye fısıldadı endişesi. Bu fısıltıların canı cehenneme.

Kendini Lord Frederick'in odasına çekerek antreden geçip yatak odasına girdi. Tuhaf, şimdi ürkütücü görünmüyordu. Yatağın üzerine atılmış buruşuk şair gömleğini gördüğünde kalbi sızladı. Dışarı çıkmayı başarmış mıydı?

Lillian çekmeceyi yırtarak açarken çığlık attı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Kendi kendine bunların dumanın yan etkisi olduğunu söylemişti ama yalan söylüyordu. Sikkeler, kâğıtlar, işe yaramaz ıvır zıvırlar ve yıpranmış bir günlük, o lanet matarayla birlikte ayaklarının dibine düştü. Lillian alt dudağını çiğneyerek boş şişeye baktı.

Mora onun yüzünden bir adam öldürmüştü. Gregory'nin kanı her zaman onun ellerinde olacaktı. Ona yaptığı şey affedilemezdi ama Lillian'ın istediği bu değildi... Ancak Mora bundan zevk alıyordu. Gregory'den çıktığında

o lanetli karanlık bulutun içinde huzur içindeydi. Parmaklarından kan damlayıp ayaklarının dibindeki kanlı zemine sıçrarken gözleri kapalı ve rahattı. Ta ki Lillian'ın onaylamadığını görene kadar. Göz açıp kapayınca kadar yüzü sertleşti, ürkütücü gözlerinde öfke parladı. Bu Mora'yı daha fazlasını yapmaya mı teşvik etmişti? Frederick'in kanı Lillian'ın ellerini de mi lekelemişti?

Hayır. Bunu Mora yaptı. Lillian onun lanet günahlarını taşıyamazdı.

Lillian Mora'nın matarasını aldı, telkari işlemelere kaşlarını çatarak baktı. Ay ışığı yaldızlı papatyaların üzerinde parlıyor, altın yapraklar ışıltıyordu. Neredeyse gerçek gibiydiler. Bir katili barındıran bir şeyin bu kadar güzel olmaya hakkı yoktu.

"Mora," diye seslendi, şişeyi sallayarak. Nefesini tuttu ve o korkunç siyah selin tekrar etrafına dolanmasını bekledi. Hiçbir şey olmadı. "Mora!" diye bir kez daha bağırdı, şişeye bakarak.

Lillian şişeyi odanın diğer ucuna fırlatırken, "Lanet olsun," diye bağırdı. Şişe duvara çarparak boyayı çatlattı ve halıya çarpıp yuvarlanarak durdu. "Sanırım artık benimle konuşmaya hiç niyetin yok, iblis," diye homurdandı. "Keşke seninle hiç tanışmasaydım."

Malikâne ayakta kalmak için mücadele ederken inledi ve ardından koridora düşen molozların gürültüsü duyuldu. Lillian'ın midesi bu sesle çalkalandı; dışarı çıkması gerekiyordu. Hemen. Mora olsun ya da olmasın.

En azından matarası yanındaydı. Bu yeterli olmalıydı.

Lillian burnundan sinirli bir nefes verdi ve ayağıyla şişeyi itti, yarı yarıya Mora'nın cisimlenip ona eziyet etmesini bekliyordu. Mora'nın yüzündeki gergin onaylamama ifadesini ve Lillian'ın sözlerini geri almasını isteyerek onu nasıl köşeye sıkıştıracağını şimdiden hayal edebiliyordu. Ancak Mora bir kez daha ortaya çıkmadı. Neden gelsin ki? Zaten her şeyi almıştı.

Lillian şişeyi kaptığı gibi odadan kaçtı ve kendisi güvenle dışarı çıkana kadar malikânenin ayakta kalması için dua etti.

BÖLÜM 17

Lillian

Ani bir rüzgâr Lillian'ı ürpertici kucığına aldı ve tüylerini diken diken etti. Titredi ve kolundaki zonklama hissini görmezden gelerek kendine daha sıkı sarıldı. Ay ışığı ilerideki gölün üzerindeki buzun üzerinden süzülüyordu ama onun dışında karanlıkla örtülüydü.

Sağında bir dal kırıldı ve Lillian karanlıkta dönerek kaynağı aramaya başladı. "Alo?" diye fısıldadı, şişeyi daha sıkı tutarak. Kasları gerildi, kaçmaya hazırdı ama yavaş, derin bir nefes aldı ve kendine bunun bir hayvan olması gerektiğini söyledi.

"Bu beklediğim son şeydi."

"Lanet olsun!" Lillian döndü ve şişeyi körlemesine savurdu. Havada vınlıyarak ince bir dalı ikiye böldü. Ama Mora saldırıyı savuşturdu ve kaşlarını kaldırdı.

"Bana kendi mataramla vurmayı mı planlıyordun?" Sırıttı ama bundan hiç keyif almadı. "Bu biraz kabaca görünüyor."

Lillian alay etti ve göle doğru hışımla yürüdü. Parıldayan su bir nimet gibiydi, onu ileriye çağırıyor ve bunun yakında sona ereceğini vaat ediyordu. Bundan sonra ne olacağını bilmiyordu. Geri dönecek hiçbir şey yoktu. Yumuşak bir yosun parçası adımlarını yumuşattı ve gece boyunca dinlenmek için uygun bir yer olup olmayacağını merak etti. Bir süre daha daha iyisini bulması pek olası değildi.

"İyiliğimi hak etmiyorsun."

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra mı?" Mora alaycı bir şaşkınlıkla sordu.

"Yaptığın onca şeyden sonra." Lillian omzunun üzerinden baktı, öfke ve eğlencenin kaynayan karışımıyla parlayan kehribar rengi bir bakış bulmayı umuyordu. Orada kimse yoktu. Gözlerini kısarak gölgeli çalıların arasında iblisten bir iz aradı. Hangi cehenneme gitmişti?

Sikerim böyle işi. Mora'nın oyunları ile ilgilenmiyordu.

Geri döndüğünde çığlık attı. Mora şimdi tam karşısında duruyordu, kollarını kavuşturmuş, parıltıyan oniks buharı tenini kaplamıştı. Tek bir dalı bile rahatsız etmeden göz açıp kapayıncaya kadar etrafında dönmüştü. "Tanrılar!" Lillian bir elini göğsüne bastırarak çırpınan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. "Şunu yapmayı keser misin?"

"Aptallık ediyorsun," dedi Mora dumanı kaybolurken kuru bir sesle. Daralan gözleri Lillian'ın üzerinde gezinerek değerlendirme yaptı. Lillian'ın kanlı koluna bakarak kaşlarını çatı ama bir endişesi varsa bile bunu dile getirmede. Odak noktası şişeye geldiğinde Lillian nefesini tuttu.

Şişenin boynunu sıkıca kavradı. Lillian kendini toparlayarak, "Yapılması gerekeni yapıyorum," diye mırıldandı. Göl uzakta değildi. Kaçmayı deneyebilirdi. Yine de, iş o noktaya gelirse, Mora'yı bir dövüşte alt edemezdi.

Mora başını sallayıp başka tarafa baktığında Lillian'ın omuzlarındaki gerginlik gevşedi. "Bu umurumda değil." En yakındaki ağaçtan bir yaprak kopardı ve parmaklarının arasında boş boş döndürdü. "Bir iblise sırtını verdin. *Bu çok aptalca.*"

Bu Tanrı'nın lanetlediği bir tehdit miydi? Lillian'ın hissettiği rahatlama soldu ve öldü. "Neden?" Derisinin altında bir ateş parladı. Kendisine ne olduğunu açıklayamıyordu ama uzanıp Mora'nın yaprağını avucunun içinde ezdi. Ya Mora'nın dediği gibi bir aptaldı ya da inanılmayacak kadar cesur. Lillian hangisini seçeceğine karar veremiyordu. Bilmek istediğinden de emin değildi. Ama Mora'ya bakarken biraz korkutucu görüldüğünü umuyordu. "Beni de öldürecek misin?"

Mora'nın parlak gözlerinde şaşkınlık parladı, parmakları sıkı yumruklar halinde kıvrıldı. "Sadece bunu hak ediyorsan."

"Lord Frederick'i sen mi öldürdün?"

"Unutulmamayı o istedi," dedi açık açık. "Dileğini yerine getirdim."

Ses tonunda bir gariplik vardı. Lillian onu iyice tanımak için bir an durdu. Giydiği zümrüt rengi elbise zengindi, zengin rengi kahverengi tenindeki altın tonlarını tamamlıyordu. Ama elbisenin üst kısmı yemek lekeleriyle kirlenmiş ve tozla kaplanmıştı. İfadesinde tanıdık bir sertlik vardı ama gergindi, bakışları periliydi.

Boğazındaki yumruya karşı yutkunarak, Lillian korktuğu ama doğru olduğunu bildiği sözleri söyledi. "Onu sen öldürdün."

Mora başını yana eğdi, sert ve hayvansı bir hareketti bu. "Şaşırmadın değil mi?"

"Hayır," diye mırıldandı Lillian.

Kanlı bir tereyağı bıçağının ve parçalanmış bir göz çukurunun görüntüleri zihninde canlandı, ancak bu kez parçalanmış yüz nazik lordun yüzüydü. Boğazındaki safra yandı ve ağzı tükürükle doldu. Lillian öğürdü ama neredeyse hiçbir şey çıkmadı - midesinde çok az şey kalmıştı. Bu ciğerlerini tahriş etti ve öksürükler göğsünde çınlarken kendini eğilmiş, en yakındaki ağacın pürüzsüz kabuğunu kavrarken buldu.

Bir el nazikçe sırtında gezindi ve Lillian gözlerini kapattı. Dumanın tadını hâlâ alabiliyordu ve ciğerlerinde iltihaplanıp iltihaplanmadığını merak etti. Acaba bir şekilde sonsuza kadar kalacak mıydı? Öksürüğü kesildiğinde tükürüğü çenesine yapışmış, uzun ipler halinde toprağa damlıyordu. Dağınıklığa baktı ve yüzünü koluyla silmeden önce yüzünü buruşturdu. Her nefes alışında zihni temizleniyor, aynı sabit el ihtiyaç duyduğu teselliye sağlıyordu. Mora'nın eli...

Mora'nın onu rahatlatmasına izin vererek ne halt ediyordu? Geriye çekildi, kendini uzaklaştırmaya çalışırken nemli toprakta kaydı. Mora gözlerini devirdi ve onu sakinleştirmek için uzandı ama Lillian daha da geri çekildi. "Benden uzak dur!"

Mora içini çekti ama ellerini kaldırıp başını salladı. "Sen ne dersen o." "Her şeyi mahvettin," diye tükürdü.

Mora, Lillian'ın bedeninden patates parçaları olduğunu düşündüğü şeyleri koparıp çalıların arasına fırlattı. "Ben daha içine girmeden dünyan yıkıldı, Lillian. Sanırım Gregory'ye teşekkür edebiliriz," dedi soğukkanlılıkla. "Aklıma gelmişken, bunu düzelttiğin için sana teşekkür ederim."

Derisinin altında kaynamakta olan o sıcaklık bir kaynamaya yükseldi ve iblisin yanına akılsızca bir adım daha yaklaştı. Mora'nın gözlerindeki ateşi görebildiğinden emin bir şekilde ters ters baktı. "Bunların hiçbirini ben istemedim!" Sesindeki sertlik onu şaşırtmıştı. Sözcüklerin etrafında dönerek onlara sert bir hava katmıştı. Yine de herhangi bir ısırik alamadılar.

Mora geri adım atmadı. Şaşkınlık ya da hayal kırıklığı belirtisi yoktu. Sadece omuz silkti, taş suratlı. "Bunu takdir etmeye başlayabilirsin."

Takdir etmek mi?

Aklını mı kaçırmıştı?

Gregory'nin yüzüne bulaşan kanın anıları aklından çıkmıyordu. Lillian'ın Mora'nın yaptıklarını takdir edeceği bir gelecek yoktu. Şu anda ruhunu boyayan kan için minnettar olma ihtimali yoktu. "Bunu takdir edeceğimi sana düşündüren nedir?"

Mora bakışlarını kaçırdı ve sesi yumuşak ve sessiz bir hal aldı. "Ölü bir adam sana zarar veremez."

Sözlerindeki keder Lillian'ın kalbine keskin bir sızı gönderdi ve öfkesinin bir kısmını dindirdi. Şişeye baktı ve kaşlarını çattı. Bu doğru bir şey miydi? Hafif bir rüzgâr ağaçların arasından eserek yaprakları hışırdattı ve onları yeni bir duman dalgasıyla örttü. Arkalarında, malikâne dev bir elma ağacının gözetimi altında yanıyor ve parçalanıyordu. Ve kibar, masum bir adam olan Lord Frederick ölmüştü.

Suçluluk duygusu boğazını kapladı, o kadar yoğunlu ki boğulup boğulmayacağını merak etti. *Bunun* vicdan azabını da kaldırabilir miydi acaba? Ama Mora tehlikeliydi ve bir şeyler yapılması gerekiyordu.

O daha bir şey söyleyemeden Mora sessizliği bozdu. "Mataramı göle atacağını biliyorum."

Lillian'ın çenesi gerildi. Şişeyi göğsüne bastırarak kollarının arasına aldı. Suyla arasında birkaç ağaç vardı, kalın kökleri toprağın içinden kıvrılıyordu. Kaçması gerekirse ona çelme takmamaları için dua etti.

Lillian ayağa kalkmadan Mora kahkaha attı. Kuru ve acıydı ve Lillian'ın sinirlerini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. "Benden daha hızlı koşabileceğini düşünmen çok komik. Seni durdurmak isteseydim, çoktan durdururdum."

Lillian gözlerini kırptırdı. Elbette Mora isterse onu alt edebilirdi. Neden yapmamıştı ki? "Bunu yapmamı mı istiyorsun?"

Mora burnundan bir iç çekerek bakışlarını suya çevirdi. "En iyisi bu."

Şişeyi süsleyen altın bitkiler karanlıkta parılıyordu ve Lillian kendini onlara bakarken buldu. Şişeden uhrevi bir hava yayılıyordu ve merak etti... içi ev gibi miydi? Yoksa camdan bir duvarın ardında, gölün dibindeki çamura yapışmış halde çürümek işkence mi olurdu? Çünkü Lillian öyle olduğunu varsayıyordu. Mora şişeye bağlıydı; onunla birlikte batacaktı. "Neden?"

Tabii ki Mora bir cevap vermedi, bu çok basit olurdu. Bunun yerine kesesini açtı ve bir parça çalıntı çikolata kaptı. Gülümseyerek şekerini incelerken, bir karga şekerin üzerine konduğunda kıkırdadı.

dalının üzerinde, bir parça koparmak istercesine gıkliyordu. Mora yaratığa baktı, sonra hepsini ağzına attı ve gözlerini kapattı. Yüzündeki sırıtış küçük ama gerçekti ve yumuşak yüz hatlarını aydınlatıyordu.

Aralarındaki sessizlik uzadıkça Lillian onun tekrar konuşmaya niyetli olup olmadığını merak etti. Yoksa Lillian'ın şişeyi suya atacak cesareti göstermesini mi bekliyordu?

Çikolata dilinin üzerinde erirken Mora mırıldandı. Parmakları deri kesesinin ağzını sıyırdı ve bir tane daha almak için dalmadan önce dudaklarını büzdü.

Lillian boğazını temizledi. "Beni duydun mu?"

Mora sinirli bir nefes verdi, çikolatayı tekrar içine attı ve kesesini kapattı. "Senin kendi nedenlerin var, benim de kendi nedenlerim."

"Benimki senin bir canavar olman."

Lillian, Mora'nın irkildiğine yemin edebilirdi. "Haklısın, öyleyim. Ama söz veriyorum benden çok daha kötü canavarlar var."

Ayağını bir köke takmamaya dikkat eden Lillian kıyıya doğru yürüdü. "Nedense bundan şüpheliyim," diye mırıldandı. Gerçi yeterince sessiz değildi.

Lillian'ın yanında yürümek için acele eden Mora'nın ayakkabılarının altında dallar ve eski yapraklar çıtırdadı. "Sence beni bu hale kim getirdi, Lillian?"

Mora'nın gölgeli bakışları, beklenmedik bir dokunuş karşısında omuzlarında oluşan gerginlik ve geçmişi hakkında konuşmak istemeyişine dair anılar canlandı. "Seni kim lanetledi?"

Birlikte ağaçların arasından çıktılar ve ayın yumuşak ışığıyla yıkandılar. Mora başını yukarı kaldırdı ve gecenin ısıltılı gökyüzüne hayranlıkla baktı. "Bunun için endişelenme." Lillian'a baktı, bakışları yorgun ve kasvetliydi. "Önemli olan beni asla bulamamaları."

Lillian soğuk toprakta otururken matarayla oynadı. Kalbindeki sızı şiddetlendi ama yeterli değildi. Sözlerinin doğru olduğunu bilerek ama yine de kendini bir pislik gibi hissederek konuşurken yüzünü buruşturdu. "Umarım kimse seni bulmaz."

"Umut sonuçsuzdur. Eninde sonunda biri beni bulur." Mora eteğini düzeltti ve Lillian'ın yanına oturdu. "Ne olursa olsun, Lillian, yollarımızın kesişmesine sevindim. Seninle geçirdiğim zamandan çok keyif aldım."

"I..." Lillian doğru kelimeleri bulmakta zorlandı. Mora'da hoşuna giden bir şeyler vardı. Ondan yardım istemeye zorlayan bir şey. Ama şimdi iki adam ölmüştü ve Lillian'ın geçim kaynağı onların sırtında yanıyordu.

"Sorun değil. Hislerimin karşılıklı olmadığını biliyorum. Her şeyi mahvettim, unuttun mu?"

Lillian boğazında yoğunlaşan suçluluk duygusuna karşı yutkundu. Soğuk çamur elbisesini ıslattı ve titredi, buna bir son vermesi ve kıvrılıp uyuyacak bir yer bulması gerektiğini biliyordu. Ama tereddüt etti.

Mora bir parça buza parmak basarken su şırıldadı. "Bir gölün dibinde kim bilir ne kadar zaman geçireceğim için heyecanlı olduğumu söyleyemem. Eminim bir sonraki Bekçi bana rastlayana kadar burada kalacağımı anlamışsındır."

Lillian başını salladı, Mora'nın gözlerine bakamadı.

Omuz silkti. "Alternatiften daha iyi." Lillian'a baktı, yüzünü hüzünlü bir gülümseme kapladı. "Bekçim yok ve şişe beni çağırıyor. Devam et, ben hazırım."

Lillian daha iyi düşünmeden şişeyi fırlatabildiği kadar uzağa fırlattı. Damlacıklar havaya sıçrayarak büyük bir gürültüyle suya çarptığı anda kalbi küt küt atmaya başladı. Boş ellerini yanına bırakarak Mora'ya özür dileyen bir bakış attı. Mora başını salladı ve Lillian'ın elini nazikçe sıktı.

Sonra iblis karanlık, uğursuz bir buluta dönüştü ve havada dönmeye başladı. Lillian'ın etrafında kıvrılarak onu o sonsuz parıltılı obsidyen seliyle sardı, ama şimdi Lillian'ın hissettiği tek şey huşu idi - sanki bir anlığına gece yarısı gökyüzünde süzülüyor, minik, parıldayan yıldızlardan oluşan bir denizin kucağına sarılıyordu.

Serin duman gölün üzerinden süzülerek uzaklaştı ve aşağıdaki derinliklere daldı. Ve Lillian kendini tamamen yalnız buldu.

"Elveda Mora," diye fısıldadı geceye. Ama bu sefer kimse fısıltıyla karşılık vermedi.

BÖLÜM 18

Mora

Aylarca matarada kalmanın en kötü yanı Mora'nın kemiklerindeki ağrıydı. Gerinirken, başını arkaya eğip kollarını gökyüzüne doğru uzatırken kemikleri çatırdıyordu. Gökyüzü çok güzeldi, her an kararan koyu mavi bir tuvalin üzerine pembe ve mor renklerle boyanmıştı. Kıvrımlı bulutlar atmosferde eğlenceli kurdeleler gibi kıvrılıyordu. Ve serin bir esinti ılık havayı iterek ağır yaz sıcaklığını hafifletti.

Büyü göğsünü çekiştiriyor, yeni Bekçisini selamlamasını istiyordu. Tuhaftı, her zamankinden daha sıcaktı ve kalbinin üzerine odaklanmıştı. Mora o noktayı ovuşturarak ağrının geçmesini diledi. Yavaş, derin bir nefes onu sakinleştirdi ve yüz hatlarını sakın, cana yakın bir ifade olmasını umduğu bir şekle sokmak için elinden geleni yaptı.

"Şişenin koruyucusu. Benim gücüm sizin emrinizdedir," dedi onlarla yüzleşmek için dönerken. "Nasıl-" Sözleri boğazında düğümlendi. "Sen!" diye haykırdı, gözleri irileşmişti.

Bir zamanlar boğazına bıçak dayamış olan aynı hafif bronzlaşmış, zeytin tonlu el, matarasını öyle sıkı kavramıştı ki parmak eklemleri bembeyazdı. Ve o kollar... Onları daha önce de görmüştü ama hayal ettiğinden daha kötüydü. Sanki onu işaretlemeye hevesliymiş gibi birbiri üzerine binen çok sayıda yara iziyle gölgelenmişlerdi. Kuzguni siyah saçlarından su damlıyordu.

elmacık kemikleri ve çıplak, yontulmuş göğsünden aşağı. Bir damlanın adamın sert karın kaslarının üzerinden kayışını izlerken Mora'nın kalbi çırpındı. Siyah pantolonunun içine süzüldüğünde başını sallayarak büyüü bozdu.

Adam, güzel yüzünü kirleterek dudak büktü ve Mora bir iniltiyi zapt etmek zorunda kalmaktan nefret etti. Adamın onun üzerinde şimdiden bir etkisi vardı. Mora karnında kıvılcımlanan paniğe karşı kendini geri itti ve ona doğru yürüdü. Kendisinden uzun boylu olmasına rağmen her nasılsa burnunun ucuyla ona bakmayı başarmıştı. Mora yaklaştıkça adamın gözleri kısıldı ve göğsünde sessiz bir hırıltı yükseldi.

"Burada ne halt ediyorsun?" Mora tısladı.

Çenesindeki kaslar tüylendi ve ıslak saçlarını alnından uzaklaştırdı. Farklıydı, yanlardan kısa kesilmişti ve tepesinde dağınık bir uzunluk vardı. Ama bu oydu. Yüzyıllar önce ara sokaktaki Fae'yi asla unutmamıştı. Onun düşüşünde oynadığı rolü.

Aman Tanrım... Dother'in Hayaleti burada mıydı?

Mora'nın gözleri ağaçlarda derinleşen gölgelerin üzerinde gezindi. Uzaktan bir baykuş ötünce irkildi ve Bekçisinden alaycı bir kıkırdama duydu.

"O burada mı?" diye sordu usulca. Saçlarında dans eden sakinleştirici, taze yaz havasına ve geniş açık alana rağmen, dünya sanki etrafında küçülüyor, etine baskı yapıyormuş gibi hissediyordu.

Nefes al, diye yalvardı kendine. Zayıf görünme.

Mora tüm öfkesini bakışlarına akıttı ve ona ters ters baktı. Adam kayıtsızca kaşlarını kaldırdı ve onu tamamen görmezden gelerek başka bir tarafa baktı.

"Onunla çalıştığımı biliyorum," diye tükürdü. Tırnaklarını derisine batırırken avuç içlerinde zonklayan acı hoş bir dikkat dağınıklığıydı. Yine de titriyordu - bacakları bile titriyordu. Umarım adam fark etmemiştir. "O gece sen... bu onun planının bir parçasıydı."

Fae'nin üst dudağı seğirdi ve alçak ve çakıllı bir sesle alay etti. Ama tek bir kelime bile etmedi.

"Bu kadar mı yani? Orada durup kara kara düşünecek ve hiçbir şey söylemeyecek misin?" diye sordu, kendini daha sıkı kucaklayarak.

O karanlık gözler onu taradı, derinliklerinde parıldayan altın parçacıkları dönüyordu. En karanlık gece gökyüzünün bir anlık görüntüsü gibiydiler, orada kalan hüzne rağmen güzellerdi. "Gerçekten sana söyleyecek bir şeyim olduğunu mu düşündün, Küçük Cadı?"

Mora kaskatı kesildi. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Sana söyleyecek hiçbir şeyim olmamalı.
sen."

"Ama yine de konuşmaya devam ediyorsun." Fae gözlerini devirmeye cüret etti.

Nabzının atışları bir savaş davulunu andırıyordu. Aralarındaki mesafeyi kapattıkça ayakkabılarının altındaki kuru çamur çatlıyordu ama bu yakınlık onu daha küçük hissettiriyordu. Ve onun nane ve yaz yağmuru kokusu... Bu kokuyu sevmekten nefret ediyordu. Burun delikleri alevlendi ve yüzünü buruşturarak tek bir adım geri attı.

Fae'nin bakışları onun şişesine kayd ve başparmağını altın çiçeklerden birinin üzerinde gezdirdi. "Bunları hak etmiyorsun."

"Pardon?"

Dişlerini gösterip bir çift keskin köpek dişini ortaya çıkarırken yüzündeki ifade ölümcül bir hal aldı. "Senin üzerinde ziyan oldular."

Onun için mi harlandı? Onun sorunu neydi?

"Bunların hiçbirini ben istemedim!" Çığlık atarken ellerini havaya kaldırdı. Sanki göğsündeki görünmez bir ipliği çekiyordu. Alışkın olduğu, muazzam güç kuyusuna dalmak istediğinde koparabileceği ip değil. Hayır, bu farklıydı. Kalbine bağlanmıştı ve en yoğun duygularını yüzeye çıkarıyordu. Yanaklarının ısındığını hissetti ve elleri yepyeni bir nedenden ötürü titredi. Yüzü yumruğu için mükemmel bir yuvaydı.

Tek yaptığı sırtıtmak ve ağaçlara doğru dönerek onu takip etmesini işaret etmekte. İtaat etmekten başka çaresi var mıydı? Matarası ondaydı.

Çalılıklara girdiklerinde ağaçlar uyandı. Meşeler, akçaağaçlar ve çamlar ona doğru uzanıyor, en yakın dallar hafifçe omuzlarına dokunuyordu. Rahatsız olmamış gibiydi. Fae onun yolundan hiç sapmadı ve onlara aldırış etmedi. Tekrar tekrar dikkatini çekmeye çalıştılar, ulaşamayacağı bir yerde durduklarında ise hareketsiz kaldılar. Çalılıklar arasında hızla ilerlerken karanlık onu yuttu. Ve Mora birden kendini yalnız buldu.

Güneş uzaklaşırken gölgeler ona doğru sürünürken yalnız. Zihnini tırmalayan düşüncelerle baş başa. Frederick'in çığlıkları ve merhamet için yalvarışlarının anısıyla. Ve o masmavi gözlerin dikkatli bakışları altında derisinin nasıl ürperdiğini.

O bakışları düşünmek bile donup kalmasına neden oluyordu. Birkaç damla gözyaşı yere düşmeden önce yanaklarından aşağı süzüldü. Her adımın kendisini *ona* daha da yaklaştırdığını biliyordu.

Bu da masum bir adamı öldürerek kendine sadece bir sezon kazandırdığı anlamına geliyordu.

Mora yüzüne bulaşan nemi sildi ve hissizleşmeyi diledi. Aptal kalbi onu dinlemedi. Göğsünün içinde sanki

Onunla ya da onsuz kaçmayı umuyordu, ağır ayaklarını ileriye doğru zorladığında çırpınıyordu. Yapabileceği çok az şey vardı. Bekçisinin nereye gittiğini bildiği için matarasının çekişini takip etti.

Onun geride kalmasını sorun etmemişti. Bir zamanlar güzel bir bahçe olan yere çıktığında, Fae'yi hiçbir yerde bulamadı.

Bahçe, Mora'nın günahlarının keskin kokusuyla kaplanmış bir ölüm ve çürüme gösterisiydi. Bu koku, çürümüş elmaların hastalıklı ve tatlı aromasıyla karışıyordu. Çürüyen meyvelerin parçaları, kuru sapsar ve kararmış yapraklarla birlikte patikayı dolduruyor, ayaklarının altında çıtırdıyor ve eziliyordu. Her adımda malikâneye biraz daha yaklaşıyor, aceleciliğinin sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalıyordu.

Mora devasa elma ağacına bakarken yutkundu. Hâlâ kabuğuna yapışmış moloz parçalarını silkeleyerek ona tepeden bakıyor gibiydi. Alçak ışıktaki yapraklar Frederick'in gözleriyle eşleşiyordu. Bakışlarını kaçırdı ve başına gelecekleri hak ettiğini bilerek ilerlemeye devam etti.

Çaresiz hıçkırıklar sessizliği yararak Mora'nın zaten ağır olan kalbinden bir parça kopardı. Sesler ileriden, şişesini hissettiği yerden geliyordu. Gürültülü bir şapırtı gecenin içinde yankılandı ve hıçkırıklar kesildi. Bu sessizlik sağır ediciydi. Çünkü Mora uzakta kimin ağladığını çok iyi biliyordu.

Lillian ellerindeydi.

BÖLÜM 19

Mora

Mora is lekeli tuğlalara yaslandı ve gözlerini sıkıca kapattı. Midesi düğümlenmişti ve dünya dönüyordu; nefes nefese kalmamak için çaba sarf ediyordu ama kendini paniğe kaptırmayı göze alamazdı.

Yavaş, derin bir nefes aldı ve dinledi.

Lillian burnunu çekerken iki kişi köşede didişiyordu. Fae'nin sesini tanıdı. Belirgindi, derin ve hırıltılıydı, sese melankoli fısıltıları karışmıştı.

"Bize ona zarar vermememizi söyledi, Halvard."

"*Lord* Halvard. Bana emir vermen için sana izin verdiğini de hatırlamıyorum."

Kütüphanedeki adam... Mora sakinleştirici bir nefes daha aldı. Kafasında pek çok soru vardı. Ve hiçbir cevap istemiyordu. Eğer ona kalsaydı, hâlâ şişesinin içinde, gölün dibindeki tortuya saplanmış olurdu.

"Sana bildiğim her şeyi anlattım. Bırak beni gideyim." Lillian konuşurken sesi titriyordu ve bu Mora'yı aklından çıkarmaya yetti. Duvarın güvenliğinden uzaklaşarak öne doğru bir adım atmaya cesaret etti.

Lillian yere çökmüş, yanağını tutuyordu. Parmaklarının altında parlak kırmızı bir çürük oluştu ama nedense en kötü kısmı bu değildi. Onun

Saçları yağlı ve keçeleşmiş, yüzüne doğru sarkıyordu. Bir zamanlar sade bir bej olan elbisesi kirle kaplanmış ve kan lekeleriyle lekelenmişti.

Mora kollarındaki kesikleri ve yanıkları fark ettiğinde dişlerinin arasından bir nefes çekti. Ses Lillian'ın dikkatini çekti. Birbirlerine baktılar, Lillian'ın sulu gözleri dehşetle irileşmişti. Başını sallayarak, "Hayır, hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı.

Mora kaskatı kesildi, Lillian'ın sesindeki boş tınıdan ve yüzündeki yıkımdan nefret ediyordu. Keşke büyü Dother'in lanetine tutsak olmasaydı.

Halvard boğazını temizledi. Sanki ona ilgi göstermediği için gücenmiş gibiydi. "Seni tekrar görmek güzel, Mora." Sanki bir baloda karşılaşan iki tanıdıkmiş gibi konuşuyordu. *Ne aptal ama.* Adam kayıtsız bir bakıştan fazlasını hak etmiyordu. Mora etkilenmemiş gibi görünmeye özen gösterdi. Bunun onu daha da aşığılmasını umuyordu.

Halvard, moloz yığınları arasında dururken asil bir tören için giyinmiş, kendi tarzının dışındaydı. Dizlerine kadar uzanan lacivert ceketine bir is lekesi bulaşsa muhtemelen küplere binerdi. Yakalarını süsleyen o karmaşık çiçekler bir servete mal olmuş olmalı. Ve altındaki bembeyaz tunik karanlıkta bile kör edecek kadar parlaktı.

Yakışıklı kıyafetine ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş kumral saçlarına rağmen, yüzü çirkin bir alaycılığa dönüştü. Mora ona soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi ve gözleri onun eline kaydı. Adam elini göğsüne yaslamıştı ve Mora onun Lillian'a vurduğunu anladı. Hiç düşünmeden yaklaştı.

Eğer büyüsünü kullanamazsa, ona bir ders vermek için çıplak ellerini kullanacaktı.

Fae dilini şaklattı. "Bunu aklından bile geçirme, Küçük Cadı." Mora soru sormak için kaşını kaldırdı, ama o sadece dik dik baktı, gözlerinde nefret parlıyordu.

Sorular ve suçlamalar dilinde savaşıyordu ama o konuşmadan adamın kafası gölgelere doğru kaydı.

Çakıllar çatırdadı ve otoriter bir ses Mora'nın üzerine çökerken kanı dondu. "Halvard, sana ona zarar verme demiştim."

Halvard huysuz bir çocuk gibi suratını astı. "Hüngür hüngür ağlamayı kesmedi."

"Gereksiz şiddet hakkında ne düşündüğümü biliyorsun," dedi adam ay ışığına adım atmadan önce. O korkunç, kör edici masmavi gözler Mora'nın yüzüne kilitlendi.

Mora dondu kaldı, dizleri büküldü.

"Görüyorum ki sonunda *hazinemi* bulmuşsun Zadriel," diyerek Fae'yi omzundan alkışladı. Ve işte yüzük oradaydı, siyah iris yüzünü ona dönmek için muhafazasının içinde kıvrılıyordu.

Mora'nın kalbi göğsünde gümbürdedi.

O ölmüştü.

Adam matarasını aldığında kadın sarsıldı ve onu *kendisine ait* kılan büyü'nün soğuk ısırtığına karşı tısladı. Kan kulaklarına hücum etti, ses sağır ediciydi.

Adam ölmüş.

Dother'in Hayaleti başını yana eğdi ve sanki duyuyormuş gibi sırttı.

Neden ölmedi...?

Matarasını kemerinden sarkan deri kayışa bağlarken onu izledi. Diğer kalçasındaki, onunkinin ikizi olan keseyi ve altına bağlanmış yıpranmış kırmızı günlüğü salladı.

Adam onu başından savıp Lillian'a doğru ilerlediğinde Mora sallandı. En son ne zaman nefes almıştı? Ona baktığında tüm dünya durma noktasına geldi. Sanki bir girdabın içine hapsolmuş, unutulmaz anılarla dolu bir denizin içinde dönüp duruyordu. Dother'ın sesini *duyabiliyor*, dokunuşunu *hissedebiliyordu*. Sadece durmasını sağlamak için bile olsa, etini kemiklerinden ayırmak istiyordu. Bakışları Fae-Zadriel'e kaydı ama nedenini anlayamadı. O hiçbir teselli sunmayacaktı. Bununla birlikte, bir kez olsun küçümseme bulamadı. Aslında adam ona hiç bakmıyor, bunun yerine çıplak ayaklarına odaklanmayı tercih ediyordu.

Mora kendini Dother'in Hayaleti'nin Lillian'ın önünde diz çökmesini izlemeye zorladı. Çikolata kahvesi saçlarını yüzünden uzaklaştırmış, hatırladığından biraz daha uzun kestirmişti. Gülümsediğinde gülümsemesi çarpıktı. Dother'ın mükemmel bir gülümsemesi vardı, herkesi etkilemek için kullandığı bir silah. Bu adamın burnunda bir kavis vardı. Omuzları daha geniş, kolları daha kalındı.

Lillian'ın eline uzandı ama Lillian irkilerek uzaklaştı. "Hasara bir bakayım," dedi adam, yumuşak bir ses tonuyla. Ama bu bir soru değildi; ya kadın ona kendi isteğiyle gösterirdi ya da adam onu zorlardı. Lillian bunu biliyordu. Mora gibi, bazen her parçanız *hayır* diye bağırса bile boyun eğmenin en iyisi olduğunu öğrenmişti. Ona teslim oldu, elini bıraktı ve Halvard'ın vurduğu yerde kızgın kırmızı bir leke belirdi. Kabarık derinin altında biriken kan, acı veren bir çürük oluşturdu. Dother'in Hayaleti başparmağını yaraya bastırdı ve Lillian acı içinde soludu.

"Lanet olası tanrılar," diye tısladı. Elini yanağına götürürken eli titredi.

Kaşlarını çatarak bıkkın bir iç geçirdi. "Böyle olduğu için üzgünüm." Ayağa kalkmadan önce omzunun üzerinden Halvard'a baktı.

Halvard, "Daha önce ateş perilerinden birini onun üzerinde patlatmana aldırmaştın," diye mırıldandı.

Kırık cam parçaları Lillian'ın ayaklarının dibinde yere serpilmişti. Kollarındaki yanıkların bazıları tazeyken bazıları kabuk bağlamıştı. Hafif bir bronzluk fildişi rengindeki tenini koyulaştırmış, güneşin çok fazla odaklandığı yerlerde kızgın kırmızı lekeler oluşmuştu. Onu ne zamandır ellerinde tutuyorlardı? Ona kaç kez zarar vermişlerdi?

Dother'in Hayaleti ayağa kalktı ve Halvard'a doğru üç hızlı, tehditkâr adım attı. Karşısındakinin yüzü kızardı ve o yaklaşırken geri adım attı. Hızlı ve kararlı elleriyle Halvard'ın ceketinin yakalarını kavradı ve onu daha yakına sürükledi. "Bu şiddetin bir amacı vardı." Sesi sakın ve ölümcüldü. Mora titrerken Halvard gözlerini korkudan kocaman açarak hareketsiz kaldı.

"Bizim... ikna çabalarımız sayesinde," diyerek kelimenin altını çizdi ve Halvard'ın yanağını değerli bir evcil hayvanmış gibi iki kez okşadı, "Mora'yı bulduk."

Herkesin dikkati ona kayarken Mora yüzünü dikkatle boş tuttu. Serin gece havası ısınan tenini yatıştırdı ve bir şekilde o kör edici mavi bakışı tutmayı başardı. *Bu o değil*, diye fısıldadı kendi kendine. Dother'ın her şeyine sahip olmasına ve pek çok özelliğini paylaşmasına rağmen.

Ama...

Şimdi daha yakın olduğu için, sol gözbebeğinin altındaki parlak kehribar rengi lekeyi görmemek imkansızdı. Dother ölümden dönmemişti. Ama onu hayaletine bağlayan büyü'nün buz gibi ısırtığı göğsünde titreşiyordu ve hiç şüphesiz akraba olduklarını biliyordu. Onu istediği kadar uzun süre yanında tutabilirdi. İsteddiği kadar dilek dileyebilirdi. Yeni Bekçisi *bir* Dother'dı. Sadece onun annesi değil.

Yüzüne vuran hafif rüzgâr, yanağında çırpınan son nefesinin anısına dönüştü. Acı dolu o hırıltılı hırıltı, sesine dair tiksinimediği tek anıydı.

Bir gün seni bulacak.

Dother bir şekilde o günün geleceğini biliyordu.

Mora parmaklarını birbirine sürterek tenine yapışan külün onun kuru, yapışkan kanı olduğunu hayal etti. Her şey bittiğinde vücudunun nasıl rahatladığını hatırladı. Odanın nasıl daha büyük, havanın nasıl daha taze hissettirdiğini. İşte o an, onu kullanan herkesin acı çekeceğine dair kendine söz verdiği andı. Yüzyıllar boyunca tuttuğu bir yemin.

Dother başarısız oldu, diye hatırlattı kendine. *Seni istediği şekle sokamadı. Bu hayalet de farklı olmayacak.* Yine de bu adamın aynı olmaması için dua etti. Dother'ın isteklerini paylaşmıyordu. Mora ağzındaki ekşi tada karşi yutkundu. Her şeyi tekrar yapabilir miydi? Sonunda ondan geriye bir şey kalır mıydı?

Katlanmaktan başka ne seçeneği vardı ki?

"Şişenin bekçisi," dedi, sesi aldatıcı bir şekilde sakindi, "gücüm senin emrindedir."

BÖLÜM 20

Mora

"Sonunda bu sözleri duymak güzel," diye ilan etti Dother'in Hayaleti. Mora dişlerini sıkarak kendini sessiz kalmaya zorladı. Halvard'ı serbest bıraktı ve kumaşında güzel bir kraliyet mavisi ve süslemesinde gümüş iplik bulunan tuniğini düzeltti. "Bana Andras diyebilirsin. Gerçi soyadımı daha çok tercih ettiğini okumuştum. Cillian'ın aksine, bana Dother demen umurumda değil."

Bu isim Mora'nın kulaklarında çınlıyor, beynini kemiriyor ve pek çok anıyı kurcalıyordu. Kırık bir lavtadan çıkan çarpık bir melodi gibi, akortsuz ve gıcırtılı bir şekilde zihninde mırıldanıyorlardı. Daha iyi düşünmeden önce kelimeler dudaklarından zorla döküldü. "Sana hiçbir şey dememeyi tercih ederim."

Mora kollarını kavuşturdu ve gözlerindeki kehribar rengi lekeye odaklanmaya devam etti. Onu farklı kılan şeylere konsantre olmak biraz yardımcı oluyordu.

Dother için o kimdi? Bildiği kadarıyla adamın yaşayan hiçbir akrabası yoktu. Ama adam onu kandırmaktan başka bir şey yapmamıştı. Bu da farklı değildi.

Andras işaret parmağıyla günlüğe vurdu, yüzüğü kapağa çarparak şingirdadı. "Senin meydan okuyan biri olduğunu söyledi." Malikâneye bakarak, dallarda ağırlaşan olgunlaşmış elma salkımlarına gülümsedi. "Bu arada öfke nöbetin etkileyiciydi. Böyle bir gösteri beklemiyordum ama beni gördüğüne şaşırdığın belli. Ona o kadar benziyor muyum?"

Mora dişlerini gösterdi. "Dother'in nasıl öldüğünü biliyor musun?" "Belli belirsiz bir fikrim var."

"Ve yine de benim için mi geldin? Sen ondan daha büyük bir aptalsın."

Andras'ın gözlerinde ateş parladı. "Ben olsam bu kadar çabuk konuşmazdım, *Hazine*."

Cillian'ın günlüğü eksiksizdi. Seninle nasıl başa çıkacağımı biliyorum."

Mora'nın kollarında tüyler diken diken oldu ve gerildi. Ona böyle seslenmek zorunda mıydı? "Eminim o da aynı şeyi düşünmüştür," dedi Mora, sesi kısık.

Birbirlerini izlediler, kontrol için yanıp tutuşan iki canavar yaratık. İkisi de kımıldamak istemiyordu. Mora kan tadı gelene kadar yanağını ısırdı ama hareketsiz kalmayı başardı. Göğsünde zonklayan paniği göstermeden onunla yüzleşmeyi başardı. Sessizliği bir cırcır böceği konseri böldü, ardından Lillian'ın ara sıra burnunu çekmesi ve Halvard'ın ayaklarını sürüyerek yürümesi geldi. Ancak Zadriel hiç ses çıkarmadı. Sanki arka planda kaybolmaya alışkınmış gibiydi. Ama onun gözlerini üzerinde hissetti, öfkesinin sıcaklığı tenini kapladı.

Mora'nın tek kelime etmeyeceği belli olduğunda Andras ona doğru yürüdü, kendinden emin adımları tıpkı selefi gibiydi. Andras elini uzatıp nasırlı parmağını yanağında gezdirdiğinde Mora donakaldı. Arkasını dönmeye çalıştı ama adam başını sallarken çenesini tuttu. Yavaşça, Mora ona bakmak zorunda kalana kadar itti. "Senin güzelliğini yazmış, biliyorsun," dedi gözleri parlayarak. Daha da yaklaşarak kulağına fısıldadı: "Neden aşık olduğumu anlayabiliyorum."

Mide bulandırıcı derecede tanıdık narenciye ve bitki kokusu üzerine sinmişti.

Mora sıkılmış dişlerinin arasından bir nefes çekti. *Bu o değil. Artık sana zarar veremez.* Ellerini Andras'ın göğsüne vurarak onu geri çekilmeye zorladı. Ciğerlerindeki sonsuz basınca rağmen gülümsedi. Onun tökezlemesini izlemek çok keyifliydi. Öfkeli bir ifadenin yakışıklı yüz hatlarını çirkin bir şeye dönüştürdüğünü görmek. "Dother'ın karalamalarında ne dediği umurumda değil. Gücüm senin, ama bedenim bana ait. Bana dokunma."

Andras dilini şaklattı ve elini kızın kolundan aşağı kaydırды. "Sende onun tarif ettiğinden daha fazla zehir var. Ama sana istediğim her şeyi yaptırabileceğimi biliyorum."

Halvard gülmeye cüret etti, parmakları sanki sıranın kendisine gelmesini bekliyormuş gibi iki yanında seğiriyordu.

Mora kükredi, sesi gırtlaktan ve hayvani geliyordu ve kendini Andras'a doğru fırlattı. Yere yığıldılar, ciğerlerindeki hava hırıltıyla boşaldı. Keskin taşlar elbisesini yırtıp Andras'ın vücuduna saplanırken dizleri yandı.

Cildi. Ama bu onu canlandırdı. Andras nefesini tutmaya çalışırken, kadın onun üzerine çıktı ve tırnaklarını yanaklarına geçirdi. Yaralardan fişkıran kan tırnaklarının altında toplanıyordu.

Beceriksiz elleriyle uzanan Andras onu itmek için çabaladı. Ama kadın yerinden kıpırdamadı. Mora yumruklarını sıktı ve yüzünü yumrukladı, burnu çatladığında güldü, burun deliklerinden sıcak kan akıyordu. "Sen. Yapma. Dokunmuyorsun. Dokunma. Bana!" Mora her kelimeyi başka bir yumrukla vurguladı. Yüzeye çıkardığı şiddetli öfke sonsuzdu.

"Sakin ol," diye tısladı. Andras ellerini kadının boğazına götürdü ve sıkarak nefes borusunu ezdi. Bir sonraki nefesi bir soluktan biraz daha fazlasıydı ama durmadı. Gözlerinin arkasında basınç oluştuğunda değil. Ciğerleri yandığında değil. Görüşünün kenarları bulanıklaştığında ve boğazından boğuk, hırıltılı bir ses çıktığında da durmadı. Daha fazla dayanamadığında dumana karışacaktı. Şimdilik Andras'a, onun izni olmadan kimsenin kendisine dokunamayacağını söylerken ciddi olduğunu gösterecekti. Lanet büyüsünü Bekçi'sinin iradesine bağlayabilirdi ama bir dilekten başka hiçbir şey fiziksel saldırısını durduramazdı.

"Zadriel!" diye bağırdı. Bir elini çekip kemeriyle oynadığında ciğerlerindeki acı biraz hafifledi. Mora alabildiği en derin nefesi aldı ve Andras'ın yüzüne bir kez daha değen parmak eklemlerindeki acıyı görmezden geldi.

Mora'nın şakağına sert bir şey çarptı ve sallanmaya başladı, görüşü yıldızlarla doldu. Bir davul sesi kafasının içinde durmaksızın çalmaya başladı. Altında altın parıldıyordu ve bulanık görüşünü netleştirmeye çalışarak gözlerini kırıştırdı. Ne gördüğünü anlaması bir an aldı; Andras matarasını sıkıca tutuyordu. Onunla ona vurmuş muydu?

O bir saniyelik hareketsizlik ona pahalıya mal oldu. Dünya döndü ve kendini sırt üstü yatarken buldu. Andras'ın altında. Üstündeki o soğuk, mavi gözler ruhunu yakıyordu.

Hayır, Tanrım, hayır.

"Bırak lan beni!" Mora çığlık attı. Yüzyıllar geçmişti ama o yatağa geri dönmüş, siyah ipek çarşaflara sarılmış olabilirdi. Çıplaktı. Kapana kısılmış.

Sen benimsin Mora, beni seçsen de seçmesen de.

O kör edici bakış şekil değiştirdi, kehribar rengi leke masmavi bir denizin içinde kayboldu, ta ki Dother ona bakana kadar. Gururlu yüzünü boyayan kan lekelerine rağmen gülümsemesi muzafferdi. Mora onun pençesinde çırpındı,

Ama bu, ağrıyan başını sarsmaktan başka bir işe yaramadı. *Lütfen, bırak gideyim.* Bu sözleri düşünerek mi yoksa yüksek sesle mi söylediğinden emin değildi. Lillian arka planda bir şeyler bağırdı, sesi seçilemeyecek kadar boğuktu.

Zadriel'in uzun bacakları görüldü ve Dother başını sallayarak ona baktı. Atılmış matarasını tekmeleyerek yaklaştırdı ve yanına turuncu ve parlayan bir şey koydu. Dother'ın burnundan damlayan kan damlacıkları Mora'nın yüzüne ve göğsüne sıçradı, zümrüt rengi kumaşı ıslatıp sos lekelerine katıldı.

"Uslu durabilecek misin?" Andras alay etti. Andras. Dother değil. Aslında Dother değildi.

Sonuçlar ne olursa olsun, Mora kafasını onunkine çarptı ve ardından gelen gürültülü çatırtı karşısında irkildi. Dünya bembeyaz oldu ve içinden bir mide bulantısı dalgası geçti ama Andras geri çekildi. Önemli olan tek şey buydu. Kusmamaya çalışarak bir nefes verdi ve dumana karışmasını sağlayan ruhani ipliği aramaya koyuldu. Bu acısını dindirebilirdi.

Ama ona ulaşamıyor gibiydi.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Mora. Bana başka seçenek bırakmadın."

Cam çıtırtılarının sesi kulaklarındaki çınlamayla birleşti. Göğsünde sıcak bir his filizlendi, kalbine, ciğerlerine ve karnına doğru aktı.

Giderek ısındı.

Çok sıcak.

Alev alev.

Kabarcıklar fokurdayıp patlayana kadar organlarını kaynattı.

Acı kör ediciydi, sanki bir çıra gibi içini buruyordu. Mora'nın kasları tutuldu ve vücudunu cenin pozisyonuna getirip toprakta ileri geri sallanmaya başlamadan önce acı dolu bir çığlık attı.

Zadriel onu sırt üstü yatırdı. Hafif bir baskı yeni bir acı nabzını uyandırmaya yetti. Bağırdı. Ya da en azından denedi. Bu daha çok bir hırıltı gibiydi, ardından kan ve mukus karışımı ağzını doldurdu ve yanaklarından aşağı döküldü.

"Acıyor mu, Küçük Cadı?" diye alay etti, sesi alçak bir mırıltıya dönüşmüştü. Tırnaklarını baldırına geçirmeyi umarak adamın pantolonunun paçasına uzandı. Fazla değildi ama en azından canı yanacaktı. Ancak malzeme işe yaramaz parmaklarının arasından kayıp gitti; titreyen kasları bir türlü uslanmıyordu.

Mora, Lillian'ın "Ne yapıyorsunuz lan ona?" diye bağırdığını hayal meyal fark ediyordu. Ardından durmaları için yalvardı. Kulağa çok uzak geliyordu.

uzakta, sanki aralarında sadece birkaç ayak yerine çağlar varmış gibi. Lillian sürünerek Mora'nın yardımına koşturken uzaktan bir itiş kakış sesi duyuldu ve Halvard birkaç küfür mırıldandı. Andras izliyordu, yüzündeki sert ifade uslu durması için bir uyarı gibiydi.

Gözyaşları Mora'nın yüzünden aşağı akıyor, kan ve tükürük damlalarıyla karışıyordu. Yine de onu kıran kulaklarında çınlayan çıldırtıcı çatırtılardı. Alevleri *duyabiliyordu*.

"Yeterince içtin mi?" Andras Mora'nın görüş alanına girdi, botlarının serin derisi Mora'nın başını iterken yanağını yatıştırdı. Yüzünden kanlar akıyor, kırık burnundan ve yanağındaki büyük yaradan fişkırıyordu. İçinden gurur gibi bir şey geçti ve gülümsemeye çalıştı. Derisinin gerilmesi canını yaktı ve bunun yerine acınası bir şekilde inledi.

Andras şişesini salladı ve karnındaki alevleri çınlattı. Şişe parladı ve dibinde turuncu bir kor çırpındı. Minik eller cama bastırdı... içine bir sprite sokmaya zorlamıştı. Yangın bir ilkti ama bunun en son ne zaman olduğunu hatırlıyordu. Lanet olası Dother ve günlüğü.

Dumanla dağılmak yoktu. Şişesinin güvenliğine geri dönmek yoktu. Andras ruhu serbest bırakmaya karar verene kadar Mora yanmaya devam etti. Rahatlayamıyordu; laneti sayesinde ölümün nazik elleri bile ona ulaşamıyordu. Dother, onu hizada tutacaksa paylaşmaktan çekinmeyeceğini iddia etti. Ama Ölüm Tanrısı'nın açgözlü olduğunu, bir ruhu pençesine aldıktan sonra geri vermek istemediğini biliyordu. Ve hiç kimse, bir tanrı bile, Mora'ya ondan daha fazla sahip olamazdı.

Mora dişlerini sıkarken, kendi yanan etinin keskin tadı ağzını sardı. Bir sonraki acı dolu nefesinde burun deliklerinden dumanlar yükseldi.

Yanına çömelen Andras, yatıştırıcı bir jestin piç edilmiş bir versiyonuyla bir elini saçlarında gezdirdi. Diğer eliyle cebinden bir mendil çıkardı ve kanlı burnuna bastırdı.

"Şimdi uslu duracak mısın?" Saçlarını kavradı ve ne demek istediğini vurgulamak için çekiştirdi, acı kafa derisine yayılıyordu. Kız soluk soluğa yatmaktan başka bir şey yapmayınca adam tekrar konuştu. "Öyle misin?" Saçlarını bir kez daha çekiştirdi, artan güç zonklayan başını yerden kaldırdı. Mora başını sallamak için elinden geleni yaptı. "Aferin kızıma," dedi adam, tutuşunu gevşetip başını yavaşça yere yatırarak. Sonra yanağını iki kez okşadı, bu nazik dokunuş bir şekilde acı veriyordu.

Zadriel yanında durmuş ona bakıyordu, yaralı kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Mora onun yüzündeki sert ifadeden nefret ediyordu. Onun yanışını izledikten sonra kendini daha iyi hissedip hissetmediğini merak ediyordu. Andras ona yedek bir mendil uzattığında içini çekti ama yüzündeki kanı temizlemek için işe koyuldu. Kaba davrandı, bezi ileri geri sürüklerken kızın zonklayan derisini yıprattı, geride tek bir damla bile bırakmak istemiyordu.

Andras kesesinden cam bir küre çıkardı. Kaç tane spriti vardı? Dother'in koleksiyonundan mıydılar? Kesesinin karanlık derinliklerinde çürüyen çok sayıda küre olduğunu bilmek ona acı veriyordu.

Mora onun gözlerini kısarak bardağa odaklanışını izledi. Ateş matarasından dökülüp kürenin etrafını sardı ve yakıcı acı bedeninden dışarı çıktı. Sanki iç organlarını alevler içinde tutuyor ve bırakmayı reddediyordu. Onun acı dolu uluması ağaçların arasında saklanan kargaları ürküttü ve çılgınca gaklayarak ona katıldılar.

"Zadriel," diye havladı Andras, "sustur onu."

Zadriel sert avucunu kadının ağrıyan dudaklarına bastırdı. "Dramatize etmeye gerek yok," diye tükürdü.

Mora'nın gözleri parladı. Oh, ona dramatikliği gösterecekti. Sprite onu tutmayı bıraktığında, burnundan birkaç hızlı nefes aldı. Zadriel avucunu uzaklaştırmak için hamle yaptı ama Mora hızlı davranarak avucunun derisini dişlerinin arasına aldı. Kadın ısırıkça tısladı, tatlı, bakırımsı kanı ağzına dolana kadar rahatlamadı.

"Siktir!" Elini çekip yarayı derinleştirirken öfke çarpıcı yüz hatlarına yayıldı. Yüzündeki gülümseme istediğinden daha zayıftı ama ona ters ters baktı ve kırmızı dişlerini yalayarak tadın keyfini çıkardı. Zadriel'in yüzü kapandı. "Buna pişman olacaksın."

"Ne büyük kayıp," diye mırıldandı Halvard ve Zadriel'in kaşlarını çatmasına neden oldu.

Lillian yaklaşmaya çalıştı ama Halvard elbisesine bastı. Lillian sustu ve Mora onun kendisine küfretmesini bekledi. Bunun yerine başını eğdi ve "İyi misin?" diye fısıldadı.

Mora başını salladığında boğazında kabarcıklar patladı. İrkildiğini gizlemek için elinden geleni yaptı ama Lillian kaşlarını çatınca başarısız olduğunu anladı. Hırpalanmış vücudu daha fazla dayanamadı. O ruhani ipliği çekip sisin içinde kaybolma isteği çok güçlüydü. Ama Andras'ın onayını bekledi. İşleri daha fazla zorlayacak kadar aptal değildi. En azından bu gece için.

Lillian dizlerini göğsüne çekti ve lekeli elbisesini kavradı. Yalvaran, bitkin gözlerini Mora'ya kaldırdı. "Özür dilerim. Onları tutmaya çalıştım

ama daha fazla dayanamadım. Ve seni gölde bulmamalarını umdum. Haklıydın... umut etmek anlamsız."

Lillian üzgündü. Mora gözlerini sıkarak kapattı; bu onun için bile yeni bir alçalıştı. Keşke her şeyi geri alabilseydi. Notunu görmezden gelmeyi ve zavallı kadını yalnız bırakmayı. "Özür dilerim," dedi Mora, sesi kısıktı.

"İşleri yoluna koyabilir miyiz?" Halvard kemerindeki süslü hançerin kabzasına vuran Andras'a baktı.

Andras iç çekti. "Peki..." Bir an tereddüt etti ve Mora'ya bir bakış attıktan sonra ekledi: "Çabuk ol."

Halvard hançerini çıkarırken sırtıttı, Zadriel ise arkasını döndü.

"HAYIR!" Mora haykırdı, çığlığı çiğ boğazını yırtarken yüzünü buruşturdu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama yere yığılmadan önce bir adımdan fazlasını atamadı. "Lütfen. Lütfen bırak onu." Elleri titriyordu ama onları çimlere gömdü ve kendini Lillian'a doğru sürükledi. Tırnakları çatladı ve kırıldı, batan yaraları kir kapladı. Yalvaran gözlerini Andras'a çevirmek onu öldürüyordu. "Ne istersen yapacağım. Lütfen ona zarar verme."

Andras bir kaşını kaldırdı ve gözlerini şişeye dikti, sanki *ben ne istersem zaten yapacaksın* der gibiydi. Mora'nın boğazından yürek parçalayan bir hıçkırık koptu. Ağlarken kendi kanında boğuldu ve kendini Lillian'a daha da yaklaştırdı. "Lütfen."

Halvard kıkırdayarak Lillian'ın saçlarını avucunun içine aldı ve başını geriye çekerek onu Mora'nın sürünmesini izlemeye zorladı. Lillian'ın yüzünden sessiz gözyaşları aktı ve ürperdi. O geniş, yosun yeşili gözler Mora'nınkilere dikilmişti ve tek yapabildiği fısıldayarak özür dilemekti.

Mora Lillian'ın göğsüne yığıldı ve ağlamaya başladı. "Lütfen Andras, lütfen bunu yapma." Lillian Mora'nın elbisesine sarıldı, titreyen parmakları kumaşın içinde kıvrılıyordu.

"Şimdi gel Mora, dinlenmek ve iyileşmek için şişene dön. Konuşma vakti geldiğinde seni çağıracağım."

Mora gözeneklerinden fışkıran buğunun onu parça parça etrafa savuruşunu dehşet içinde izledi. Elinden geldiğince karşı koydu ama çok az gücü kalmıştı. Lillian eteğine yapıştı, tutunduğu tek şeyin parmaklarının arasından kayıp giden parlak bir oniks bulutu olmasının uzun sürmeyeceğini biliyordu. Mora'nın görüşü bulanıklaştı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken Lillian'ın gözlerinin içine baktı ve mırıldandı, "Üzgünüm, Lillian. Çok üzgünüm."

Lillian konuşmak için ağzını açtığında, Halvard hançeri boğazına sapladı. Çıkan tek şey korkunç bir guruldama sesiydi, çığlığı

Kan içinde boğuluyordu. Bıçağı çekti ve Lillian elini yaraya bastırđı. Kanamayı durduramadı. Kan parmaklarının arasından akarak elbisesini lekeledi ve yerde birikti.

Lillian yere yığıldığında, Mora da onunla birlikte yere yığıldı; parlayan kehribar gözleriyle dönen bir gölge yığınınđan biraz daha fazlasıydı. Lillian'ın yüzünden akan kanı izledi. Her sonuçsuz nefes alışını gördü. Göğsünün hareket etmeyi bıraktığı anı hissetti.

Mora feryat etmek istedi. Çığlık atmak. Halvard'ın gözlerinin içine bakmak ve yaptıklarından dolayı ona acı çektirmek için her yolu deneyeceğini söylemek istedi. Ama kaçma umudu olmadan cama bastırarak şişesine geri dönmeye zorlandı.

BÖLÜM 21

Mora

Güneş her gün gökyüzünde ayı kovalıyor ve Mora umursayacak gücü kendinde bulamıyordu. Lillian'ın kanının toprağa karışmasını izlediğinden beri ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Ilık güneş ışınları yüzünü öpüyordu ama tenindeki ısıya karşı hissizleşmişti.

Ve o kadar yorgundu ki.

Muhteşem siyah yeleli, kestane kahverengisi güzel bir atın üzerine oturmuş, nemli avuçlarıyla yıpranmış deri dizginleri sıkıca kavramıştı. Başını dik tutmak için çaba sarf ediyordu; atın her kararlı adımında amaçsızca sallanıyordu.

Hızları korkunçtu ama en azından rutin öngörülebilirdi. Andras onları güneşe götürüyor, kamp kurmak için durana ya da bir köye varıp bir han bulana kadar gündüzleri gidebildikleri kadar uzağa gitmeleri konusunda ısrar ediyordu. Sonra onu matarasına çağırıyor, rahat bir uyku çekmesini engelliyor, ancak ertesi sabah yeniden ortaya çıkması için onu zorluyordu. Neden onu matarasında çürümeye terk etmediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Fendu Körfezi'ne geldiklerinde yavaşladılar -Mora atı tamamen durana kadar fark etmemişti. Uzakta, okyanus dalgaları Esper Kayalıkları'na çarpıyordu, yontulmuş deniz yığınlarının tepesinde ot tutamları ve

cılız çam ağaçları. Kalın, ıslak kumda yürürken babasının sıcak elini tuttuğu, kayalara baktığı ve tepeye tırmanmanın en iyi yollarını hayal ettiği bir anı aklına geldi. Şimdi okyanusun sabırla yonttuğu toprak parçalarından başka bir şey görmüyordu ve deniz onu yutana kadar kumsalda uzanmak için korkunç bir istek duyuyordu.

Kamp yapmak için çok erkendi ama Halvard'ın her zamanki yaygarasını kopardığını tahmin ediyordu. Adam seyahat için yaratılmamıştı. Her gün ağrılı ve yorgun olduğunu söyleyip mola talep ediyordu. Bu durum üç adam arasında tartışmalara yol açıyordu ama Mora, sesler martıların tiz gaklamalarıyla karışana kadar bunları duymazdan geldi.

Mora kendini odaklanmaya zorladı, gözleri küçük gruplarının üzerinde geziniyordu. Andras beyaz ve gri benekli kırsığının mırıldandı. Elini sevgiyle kırsığın boynunda gezdirirken yüzünde şefkat kırıntıları vardı. Kızın onu tanıdığı canavarla tamamen zıttı.

Önündeki siyah aygırın binicisi kayıptı. Zadriel'i, kıyıya doğru inen kalın yamaca ulaşmadan önce zar zor görebildi. Mora yorgun bir kayıtsızlıkla onu izledi; yarı kapalı gözleri, incelikle sivriltilmiş kulaklarını örten siyah başlığı artık göremeyene kadar onu takip etti. Adamın geniş omzuna astığı kalın bir odun parçasıyla tepeye tırmanması uzun sürmedi. Bir zamanlar güzel bir ağaç olan şeyin ağarmış kalıntıları, yamaç boyunca dağınık parçalar halinde büyüyen kalın kumsal otu tutamlarının arasından sürükleniyordu.

Fae dalgaların karaya attığı odunu yere bıraktı ve mükemmel bir şekilde yerleştirene kadar uğraştı. Andras tek kelime teşekkür etmeden oturdu, günlüğünü açtı ve parmağını sararmış sayfalarda gezdirdi. Sağ elini beklentiyle açtığında gözleri Dother'ın yazılarında sabit kalmıştı. *Ne göt ama.* Zadriel çoktan heybelerini karıştırmış, Andras'ın bekleyen avucuna yerleştirmek üzere kurutulmuş et şeritleri tedarik etmişti.

Yakınlarda bir şey gürlledi. Mora'nın bunun kendisinden geldiğini anlaması bir an aldı. Andras'ın kurutulmuş etinin baharatlı kokusu duyularını işgal etti ama ağzı tükürükle dolup taşarken bile yeme fikri midesini bulandırdı.

"*Benim* etim nerede, işe yaramaz it?" Halvard, Zadriel'in derme çatma tezgahına yerleşirken, koyu kumral saçları omuzlarını gıdıklayarak alay etti. Her zamanki gibi kusursuz giyinmişti; en iyi ipekten yapılmış ve altın işlemeli bol bordo tuniği seyahat için fazla sofistikeydi. Mora, Andras'ın onu malikânesinin konforundan ayrılmaya ikna etmek için ne önerdiğini merak etti.

Zadriel'in çenesinde bir tüy belirdi ama tek kelime etmeden atlara doğru yürüdü. Heybeleri karıştırırken, hâlâ eyerinde oturan Mora'ya baktı. Gözleri birleştiğinde bakışları daraldı ve yumruklarını sıkarak sıcak, zeytin rengi tenindeki yara izlerini gerdi. Koyu renk pelerininin gölgeleri yüzünde dans ediyor, yanaklarının keskin köşeleriyle flört ediyordu. Ama alnını bir ter tabakası kaplamıştı; kukuletanın altında bunalıyor olmalıydı.

"Atınızın biraz dinlenmesine izin vermeyecek misiniz?"

O karanlık gözlere bakarken Mora öfke titreşimleri hissetti. Serseri bir rüzgârda uçuşan korlar gibi. Hiçbir cevap vermeden kayıtsızca onu izledi.

"Ya kendin inersin ya da seni kendim aşağı çekerim," diye tükürerek yaklaştı.

Mora gözlerini devirdi ve eyerinden kayarak indi, ayaklarının etrafındaki toprak kabarcıkları havaya karıştı. "Mutlu musun?"

"Ne düşünüyorsun?"

Sözsüzce onu itti ve havada ağır ağır asılı duran tuzlu kokuyu takdir etmeye çalışarak dik tepeye doğru yürüdü. Nane ve yaz yağmuru kokuları ciğerlerini doldururken derin bir nefes aldı ve bu kokuyu sevdiğinden nefret etti.

Kumsaldaki kaba ot dalları keten pantolonuna takıldı. Giydiği siyah pantolon ve bol gri gömlek tenine yabancı geliyordu. Andras'ın seyahat kıyafetlerine uyuyorlardı. Mora onun mükemmel bir muadiliydi. *Sana sahip olduğunun bir işareti*, diye düşündü acı acı. Kendini elbiselerini özlerken buldu. Frederick'i özlüyordu.

Onu düşünmeyi hak etmiyordu.

Bu sıkıcı kıyafetleri ne zaman giymişti? Hatırlayamıyordu. Yine de zümrüt rengi elbisesinin kanlı tek bir parçasını kesesinde saklamayı başardığını biliyordu.

Parmağı pürüzsüz derinin üzerinde kaydı. *Bağlıyız*, diye fısıldadı Dother'in hafızası.

"Senin istediğin şekilde değil," diye tısladı. Hiç kimseye. Aklını kaybetmişti, değil mi? Yüzyıllar önce. Soyundan birinin onun Bekçisi olduğunu bilmek onu memnun eder miydi? Belki de ölümünde bile Dother kazanmıştı.

Özgürlüğün benimle birlikte ölecek.

Bakışlarının okyanusa doğru kaymasını isteyen Mora, suyun yükselişini ve sahili yutuşunu izledi. Dalgaların altına daldığını ve beklediğini hayal etti.

Ciğerleri dolana ve dünya kararına kadar. Gerçi fark etmezdi. Tanrı'nın lanetlediği şişesinin içinde uyanacaktı.

Düşüncelerinin kasvetli yolu, bir elin omzuna çarpmasıyla hızlı bir şekilde durdu, parmaklar bir ısırık acısına neden olacak kadar sıkı kıvrıldı. Gözlerini kapatarak, omurgasına tırmanmakla tehdit eden titremeleri durdurdu ve burnundan uzun, yavaş bir nefes çekti. Gözlerini açtığı anda Andras'ın parlak bakışları ona sabitlenmişti.

"Ne manzara ama, değil mi?"

Fendu Körfezi inanılmaz bir manzaraydı ama Andras'ın açgözlü gelgitlerden mi yoksa kendisinden mi bahsettiğinden emin olamadı. Ayaklarının üzerinde kayarak ağzını kapalı tuttu ve okyanusa doğru baktı.

"Olaylı bir toplantı geçirdiğimizi biliyorum Mora. Kaderindeki değişikliği sindirmen için sana zaman verdim. Ama bunun senin için rahatsız edici olması için hiçbir neden olmadığını anladığını sanmıyorum."

Mora'nın çenesi dişlerini sıkarken çatırdadı. "Ne istiyorsun Andras?"

Parmaklarını Mora'nın yanaklarında gezdirdi ve asi bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı. Vücudundaki her kas gerildi. "Eğer işbirliği yapmayı seçersen işleri çok daha kolaylaştırabilirim."

Mora'nın bakışları tekrar ona döndü. Buna benzer bir şeyi daha önce de duymuştu.

-Beni seç ve seni özgür bırakayım. Masmavi gözlerin ağırlığı altında kilitlenen yüzü, kendi yüzünden Dother'inkine ve oradan da tekrar Dother'inkine dönuştü. Aynı korkunç kumaştan kesilmişlerdi.

Mora'nın dilini safra kapladı. Adamın sol gözündeki kehribar rengi lekeye odaklanmaya çalıştı. Onu yere yıkmak gibi aptalca bir şey yapmamak için çok uğraştı. Onun misillemesinin acısıyla tekrar başa çıkamazdı. Henüz değil. Ama Andras'ın parmakları hâlâ yanağında geziniyordu ve Mora yumruklarını öyle sert sıktı ki acımaya başladı.

"Ateş yaktım ve biraz yumurta hazırladım," dedi Zadriel ve Mora'nın irkilerek solumasına neden oldu. Fae'nin adımları çok sessizdi, sanki gizlenmek için yaratılmış gibiydi; ona sinsice yaklaşabilmesine dayanamıyordu. Belki de Lillian'dan sonra bunu hak etmişti. Mora yutkundu, kendinden nefret ediyordu.

Andras'ın eli yanağından düştü. Ona acı verici uzunlukta bir an gibi gelen bir süre baktıktan sonra geri çekildi ve Halvard'ın hâlâ uzandığı dalgaların sürüklediği oduna doğru ilerledi. Mora rahatlayarak sarktı, rüzgârda savrulan bir yaprak gibi sallandı. Ayakta kalmak için tüm gücünü harcadı.

Bunu bir daha yapamazdı.

Zadriel'in gözleri kızın yüzünde gezindi, yanağından tek bir damla yaş süzüldüğünde kara kaşları çatıldı. Konuşmak için ağzını açtı, ancak ağzını kapattı ve başını salladı.

"Ne?" Mora hırladı, bir öfke kıvılcımı daha hissetmesine şaşırmıştı. Herhangi bir şey hissetme yeteneğine sahip olmasına.

Yüz hatları kaşlarını çattı ama yine de bir şey söylemedi.

"Eğer buraya beni azarlamaya geldiysen, hiç zahmet etme."

Zadriel omuz silktilti, ses tonunu acılık kaplamıştı. "Onunla dövüşmezsen daha iyi olur."

Mora'nın tepki vermesine fırsat vermeden ayağa kalkıp Andras ve Halvard'ın yanına döndü ve onu okyanusu ve bulanık düşüncelerini tek başına düşünmeye bıraktı.

Mora kesesinden bir çikolata çıkardı ve dudaklarına götürdü ama tereddüt etti. Lillian bu çikolataları çok severdi. Ve bir daha asla yemeyecekti. Mora'nın midesi bulandı ve tatlıyı çantasına geri koydu. Bunu hak etmemişti.

BÖLÜM 22

Mora 300 yıl önce

"En sevdiğin çikolatalı pastadan yaptırdım. Bu gece için ama kahvaltıda bir dilim gizlice yiyebiliriz."

Mora kapının aralığından dışarı baktı ve babasının kahverengi gözlerinde dans eden yaramazlığa hayran kaldı. Kahvaltıda çikolatalı kek, muhtemelen daha sonra yemekhanede servis edecekleri yulaf ezmesinden çok daha iyi geliyordu. Hayır demek için hiçbir nedeni yoktu. Ama saat erkendi. Ve en az bir saat daha kimsenin odasına gelmesini beklemiyordu.

Kalyan kapıyı çaldığında üzerine sade beyaz bir gecelik geçirmişti. Daha fazla zamanı olsaydı, kırıışık olmayan bir gecelik seçerdi. En azından ters giymemişti. Umarım babası onu içeri davet etmemesinin nedeninin kıyafetinin bu hali olduğunu düşünmüştür. Gerçekte, Cillian sessizce onun yanında duruyordu. Çıplaktı. Birkaç santimlik tahta parçası onu Kalyan'ın gözlerinden saklıyordu.

Bu yeterli gelmiyordu.

Kendini beğenmiş bir eğlence yüzünü aydınlattı ve bir parmağını kızın kolunda aşağı yukarı gezdirdi. Gıdıklandı. Ve piç bunu biliyordu. Mora kahkahalarını tutarken ve ona vurmaya çalışıp başaramazken neredeyse titriyordu.

Geceyi burada geçirdiğini kimse bilmemeliydi. Çoğu geceyi böyle geçirdiğini. "Uhm..."

Kalyan'ın kaşları çatıldı. "İyi değil misin, balkabağım?"

"İyiyim baba. Rosemary'yi çağırıp birazdan seninle buluşacağım."

"Ben onu getiririm," dedi Philip. Babasının arkasındaki duvara yaslandı, gözlerinde bilmiş bir bakış vardı.

Kahretsin...

Mora en inandırıcı gülümsemesini takındı. "Teşekkür ederim Philip. Bu çok hoş olur."

"Oyalanma," dedi babası göz kırparak. Alnından öpmek için eğildi ve Mora'nın kapaıya tutunuşu sıkılaştı. Kalbi çarpıyordu ve elleri öylesine nemliydi ki, tahtaya ölümüne tutunmayı nasıl sürdürdüğünü merak ediyordu.

"Yapmayacağım," diye söz verdi. Kapaı gıcırdayarak kapanırken Cillian kapaıyı nedensellikten uzak bir şekilde yavaşça kapattı.

Cillian onun saçlarını karıştırdı. "İyi gitti, Hazine."

Mora aceleyle yatak odasına gitti. "Temizlik yapmalıyız. Hemen!" Yatak darmadağındı, battaniyelerinin yarısı yerdeydi. Ve giysileri... her yerdeydi. Bu kadar dikkatsiz olduğunu hatırlamıyordu. Bunu nedimesinden nasıl saklayacaktı? "Rosemary gidene kadar nerede saklanacaksın?" Gözleri balkonuna doğru kaydı. Serin bir sonbahar sabahıydı ama... "Sanırım-"

Cillian'ın parmakları dudaklarını buldu ve onu susturdu. Kızın gözleri kısıldı ama Cillian başını salladı. "Senin balkonunda donmayacağım. Sprite'larım var. Gerçi Rosemary'nin burada olmamı umursayacağını sanmıyorum."

"Ne düşündüğün umurumda değil." Mora buruşuk iç çamaşırlarını topladı ve kollarının arasına sıkıştırdı. "Giyin hadi."

"Beni yaralıyorsun," dedi Cillian iç çamaşırlarını giyerken alaycı bir acıyla. "Baban benden hoşlanıyor. Eminim bizi keşfederse işleri yoluna koyabiliriz."

"Annemin işleri yoluna koyma versiyonu benim bir koridorda yürümemi gerektirirdi."

Cillian omuz silkti. "Kaçınılmaz bir şey." Kapının çerçevesine yaslandı ve onun çılgınca temizlenmesini izledi.

Mora gözlerini devirdi. "Sen iflah olmazsın." Pantolonuna uzandı ve parmaklarına yumuşak bir şey değince şaşırdı. Kesesinden garip bir mor çiçek kümesi çıkmış, düzensiz yaprakları tenini gıdıklıyordu. Gördüğü hiçbir çiçeğe benzemiyordu. Daha fazla inceleyemeden Cillian pantolonunu kızın elinden çekti.

"Rosemary gelmeden önce gerçekten temizlenmek istiyorsan acele etsek iyi olur." "Neydi onlar?"

Cillian doğruldu. "Ne?"

"Çiçekler. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Cillian'ın gülümsemesi hınzır vaatlerle doluydu. "Büyücünün sırrı, Hazine." Mora'nın dudaklarına yavaş ve nazik bir öpücük kondurmadan önce pantolonunu giydi. Mora'nın daha fazla zamanları olmasını dilemesine neden olan bir öpücük.

Soylu saçmalıklar Mora'yı neredeyse çıldırtıyordu. Gevezelikleri odayı dolduruyordu: Yasak büyüünün kendi köylerinde sorunlara yol açtığına dair şikâyetler, Sözleşmeli olmadan hayatlarının ne kadar zor olduğuna dair hayal kırıklıkları...

Vesaire, vesaire, vesaire.

Mora yumrulu, turuncu bir süs kabağını avucunun altında ileri geri yuvarlayarak annesinin konuşmalarını dinledi. Aedlin, kan kırmızısı kolları olan altın rengi bir elbise giymiş, görkemliydi. Açık kahverengi saçları kusursuz bir topuz haline getirilmiş, yakut işlemeli bir taçla çerçevelenmişti. Her zamanki gibi babası da ona uygun giyinmiş, masanın başında onun yanında oturuyordu. Kız konuşurken başını salladı ve bir yudum şarabın tadını çıkardı.

Cillian sol yanağını ısırarak onu dikkatle dinledi. "Buçuklukları sizin için gönüllü olarak çalışmaya teşvik etmek için hanelerde ücretli pozisyonlar yaratabiliriz. Eksikliğini duyduğunuz yardımı almış olursunuz ve bu da büyüye sahip olanlara iyi birer vatandaş olmaları için ilham verir. Çünkü sadece en iyileri işe alırsınız."

Oda tamamen sessizleşti, tüm gözler Cillian'a çevrildi.

Hayaletler Lordu Clairmont boğazını temizledi. "Lord Dother, tüm saygımla söylüyorum, bu para harcamamız gereken bir şey mi?"

"Onları manastırlarda barındırmak paraya mal olmadı mı? Yiyeceklerini ve temel ihtiyaçlarını karşılamak? Onları sürekli koruma altında tutmak?" Cillian yüzüğüyle oynadı, ifadesi ciddiydi. "Kusura bakmayın ama Lord Clairmont, bu sadece fonların yeniden tahsisi. Ve daha az maliyetli olduğunu da eklemeliyim."

Aedlin dudağını ısırdı, gözlerini masanın üzerinde gezdirerek herkesin tepkilerini analiz etti ve en iyi hareket tarzına karar verdi. Kimse itiraz etmeyince, "Lord Dother haklı, kaybettiğiniz Sözleşmeli'lerin yerine soylu evlerde kolayca pozisyonlar yaratabiliriz" dedi. Sonra gözlerini

Mora ve manikürlü kaşlarını kaldırdı. Mesaj açtı: Tahta çıktığında ihtiyacın olacak kral bu.

"Babası sözünü keserek gümüş şarap kadehini kaldırdı ve pembe sıvıyı döndürdü.

Babası için tanrılara şükürler olsun. Onun gibi, soyluların bitmek bilmeyen şikâyetlerini dinlemeye hiç niyeti yoktu. Özellikle de tatlıdan önce.

Yine de Mora, Cillian'ı izlerken göğsünde gururun çiçek açtığını itiraf etmek zorundaydı. Liderlik etmek için doğmuştu. Ama onun kralı olarak liderlik etmesini istiyor muydu? Mora'nın yumru kabağı tutuşu sıkılaştı. Onun karar vermesi için daha ne kadar bekleyecekti?

"Bir sorun mu var balkabağım?" Babasının yatıştırıcı sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve gülümsemekten kendini alamadı. Ne zaman zorlandığını hep bilirdi.

Başını iki yana salladı. "Hayır baba, sadece düşünüyorum." "Düşünmek hakkında ne derler bilirsin."

Mora başını onun omzuna yasladı. "Ne derler?"

"Genellikle belaya yol açar." Şarabından yavaşça bir yudum aldı, gözlerinde eğlence parlıyordu.

Mora masum bir ifade takındı ve avucunu göğsüne bastırdı. "Ben mi? Bela mı? Asla." Birlikte kıkırdadılar ve Mora'nın kalbi şimdiden hafifledi.

Mutfak personeli devasa masanın etrafında dolanırken, maydanoz ve kekiğin lezzetli aroması tuzlu sebze suyuyla karışarak odaya yayıldı. İçi oyulmuş ve doyurucu çorbayla doldurulmuş sevimli balkabaklarını herkesin tabağına yerleştirdiler. Mora balkabaklarının ne kadar şirin olduklarını bir türlü anlayamıyordu. Yılın Hasat'tan daha güzel bir zamanı olamazdı.

"Tanrılara şükür," dedi babası sessizce, "açlıktan ölüyorum. Görünüşe göre kek doyurucu bir kahvaltı değilmiş."

Mora homurdandı, "Sanırım ikinci bir dilime ihtiyacımız vardı."

Annesi daha yakına eğildi, bakışları ikisi arasında gidip geliyordu. "Siz ikiniz ne hakkında fısıldaşıyorsunuz?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdiler hep bir ağızdan.

Kalyan'ı şakacı bir şekilde çimdikledi ve ikisi birden kendi dünyalarına çekildiler. Babasının çözülüp Aedlin'e sinsice yaptıkları kahvaltıyı anlatması uzun sürmeyecekti.

Yemeğinin üzerindeki havada buhar kıvrılıyordu ama Mora sıcağa rağmen hemen içine daldı. Tatlı, hafif soğanlı bir lezzet dilinin üzerinde patlarken

Baharatların dokunuşu damağında dans ediyordu; zevkle inlemekten kendini alamadı.

Cillian'ın eli onun kalçasını buldu ve hafifçe sıktı. Eğilip fısıldadığında nefesi yanağını gıcıklıyordu: "Bu hoş sesleri sadece benim kulaklarıma sakla, Hazine."

Yanakları yandı ama dilini ağzının kenarında gezdirdi ve o mavi gözler hareketi takip ederken sırttı. Mora fısıltıyla karşılık verdi: "Benim zevkime sahip olduğunuzu düşündüren nedir Lord Dother?"

Başını yana eğdi ve bilerek gülümsedi. "Bunu daha sonra, bana Cillian demen gerektiğini hatırlattığımda konuşuruz." Birbirlerine bir an için çok uzun süre baktılar, Cillian'ın sahiplenici eli hâlâ Mora'nın kalçasını kavıyordu. Mora onun bu gece yine yatağına gireceğini hayal etti. Gölgelerine bürünmüştü. Adam muhafızların yanından gizlice geçip kızın odasına girmekte ustaydı.

Bir kaşık dolusu daha dudaklarına götürdüğünde bir kez daha hafifçe inledi ve Cillian'ın gözleri kısıldığında kıkırdadı.

Mora yemeğini çok hızlı yemek gibi bir hata yaptı. Midesi neredeyse patlayacaktı ama bir ısırık daha alması gerekiyordu. O kremalı, otlu çorbadan bir kase yeterli değildi. Cillian, Westmont Lordu'yla Eldenna'dan gelen tahıl sevkیاتları hakkında sohbet etmekle meşguldü ve yemeğine neredeyse hiç dokunmamıştı. Alt dudağını ısırды, kaşığına balkabağının içine sokarken dikkatinin dağılmamasını umuyordu. Adam ona doğru bakmadı. Mükemmel bir suç, diye düşündü sinsi bir sırıtışla, son bir tadın tadını çıkararak.

Sonra Dother sessiz bir azarlamayla onu sıktı.

Lanet olsun!

Mora boğulana kadar kıkırdadı. Bu hiç de asilce değildi ve babasının nefesi kesildiğinde, onun da kahkahaya katıldığını düşündü.

Ona bakar bakmaz gülümsemesi kayboldu. Alnında boncuk boncuk ter vardı ve her zamanki altın sarısı teni kül rengini almıştı.

"Aedlin," dedi, sesi kısıktı. Fazla kısık. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Kraliçe solgunlaştı, kaşları endişeyle çatıldı. "Neyin var?" "I-" Kalyan'ın dudaklarından acı dolu bir inilti döküldü ve ellerini kavradı.

Göğüs.

Zaman yavaşladı. Babasının acı dolu hırıltısı dışında her şey boğuklaşmıştı. Mora donmuş bir halde babasının yüzüne baktı.

"Biri bir şifacı çağırsın," diye bağırdı annesi. Bir nefes içinde kralın önünde diz çöktü. Alnına, yanaklarına, göğsüne dokunurken elleri titriyordu. "Neler oluyor aşkım? Ne yapabilirim?"

Annesinin sesinin tizliği Mora'yı hareket etmeye zorladı. O kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi geriye devrildi ve yere düştü. İnsanlar yardım çağırarak için koşarken odayı panik kapladı. Ya da en azından öyle yaptıklarını umuyordu. Her şey çok uzakta gibiydi; görebildiği tek şey babasının vahşi, çılgın gözleriydi. Yanına doğru attığı üç adım kilometrelerce yol gibi geliyordu. Nefes nefese kalmıştı, nefesi korkunç, zor nefesler halinde çıkıyordu.

Kalyan birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Mora, ben-" Homurdandı, boştaki eli sert ahşap masaya çarptı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölürken dünya bulanıklaştı. şimdi ona ciddiyetle bakıyordu, kaşları kalkık ve gözleri genişti. "Sizi seviyorum... ikinizi de. Çok fazla," diye nefes aldı, masadan uzaklaşmaya çalışırken hafifçe yalpaladı. Yüzündeki kan çekildi ve dudaklarında mavi bir renk belirdi.

"Hayır, baba, kıpırdama," dedi sertçe, onun yanına çömelip elini tutarken. Soğuk ve nemliydi, neredeyse elinden kayıyordu. "şifacı nerede? Lütfen biri bir şey yapsın!" Parmaklarını birbirine geçirerek hafifçe sıktı, tüm sevgisini tek bir dokunuşa sığdırdı. Titreyen eli onunkinin altında gerildi ve çaresiz bir feryadı yuttu.

"Ona yardım edin!" diye bağırdı annesi, titreyen parmakları babasının omzuna yaşırmıştı. "Lütfen beni bırakma, Kal."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı güçsüzce, sandalyesinde geriye yaslanarak. Gözleri yavaşça kapanırken zorlukla aldığı nefesler gittikçe azaldı ve göğsündeki eli seğirerek işe yaramaz bir şekilde yanına düştü. Mora onun diğer elini sıkıca tuttu ve kendi elini tutmaktan vazgeçtiğini fark etmedi.

Kalyan'ın nefes alış veriş yavaşlayarak durdu.

"Baba?" diye fısıldadı. Midesi ağırlaşmış ve gözleri yanmıştı. Adamın elini sıktı, "Baba?" diye cevap vermeyince sesi histerik bir şekilde yükseldi.

Mora daha önce hiç bu kadar acı verici, sağır edici bir sessizlik duymamıştı.

Cillian'ın sağlam kolları Mora'nın beline dolandı. Bir şifacı kalabalığı yararak krala doğru koşarken onu kendine doğru çekti. Ama Mora babasına tutunmaya çalıştı. Parmakları yavaşça babasından ayrılırken göğsünde bir şey çatladı, basınç boğazını tırmaladı. İzlemeye dayanamıyordu.

"O gitti, Mora," dedi Cillian nazikçe, onu göğsüne bakacak şekilde çevirerek. "O öldü."

Annesinin hıçkırıkları sessizliği böldü ve Mora buna dayanamadı. Bir şekilde sessizlikten daha kötüydü.

Babası gitmişti.

Onunla bir daha asla gülemeyecekti. Kahvaltıda tatlı yemek için asla gizlice kaçamayacaktı. Ya da mücadelelerini paylaşamayacaktı. Ona asla sataşmayacak ya da onu savunmayacaktı. Kapısında ona sürpriz yapmayacaktı.

O gitmişti.

Mora uludu, ses gırtlaktan geliyordu ve kırıktı. Boğazında çatırdadı ve kulaklarında acıyla çınladı ama duramadı. Parmakları Cillian'ın yumuşak tünüğünde kıvrıldı ve onun kucağına daha da eğildi. Etrafı sarılmış olan Mora kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

BÖLÜM 23

Mora

Andras ayin yönetiyor da olabilirdi. Halvard'la paylaştığı köşedeki masanın etrafı bir sürü insanla çevriliydi. Ve biri onlara sürekli içki getiriyordu. Andras birasına neredeyse hiç dokunmuyordu ama Halvard'ın yanaklarında bir kızarıklık vardı. Mora onu kıskanıyordu. Sarhoş bir unutkanlığa dalmak ve her şeyi unutmaktan başka bir şey istemiyordu.

Ateşin yanına oturdu, duman lekeli duvara bakarken kulak kabarttı. En son maceralarının üzücü hikâyesini paylaştılar. Her şeyi değiştiren bir kalıntıyı geri almakla ilgili bir şey. *Mora*.

En azından onu yalnız bırakmışlardı.

Mora'nın eli banka yapışmıştı, bu yüzden parmağını tahtaya vurarak yapışkan hissine odaklandı. Zihnini sessiz tutacak herhangi bir şey. Birisi ona kahverengi bir sosa batırılmış soğanlı gözleme tabağı uzattı. Kim olduğunu hatırlamıyordu, kabul ettiğinde başını kaldırıp bakmadı bile. Sos zaten onun hoşuna gitmeyecek kadar acıydı - tek bir ısırdıktan sonra bir kenara itmişti.

Neredeydiler?

Oraya vardıklarında, her bir tahtası çatlaklar ve sefil kıymıklarla dolu eski ahşap çitlerle çevrili, atlar ve sığırlarla dolu otlakları fark etmişti. Dönümlerce altın buğday ve tarlalar vardı.

doyurucu sebzeler. Ve görünürde zengin bir malikane olmadan saz çatılı bina kümeleri.

Burası eskiydi. Ve Andras'ın uğrak yeri olduğu belliydi, buraya Eden adını vermişti.

Mora Berwick'i avucunun içi gibi biliyordu ve Eden diye bir yer olmamalıydı. Yoktu. Gördüğü hiçbir haritada yoktu. Ama yine de buradaydı, güneybatıda gizlenmişti. Uçsuz bucaksız tarlalar ve uğursuz ağaçlardan oluşan duvarlar arasına sıkışmış, bilinmeyen bir köy.

"Affedersiniz." Açık sarı saçlı bir kadın Mora'nın yanından geçerken usulca gülümsedi, mavi gözleri parlıyordu. Bir elini kaldırdı, avucunda bir alev birikiyordu. Bir an için hafifçe titreyen alev, kadının elinden kayarak duvar apliklerine doğru sürüklendi.

Bir Buçukluk... açık alanda büyü yapıyordu. Yakalanma ve Kanunların altına hapsedilme korkusu olmadan.

Kısa siyah bukleli bir adam Elementalist'e katılıp odanın içinde ilerlerken Mora'nın ağzı bir karış açık kaldı. Birlikte karanlığı kovaladılar. Adam Mora'nın yanağını öpmek için döndüğünde, Mora onun parlak yeşil gözlerini fark etti.

Bir an için Frederick'in malikânesine geri döndü ve Lillian'ın geniş yeşil gözlerindeki yaşamın soluşunu izledi. Bankı tırmaladı, tırnaklarının altında yapışkan kalıntılar birikti. Tadabildiği tek şey dumandı. Tek görebildiği Lillian'ın boğazındaki delik ve ayaklarının dibinde biriken kandı.

Mora gözlerini kırptırdı ve oda geri geldi. Ama nefes alamıyordu. Çıldırıcı bir ateş kulaklarında çıtırdıyor ve ciğerlerini yakıyordu. Ayağını yere vuruyor, kıpırdanırken bacakları titriyor ve çıkışı gözlüyordu. Andras, ona tapanlarla o kadar meşguldü ki ona aldırış bile etmedi. Bir şeytana saygı duyduklarını biliyorlar mıydı?

Mora onların arasında olmaya dayanamıyordu.

Yavaşça ayağa kalktı ve kimsenin izlemediğinden emin olmak için gözlerini odada gezdirerek bara doğru ilerledi. Bar, salaş düzeni tanımlamak için güçlü bir kelimeydi. Birkaç tahta fiçinin üzerinde duran kalın, cilalı bir keresteden biraz daha fazlasıydı. Arkada duran eğri büğrü raflar farklı likörlerin bulunduğu şişelerle doluydu. Midesinin kaldıramayacağı koyu kehribar renginden, su yerine geçebilecek kadar berrak bir sıvıya kadar. Uzandı ve parmaklarını en yakın seçeneğe, dörtte üçü dolu uzun bir cam şişeye doladı. Şişeyi hızla göğsüne doğru çekerken renksiz alkol camın etrafına sıçradı.

Dışarı çıktığında, binanın yanındaki engebeli taş duvara doğru kayarak gözden kayboldu. Kıcı toprağa çarptığında havaya bir toz bulutu saçıldı. Pek zarif bir hareket değildi. Mora homurdandı - tüm o görgü kuralları dersleri boşa gitmişti. *Hâlâ senin mükemmel kraliçen miyim, Dother?*

İnatçı mantarı çevirip çekti ama lanet şey pes etmeyi reddetti. Avucunu rahatsız edici bir şekilde kesti ama demir bir tutuşla devam etti. Bu da işe yaramayınca ahşabı ısırdı, sonunda serbest kalana kadar çekiştirdi ve mantarı umursamazca tükürdü.

Burnuna keskin bir küf kokusu geldi ve irkildi.

Bir öpücük isterdim, Hazine.

Neden aklına musallat olmakta ısrar ediyordu?

"En sevdiğin içkiyi ben almadım, pislik," diye tısladı karanlığa.

Mora gözlerini kapadı, kendini çelikleştirdi. Şişe dudaklarına soğuk geliyordu ama şişeyi geri itti ve bir yudum aldı.

Bir yudum.

İki yudum.

Üç yudum.

Asi bir öksürük onu durmaya zorladı. Alkol çenesinden aşağı damladı ve boynuna damladı. Neden tadı berbat olmak zorundaydı ki? Boğazını yakıcı, acı bir tat kapladı, tükürük ağzını doldurdu ve midesi bulandı.

Ama Mora hâlâ Lillian'ın dehşete düşmüş yeşil gözlerini görebiliyordu. Frederick'in feryatlarının zihninde çınladığına yemin edebilirdi.

Şişeyi bir kez daha devirdiğinde, yutabildiği kadarını yuttu, sadece vücudu isyan ettiğinde durdu. Sıvının çoğu bitene kadar tekrar tekrar yuttu.

Mora başını gri taş duvara yasladı ve beyninin karışmasını bekledi. Sıcak, rahat bir his yavaşça uzuvlarını sardı ve görüşü bulanıklaştıkça etrafındaki dünya hafifçe yalpaladı. Bu zihnini sakinleştirmeye yetecek miydi?

Görünüşe göre hayır.

Bir şekilde Lillian'ın hayaletini çağırmişti; kirli elbisesiyle karşı duvarda oturan bulanık bir hayalet. Boynundaki yaradan durmadan kan damlarken onu izliyordu.

"Her şeyi mahvettin," diye fısıldadı. Mora

gözyaşlarına boğuldu. "Aman Tanrım."

Bunu yapamazdı.

Günahlarının ağırlığıyla ya da bir kez daha bir Dother'in pençesinde olduğu bilgisiyle yaşayamazdı.

Elleri titreyerek yanındaki şişeyi aradı ama soğuk topraktan başka bir şey bulamadı. Nereye gitmişti acaba?

"Bunu mu arıyordun?" Zadriel şişeyi alaycı bir şekilde salladıktan sonra geri devirip uzun bir yudum aldı. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, gece yarısı pelerini zarif yüz hatlarının çoğunu örtüyordu ama Zadriel'in ona ters baktığını bilecek kadar onunla vakit geçirmişti.

Mora'nın yanaklarında bir sıcaklık belirdi ve gözlerindeki nemi öfkeyle sildi. "Bırak beni," diye mırıldandı, ona bir bakış bile atmadan. Ara sokaktan gelen serin bir yaz esintisinin uğultusu dışında aralarında ağır bir sessizlik vardı. Şişeyi geri vermesini istemek için kararsız bir elini uzattı.

"Korkarım benden talepte bulunacak güce sadece bir kişi sahip Küçük Cadı. Ve o kişi de sen değilsin," dedi bir yudum daha almadan önce.

Mora ayağa kalkarken homurdandı. Birden ne kadar koordinasyonsuz olduğunu fark etti; başı döndü ve dünya etrafında dönmeye başladı. Tanrılara şükür, binanın taş cephesi onu ayakta tutacak kadar nazikti.

"Şişeyi geri ver ve siktir git," diye tükürdü, ama kelimeleri bulamaç gibiydi. Yanakları ıslaktı ve her nefesinde ürperiyordu. Göz ucuyla Lillian'ın onu izlediğine yemin edebilirdi, soğuk, ölü yüzünde eğlenen bir gülümseme vardı. Mora bu görüntüye karşı gözlerini kapattı ve gitmesi için dua etti.

Gözlerini açtığı anda, puslu Zadriel bir şekilde ona yaklaşmıştı. Parıldayan siyah gözleri kapüşonunun arkasından onunkilere dikilmişti ama biraz yumuşamışlardı. Belki de hayal görmüştü.

Adam kaşlarını çattı. "Şimdiden yeterince içmişsin gibi görünüyor." Bir yudum daha içtikten sonra şişeyi çevirdi ve kalıntıları toprağa döktü.

"Siktir git," diye homurdandı Mora. Islak toprağı Zadriel'e doğru tekmelemek için özensiz, koordinasyonsuz bir girişimde bulundu ama neredeyse düşüyordu.

"Dikkatli ol!" Zadriel ona destek olmak için uzandı ama o tökezleyerek geri çekildi. "Umursuyormuş gibi yapma."

Mora Fae'yi arkasında bırakarak sokağın derinliklerine doğru ilerledi. Lanet olsun ona ve bitmek tükenmek bilmeyen bakışlarına. Ve nefis kokusuna. Neden bu kadar güzel kokuyordu?

Dik durmak zordu, bu yüzden binanın arka tarafını bulana kadar elini kaba taşa doğru sürükledi. Bırakmak bir

Hata. Bir ot yığınının arasına saklanmış sinir bozucu bir taş ayağına takıldı ve Mora düştü. Sert bir şekilde.

Küçük çakıl taşları avuçlarının içine gömüldü ve yanağı büyük bir *gürültüyle* toprağa çarptı. Ama bu acı çok uzak bir duyguydu. Ve yatıştırıcı ot dalları kızgın tenini serinletti.

Yasak Orman, inişli çıkışlı tepelerin ve çiçek açmış tarlaların ötesinde, uzakta belirliyordu. Uzun, karanlık ağaçlar, güneye doğru okyanusa ve göz alabildiğine kuzeye uzanan topraklar üzerinde hükümlerini veriyordu. Zorla içeri girmeye çalışırsa ne olurdu? Onu bütün olarak yutup kemiklerini tükürürler miydi? Bu fikir garip bir şekilde rahatlatıcı geliyordu.

"Beni yemek mi istiyorsunuz, korkunç ağaçlar?" diye mırıldandı.

Ani ve baskın bir mide bulantısı dalgası midesini büktü ve Mora kustu, kusmanın şiddetiyle yüzüne sıcak safra sıçradı. Tükürük dudaklarından süzülüp kalın ipler halinde aşağıdaki toprağa düşerken nefes nefese kaldı. Dünya dönüyordu ve Mora buna karşı gözlerini kapattı. Bu yardımcı oldu.

Bir kez daha kusunca rahatlaması kısa sürdü. Safra saçlarına yapıştı ve tuniğini ıslattı. Yemek borusunu yaktı ve acı bir asit tabakası dilini kaplayarak tekrar öğürmesine neden oldu. Verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar tekrar tekrar. Midesi boşaldığında bile öğürüyor, hiçbir şey tükürmüyordu.

Sonunda bittiğinde, ağır başını çimlere yatırmadan önce yüzünü koluna sildi. Yüzünün yanında kendi kusmuğundan bir yığının soğumuş olmasını umursayacak gücü kendinde bulamadı. Ya da muhtemelen başını o yığının içine koymuştu ve bunu fark edemeyecek kadar uyuşmuştu. Hıçkırıklar vücudunu sarsıyordu, tek istediği saklanmak ve yalnız kalmakken bu ses çok yüksekti.

Yakınlarda biri iç çekti ve siyah botlar görüş alanını kapladı. "Lanet olsun!" diye homurdandılar. Güçlü eller onu kaldırmak için uzanmadan önce havada ağır bir nefes kıvrıldı. Sert bir göğse yaslanan Mora gözlerini kapadı ve göğsün sıcaklığına yaslandı. Günlerdir kendini en güvende hissettiği andı bu.

"Durdur onu," diye fısıldadı hıçkırıklarının arasında.

"Neyi durdurayım?" Zadriel'in derin sesi hayal edebileceğinden daha yumuşaktı. "Bana musallat oluyor." Mora'nın parmakları Zadriel'in pelerininin yumuşak kumaşına yapıştı.

sanki bir can simidiymiş gibi tutarsız saçmalıklar mırıldanmaya devam etti. Ne söylediğinden kendisi bile emin değildi. Zadriel neyse ki sessiz kalmayı başardı.

Başı dönüyordu. Zadriel'in onu yere indirmekte acele etmemesine minnettardı. İsteyeceği son şey onun üzerine kusmaktı; sadece bu fikir bile bir deliğe girip ölmek istemesine neden oluyordu. Onu kalın bir ağaç gövdesine yasladı ve düşmeyeceğinden emin olana kadar omuzlarından tuttu. Yukarıda çırpınan koyu yeşil yapraklar gözüne çarptı; ay ışığında sanki altın bir parlıltıyla tozlanmışlar gibi parlıyorlardı.

"Vay canına," diye nefes aldı.

Aynı anda Zadriel, "Bunu kendine yaptığına inanamıyorum," diye mırıldandı.

Mora ağır başını meşeye yasladı ve kollarına baktı. "Kendine zarar verme konusunda bilgili olduğumu sanıyordum."

Zadriel hırladı ve neredeyse burunları birbirine değecek kadar yaklaştı. "Bu yaraların çoğu *senin* yüzünden."

"Ben sana hiçbir şey yapmadım."

Ortak nefesleri havada birlikte dönerken onu izledi. Yakışıklı yüzünde sayılamayacak kadar çok duygu savaşıyordu. "Üç yüz yıl önce olduğun kadar bencilsin," dedi. Sonra geri çekildi.

Mora gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Kendi kendine bunun çırpınan nabzını sakinleştirmek için olduğunu söyledi. Ama gerçekte bu oydu. Onu çileden çıkarmasına rağmen kokusunu şarap gibi içebiliyordu.

Adam geri döndüğünde, yüzüne bir bez parçası sürerek kusmuğu sildi.

Mora yemin etti. Nazik olmayı hiç öğrenememiş miydi? Bu gidişle Mora'nın yanaklarındaki deriyi yıpratacaktı. "Bu kadar sert olmak zorunda mısın?"

"Aradığın kelimenin *teşekkür etmek* olduğunu sanıyorum," diye homurdandıktan sonra Mora'nın saçlarını geriye doğru çekip bir sicimle dağınık bir at kuyruğu şeklinde bağladı. "İç şunu." Zadriel mumlanmış, sığır derisinden bir şişeyi kızın eline tutuşturdu. Yüzündeki ciddi ifade ona meydan okumaya cüret ediyordu ve Mora biliyordu ki... eğer onu reddederse üzerine çullanıp suyu zorla boğazından aşağı indirecekti.

İkisini de şaşırtarak, tartışmadan şişeyi geri itti.

Soğuk su dilinin üzerinde dans etti ve açgözlülükle yuttu. Ne yazık ki midesi bu yeni saldırıya karşı kabardı. Bir kez daha kustu, su ve safranın tatsız bir karışımı yanı başındaki yere sıçradı. Öksürüp öğürürken kaba eller sırtını beceriksizce ovuşturdu. Bir kez daha konuşabildiğinde, "Neden bana yardım ediyorsun?" diye mırıldandı.

Cevap vermesi acı verici derecede uzun sürdü, parlak oniks gözleri temkinliydi. "Zorundayım." Bir gözyaşının daha yanağından aşağı süzülüşünü izledi. Düşmeden önce nazik parmaklarıyla sildi. "Neden ağlıyorsun?"

"Ciddi misin?" Kız ona dik dik bakarken bakışları çarpıştı. "Onlar öldü, Zadriel. Lillian, Frederick... benim yüzümden öldüler. Ve şimdi Andras'ın elindeyim. Ne zamana kadar..." Mora bir panik dalgasına karşı yutkundu ve elini göğsüne bastırdı. "Bunu tekrar yapamam."

"Ne olursa olsun," dedi Zadriel sessizce, "kız için üzgünüm."

Göğsünde bir şey kıpırdadı. Sanki orada yaşayan canavar günlerdir ilk kez gözlerini açmıştı. "Bana yalan söyleme!"

Mora dişlerini gösterdi ama Zadriel de ona aynısını yaptı. Keskin köpek dişleri çok daha tehditkârdı. Sonra kapüşonunu yırttı ve zarifçe sivrilttiği kulaklarını işaret etti. "İstesem bile yalan söyleyemem."

Hayır... söyleyemezdi. Anlamadığı nedenlerden ötürü, Fae'ler açıkça yalan söyleyemezlerdi. Ama bu kandıramayacakları anlamına gelmiyordu. Kaşlarını çattı, onun sözleri üzerinde düşündü. Aldatıcı olamayacak kadar basit miydiler yoksa çok mu sarhoştı? Başını ağrıtıyordu, bu yüzden vazgeçti.

"Neden onun için çalışıyorsun?"

Zadriel onun karşısına otururken içini çekti. Dizleri birbirine değiyordu ama o, esintinin çimenlerin üzerinde oynadığı, ağaç yapraklarını hışırdatarak ağaçlardan oluşan ürkütücü duvara kadar uzanan tepelere doğru bakıyordu. Yüzünde zayıf, dalgın bir gülümseme belirmeye çalıştı ama sonra onu bastırdı. "Seçme şansы olmayan tek kişi sen değilsin."

Mora'nın nefesi kesildi ve başını ağacın gövdesine daha da bastırdı. Adamın itirafını sindirirken sert ağaç kabukları dönmekte olan zihnini yatıştırdı. Bir şeyler hâlâ mantıklı gelmiyordu. "Benden nefret ediyorsun."

Zadriel homurdandı. "Bu bir soru gibi gelmedi, Küçük Cadı."

"Neden?" diye sordu sessizce, neredeyse cevaptan korkuyordu.

"Beni ateşe verdiğini hatırlıyor musun?"

"Boğazıma bir bıçak dayamıştın. Ve beni yakmanın bedelini ödedin."

İtiraz edemeyen Zadriel sessiz kaldı. Cırcır böcekleri masallarını söylüyor, ateşböcekleri çimenlerde dans ediyordu ama paylaştıkları sefaletten çok az keyif alıyorlardı.

Sonunda ona baktı. O sonsuz siyah gözlerde acı parıldıyordu. "Eğer her şey farklı gelişseydi... eve dönebilirdim."

Sözlerinin ağırlığı Mora'nın ağır bedeninin üzerinde yuvarlandı ve kırık sesindeki özlem kalbini parçaladı. "Yasak Orman mı?"

"Arcadia," diye düzeltti küçük bir baş sallamasıyla.

Mora onun sözlerini sersemlemiş zihninde evirip çevirirken dudağını ısırdı. Dünya sallanmaya devam ediyor ve kusmuğun tadı duyularını bastırıyordu. Ama bu konuşmanın kalıcı olmasını umarak dayanmaya devam etti. Parmakları ağacın dibindeki yabancı otların etrafında dolanıyor, bir yandan da köklerini çekiştiriyordu.

Zadriel lanetlenmişti. Ve bir şekilde onun özgürlüğüne mal olmuştu. Gerçi onunla sadece bir kez, üç yüz yıl önce tanışmıştı. Ve o zaten Dother ile çalışıyordu. Hiç mantıklı gelmiyordu.

Her ne olduyorsa, onu suçladı. Yine de bu gece onunla ilgilenmişti. Lillian için üzüldüm. Mora ne yapacağından emin değildi.

"Evcil hayvanlar suare mi veriyor?"

Elbette Halvard'ın mümkün olan en kötü zamanda araya girmesi gerekiyordu. Sesi kulaklarını tırmalıyor, zaten ağırlaşan başını daha da ağırlaştırıyordu. Burnunun kenarını sıkarak adamın bir an önce gitmesi için dua etti.

"Anne beni bağışla," diye mırıldandı Zadriel nefesinin altından.

Adam burnunu havaya kaldırarak neredeyse onlara doğru yürüyordu. Gerçi her adımda hafifçe sallanıyordu ve yanakları neredeyse bol bordo tünigine uyuyordu.

Zadriel ayağa kalktı ve asilzadeyi küçümsedi, çok iyi tanıdığı yoğun bir öfkeyle yanıyordu. Kendisinininkinin bir aynasıydı bu; göremeyecek kadar dalgın olduğu bir ayna.

Halvard çenesini kaldırdı, bir şekilde üzerinde yükselen Fae'ye bakıyordu. "Kapüşonunu tak. Ya görürürsen?"

Zadriel gözlerini devirerek koyu renkli kapüşonunu kulaklarının üzerine çekti ama kendini savunmak için hiçbir şey söylemedi.

"Altına girecek bir ağaç bul ya da biz sana ihtiyaç duyana kadar Andras'ın kulübesindeki odana git." Halvard kovarcasına elini salladı. Zadriel başını salladı, dönüp karanlığın içinde kaybolmadan önce dudaklarından kalın bir nefes çıktı. Adımları çok sessizdi. Mora'nın bulanık zihni onun hangi yöne gittiğinden emin olamıyordu.

Bir başka değerli bilgi daha: Andras'ın burada bir evi vardı. Buralı mıydı? Peki ya Dother? Anılarını gözden geçirirken gözleri buğulandı. Dother Eldenna'dan olduğunu iddia etmişti. Başka bir yalan mı?

"Ve sen de burada olmamalısın. İçeri gir ya da şişene geri dön."

Piç kurusu ona patronluk taslayabileceğini sanıyorsa aptalın tekiydi.

Mora tatlı tatlı gülümsedi. Ayağa kalkmak beklediğinden daha fazla çaba gerektirdi ama kendini yukarı çekerken ağaca yaslandı. Zadriel'in aksine Halvard ona destek olmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Kollarını kavuşturmuş, beklerken ayağını yere vuruyordu. O tertemiz ayakkabılara yapışan kiri fark ettiğinde nasıl da küplere binecekti.

"Seni Andras'a geri götürmem mi gerekiyor?" diye sordu. Acımasız gülümsemesi bundan hoşlanacağını söylüyordu. Kusmuğa bulanmış tuniğini yakaladı ve onu öne doğru itti. Mora kaskatı kesildi ve adamın kollarına yuvarlanmak istemediği için topuklarını toprağa gömdü. Ne gücü ne de silahı vardı ama tek düşünebildiği onun canını yakmanın ne kadar güzel olacağıydı. Bir adamı tırnaklarıyla deşmek mümkün müydü? Mora bunu denemeyi çok isterdi.

Boğazından manyakça bir ses fırladı, o kadar keskin ve ani ki Halvard sustu. Kadının garip kahkahası karşısında şaşkınlıktan yüzü buruşmuş, ona bakıyordu.

"Bir gün, Halvard," dedi homurdanarak. "Bir gün."

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordu yüzünü buruşturarak.

"Bir gün öleceksin." Güzel yüzünde aç, sinsi bir sırıtiş yavaşça kıvrıldı. "Ve *ben* güleceğim."

Halvard onun gözlerindeki öldürücü parıltıdan ürperdi ama burun delikleri alevlendi ve çenesi daha da yükseldi. Parmaklarını esnetirken eklemleri çatırdadı. "Bana ne dedin sen?"

Mora daha da yaklaştı ve fısıldadı: "Çirkin hayatının tükenişini izlemek için sabırsızlanıyorum dedim-"

Mora sözünü bitiremeden Halvard savurdu. Ama o hazırды. Patlamaya hazır öfkesini bilerek kışkırtmıştı. Soğuk bir kara sis bulutuna dönüşen yumruğun içinden geçtiğini hissetti. Adam keskin bir nefes çekti ama artık çok geçti. Halvard'ın parmak eklemleri kalın ağaç gövdesine büyük bir gürültüyle çarptı.

Acı dolu bir uluma Mora'yı matarasına kadar takip etti, o lezzetli ses zihninde yankılandı. Yarın ne gelirse gelsin yüzleşecekti. Bu gece cama yaslanıp Halvard'ın ıstırabının tadını çıkarmaya niyetliydi. Göğsünde garip bir şekilde tanıdık gelen sıcaklık koruyla birlikte.

BÖLÜM 24

Mora

"Yasak Orman'ın Ruhunu bulmanı, hemen bana getirmeni ve onu bana bırakmanı diliyorum. Bu odanın dışında kimseye dileğimi söylemeyeceksin. Ve onu bana teslim ettikten sonra Ruh üzerindeki hakimiyetime müdahale etmeyeceksin. Anladın mı?"

Andras konuşmayı bıraktığı anda buzdan dallar Mora'nın omurgasını sardı. Büyü iliklerine kadar işledi. Acıya karşı tısladı - Andras'la diğer Bekçilerinden daha kötüydü. Tıpkı eskiden Dother'la olduğu gibi. Lanetinin kısmen onun kanıyla örüldüğünü hatırlatıyordu.

Devasa bir ağacın görüntüsü zihnini işgal etti. Elma ağacını bir fidan gibi gösteriyordu. Ama alevler ağacın gövdesini yalayarak yaldızlı yapraklardan oluşan bir gölgeye doğru ilerliyordu ve ağacın çığlık attığına yemin edebilirdi. Orman da onunla birlikte çığlık attı. Parmakları yanı başında seğirdi ve kulaklarını kapatıp yerde bir top gibi kıvrılmayı diledi; kendini bu korkunç sestten kurtaracak herhangi bir şey. Kalın altın renkli özsu damlaları kabuktan aşağı akarak alevlerin sıcaklığı altında fokurdadı ve Mora ulu ağacın öldüğünü, son nefesinin kendi ciğerlerinde çınladığını hissetti.

Gözlerini kırptığında görüntü kayboldu ve Andras'ın kollarını kavuşturmuş onu izlediğini gördü. Mora ürpertisini bastırırken

yüzüğünü gördü. Siyah boşluk, neyse ki, onun yanından geçip gitti.

"Anlıyorum," diye mırıldandı. Arkasından Zadriel mutfaktan çıktı, başı öne eğikti. İç çekişi ağırdı. Mora'nın yüreği burkuldu ama yapabileceği bir şey yoktu. "Bir ağaç mı arıyorum?"

Andras, Dother'in günlüğünü bıraktığı mutfak masasına baktı. "Cillian'a göre, Yasak Orman'ın merkezindeki altın yapraklı kadim bir ağaçtan geliyor. Fae'ler ona Ana Ağaç diyor. Tüm büyüün kaynağı o."

Mora yumruklarını sıkı ve çığlık atma isteğini bastırdı. Bu dilekten hiçbir hayır gelmeyecekti. Ama büyü bedeninin altında gurulduyor, yerine getirmesini istiyordu.

"Onu gördüm," dedi dişlerini sıkarak. *Ve yanışını izledi.* Andras nasıl tepki verecekti? Bir kucak dolusu kömürleşmiş odunla geri döndüğünü hayal ederken, kendi yanık etinin kokusu hafızasından silinmiyordu. Ona şimdi söylemek daha iyi olacaktı. "Dileğin bana ölümünü gösterdiğini bilmelisin."

Halvard masadaki koltuğundan başını kaldırdı, yüzü solmuştu. "Ne demek öldü?"

Mora ona doğru baktı ve acı veren bir çürükten dolayı şişmiş parmak eklemlerini fark edince gülümsedi. İyi iyileşmemişlerdi; kırık olduklarını varsaydı. "Sana cevap vermiyorum."

Adam yumruğunu acı içinde hırıldayarak sıkı. Mora soluk soluğa, hırçın bir kakhaha atmaktan kendini alamadı. Masadan uzaklaşırken sandalye gıcırdayarak yıpranmış ahşap zemine çarptı ve neredeyse ocağa çarpıyordu. "Saygı duymayı öğreneceksin-"

"Bırak onu Halvard," diye uyardı Andras. Asilzade ağzını kapattı ama daralan bakışları bu işin bitmediğini gösteriyordu. Andras Mora'ya dönmeden önce başını salladı. "Bana ne gördüğünü anlat."

"Büyük bir ağaç alevlere teslim oldu."

Parlak gözleri Mora'nın vücudunda gezinirken yüzünde bilmiş bir sırıtış belirdi. "İyi görünüyorsun."

"Affedersiniz?"

Andras sinsice yaklaştı ve Mora'nın geri çekilmemek için tüm gücünü kullanması gerekti. Yanağını kan tadı gelene kadar ısırды ve adamın paniğini görmemesi için dua etti. "Diri diri yandın ve hikayeyi anlatmak için yaşadın," dedi zalim bir eğlenceyle. Dalgın bir şekilde parmağını burnunda gezdirdi. Hiçbir hasar izi yoktu -kendisini iyileştirmesini sağlamıştı- ama Mora

bir korku parıltısı hissedip hissetmediğini merak etti. Sebep olduğu acı onu da rahatsız ediyor muydu? "Ölüm Tanrısı bile sana sahip çıkamaz, Mora. Sanırım Ruh'un da aynı olduğunu göreceksin."

Mora parmaklarını tuniğinin etrafına doladı, yumuşak keten, nane ve yaz yağmurunun rahatlatıcı kokusu sessiz bir huzur veriyordu. Kendini kaybedecek kadar içtiği günün ertesi sabahı, Zadriel gömleğini Mora'nın ellerine tutuşturmuş, bütün gün safra ve içki kokusuna katlanmak istemediğinden yakınmıştı. Mora gülümsemişti. Onun da kaşlarını çatması önemli değildi.

İki hafta sonra, ona her gün yeni bir tane vermeye devam etti. Mora neredeyse içinde yüzüyordu; büyük tunik dizlerine kadar iniyordu. Ama kemerini beline bağladığında, basit bir siyah elbise gibi hissettiriyordu. Hoşuna gitmişti. Hem de çok. Mora kumaşı kavrarken usulca gülümsedi. Andras'ın tepesinde dikildiğini neredeyse unutmuştu. Kalbi durdu ve çenesi gevşedi. Daha fazla zorlamakla aptallık ediyordu ama cesur yüzü daha az kırılğan hissettiriyordu. "Ya yanıyorsan? Ya sana getirebileceğim tek şey onun cesediyse?"

Andras'ın yakışıklı yüz hatları kaşlarını çattı, parlak gözleri kısıldı. "Yanılmıyorum."

"Ya-"

Andras aralarındaki mesafeyi kapatarak Mora'yı duvara doğru sürükledi. Gıcırdayan zeminde düzensiz bir eğim vardı ve eğimli saz tavan odanın bu ucunda onun boyunu ancak karşılayacak kadar yüksekti. Yetersiz bir pencerenin önünde durduklarında, ellerini pervaza dayayarak onu içeri hapsedti. Andras onun yanından Yasak Orman'a baktı, gözlerinde yırtıcı bir parıltı vardı. "Onu bulacaksın. Canlı olarak. Ve bana geri getireceksin. Yeterince açık olabildim mi?"

"Geriye ne kaldıysa sana getireceğim," diye tükürdü ellerini Andras'ın sert göğsüne vurmadan önce. Adam çok yakındaydı. Mide bulandırıcı narenciye kokusu göğsünü daralttı ve buna dayanamadı. Adamın gözlerindeki kehribar ışıltısına ne kadar bakarsa baksın, tek gördüğü Dother'dı.

O öldü, o öldü, o öldü...

Andras onun bileğini yakaladı ve sakinleşene kadar sıktı. "Uslu durmadığında ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Mora boğazındaki yumruyu yutkunarak geçiştirdi ve yavaşça başını salladı. "Evet," diye mırıldandı, sesinde hafif bir titreme vardı, kalbi göğüs kafesine doğru şiddetle çarpıyordu.

Bileklerindeki baskı hafifledi ve Mora pencere camına doğru sarktı. "Aferin kızıma," dedi Andras. Vücudundaki tüm gücü toplayıp

yanagını iki kez okşadığında irkilmemek için kendini zor tuttu. "Ağaçlar sadece kendi türleri için ayrılır. Zadriel birkaç gün içinde size oraya kadar eşlik edecek ama gizli kalmalı. İkinizi de gölge perileriyle örteceğim. Ve iki hafta içinde gitmesi gerekecek, seninle ya da sensiz. İçeri girdiğinizde, Ruh'u bulana kadar ormandan ayrılmamanızı istiyorum. Ve kaldığınız süre boyunca onu bulmaya odaklanmanızı istiyorum."

"İki hayvanı da mı gönderiyorsun?" Halvard sızlandı. Ayaklarını başka bir yıpranmış sandalyeye uzatmış, yaban mersinlerini kemiriyor ve Andras ile Mora'yı bir oyun izler gibi izliyordu.

"Evet," dedi Andras açıkça. Mora'yı bıraktı, masaya doğru yürüdü ve Halvard'ın yontma seramik kâsesinden bir yabanmersini kopardı. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Fae itini ormanın kenarına getirsek nasıl olur? Ağaçlar açıldığında, biz-"

Andras yaban mersinini parmaklarının arasında ezdi. "Halvard, seni aklın için işe almadım. Amacını abartma."

Halvard'ın dudakları aşağı doğru kıvrıldı. Ayaklarını sandalyeden kaydırıp ve yere koyarken tepindi. "Benden önce yoksul bir *hiç* olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Uzun zamandır kayıp olan üvey kardeşim olduğuna dair tek bir yalan söyledin ve ben de sana her şeyi verdim." Halvard Mora'yı işaret etti. "*Onu* elde etme şansın da dâhil." Vücudu öne doğru eğilmiş, gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle Andras'a bakıyordu.

Ne yazık ki Halvard onun gücünü hafife almıştı. Çoğu soylu gibi o da bunu bekliyordu. Sırf sınıfı yüzünden itaati borçlu olduğunu düşünüyordu. Ama burası yüksek sosyete değildi; burada kimse kan bağıını umursamazdı.

"Bitti mi?" Andras'ın sesi aldatıcı bir şekilde sakindi.

"Bitti mi? Bu konu hakkında konuşmaya daha yeni başladık."

"Kendini unutmuşsun Halvard. Belki ben bir hiçtim, ama sen içki sorunu olan ve tek kuruş harcamadan annesinin saygısını kazanamayan küçük bir lorddun. Şimdi bunlardan sadece biri doğru."

Halvard o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi arkasından devrildi. "Affedersiniz?" Yüzünde ve kulaklarında öfkeli bir kızarıklık belirdi.

Neden sıklerinizi karşılaştırıp bu işi bitirmiyorsunuz? Mora alaycı bir ifadeyle düşündü. Pencere kenarından çekildi ve fark edilmeden çıkıp çıkamayacağını merak etti. Mutfağın açık kapısına doğru baktığında, Zadriel'in ışıltılı siyah gözleriyle onu izlediğini gördü. Eğildi

davet edercesine başını yana eğdi. O daha bir adım bile atamadan Halvard'ın kâsesi yanından uçarak geçti ve neredeyse yüzüne çarparak duvara çarptı. Yaban mersinleri ve keskin beyaz ve mavi seramik parçaları yere yağdı.

Andras dağınıklığa bakarken sırtıttı. "Hedefin üzerinde çalışmalısın." "Eğer senin çıkarlarını desteklemeye devam etmemi bekliyorsan Andras, o zaman verdiğiniz sözleri yerine getirmeniz gerekiyor."

"Sakin ol. Broşun üzerinde çalışmaya bugün başlamak niyetindeyim. Yapmadan önce Zadriel'i göndereceğimi mi sandın?"

Halvard'ın kaşları düştü ama itiraz etmedi. "Peki." Yaptığı dağınıklığa bakarken kaşlarını çatı. "Bunlar son meyvelerdi. Biraz daha alabilir miyim?"

Andras burnundan soludu. "Mora?"

Zadriel'in omuzları çöktü ve Mora hareketsiz kaldı. Kapıya çok yaklaştı. "Evet?" diye sordu tereddütle.

"Gün bitmeden köylüler için yiyecek toplamanı istiyorum. Et ve meyve... yaban mersini. Vahşi doğada başka ne bulabilirsen. Güvenli, yenilebilir ve iyi durumda olmalı. Zehirli ya da çürük olmamalı. Sağladığınız yiyeceklerden ne benim ne de buradaki insanların zarar görmeyeceğinden emin olacaksınız."

Kollarında tüyleri diken diken olurken, büyü'nün buzlu dalları kemiklerinin etrafını sardı. Tanrım, Andras iyi hazırlanmıştı. Ne kadar denerse denesin, onun isteklerini yanlış yorumlamanın açık bir yolunu bulamadı. Adam çok açıktı. Dother sağ olsun. Ona musallat olmayacağı bir gün gelecek miydi?

Sanki cehennemden dinliyormuş gibi, sesinin anısı zihninde geziniyordu. *Ben her zaman senin canavarın olacağım. Ve sen de her zaman benim olacaksın.*

Mora parmaklarını bükerek Andras'a başıyla onay verirken, buna daha ne kadar katlanması gerektiğini merak ediyordu. Ona katlanmak. Dother'a ve onun ruhunda bıraktığı lekeye katlanmak. *Çok yorulдум.*

Temiz havanın sinirlerini yatıştıracağını ve düşünmesine yardımcı olacağını umarak çıkışa yöneldi. Ama Andras'ın otoriter sesi onu olduğu yerde durdurdu. "Bir süre yan odada bekle. Kanını almayı bitirdiğimde Zadriel sana yardım edebilir."

Mora'nın üzerine soğuk bir korku dalgası çöktü. Onun *kanını* mı akıtacaklardı? Zadriel'le yüzleşmek için döndü, geniş gözleri kollarındaki yara izlerinin üzerinde gezindi. Asırlık yara izleri. Onu defalarca kesmişlerdi.

Andras, Dother... Buna kaç yıl katlanmıştı? Ve hangi amaç için?

Dökülmemiş gözyaşları gözlerini yaktı ve büyüsü derisinin altında gürleyerek serbest bırakılmak için yalvardı. Kendini acımasız hissediyordu; dallar boynundan yukarı tırmanıyor, kafatası ağrıyana kadar çenesine baskı yapıyordu. Dother'ın onu lanetlediğinde yarattığı görünmez bariyere karşı acımasızca çırpınıyordu. Ama onu serbest bırakmak gibi bir isteği yoktu; yapabileceği tek şey dumana dönüşmektir. Bu da hiçbir işe yaramayacaktı.

Mora dişlerini çiğ yanağına geçirdi ve kendini Zadriel'e doğru yürümeye zorladı.

Kapının eşiğinde duruyordu, uzun parmakları ham ahşap çerçeveye öyle sıkıca kıvrılmıştı ki beyazlamışlardı. Yanaklarında bir kızarıklık belirdi ve alnında nem toplandı. Yıldızların aydınlattığı siyah gözleri onunkilere dikilirken çenesini eğdi, derinliklerinde işkence gibi bir hüznün parlıyordu. Acı yüreğini burktı; küçük bir gülümseme sundu ama gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Zadriel'in eli onunkini sıyırdı ve kapıdan uzaklaşıp soğukkanlılıkla mutfığa doğru ilerlemeden önce parmaklarını nazikçe sıktı.

"Zadriel. Kapı," dedi Andras, elindeki keskin demir hançeri göstererek.

Altın kabzasına oyulmuş papatyalar matarasıyla neredeyse mükemmel bir uyum içindeydi. Kapı hızla kapanırken Mora sıçradı. Kalbinin gümbürtüsü kulaklarını sağır ediyordu ve öfkelenme ihtiyacıyla nefes nefese kalmıştı. O parlak gözler tırnaklarının altında yapışkan, kanlı bir kütleden başka bir şey olmayana kadar Andras'ın yüzünü yırtmak istiyordu. Hançeri elinden çekip almak ve kolundaki eti uzun bir dilim halinde yırtılana kadar kesmek. Ona yedirecek ve onun öğürmesini ve durması için yalvarmasını izleyecekti. En çok da kanını akıtmak istiyordu.

Acı veren yara izlerinden başka bir şey olmayana kadar.

Ama hiçbir şey yapamadı.

Duvara doğru yığıldı, soğuk zemine kaydı ve elleriyle gözlerini kapatarak zihninin durması için yalvardı. Büyüsünün sakinleşmesi için. Tanrıların merhametli olması ve Zadriel yan odada acı çekerken hiçbir şey duymaması için dua etti.

"Bunu yapamam," diye fısıldadı Mora karanlığa. Karanlığın da buna karşılık güldüğünü hayal etti.

BÖLÜM 25

Mora

Tanrılar nazik değildi. Zadriell'in keskin tıslaması ince duvarı delip geçti, sesindeki acı Mora'nın ciğerlerindeki nefesi çaldı. Buna karşılık büyüğü kudurdu, etini pençeledi ve kemiklerini daralttı. Bu baskı onu nefes nefese bıraktı. Kendini bir arada tutmak için umutsuz bir çabayla göğsünü tutuyordu.

Dumanını canlı hissediyordu. Yutmaya hevesliydi. Aynı sayfadaydılar-Mora bir başka acı dolu soluk duyduğunda yumruğunu duvara çarptı.

"Siktir," diye fısıldadı.

Sanki Zaman Tanrısı'nın kendisi de bu işkenceyi sona erdirmek için acele etmiyormuş gibi dakikalar yavaş yavaş akıp gidiyordu. Ve Mora buna dayanamadı. Küçük alanın diğer ucunda bir saat *tik, tik, tik*, her saniye onunla alay ediyordu.

O.

Güçs

üzdü.

Güçsüzdü.

Mora ayağını çatlak fayans zemine vurdu ve tırnaklarını tuniğine geçirdi. Zadriell'in tuniğine. Bayat, tozlu hava burnuna hücum etti; bu saldırıya karşı öksürmekten ve hırıltı çıkarmaktan başka bir şey yapamadı. Andras'ın sesi mutfaktan alçak ve otoriter bir şekilde duyulduğunda titredi.

İçinden bir ses, adamın bir sonraki hamlesinin kendisi olacağını fısıldadı. Kelimeleri çıkaramıyordu ama ses tonunu tanıyordu. Direndiğinde Dother'in sesi böyle alçalıyordu. İstedğini aldığı anda, özgürce verilmediği için öfkelenmişti.

Andras'ın Zadriel'i kesip biçerken onunla böyle emredici bir tonda konuşmaya cüret etmesi... buna dayanamıyordu.

Bir başka acı dolu tıslama kulaklarına ulaştığında hiç düşünmeden ayağa kalktı, gergin kasları hareket etmek için yalvarıyordu. Bir şeyler yapmak için.

Sıkışık oda bir şekilde küçüldü, duvarlar kızgın tenine baskı yapıyordu. Mekânın karanlık olması da işe yaramamıştı, tek ışık kaynağı kapının altındaki çatlaktan içeri sızıyordu. Açgözlülükle havayı emse de bu yeterli değildi; her nefes alışında nefesi kesilirken ciğerlerine rahatlama gelmiyordu.

Tik.

Tik.

Tik.

Mora çılgınlığını yutarak bu aralıksız sesin kaynağına doğru fırladı, dizleri pütürlü bir yatağın kenarına çarptığında neredeyse yuvarlanıyordu. Ellerini yumuşak keten bir battaniyeye bastırdı, yatıştırıcı nane kokusu burun deliklerine doğru yayılıyordu. Çarpan kalbini sakinleştirdi.

Elleri Zadriel'in yastığına gömülene kadar yatakta süründü, yere uzandı ve dizlerini göğsüne çekerek bir topun içine kıvrıldı.

Muhtemelen yıllarca kullanılmaktan yıpranmış olan şiltesi ortadan sarkıyordu. Kendisi tam olarak sığsa da, Zadriel'in ayakları ucundan sarkacaktı; bu kadar küçük bir yatak için fazla uzundu. Böyle küçük bir oda için. Burası bir zamanlar kiler olmalıydı.

Yıpranmış komodinin üzerindeki saati seçebiliyordu.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı, gözlerini kapadı ve uykunun onu ele geçirmesi için dua etti.

Mora şiş gözlerle ve kavrulmuş bir halde uyandı. Uyurken biri üzerine yumuşak keten bir battaniye sermişti, sıcak kumaş nemli tenine karşı rahatlatıcı bir nimetti.

Ellerini arşafın içine sokmuş ve battaniye bacaklarına dolanmıştı ama başını yastığa yasladığında nane ve yağmurun rahatlatıcı kokusuyla sarmalanmıştı. Kokuyu içine çekerken vücudu gevşedi ve bir an için kendini güvende hissetti.

"Uyanık mısın, Küçük Cadı?"

Zadriel'in derin sesi Mora'nın üzerine yıkılınca sarsıldı. Sesi zayıf geliyordu. Yorgun. Doğrulduğunda onu yatağın yanına yığılmış, başını şilteye yaslamış halde buldu. Kalın kirpikleri yüksek elmacık kemiklerini gıdıklıyordu; o güzel, koyu renk gözleri kapalıydı ve gölgelerle kaplıydı. Ve hastalıklı bir solgunluk, normalde sıcak ve zeytin rengi olan tenini boyuyordu.

Mora usulca fısıldadı: "Ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdi Zadriel, nefes alış veriş i sığlaşmıştı.

Zadriel'in başını sarsmamaya dikkat ederek kendini battaniyeden kurtardı ve yere doğru kaydı.

Kollarına bağladıkları beyaz bandajların arasından kan sızıyordu. Mora nefesini içine çekti ve yüzeyin altında kaynayan büyüü yatıştırmak için yumruklarını sıktı. Ne yapabilirdi ki...

"Bir şeyler yemelisin," dedi, emin olmaktan çok umutluydu. Yiyecek, sunabileceğ i birkaç şeyden biriydi. Kesesine uzanıp bir avuç çikolatalı trüf çıkardı, Frederick'i ya da Lillian'ı düşünmemeye çalışıyor ama başaramıyordu. Derin bir nefes aldı ve anıları uzaklaştırmaya çalıştı. Kendine acımak için daha sonra zamanı olacaktı.

"Al bunu." Mora elini uzattı ama Zadriel hareket etmedi. Gözlerini açmadı. Göğsünün yumuşak bir şekilde inip kalkması olmasa öldüğ ünü düşünecekti. "Uyanık mısın?"

"Evet," diye nefes aldı. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Mora serbest eliyle parmaklarını adamın bileğ ine dolayarak nabzını hissetmeyi umdu ama adam tısladı ve irkildi. Yüz hatlarının gerilme şek li kalbinde panikle çarpıntıya neden oldu. "Senin türünün çabuk iyileşt iğ ini sanıyordum?" Sıkılmış dişlerinin arasından yumuşak bir pantolon sesi ıktı.

"Demirle yaralandığ ımızda değ il... ya da çok kan kaybettiğ imizde."

Gönülsüzce sırtıttı. "Benim her ikisini de düzenli olarak yaşama talihsizliğ ini yaşadım."

Mora göğsünü ovuşturarak oradaki gerginliğ i biraz olsun hafifletmeyi umdu. "Özür dilerim." Diğ er elindeki çikolatalara baktı; ikolatalar çoktan erimiş , avucunu lekelemiş ti. "Ağzını aç."

Zadriel kara kaşlarını kaldırdı. "Ağzımı açmak mı?"

İçini ekti. "Bir an için bana güven. Lütfen."

Eşek homurdanmaya cüret etti. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." Sesinde zehir olmasa da, kelimeler canını yaktı.

Bundan daha gereksiz bir zorluk çıkarabilir miydi?

"*Lütfen* çeneni kapatıp sana yardım etmeme izin verir misin?"

"Benden açmamı istediğini sanıyordum?" Zadriel güldü. Yorgun ve yumuşaktı ama yine de müzikaldi. Hafif, neşeli ses Mora'nın yüzüne bir gülümseme getirdi.

Gözlerini kapadı ve onunla birlikte kıkırdadı. "Sen gerçekten bir şeysin." Gözlerini tekrar açtığında Zadriel'in ağzı açık ve bekliyordu. "Bilmelisin ki" dedi, dilinin üzerine nazıkçe bir çikolata yerleştirerek, "tipik olarak paylaşan biri değilim."

Zadriel tatlıyı çiğnerken boğazında tatmin edici bir uğultu yükseldi. "Neydi o?"

"Daha önce hiç çikolata yemedin mi?" Bir insan nasıl olur da yüzlerce yıl yaşayıp da çikolatayı tatmazdı?

"Asla," dedi, dudaklarındaki son parçaları yalayıp, yüzünü aydınlatan kolay bir gülümsemeyle. Neşe ona çok yakışıyordu. Ona genç bir parıltı veriyordu. Onu buraya getiren trajedi olmasaydı, kim olabileceğine dair bir bakış.

Mora ağzına bir tane daha attı ve şekerin tadını çıkarırken sıırttı. Tüm zulası bitene kadar bu şekilde devam ettiler. Adamın yüzüne biraz renk geldi ve Mora neredeyse rahatlayarak sarkacaktı. Parmaklarındaki son çikolata parçalarını emerken, "Tatlıya düşkünsün," dedi.

Zadriel tek gözünü açtı ve ayağa kalkarken onu izledi. "Annem bana bunu babamdan aldığımı söylerdi."

"Öyle mi?" Mora ilk kez etrafına bakındı, dar alanda kendisine yardımcı olabilecek bir şey olup olmadığını araştırdı. Neyse ki kapı açıkken daha aydınlıktı. Ve son derece sessizdi -Andras ve Halvard gitmiş olmalıydı.

Yıpranmış ahşap komodinin üzerinde, durmak bilmeyen saatin yanında bir bardak su duruyordu. Mora'ya göre hayatta olduğu için şanslıydı. Duvarın geri kalanı, Mora'nın bitkiler, tozlar ve kurutulmuş otlar olduğunu tahmin ettiği şeylerle dolu kaseler, saksılar ve şeffaf cam kavanozlarla dolu koyu renkli, çarpık ahşap bir rafla kaplıydı. "En sevdiği tatlı neydi?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben doğmadan önce ölmüş."

Ses tonundaki hüznün Mora'nın boğazının düğümlenmesine neden oldu. Mora durakladı ve tekrar ona baktı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Söyleyecek pek bir şey yok. Onu hiç tanımadım ama tanıyormuş gibi hissediyorum. Annem durmadan ondan bahsederdi. Eğer o öldüğünde bana hamile olmasaydı, iyileşebileceğinden emin değilim. Birbirlerine bağlıydılar. Eştiler. Ruhunun bir parçası onunla birlikte öldü. Umarım bir sonraki alemde birbirlerini bulmuşlardır."

"Annen-"

Zadriel başını salladı, acı ve keder kara gözlerini dolduruyordu. "Onun hakkında konuşmamayı tercih ederim."

Mora başını salladı, kendi kalbi de göğsünde ağırlaşmıştı. "Anlıyorum. Hem de istediğimden daha fazla." Boğazını temizledi. "Sana içecek bir şeyler getirelim." Belki acısının bir kısmını dindirebilirdi.

Raflara geri dönen Mora araştırmasına devam etti. Babası birileri iyi olmadığında sık sık çay yapar ve ona hangi bitkilerin en iyi sonucu verdiğini öğretmeye çalışırdı. Kavanozlara daha yakından bakarken dudağına vurdu. Bazı tanıdık toz otlar ve küçük yağ şişeleri vardı. Soluk sarı bir tanesi dikkatini çekti ve Kalyan'ın tercih ettiği topraksı, odunsu yağ olduğunu umarak ona uzandı. Eli dokuma bir sepete çarpıp içindeki her neyse onu ittiğinde donup kaldı. Şişeler dolusu kıpkırmızı sıvı gözüne çarptı.

Kan. Çok fazla kan.

Mora titreyen yumruklarını sıktı ve kendini sakın kalmaya zorladı. Ama dumanı dışarı çıkmaya çalıştıkça kaburgalarının arkasından acı fişkırıyordu. Bunların hepsi Zadriel'in miydi? Bugün *bu kadarını* mı aldılar? Nasıl olur da onu kendi işkencesinin sembollerinin yanında uyutabilirlerdi? Midesi burkuldu. Buna dayanamadı.

Sepetin içine uzandı ve tek bir şişe kopardı. Hâlâ sıcaktı. Tazeydi. Andras bu kadar çok Fae kanıyla ne tür bir kötülük örmeyi planlıyordu? Bunu bir şekilde ona karşı kullanabilir miydi?

Mora şişeyi kesesine koymadan önce gözlerinin tekrar kapalı olmasına şükrederek Zadriel'e baktı. Bir tanesi muhtemelen pek bir işe yaramayacaktı. Ama daha fazla olursa Andras sorular sorabilirdi.

Bir çığlığı yutarak kendini rafların geri kalanını taramaya zorladı. Sepetin sağında dehşet kavanozları vardı. Mükemmel korunmuş göz ve kemik yığınları, deriye benzeyen levhalar. Kendilerine ait yıpranmış dokuma sepetlerin içine yığılmış, sayılamayacak kadar çok tuzağa düşmüş cin vardı. Kanatları sırtından koparılmış, mor saçlı, minik bir peri gördüğünde boğazına bir şey kaçtı. Umutsuz sarı gözleriyle ona bakıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, kavanoza uzanarak.

"Fark edecek," diye uyardı Zadriel. "Ve bu konuda hiç de nazik olmayacak." Mora dişlerini gösterdi. "Belki ben de iyi davranmayacağım."

"Bu senin cenazen." "Beni öldüremez."

"Hayır. Ama sana ölmüş olmayı diletecek." Yutkundu. "Muhtemelen hıncını benden çıkarır."

Soğuk bardak parmaklarını öptü -şimdi alıp gerisini sonra düşünebilirdi... ama tereddüt etti. İdeal olmasa da, bu yaratığın özgür kalması anlamına gelecekse tekrar yanmaya razı olabilirdi. Ama bir başkasını mahkûm edebilir miydi? "Sana tekrar zarar verir mi?"

"Kanamalar dışında ona asla sebep vermedim. Ama burası benim odam ve o da Arcadia'nın bir yaratığı. Eğer peri kaybolursa, benim yaptığımı düşünecektir."

Mora başını salladı ve camın diğer tarafına kaçışan periye baktı. Zavallı yaratık titriyordu. "Senin için geri gelmeye çalışacağım," dedi, yapabilmesi için dua ederek.

Onu öldürdü, arkasını döndü. Peri ve periyi cam hapisanelerinde çürümeye bıraktı. Mora yavaş ve derin bir nefes aldı, hızla atan kalbinin sakinleşmesi için yalvardı. Yüz hatlarını düzeltti ve raftan yağ kavanozunu aldı, o tanıdık odunsu, topraksı koku havaya karıştığında gülümsedi. Zadriel'in suyuna birkaç damla damlatıp şifalı bitkilerden de bir tutam eklerse belki kendini daha iyi hissedebilirdi. Ne yazık ki şeker yoktu ve su soğuktu; tadı berbat olacaktı.

Kadın içeceği parmağıyla karıştırırken Zadriel bileklerini büktü ve yüzünü buruşturdu ama şimdiden çok daha iyi görünüyordu.

"Nedenini sorabilir miyim...?"

"Neden kanımı akıtıyorlar?" Mora başını salladı ve Zadriel omuz silkti ya da en azından öyle yapmaya çalıştı. Yorgunluğunun ağırlığı geniş omuzlarını kaldırmasını zorlaştırıyordu. "Kanım güçlü çünkü ben buyum. Büyü yapmalarına yardımcı oluyor."

"Büyülerinin canı cehenneme," diye homurdandı ve bardağı öyle sert sıktı ki çatlayıp çatlamayacağını merak etti. Dother bunu da mı yapıyordu? Büyü yapanların haklarıyla ilgili onca konuşmasına rağmen böyle şeyler yapıyordu. Aman Tanrım... kesesini yapmak için Zadriel'in kanını mı kullanmıştı? Onu lanetlemek için mi? Onun üzerinde nasıl bir etkisi vardı? "Senin lanetin de benimki gibi mi?"

"Tam olarak değil. İkimiz de onların soyuna bağlıyız. Ama Cillian seni bir nesneye bağlarken, babası beni onların kanına bağladı. Onlara yakın olmalıyım.

ya da... acıtıyor."

Gerçekleşmemiş bir dilek gibi acı mı? Mora göğsünü ovuşturdu, her kırık kemiği, her hırıltılı nefesi hatırladı.

Zadriel devam etti: "Ben dilekleri yerine getirmem. Ama kanımdan sonsuz miktarda var ve... dediklerini yapmak daha kolay ve çok daha az acı verici."

Mora'nın çenesi dişlerini sıkarken çatırdadı. "Yoksa kan büyüyle itaat etmeni mi sağlıyorlar?"

Zadriel başını sallarken gözlerini kaçırdı.

Bir kan kölesi. Geçiciydiler ama birkaç kez tanık olmuştu... Mora ürperdi. Bir Büyücü'nün kanını senin kanına bağlaması ve seni kukla gibi oynatması korkunç bir şeydi. Tanrılar, Dothers'lar korkunçtu.

"Uykunda ondan bahsettin." Mora gerildi. "Hangisi?"

"Cillian. Çırpınıyordun ve dedin ki... Bilmiyordum. Bilmiyordum ve..." Zadriel derin bir nefes aldı, ıstırap yüz ifadesini kaplamıştı. "Mora, özür dilerim."

Mora'nın gözleri sıkıca kapandı, kâbusuna tanık olmasından nefret ediyordu. Onun huzurunda bir kez daha savunmasız kalmasına izin vermişti. Bakışlarını onunkilere geri çevirdiğinde çenesini kaldırdı. "Bunu ona ödettim," dedi, sesi zehirle doluydu.

Zadriel acımasızca başını salladı. "Onu öldürdüğünde çok uzakta değildim. O müsait olur olmaz Arcadia'ya gitmeyi planlamıştık. Beni özgür bırakacaktı."

"Eminim çok ikna ediciydi," dedi kadın onun yanında diz çökerken. Su bardağını yavaşça adamın dudaklarına götürdü. Tutuşu sertti; şiddetli bir öfke ve keder seli onu çözme tehdidinde bulunuyordu ve kasları tepki olarak titriyordu ama bir damlasını bile dökmeyi göze alamazdı. Zadriel elini kaldırdı ve onunkine doladı, dokunuşu yumuşak ve sıcaktı. İçindeki canavar tepki olarak sustu. Kadın bir nefes verdi, elini tutuşu gevşedi ve birlikte bardağı geriye doğru eğerek adamın içmesini sağladılar.

Zadriel kolunu hareket ettirirken yüzü acıyla burkuldu ama karışımı yudumladı ve şüphesiz korkunç olan tadından şikâyet etmedi. Mora bunun onu biraz rahatlatıldığını umuyordu.

Bitirdiğinde boş bardağı yatağın başucundaki masaya geri koydu. Sargılarının arasından taze kan lekeleri sızıyordu ve Mora kaşlarını çatı. "Gitmene asla izin vermezdi."

"Bunu bilemezsin!" Zadriel'in burun delikleri alevlendi ama kızgın bakışları omzunun üzerinden bir şeye odaklandı. "Cillian sahip olduğum en yakın şeydi.

aileye."

Mora onun bakışlarını kapı çerçevesine kadar takip etti. Tahtada oyuklar açılmıştı ve her birinin yanında soluk isimler ve rakamlar vardı. Gözlerini kısarak baktığında, tekrar tekrar Cillian yazdığını fark edince nefesi kesildi. Ve aniden, yaklaşık bir metre sonra, Z ile başlayan ikinci bir isim eklenmişti, ancak yazı daha az zarıftı. Dağınıktı. Sanki bir çocuk tarafından yazılmış gibiydi. Yükseklik arttıkça daha da netleşti, ta ki Zadriel'in şu anki altı buçuk ayak çerçevesine ulaşana kadar.

"Burada birlikte büyüdünüz," diye nefes aldı. Elbette Dother Eldenna hakkında yalan söylemişti.

"Büyüdük. Brennan, Cillian'ın babası, bu köyü Hallingler için gizli bir sığınak olarak kurdu. Kralın burnunun dibinde, Kanunlardan korkmadan yaşayabilecekleri bir yer."

Ne kadar da yüce gönüllü. Mora, Brennan'ın tek bir iyi niyeti olduğundan ve Dother'ın mirasını daha az umursayabileceğinden şüpheliydi.

"Dother senin kanını mı akıttı?"

Zadriel omuz silkti. "Fark etmez."

"Fark eder, Zadriel. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Dother sadece kendini ve elde edebileceği gücü önemsiyordu. Onun sevgisi, eğer böyle adlandırmak istiyorsan, zehir gibiydi. İsteyip istememeniz önemli değildi... sizi istediği şeye dönüştürürdü. Artık bunu yapamaz. Onun piyonu olmayı bırak." Zadriel başını yatağa yasladı, siyah gözleri onunkilere dikilmişti. Onlar sessizce birbirlerini izlerken zaman yavaşladı. Kadının omurgası ürperdi ama Zadriel'in dikkatli değerlendirmesine dayanabildi. "Lanetli olduğun ve eve gidemediğin için üzgünüm," dedi usulca. "Derinlerde bir yerde, yaşadıklarından benim sorumlu olmadığımı biliyorsun. Benim mutsuzluğumdan sen ne kadar sorumlusun, ben de o kadar sorumluyum."

Zadriel'in yutkunurken boğazı düğümlendi ve onaylarcasına çenesini eğdi. Sonra dirseklerini yatağa bastırdı ve kendini ayağa kaldırırken inledi. Yavaşça tam boyuna yükselirken eski, ahşap karyola gıcırdadı. Yalpaladığında Mora hızla ayağa kalkıp onu sabitlemeye çalıştı ama Fae başını salladı. "Ben iyi olacağım. Andras ve Halvard Köy Konseyi ile görüşecek. Onlar geri gelmeden önce yiyecek toplamamızı bekleyecekler."

Mora gözlerini devirdi. Gün sonuna kadar vakti vardı. Zadriel'in de dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ama onu incelediğinde çenesinin sertliğini ve gözlerindeki acıyı fark etti. Bu odadan çıkması gerekiyordu. Hem de hemen.

Mora elini uzattı. "Sanırım bu seferlik işbirliği yapabilirim," dedi.
Kolay bir gülümseme adamın solgun yüzünü ısıttı ve göğsü hafifledi.
Parmaklarını onunkilerle birleştirerek birkaç yavaş adım attı. "Gidelim,
Küçük Cadı."

BÖLÜM 26

Mora 300 yıl önce

Mora limonlu tartın son parçasını da ağzına attı, tatlı ve narenciyemsi tadın değerini zar zor anlayabildi. En azından hala damağına nüfuz eden şarap tadıyla iyi karışmıştı. Ayakları işbirliği yapmadı ve tökezleyerek odalarına açılan kapı çerçevesine çarptı. Neden eğikti? Bütün dünya dönüyordu.

Şakayık, gül, zambak ve bebek nefesiyle doldurulmuş narin çelenk kapısını çerçeveliyordu. Tekrar. Zaten üç kez söküp balkon korkuluklarından aşağı atmıştı.

Mora bir avuç çiçeği avucunun içinde ezerken "Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı. Çelengi duvardan kopardığında yapraklar yere döküldü. "Her şeyden nefret ediyorum."

Odasına girdiğinde çiçekler canlı bir tren gibi arkasından sürüklendi. Kapıyı kapattıktan sonra kapının altına takıldılar ama umursayacak iradeyi kendinde bulamadı. Tahtaya yaslanarak Philip'in onun uzaklaştığını fark etmediğini ya da kapının çerçeveye çarpma sesini duymadığını umdu. Aksi takdirde koşarak gelirdi. Her zaman koşarak gelirdi. Şu gülünç, tatlı adam.

Onu bu gece ortaya çıkmaya zorlamaları iğrençti. İnsanlar ne düşünmüş olmalı? Berwick Prensesi'nin annesinin evinde bir şişe şarabı mideye indirdiği dedikodusunu mu yapacaklardı?

Düğün mü? Mora hıçkırdı ve sonra kıkırdadı -Aedlin bu kadar çok içmesine sevinmeyecekti. İyi oldu. En azından ikisi de mutsuzdu.

Aedlin'in ısrar ettiği renk olan gül rengi ayakkabılarını tekmeleyerek oturma odasında ilerledi, rahat beyaz şezlongu görmezden geldi. Sabah onu kaldırması için birini gönderecekti. Yatak odasındaki pelüş halı ağrıyan ayaklarına yastık oldu ve iç geçirdi, yarı yarıya yere uzanmayı düşündü çünkü yatağı... yanlış hissettiriyordu. Birinin ondan da kurtulması gerekecekti.

Ortalık darmadağındı, gardırobu açıktı, bir dizi güzel renkte elbisesi yere atılmıştı. Az sonra şu anki elbisesini de bu yığının içine atacaktı. Cömert göğüslerini saran, belden daralan ve kalın bir etekle genişleyen, kirli beyaz dantel detaylı, nefes kesici korseli pembe bir giysi. Nefes kesiciydi. Ve bundan nefret ediyordu. Rosemary yarın istediğini seçebilirdi.

Cillian'in -hayır, Dother'in- yazdığı her mektup küçük parçalara ayrılmıştı ve yatağının başucundaki masalardan birinin üzerinde duruyordu. Bu gece onları şömineye atmaya niyetliydi. Yanışlarını izlemek için sabırsızlanıyordu.

Ayak parmaklarını kıvrarak derin bir nefes aldı, halının yumuşak dokusuna ve ağrıyan topuklarındaki rahatlamaya odaklanmaya çalıştı. Hayır, bunu düşünmeden edemezdi.

Bu saçma evliliği kim nasıl kutlayabilirdi ki? Sanki Lord Dother daha iki hafta önce kraliçenin kızına kur yapmamış gibi davranıyorlardı. Ya da Kral Dother mı demeliydi?

O piç kurusu kızın annesiyle evlenmişti. Her şey çok hızlı oldu.

Onunla evlenmesi için yalvarırken ruhunu delip geçen o kör edici mavi gözler hâlâ aklından çıkmıyordu. Sonra annesi onu ikna etmeye çalışmış, Berwick'in istikrara her zamankinden daha çok ihtiyacı olduğunu söylemişti. Tahtta bir kraliçe ve kral. Babasının ölümünden bu yana sadece birkaç gün geçmişti.

Mora'nın gözlerinin arkasında yaşlar birikti ve ağlamamak için kendine yalvararak derin bir nefes aldı. Keder ona ikinci bir deri gibi yapışmış, ne zaman kabul etmesine izin verse etinin derinliklerine işliyordu. Onu görmezden gelmeye ve her şey yolundaymış gibi devam etmeye çalıştığında, keder onu takip etti. Gölgesine gömüldü ve yerde sürünerek göz ucuyla onu yakalamayı bekledi. Onsuz geçen her saniye acı veriyordu.

Mora kendini tutamayıp güldü, sesi donuk ve keyifsizdi, ikisine de şimdi düğün zamanı olmadığını söylediğini hatırlıyordu. Kabul etmemişlerdi. Ve başka planlar yapmışlardı.

Açıkçası birbirlerini hak ediyorlardı.

Dother onun acısını göremiyor muydu? Zamana ihtiyacı olduğunu anlamıyor muydu? Belli ki anlamamış. En azından sorusunu yanıtlamış oldu. Adam onu hiç sevmemişti-

Onun unvanını ve tacını seviyordu. Mora parıltılı, elmas kaplı tacı başından yırttı. Özenle örülmüş topuzuna korkunç şeyler yaptı ve kafasından birkaç saç telinden fazlasını kopardı. Neyse ki alkol acıyı uyuşturmuştu. Elbise yığınının üzerine atmadan önce gümüş taca kayıtsızca baktı. Rosemary onu da alabilirdi, umurunda bile değildi.

"Onu sevdim," dedi boş odaya. "Onu sevdiğime inanamıyorum." Ve onun da kendisini sevdiğini düşünmeye başlamıştı. Belki de birlikte bir gelecekleri vardı.

Mora'nın kanı ısındı. Onun odasına gizlice girmesine ve kulağına böyle güzel sözler fısıldamasına izin vererek inanılmaz derecede aptallık etmişti. Hâlâ onun nefesini boynunda, sertliğini kalçalarının arasında, adını haykırdığında yanağına kondurduğu sırtıtışını hissedebiliyordu, Cillian. Bir banyo daha yapmayı düşündü, cildini bir kez daha keselemek için sabırsızlanıyordu. Ama bu Rosemary'yi çağırmak anlamına geliyordu. Ve nedimesinin yüzündeki acıma ifadesi isteyeceği son şeydi.

Mora dondu kaldı. Aman Tanrım, birlikteliklerini tamamlamaları gerekiyordu. Bu gece. Bu düşünce karşısında öğürdü, boğazındaki yanmadan ve karnında rahatsız edici bir şekilde kıpırdayan alkolden nefret ediyordu. Rahat elbisesinin karnına yaptığı baskıdan. Bağcıklara ulaşmak ve kendini kurtarmak için sonuçsuz bir çaba içinde kıvrılıp büküldü ama bu imkânsızdı. "Neden herkes ve her şey bana karşı?" diye bağırdı. Rosemary olmasaydı, sıkışıp kalacaktı.

"Sana ihtiyacım yok Rosemary," diye mırıldandı boş odaya, sözcükleri geveleyerek, "Kimseye ihtiyacım yok."

Mora yatağa uzandı, kalın eteği inişini yumuşatıyordu ve beyaz dantel örtüye baktı. Dantelin kenarlarına minik, beyaz çiçekler dikilmişti. Ne cüretle bu kadar... düğün gibi görünürlerdi?

Aedlin'in sesi aklından çıkmıyordu.

Özür dilerim.

Lütfen anlamaya çalış.

Sevgisiz olacak.

Kimse babanın yerini tutamaz. Bu krallığın

iyiliği için.

Soylular Lord Dother'ı seviyor.

Evlenip tahta geçmek istemiyorsan, istikrarı sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Mora düğün ilan edildiğinden beri onunla neredeyse tek kelime etmemişti. Ama itiraf etmekten ne kadar nefret etse de annesini özliyordu. Hatta ona acıyordu. Aedlin tek başına yönetmekten çok daha fazlasını yapabilirdi ama bunu göremiyordu.

Dother ise soyluları parmağında oynatıyordu. Hepsini isimleriyle tanıyordu. Bir şekilde taç giymiş prenses olarak sahip olduğundan daha fazla bağlantı kurmuştu. Ona tapıyorlardı, ona bakıyorlardı, kararlarına güveniyorlardı. Hepsiyle oynamış ve tacı kazanmıştı.

Lanet olsun ona.

*Aşk mektuplarına lanet
olsun. Yakışıklı yüzüne
lanet olsun.*

Mora yan dönmeye çalışırken debelendi, eteğinin hacmi hareketlerini engelliyordu. Daha fazla güç uygulayınca homurdandı ama bu kararından hemen pişman oldu. Döndüğünde dünya da onunla birlikte dönüyordu ve midesi uyarıyla sıkıştı.

Şarap şişesi bir hataydı...

Kolunu yastığına dolayan Mora, ipeksi kumaşa sokuldu ve açık renk kumaşı gözlerine sürdüğü koyu renk sürmeyle lekeledi. Belki biraz kestirmek midesini ve zihnini rahatlatmaya yardımcı olurdu. Dother'ın mektuplarını yakmak bekleyebilirdi. Bu haldeyken ateşle oynamak aptallık olurdu.

Mora tam gözlerini kapatmak üzereydi ki alçak şömine ışığında bir şey parıldadı. Yatağıyla duvar arasındaki masanın üzerinde tuhaf bir şişe duruyordu. Çok güzeldi, yaldızlı yapraklar ve çiçeklerle süslenmiş bir şişeydi.

En tuhafı da şişenin parlamasıydı. Sadece kendisinin duyabileceği sessiz bir şarkı gibi onu çağırıyordu. Daha iyi düşünmeden önce, yüzeyine dokunmak için istekle uzandı.

Parmaklarını kristalin üzerinde gezdirdiğinde içinde bir şey kıpırdamadı. Sıcaktı ve dokunuşuyla uğuldadı. İçindeki altın sıvı parmaklarına tepki olarak mı hareket ediyordu? Yoksa alkol zihnine oyunlar mı oynuyordu?

Şişenin yanında katlanmış bir not duruyordu ve kâğıdın yüzeyindeki tanıdık karalama karşısında homurdanmaktan kendini alamadı. Hazine.

"Neden bir anlık huzuruma musallat olmakta ısrar ediyor?" diyerek notu kaptı.

Mora,

Kararımdan dolayı mutsuz olduğumu biliyorum. İşlerin bu hale gelmesinden dolayı ben de mutsuzum. Ama umarım bir gün anlayacaksın.

Bu hediyeği özüüm olarak kabul et. Aramızı düzeltmek için bir söz.

Artık birbirimize bağılıyız. İkimizin de istediğı şekilde değil. Ama bunun parlak geleceğimizi lekelemesine izin vermeyeceğim.

Sevgiler,

Cillian

Mora çığılık attı ve lanet olası notu avucunun içinde buruşturdu. Gülinç elbisesi sayesinde ayakta durmak için üç deneme yapması gerekti ve yatak çarşafı da onunla birlikte yataktan kaydı, çarşafı ve kürkleri artık yarı yarıya yerdeydi. Notu şömineye fırlatarak elini uzattı ve parmaklarından bir ateş püskürmesine izin vererek alçak alevleri daha da yükseltti. Notun yanışını izlemek göğsündeki ağırlığı hafifletse de kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. Ona Hazine demeye ya da bu saçma evliliğe nasıl bağı olduklarından bahsetmeye nasıl cüret ederdi?

Tanrım, bir içkiye daha ihtiyacı vardı.

Yatağının yanına geri dönerek Dother'in hediyeğini masanın üzerinden aldı, kristal cilalı ahşaba sürtündü. Annesi çizige çok kızacaktı. Güzel.

Şişenin içinde sallanan sıvı davetkârdı.

Dother süslü içkiler toplardı ve akşamları bir kadeh içmeyi severdi. Ağzda tatlı bir tat bırakan kehribar rengi bir sıvı en sevdiğıydi. Mora'nın hoşuna gitmeyecek kadar sertti ama bu gece sert kulağa hoş geliyordu.

Eğer şanslıysa, bir anlığına da olsa her şeyi unutmasına yardımcı olabilirdi. Bu fikir onu rahatlatı. Bu, onun acınası özür girişimini teknik olarak kabul ettiğı anlamına gelse bile.

Topper'ı çevirerek serbest bıraktı, arkasına fırlattı, yüksek bir gümbürtüyle yere çarptığında rahatsız olmadı. Tatlı bir koku duyularını istila etti; narenciye ve otların tanıdık notaları ile bakır esintileri vardı ve ona zihninden silmek istediğı adamı hatırlatıyordu. Ama başka bir şey daha vardı. Yanmış şekere benzer bir şey.

Tadı diline dolandığında inlemekten kendini alamadı. Daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu - tatlı tadı duyularını bastırdı ve kendini açgözlülükle yutarken buldu. Her yutkunuşta kendini hafiflemiş hissetti -başını kaldırdı- ve başka bir şey... göğsünde garip bir şey filizlendi. İçindeki o tanıdık ateş kuyusunun genişlediğini hissetti.

Bu inanılmaz bir histi. Özgürleştirici. Eve dönmek gibi. Ta ki öyle olmayana kadar.

Son damlayı yuttuğunda bir şeyler değişti.

Şişe parmaklarının arasından kayarak yere düştü ve halıya çarptı. Kaburgalarının altında bir şey bükülürken Mora'nın nefesi kesildi ve tökezledi. Elini göğsüne vurdu, kalbi tekledi ve baskı altında nefes almak için mücadele etti. İçinde genişleyen güç çok büyüdü, kemiklerine öyle sert baskı yapıyordu ki bir çatırtı duydu.

*Sonra bir tane
daha. Ve bir
tane daha.*

Kaburgaları birbiri ardına kırılırken Mora çığlık attı, şiddetli bir şey onlara bastırıyor ve serbest bırakılmalarını istiyordu. Bunu en az onun kadar o da istemiyordu. Kollarını merkezinin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrırmak, ona kemiklerinin parmaklarının altında bükülüp kırıldığını hissetme dehşetini vermekten başka bir işe yaramadı.

Bir şeyler yanılttı. Bir şeyler çok ama çok yanılttı.

Mora'nın bacakları tutmadı ve düşüşünü durdurmak için hiçbir şey yapamadı. Yanağı yere çarptığında kafasında bir acı patladı ama bu göğsündeki acıyı zar zor dindirdi. İçindeki her neyse onu parçalara ayırıyordu.

Kalbinin yakınında yoğun bir his filizlendi, sanki biri bir ipliği çekmeye çalışıyormuş gibi bir çekmeye benziyordu. Dişlerini sıkarak tüm gücüyle geri çekildi, ne yaptığından emin değildi ama yapmasının önemli olduğunu biliyordu.

Odasında garip bir rüzgâr esip ateşin ışığını söndürdüğünde ve onu karanlığa gömdüğünde zaman durdu.

Birisi odasının kapısını kapatırken girişte bir tıkırtı duyuldu. "Philip," diye bağırdı, çığlıklarını duyup yardıma gelmesi için dua etti. Ama yavaş, sessiz ayak sesleri yatak odasına doğru ilerlerken, gelenin o olamayacağını anladı. Hiç aciliyet yoktu.

Her kimse, izlemeye gelmişti.

Havada hafif bir narenciye kokusu yayıldı ve Mora anladı.

Göğsündeki çekim daha da arttı ve şişenin onu çağırdığını, şarkısının onu yatıştırmaya ve boğucu kucağına çekmeye çalıştığını hissedebiliyordu. İçindeki her neyse yanıt olarak mırıldandı. Şişeye gitmek istiyordu. Mora dişlerini sıktı, onun çağrısını reddederken titriyordu ama onunla sonsuza dek savaşamazdı.

Yerde kıvranırken, odasının dışındaki gölgelerde duran adamın silüetini bir an için fark etti. Bunu o yapmıştı... onları bir şekilde bağlamıştı. Mora, onları birbirine bağlayan büyüü hissetti ve onu asla reddedemeyeceğini biliyordu. Asla özgür olamayacaktı.

Dother ne yaparsa yapsın, kaçış olmayacaktı. Dileğine kavuştu - Mora sonsuza dek onun yanında.

BÖLÜM 27

Zadriel

Eti kendini tekrar bir araya getirmeye çalışırken Zadriel'in kollarında bir kaşıntı başladı. Bandajları yırtıp atmamak ve bir kez daha kanayana kadar kaşımamak için tüm gücünü kullandı. Küçük Cadı mutlu olmayacaktı.

Mora zaten ele avuca sığmaz biriydi. *Bir kez* tökezledi ve kadın rotasından saparak onu ahıra doğru çekti.

Ama kadının yumuşak eli onunkinde sıcaktı. Topraklıyordu. İğrenç toniği de harikalar yaratmıştı. Yine de tüm bardağı öğürmeden yutmayı nasıl başardığından emin değildi. Tadı kir gibiydi ve hâlâ dilini kaplıyordu. Yine de buna değmişti -Zadriel'in ağrısı donuk bir zonklamadan biraz daha fazlasıydı. Kulaklarını örten siyah başlık yaz güneşi için fazla sıcak olsa da, o bile daha az yük hissettiriyordu.

Yine de damağını bir parça daha çikolatayla temizlemeye aldırılmazdı.

Ahırın girişine yaklaştıklarında Zadriel, Mora'nın aklında ne olduğunu merak etti. Biri binanın etrafını sarana kadar tek bir düşünceye odaklanarak ilerledi.

Bu ilginç olacaktı.

Çil yüzlü, ancak on dokuz yaşında bir kız olan Alina, metal bir kovayı çukura atarken başını kaldırıp bakmadı. İnce, güneşte kızarmış kollarındaki kaslar titriyordu,

Ter derisini kaplamıştı ve o da bunu çok fazla güç kullanarak telafi etti. Su yalağın kenarına çarptı, tahtanın üzerinden kaydı ve duyulabilir bir sıçramayla yere düştü. Damlacıklar kahverengi pantolonunu ıslattı. Alina ağzı açık bir şekilde çamurlu su birikintisine baktı ve boştaki elini kısa sarı buklelerinin arasında gezdirdi.

"Tanrılar," diye tısladı nefesinin altından. Ama Zadriel'in Fae kulakları için yeterince sessiz değildi.

Kıkırdadı ve Mora ona sorgulayan bir bakış fırlattı. Zadriel sadece başını salladı ve bu bakışta kaybolmaması gerektiğini kendine hatırlattı. Bu rahatsız edici derecede zordu. O parlak gözler ballı kehribarın tereyağlı mücevherleri gibiydi. Odak noktası Alina'ya döndüğünde ise gözleri yaramazlık ve ölümcül vaatlerle parlıyordu. Neyin peşindeydi?

Alina daha fazla su toplamak için döndüğünde nihayet onları fark etti. Mora'ya baktığında her ne gördüyse yüzündeki kan çekilmişti. Zadriel şaşırmamıştı. Mora'nın bir... varlığı vardı. Alina'nın derisinin altında neyin gizlendiğini anlamaması önemli değildi; Mora'nın gözlerinin ardındaki canavar kendini belli ediyordu.

Mora, Zadriel'in elini bıraktı ve ayakkabıları saman parçalarının üzerinde çıkırtıdayarak yaklaştı. Kadın omuzlarını geriye itip çenesini kaldırarak, "Bize bir at getir," dediğinde Zadriel sırtıtmaktan kendini alamadı.

Bu bir soru değildi; Mora'nın ses tonundan kraliyet otoritesi damlıyordu.

Merhaba Prenses.

Alina'nın soluk kaşları aşağıya inerken bir adım geri çekildi, zavallı şey zaten bir yaprak gibi titriyordu. Mora'nın öfkesini gururla sergilemesini, öfkesinin ağırlığının fiziksel bir şey gibi etrafına yayılmasını ilgiyle izledi.

O doğanın bir gücüydü. Son derece vahşi bir yaratık.

Çıtırdayan köz, lavanta ve çam kokuları ile bir nane öpücüğü havada kıvrılıyordu -Mora'nın kokusu- ve gözlerini kapatıp derin derin içine çekti. Bu kadar hoşuna gitmesinden nefret ediyordu.

"Kimsin sen?" Alina sesi titreyerek sordu.

Mora alay etti ve bir adım daha yaklaştı. Boyları birbirine denkti ama Mora bir şekilde onun üzerinde yükselmeyi başarmıştı. "Ben Andras'ın sana geri getirdiği canavarım..." durakladı ve ahırın dış cephesini oluşturan eskimiş kerestelere baktı. Bakışları otlağın uzunluğunu ve atları tarlada zar zor tutan cılız çiti gezdikten sonra bakışlarını

Alina. Alaycı bir sırıtışla düşüncesini tamamladı. "...küçük şirin bir köy."

Zadriel koyu renkli kapüşonunu gözlerinden uzaklaştırdı ve ağırlığının tamamıyla gücünü test etmemeye dikkat ederek ahşap bir çit direğine yaslandı. Kız destek istercesine ona baktı ama Zadriel'in karşılığında sunduğu tek şey yavaş bir gülümsemeydi.

Kendi başınasın, çocuk.

"Sana bir at veremem," dedi Alina kendine pek güvenmeden. "Seni tanımıyorum. Önce Andras'ın sana kefil olması gerek."

Mora elini omzuna attığında kız irkildi, tendonları boğazında öyle belirgin duruyordu ki Zadriel nabzının attığını görebiliyordu. "Andras senin kralın mı?" diye sorarken Mora'nın büyüleyici gözlerinde tehlikeli bir pırıltı parlıyordu.

Alina başını salladı. "Biz krala hizmet etmeyiz. Ama Andras bizim liderimiz."

"Kral değil, lord değil ama yine de sadık tebaalar," diye mırıldandı Mora, parmaklarını kızın narin omzunda gezdirirken dudaklarını büzdü ve eli boğazını kavrayana kadar boynundan geçti. Hafifçe sıkarak genç kadını sırtı ahırın duvarına çarpına kadar itti. "Getir. Bize. Bir at getir," diye talep etti, her kelimeyi korkunç bir netlikle telaffuz ederek. Alina'nın ela gözleri etrafa dalıp yardım aradı.

Zadriel iç çekerek tünediği yerden uzaklaştı. Küçük Cadı kontrolden çıkmaya başlamıştı ve onun agresif gösterisini izlemekten ne kadar keyif alsa da, genç kadına zarar gelmesine izin veremezdi. Alina bunu hak etmiyordu ve Andras öldürücü olabilirdi.

Alina titreyen eliyle avucunu Mora'nın göğsüne sıkıca bastırdı. Lanetli kadın başını yana eğdi, ifadesi soğuktu. "Zahmet olmaz-"

Aralarında mavi bir ışık patladı ve görünmez bir güç gibi Mora'ya çarptı. Sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu havaya savurdu - Mora Zadriel'in ayaklarının dibinde yere çakıldı, etraflarında toz ve saman uçuşuyordu. Kir, Zadriel'in ona ödünç verdiği siyah tüneli kirletmiş ve koyu gri tayı lekelemişti.

"Burada insanların güçsüz olduğunu varsaymamak en iyisi." Kadın kanlı avuçlarına bakınca Zadriel yüzünü buruşturdu. "Sen iyi misin?"

Mora'nın göğsünden, neredeyse nefes nefese kalana kadar çılgınca bir kıkırdama yükseldi. Aklını mı kaçırmıştı? Sormak için ağzını açtı ama söyleyecek kelime bulamadı. Yanına çömelen Zadriel, Mora'nın sırtında belli belirsiz bir el gezdirdi; bu onu daha önce sakinleştirmişti.

Mora onu itti ve omuzlarındaki kiri temizleyerek ayağa kalktı. "Küçük bir Aegist. Çok sevimli."

Alina titredi ve ellerini kaldırarak bir kalkan çağırdı. Güç avuçlarından dökülüp havada uçtu ve yarı saydam, mavi renkli bir kürenin içine güvenli bir şekilde yerleşene kadar etrafında kıvrıldı. Zadriel gözlerini kısarak baktığında, koruyucu duvarına çarpan toz parçacıklarına tepki veren büyü kıvılcımlarını görebiliyordu. Alina sakın bir nefes aldı, omuzlarındaki gerginlik eriyordu. Neyle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Mora parmak eklemlerini büyüünün göğsünü patlattığı noktaya sürterken gözlerini kısıtı. Tehdidi değerlendiriyordu.

Zadriel hâlâ yere çömelmiş olan parmaklarını yumuşak bir şeyin gıdıklamasını izliyordu. Aşağı baktığında, Mora'nın kan damlalarıyla lekelenmiş yaldızlı bir papatya kümesi gördü. Birkaç dakika önce orada değillerdi.

-Aklını mı kaçırıyor acaba diye tereddüt ederek elini uzattı. Parmaklarını yapraklarının üzerinde gezdirdiğinde dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi, narin şeyler hatırladığı kadar yumuşaktı. Ağaçların dili olan eski dilde şarkı söyleyen annesinin sesini neredeyse duyabiliyordu. Kalbi o kadar ağırlaşmıştı ki dayanmakta güçlük çekti.

Vehsa. Yüzünü zar zor hatırlıyor, parlak altın gözlerini hayal etmekte zorlanıyordu. Ama bunca yıl onun adını unutmamıştı. Onu ne kadar çok sevdiğine.

Zadriel'in boğazı daraldı, yumruğu papatyaların etrafında kıvrıldı.

Vehsa onların amaçlarıyla, güçleriyle gurur duyuyordu. Bilgisini aktarmanın onun için bir onur olduğunu söylemişti. Şimdi neye dönüştüğünü bilse onu sever miydi? Ne yaptığını?

İçindeki güç gürlledi, uyuyan canavar aniden kudurdu. Neredeyse çok fazlaydı; var olduğunu nadiren kabul ediyordu ve göğsüne doğru itilmesine hazırlıksızdı. Annesinin çığlıkları kulaklarında yankılanırken papatyalar onun dokunuşuna doğru eğildi. Yumruğunu daha sıkı sıkarak çiçeklerin altın özsuyunu kopardı, saplarından kan akana kadar gücüyle itti. Kalın, yaldızlı sıvı toprağa sıçradı. Her damla uzun bir iplikçik halinde toplanıp ona doğru kayana kadar toprağın içinde kıvrıldı. Zadriel bunu istemedi. Uzaklaştı, bunun yerine özsuyun toprağa karışmasını diledi; oradaki bitkileri besleyebilir ya da büyük meşeye giden yolu bulabilirdi. Onun meşesine.

Papatyaların kararmış kabukları solup toprağa döndüğünde, ürpertici bir nefes verdi. Bu onu daha iyi hissettirmedi. Küçük

hiç yapmadı.

Bir kişneme dikkatini çekti ve Mora'yla birlikte dönmeye başladılar. Andras'ın atı Lyriah yaklaşıyordu, çünkü elbette onun lanet atı olmalıydı. Mora'nın gürleyen ifadesi düşünceli bir hal aldı ve başını salladı. "Aklına bir şey gelmesin Küçük Cadı," dedi ama Lyriah ona aldırmadı.

Lyriah'nın benekli beyaz ve gri ağzı yalağa doğru indi ve Mora'nın başı hafifçe eğildi, gözlerinde tanıma parlıyordu. Yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. Bu yaratık tam bir belaydı.

Mora zavallı seyise doğru döndü, genç kadın yavaşça binanın kenarından kapılara doğru ilerliyordu.

"Kızın adı ne?" diye sordu Zadriel'e.

Zadriel onun adını paylaşmanın değerini tartarken çenesini ovuşturdu.

Mora'nın kaprislerine boyun eğmeli miydi? Bir isim onu karar kıldığı cehennem yolundan döndürmezdi ama onu reddetmek daha fazla kaosa neden olabilirdi. Gerekirse onu zapt edebilirdi. Yorgunluk hâlâ vücuduna yapışmıştı ama acı bir yankıdan biraz daha fazlasıydı. Ve onu serbest bırakma isteği olmadan

ona denk değildi. Yine de onun iyi bir mücadele verebileceğini biliyordu.

Zadriel burnunun kenarını sıktı; bugün kırık kemiklerle uğraşacak hali yoktu. Onu bir pazarlığa zorlamak daha akıllıca olurdu ama ona zaten olduğundan daha fazla bağlanmasına gerek yoktu. Ve onu alt edebilecek yeteneklere sahip olduğundan da şüpheliydi.

"Ona Alina derler," diye cevap verdi iç çekerek, kolay yolu seçtiğini umarak. Mora'nın gözleri onu izlerken yumuşadı ve buna karşılık göğsünde sıcak bir nabız hissetti.

"Peki ya at?" "Lyriah."

Sırıttı. "Teşekkür ederim."

Lyriah uzun beyaz kuyruğunu bir grup rahatsız edici sineğe karşı sallayarak onu ilgiyle izledi.

"Ne kadar güzel bir kız," diye mırıldandı Mora yaklaşıırken. "Bu Andras'ın atı değil mi?" Elini Lyriah'nın güçlü boynunda gezdirdi ve Alina'ya dönüp kaşlarını çatarak sordu.

Alina kapılara sadece birkaç adım kala olduğu yerde durdu. Yarı saydam mavi kalkanı hâlâ etrafında titreşiyordu; onu Mora'dan korumak için büyüsünü zorlarken ellerini kaldırmıştı. Yutkundu ve başını salladı, yüzü kül rengiydi.

Mora dilini şaklattı. "Ona bir şey olursa çok yazık olur." At yere saçılmış saman parçalarını kemirirken Lyriah'yı nazikçe okşamaya devam etti. "Andras çok kızardı."

Parmaklarından sızan gece yarısı dumanının ısıltılı huzmeleri atın boynunu gevşekçe çevreledi.

Zadriel yutkundu. "Mora, yapma." Bunu nasıl yapıyordu?

Müdahale etmeye karar vermeden önce ayakları hareket etmişti. Daha iyi bilmeliydi. Onu hafife almamalıydı. Mora diğer elini kaldırdı ve fark etmediği bir duman birikintisi yükselip bacaklarının etrafında döndü. Şu cadaloz! Adam buharlı prangaları çekiştirirken büyüsünün verdiği his buz gibiydi. Tutuşları nazikti ama kımıldamıyorlardı. Tabii ki kıpırdamayacaklardı. Lanet olası ham büyü. Lanet olası Küçük Cadı.

Zadriel'in dudakları geriye kıvrıldı ve homurdandı, çoğu erkeğin kaçmasına neden olacak derin, alçak bir gümbürtü. Ama Mora hiç etkilenmeden onun keskin köpek dişlerine baktı. Ona bir irkilme bile hediye etmedi.

Mora onu serin dumanıyla zaptederek bıraktı; kıza yaklaşırken buharlı obsidyen bir iz, ruhani bir pelerin gibi arkasından takip etti. Alina kalkanına daha sert bastırdı, küre Mora'yı daha uzakta tutmak için büyüdü ama Mora geri adım atmadı. Durdu ve elini kaldırarak kalkana hafifçe vurdu, ürkütücü bakışlarının tüm gücüyle Alina'nın yüzüne bakıyordu. Her dokunuşta bir zap sesi duyuldu ve parmağının ucu kabardı.

"Andras'ın benden ne yapmamı istediğini biliyor musun, Alina?"

Kızın dizleri titriyordu ama Zadriel onun Mora'nın parlayan bakışlarına dayanmasına hayran kalmıştı. "Hayır."

"Bana vahşi doğada yiyecek aramamı söyledi. Gördüğüm kadarıyla, bu tarla ile vahşi doğa arasındaki fark eski, köhne bir çit." Gülümsemesi, Zadriel'in ürpermesine neden olan uğursuz bir kenara doğru genişledi. "Küçük bir itiş ve atlar özgürce dolaşıyor."

Alina'nın kocaman gözleri neredeyse kafatasından fırlayacaktı.

"Sana bir seçenek sunacağım," dedi Mora soğukkanlılıkla. "Ya Andras'ın güzel kısrakından başlayarak sürünü itlaf ederim ya da onu bizim için eyerlersin. Bu sana kalmış." Ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırdı ve üç büyük adım geri gitti.

Alina'nın rengi soldu ve kalkanını bırakmadan önce binadan kapıya doğru ilerledi. Mavi küre bir balon gibi patlayarak ahıra, doğruca takım odasına koştu.

Mora kollarını kavuşturup Zadriel'e bakarken zafer kazanmış gibi sırtıyordu. "Seni serbest bırakabilir miyim, yoksa hâlâ benimle m¼cadele etmeye niyetli misin?"

"İnanılmazsın," diye homurdandı.

Sigarasını geri çekip bacaklarını serbest bırakırken gözlerinde muziplik parlıyordu. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

BÖLÜM 28

Zadriel

"Yürüyebilirim, Küçük Cadı," diye inledi Zadriel, Lyriah'ya binmesi için ısrar etmesinden dehşete düşmüştü. Andras'ın eyerinde oturmak yanlış geliyordu, koyu renkli, bozulmamış deri kendi eyerinden daha iyi durumdaydı. Mora ona katılmamış, bunun yerine dizginleri tutup yolu göstermeyi tercih etmişti.

Bunun için daha sonra cehennemle yüzleşeceklerdi.

Mora gözleri buluşana kadar başını yukarı kaldırdı. "Bunu otuz dakika önce yeni doğmuş bir tay gibi tökezleyen adam söylüyor."

Eyerin boynuzunu sıkıca kavradı. "O kadar kötü müydü?" Yanaklarındaki sıcaklığı hissedebiliyor, kulaklarının ucunun aşağılayıcı bir kırmızıya dönüştüğünü biliyordu. Andras'ın ona giydirdiği pelerin için bir kez olsun minnettar hissetti.

"Öyleydi." Mora'nın ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Dikkati dağıldı ve dağınık tarlada ilerlerken onu görmezden geldi. Kemerindeki oymaları fark ettiğinde dişlerini sıktı... annesinin kemerini.

Bu Cillian'ın işiydi. Hepsi Cillian'ın işiydi.

Zadriel bakışlarını gezdirdi, tuniğinin onun düzgün kalçalarını sarışını ve ilerlerken kalçalarının salınışını hayranlıkla izledi.

Onu kendi kıyafetleri içinde görmek tuhaf bir şekilde hoşuna gitmişti. Ona uymak.

Bu tahmin ettiğinden daha zordu. Ondan nefret etmeye devam etmek daha kolay olurdu.

"Dinlenmeye ihtiyacın var," diye ekledi Mora, onun odağını çalarak. "Sunabileceğim en iyi şey bu."

Zadriel'in iç çekişi ağırdı ama kabul etti, gözlerini kapadı ve başını arkaya eğdi. Güneş yüzünde güzel bir his uyandırıyor. Ve köyün Doğa Bilimcileri bahçelerle ilgilenirken taze toprağın kokusunu alabiliyordu.

Mora sessizliğin sürmesine izin vermedi. "Sen Doğa Bilimci misin?"

Onun aklını mı okumuştun? "Hayır, neden sordunuz?"

Uzakta beliren Arcadia'yı işaret etti. "Ağaçlar sana tepki veriyor. Fae olduğun için mi?"

"Tepki veriyorlar çünkü..." Zadriel o papatyaları düşünerek sözünü yarıda kesti. Annesini. Türünün yalan söyleyemeyeceğine karar veren Tanrılara lanet okudu. "Olduğum şey yüzünden."

Mora cevabını kabul edip yoluna devam ettiğinde rahatlamamak için çaba sarf etti. Belki de Tanrıları lanetlemekte çok acele etmişti.

"Büyü Fae'ler için de Halling'ler için olduğu gibi aynı mı?"

"Buçukluklar doğuştan sahip oldukları kuyu ile sınırlıdır." "Peki ya Fae'ler?"

Zadriel yutkundu. "Biz daha fazlası olabiliriz."

"Hepsi bu mu?" Mora onun gibi konuşabilmek için sesini alçalttı. "*Daha fazlası olabiliriz.* Elbette daha fazlası var."

Zadriel bir elini yüzünde gezdirdi. *Anne beni bağışlasın.*

"Arcadia'da pek çok yaratık var. Hepsi insanlarla yatmıyor, bu yüzden Halflings onların yeteneklerine sahip değil. Ve sahip olduğun yetenekler de sınırlı. Örneğin sen ateşi kontrol edebilirken, bir Fae Elementalist tüm elementleri etkileyebilir."

"Buçuklukların neden kovulduğunu biliyor musun?"

Bu, beklemesi gereken bir soruydu. Zadriel uzakta yükselen ağaç duvarına baktı ve ne olabileceğini merak etti. "Bu ben doğmadan önceydi."

Mora dönüp onun yüzünü inceledi. "Bu değil-"

Zadriel araya girerek konuyu değiştirdi. "Kıza karşı zalim olmana gerek yoktu."

Dizginleri sıkıca kavradı ama onları köyden uzaklaştırmaya devam etti. "Aksi takdirde atı bize vermezdi."

Zadriel onun haklı olduğunu bilerek başını salladı. Burada yabancılara güvenmiyorlardı.

-Andras'ın onayı olmasaydı, Alina Mora'ya kendi isteğiyle

herhangi bir şey.

Her adımda onu Andras'a bağlayan ipin gerildiğini hissedebiliyordu. Göğsünde titreşiyordu; ipin kaslarının, organlarının... ruhunun etrafını nasıl sardığını hissetmek istemiyorsa, fazla uzaklaşmaması için bir uyarı gibiydi. Acı içinde yatıp kan öksürene kadar onları parça parça ayıracaktı. Sonunda, içinde boğulacaktı. İyileşip tekrar acı çekmek için, sürünerek geri dönene ya da Dothers onu bulana kadar.

Bu dersi sekiz yaşındayken öğrenmişti.

Zadriel dudağını ısırdı ve tekrar Mora'ya baktı. Cillian'ı özlemişti. Babası bakmadığında onunla oynayan kardeşini özlemişti. Onu teselli eden, onunla birlikte kederlenen. Babasının öngördüğü kaderi benimsediğinde ve gözünü tahta diktiğinde işler değişti. Zadriel'in de kanını akıtmaya başladığında.

Zadriel'e yaptırdığı şeyler.

Cillian gitmesine izin verir miydi? Zadriel yüzyıllar boyunca verdiği sözü tuttu. Mutsuzluğu için Mora'yı suçlamak, kabullenmekten daha kolaydı... Cillian ölmeden çok önce kardeşini kaybetmişti.

Mora'nın uykusunda çırpınırken mırıldandığı şey... Zadriel bunu affedemezdi.

Daha iyi olmalıydılar, daha iyisini yapmalıydılar. "Alina masum."

Mora gözlerini devirerek başka tarafa baktı, adımları hızlandı. "Kimse masum değildir, Zadriel."

Zadriel alçak sesini yumuşak tutmak için elinden geleni yaptı. "O senin düşmanın değil." "Düşmanımın köyünde yaşıyor, düşmanımı kendi hükümdarı olarak görüyor.

Kulağa pek müttetik gibi gelmiyor." Parmakları dizginlerin etrafında büküldü, deri avucuna battı.

"Daha on dokuz yaşında bile değil," diye cevap verdi Zadriel, sesi yumuşak ve yalvarır gibiydi. "Bu köy yüzyıllardır Hallingler için güvenli bir sığınak olmuştur. Hepsi de Kanunlar altında acı çekti. Onları koruyan ve güvenlikleri için savaşanlara sarıldıkları için onları suçlayamazsın."

Mora aniden durdu, vücudu gerildi. Zadriel onun kemiklerindeki sertliği sanki kendi kemikleriymiş gibi *hissedebiliyordu*. "Sen kim oluyorsun da bana kimi suçlayıp suçlayamayacağımı söylüyorsun?" diye sordu, her kelimesi zehir saçıyordu. Sıcak kahverengi yanaklarını koyu bir allık kapladı.

Zadriel derin bir nefes verdi ve alnını ovuşturdu. Bu iş umduğu gibi gitmiyordu. "Benim de senin kadar kapana kısılmış olduğumu unuttun mu?"

Mora ona sırtını dönmeye devam etti ama nefes alış veriş hızlandı. "Hikâyeti bilmiyorum Zadriel ama bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver. Bir zamanlar değer verdiğim her şeyi yok ederek onları *koruyan* ve *güvenlikleri için savaşan* aileye tapan insanlara karşı nazik olmayacağım. Atası beni lanetleyen, bana tecavüz eden, bir zamanlar olduğum kişiyi mahveden ve beni şu an olduğum canavara dönüştüren bir adama saygı duyanlara." Onunla yüzleştğinde kehribar rengi gözleri alev alev yanıyor, o uğursuz parıltının içinde ham büyü yayılıyordu. "Bana fırsat verildiği anda bu köyü yerle bir edeceğim."

Zadriel keskin bir nefes çekti. "Bunun ne yararı olacak?"

"Alevler ruhumu ısıtacak." Gülümsedi, soğuk ve acımasız bir sırıtış, Zadriel'in ürpermesine neden oldu. Ona her kelimesinde ciddi olduğunu söylemişti. Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordu.

Bakışları onun gözleri arasında gidip gelirken dudakları ince bir çizgi halinde birbirine yapıştı... ne aradığını bilmiyordu. "Hayır, Mora, yapmayacaklar. Seni bir canavara dönüştürdüğü için Cillian'a kızgın mısın? Öyle davranmayı bırak. Lillian'dan sonra gözlerindeki bakışı gördüm, biliyorum-"

"Sakın buna cüret etme!" diye bağırdı, dizginleri adama fırlattı ve hışımına uzaklaştı.

"Bekle!" Zadriel Lyriah'nın sırtından atladı, tökezlemesinden nefret ediyordu, hâlâ demir hançerin neden olduğu hasarı iyileştirmeye çalışıyordu. "Lütfen kal," diye fısıldadı Lyriah'ya, dinlemesi için dua ederek. Eğer ortadan kaybolursa, kan kaybı sorunlarının en küçüğü olacaktı.

Zadriel, Mora'ya çabucak yetiştiğinde uzun bacakları için minnettardı. Onu yakalamaktan daha iyisini yapacağını biliyordu, bu yüzden yoluna çıktı ve ellerini yalvarırcasına kaldırdı. "Lillian konusunu açmamalıydım, Küçük Cadı. Sadece... köylüler senin öfkeni hak etmiyor. Andras hak ediyor."

Bakışlarında derin bir acı vardı; adamın kalbi bu manzara karşısında acıyla sıkıştı. Yumuşak yanağından süzülen gözyaşlarına rağmen Mora'nın sesi sabitti. "Sen kim oluyorsun da yersiz öfkeden bahsediyorsun? Çektiğin acılar için beni suçlamadın mı?"

Göğsüne çarpan suçluluk duygusu neredeyse fiziksel bir darbe gibiydi. Zadriel geri adım attı ve gözlerini kaçırdı. Bu doğrudu... O kim oluyordu da ondan daha iyi olmasını isteyebiliyordu? "Haklısın," dedi sessizce, başını öne eğerek, "özür dilerim."

Mora hiçbir şey söylemeden yanından geçip gitti. Bir nefes içinde duman, oniks dalgaları gibi kollarından aşağı süzüldü.

"Andras'ın dileğine nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, bir şekilde bunu düzeltebileceğini umarak.

Karanlık her geçen saniye onu ele geçiriyordu ve cevap verip vermeyeceğini merak ediyordu. Kadından çok gölgeye dönüştüğünde, Mora döndü ve ona güzel yüzüne son bir kez bakma şerefini bahşederek, "Dinlen. Birkaç dakikalığına özgür ol. Elimden geldiğince uzun sürecek."

Sise dönüşerek etrafında döndü, yumuşak, serin bir sis kapüşonunu geri çekmeye zorladı ve ava çıkmış görkemli bir hayalet gibi vahşi doğada uçmadan önce saçlarını hafifçe karıştırdı.

Onun gözden kayboluşunu izlerken Zadriel elini göğsüne koyarak kalbinin üzerindeki ılık sızıyı dindirdi. Bunu Andras'tan daha ne kadar saklayabilirdi?

BÖLÜM 29

Mora

Andras kapısının önünde iki geyik, bir sülün, bir yığın yumurta ve bol miktarda böğürtlen bulunca mutlu olur muydu? Hayır. Ama yüzündeki ifadeyi hayal etmek Mora'nın göğsünü hafifletti. Bu küçük bir direnişti

-Topladığı ödülü *nerede* istediğini belirtmemiştii.

Meydan okuma güç demektii. Andras, onu elinde tutmasına rağmen Mora'nın güçsüz olmadığını öğrenecekti. Dürüst olmak gerekirse, onun da bu hatırlatmaya ihtiyacı vardı. Bunun ona pahalıya mal olacağını bilse bile.

Güneş ufkun ardına doğru alçalırken yorgunluk onu pençesine aldı. Yorgun olan bedeni değildi -duman acıdan yorgunluğa her şeyi iyileştiriyordu-zihniydi. Zadriel ona bir bakışıyla dinlenme sırasının onda olduğunu ilan etti.

Onu ata nasıl bindirdiğinden emin değildi. Ama eyerde sarkıp gözlerini açık tutmaya çalıştığında, Zadriel dizginleri tutuşunu düzeltti ve bir elini karnına doladı. Onu sıkıca göğsüne doğru çekti ve Mora gözlerini kapattı. Adamın kollarının onu sarması hoşuna gitmişti. Ve onun iyileştiğini, bandajlarının artık çıkarıldığını görünce rahatladı.

"Neden bu kadar güzel kokuyorsun?" diye mırıldandı.

Zadriel bir kahkaha attı. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim." Çenesini Mora'nın alnına yaslarken başparmağını yumuşak karnında rahatlatıcı daireler çizerek gezdirdi. Ağırlaşan gözlerini aralayarak onun ısıltılı, karanlık bakışlarıyla buluştu. Adamın nefesinin tenini gıdıkladığını hissetti.

"Uyu, Küçük Cadı."

"Zihnim buna izin vermiyor."

Zadriel dudaklarını büzmüş, geri dönerlerken gözlerini ileriye dikmişti. Mora, Zadriel'in huzurlu anlarını uzatmak için mi yavaş adımlarla ilerlediğini merak etti. "Sana bir hikâye anlatmamı ister misin?"

Heyecan içinde zonkladı ve neredeyse ayağa kalkacaktı ama Zadriel'in tutuşu onu sıkıca ona yasladı. "Lütfen!"

"Elimden geleni yapacağım," dedi Zadriel ve karnını hafifçe sıktı. Sonra boğazını temizledi ve hikâyesine başladı.

"Bir zamanlar küçük bir Fae çocuk varmış, ağaçların çocuğu." "Arcadia mı?"

"Evet, Arcadia," dedi hüznle. "Günlerini Ormanda koşarak, perilerle dans ederek ve kurbağalar için çiçek toplayarak geçirirdi. Orman tüm çocuklarını sevdiği gibi onu da severdi. Ama hiç kimse onu annesi Vehsa kadar sevmeydi. Onu tüm varlığıyla seviyordu. O kadar çok sevmiştiki, ne olursa olsun, ona ihtiyacı olduğunda hep yanında olacağına yemin etmişti. Yeminler ve anlaşmalar Fae'ler için bağlayıcıdır, tıpkı bir dileğin sizin için olduğu gibi, bu yüzden sonsuza dek ona güvenebileceğini biliyordu.

"Her zaman bir kaşif olarak, evinin her yerini araştırmak için yaşadı, yeni yaratıklar keşfetmeyi sevdi. Keşfedilecek o kadar çok şey vardı ki. Çocuk karizmatikti ve o kadar genç yaşına rağmen sözleriyle zekiydi. Kendini yenilmez hissediyordu. Arcadia'nın göbeğinde güvendeydi, belki de öyleydi." Zadriel durakladı ve derin bir nefes aldı, Mora'ya sarılışı sıkılaştı.

Mora'nın boğazı düğümlendi. Şimdiden bu hikâyenin nerede biteceğini biliyordu.

"Bir gün ağaçların arasında yeni bir yaratık gördü. Kırlarda dolaşan bir kurt. Ormana ait değildi, çocuğun daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Annesi onu kurtların tehlikesi konusunda uyarsa da, izlemekten kendini alamadı. Yaratığı görme umuduyla her gün o noktaya dönerek izledi. Çok az şey biliyordu ki, kurt da onu izliyordu."

Mora'nın sesi ancak fısıltı halindeydi. "Dother?"

"Senin bildiğin kurt değil, Küçük Cadı, ama yine de bir kurt," dedi, derin sesi sessiz ve ağırdı. "Bir gün yaratık ona yiyecek getirdi. Basit bir

hediye, ama çocuk için dünyalara bedeldi. Hediyeği ulaşabileceği bir yere koydu, onları ayıran ağaç çizgisini geçemedi. Onun bu nezaket gösterisi çocuğun kurtlar hakkında bir şey bilip bilmediğini merak etmesine neden oldu."

Mora bir elini Zadriel'in sert kalçasına koydu ve nazikçe, cesaret verici bir şekilde sıktı. Zadriel yavaşça derin bir nefes aldı ve o da kendini aynı şeyi yaparken buldu.

"Bir gün yavrusunu getirdi, neredeyse çocukla aynı yaşta sevimli bir şey." Zadriel aniden durdu, Mora'nın kalçasını kavrayışı acı vermeye başlayınca tısladı. Koyu renk pantolonuna rağmen tırnakları etine batıyordu. Sormasına gerek yoktu, yavru bildiği Dother'di. Kulaklarına kan hücum etti, nabızı hızla atıyordu.

Zadriel karnını bıraktı ve elini tutup hafifçe sıktı. Mora rahatladı, bacaklarındaki gerginlik azaldı. Zadriel'in başparmağının Mora'nın teninde yavaşça ve nazikçe gezinmesi Mora'nın Zadriel'e karşı erimesini sağladı.

Parmaklarını birleştirerek tekrar karnına götürdü ve ona sıkıca sarıldı. "Çabucak kaynaştılar, aralarındaki ağaçlarla ellerinden geldiğince oynadılar. Çocuk, arkadaş dediği kurtları annesine anlatmaması gerektiğini biliyordu. Onun bunu onaylamayacağını biliyordu. Kendini onlara çok değer verirken buldu. Onlara dolaylı olarak güvenmeye başladı.

"Çocuk onlara adını verdi, yemeklerini yedi, umutlarını ve korkularını paylaştı. Çok geçmeden onu ağaçlarının güvenliğinden çıkmaya ikna ettiler, böylece o ve yavru gerçekten birlikte oynayabileceklerdi. Orman onun gitmesine izin vermek istemedi; dallar ve sarmaşıklar onu zapt etmek için ellerinden geleni yaptılar. Ama o kendini diğer tarafta bulana kadar zorladı."

"Zadriel," diye fısıldadı Mora, sesinde ağır bir keder vardı. Bir çocuğu manipüle etmişlerdi. Onu tuzaklarına düşmeye ikna etmişlerdi. Mora bir kez olsun ölüleri diriltebilmeyi diledi, böylece o adamı kendi elleriyle öldürebilecekti.

Zadriel zorlukla yutkundu. "Arcadia'nın korumasından uzaklaştığı anda kurt onu yakaladı ve eve sürükledi. Çocuk Arcadia'ya dönmek için yalvardı. Annesi için ağladı. Ama kurt buranın artık onun evi olduğu konusunda ısrar etti. O gece kurt çocuğun ve kendisinin kanını akıtmış, ikisini başka maddelerle birleştirerek korkunç bir içecek yapmış. Çocuğun öğürüp boğulmasını umursamadan zorla boğazından aşağı içirmiş. Bu karışım onun kaderini belirledi. Onu sonsuza kadar onların yaptı."

Zadriel'in eli onunkinde titrediğinde Mora'nın göğsü gerildi. Dothers'ın pençesindeki bir çocuğu hayal bile edemiyordu. Yaşamayı gereken dehşet

hayatta kaldı. Boştaki elini adamın ön kolunda gezdirdi ve kalın yara izlerini hissettiğinde gözlerini sıkıca kapattı.

Zadriel'in kalbi sırtına çarptı ve en kötüsüne hazırlanarak gerildi. "Kaybolduğunu fark ettiğinde annesinin çığlıklarını duydu. Günlerce onun adını haykırdı ve onu aramak için Arcadia'yı dolaştı. Ama kurtlar onu sakladılar.

"Yeminine bağlı olan annesi asla pes etmedi. Aylarca onun çağrısını duydu. Her geçen gün daha da çaresizleşti. Kurtlar ona geri dönemeyeceğinden emin oldular. Asla eve dönemeyeceğinden. Denedi, ancak ayrılmanın hiç hayal etmediği kadar acı çekmek anlamına geldiğini keşfetti. Sonunda annesi çaresiz kaldı ve yaklaşan herkese saldırdı. Ta ki kurtlar onu avlamak için bir araya gelene kadar."

Mora başını yukarı kaldırdı, yanağından tek bir damla yaş süzülürken gözleri Zadriel'inkilere kilitlendi. Uzanıp gözyaşını sildi, parmakları Zadriel'in yumuşak teninde nazikçe gezindi. Adam onun dokunuşuna doğru eğildi. "Sona erdiği gün kutlama yaptılar. Kurtlar bir ziyafet verdiler ve bir ateşin etrafında dans ettiler." Zadriel'in sesi kesildi. "Ama küçük çocuk karanlıkta oturup ağladı, yavru onun tek teselli kaynağıydı.

"Çocuk yavruyu sevmeye başladı. Sanki bir aileymişler gibi ona sarıldı. Ve birlikte büyüdüler, ta ki bir gün yavru kurt olana kadar. Artık yetişkin bir Fae olan çocuk, körlüğünde tüm kurtlardan korkmanın en iyisi olduğunu unutmuş. Arkadaşı onun kanını akıttığında, onu büyük ve korkunç avlara katılmaya zorladığında bile, onu aynı şekilde sevdi. Çünkü başka kimsesi yoktu ve bir canavarı sevmek yalnız olmaktan daha iyiydi."

Geniş bir açık alanda, yıkık dökük köye, kıyametlerine doğru yol alırken, sanki dünyadaki tek iki kişi onlarmış gibi hissediyorlardı. Etraflarındaki hava sessizleşti ve Mora'nın bakışları Zadriel'in ışıltılı, gece yarısı gözlerine kilitlendi, içlerinde saklı altın yıldız denizini araştırdı. "Ona ne oldu?" diye sordu Mora, Zadriel'in yanağını okşayarak.

"Yolunu kaybetti. Kırılmıştı. Orman onu çağırdı, sonsuz bir şarkı uzaktan çağırıyordu ama kurtlar gitmesine izin vermedikçe geri dönemezdi. Yavru kurt onu bir gün özgür bırakacağına söz verdi ama önce ölüm onu buldu. O ölümsüzdü, bu yüzden çocuk kendini yalnız ve sevilmemiş buldu, artık kendi başına bir canavardı." Zadriel'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, o inatçı bakışlarda bir meydan okuma pırıltısı parlıyordu. "Ama hikâye daha bitmedi.

-Henüz sonunu göremedim."

"Hayır, henüz sonunu görmedik Zadriel." Başparmağını onun yanağında gezdirdi, neredeyse kendini onun karanlık ve sonsuz bakışlarında kaybedecekti. "Bizi buradan çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ederim. Ve eğer ayrılırsak, yapabildiğim ilk anda sana geri dönmenin yolunu bulacağıma yemin ederim."

Omurgasında hoş, sıcak bir ürperti dolaşırken göğsünde bir şey titreşti. Neredeyse bir dilek gibi kemiklerinin etrafında kıvrıldı. Sadece bu doğru hissettiriyordu. İsteniyordu.

Zadriel dişlerinin arasından bir nefes çekerek onun elini daha sıkı kavradı. "Bunu yapmamalıydın."

Bakışlarını kaçırarak başını onun omzuna yasladı ve gözlerini kapatarak nane kokusunu içine çekti. "Sana yemin etmekten korkmuyorum Zadriel. Kurtlar beni de aldı. Babamı öldürdüler. Beni annemi ölümle tek başıma yüzleşmesi için terk etmeye zorladılar..." Zadriel eyerin üzerinde rahatsız bir şekilde kıpırdandığında Mora'nın sesi kesildi. Gözlerini açtığında, son ışığın da gökyüzünden süzülüşünü izledi. "Bunu birlikte atlatmanın bir yolunu bulacağız."

Zadriel bir süre sessiz kaldı, Lyriah'nın toynaklarının kuru yaz çimenlerinde çıkardığı çıtırtılar onlara eşlik eden tek sestti.

Sonunda derin sesi yumuşak bir kadife gibi Lyriah'nın etrafını sardı. "Birlikte," diye fısıldadı, "yemin ederim bu işin içinden birlikte çıkacağız."

BÖLÜM 30

Mora 300 yıl önce

"Neden bu kadar inatçı olmak zorundasın, Hazine? Beni seç ve seni özgür bırakayım." Dother'ın parmakları yavaşça terli teninin üzerinde gezinmeden önce kalçasında iz bıraktı. Tohumları kalçalarını kaplamıştı ve boynunda çok sert ısırıldığı yerde bir ağrı vardı. Ona durması için yalvarmasının bir önemi yoktu. Onu bir şey yaptığı andan itibaren... başka, ait olduğu bir şey. Yalnızca ona göre Dother, Mora'nın isteklerini umursamamıştı.

Her işkenceli nefes ciğerlerini turuncgillerle dolduruyordu; neredeyse boğuluyordu.

Bunu daha önce nasıl hoş bulmuştu?

Dother yer değiştirerek bacaklarını birbirine doladı ve nazik dokunuşu yavaşladı. "Sana bir soru sordum Hazine."

Mora'nın göğsü titredi ama tek kelime etmedi. Tüm enerjisini yanaklarından aşağı dökülmek üzere olan gözyaşlarını tutmaya harcadı.

Birdenbire kalçasını sıktı, öyle sert sıktı ki nefesi kesildi. "Beni seni seçmeye zorlamak bir seçim değildir, Dother," diye bağırdı.

Kavrayışı hafifledi ama alçak sesi şiddet vaat ediyordu. "Sana bana Cillian demeni söylemiştim."

Mora yumuşak, siyah çarşafı kavrıdı, altına girebilmeyi diledi. "Taç sende, bu yeterli değil mi?"

"Halkımız için taca ihtiyacım var. Seni kendim için istiyorum. Bunu birlikte yapmamız gerekiyor."

Safir ve elmaslarla kaplı gümüş bir taç, yatak odasının karşısındaki yazı masasının üzerinde duruyordu ve alçak şömine ışığında parlıyordu. Uçları keskin ve ölümcüldü. Ona bakmak rahatlatıcıydı; her geçen gün tacı onun boynuna saplamanın nasıl bir şey olacağını daha fazla hayal ediyordu. Tekrar tekrar. Yatağından çıkmasına hiç izin vermediğinden değil - ya hep oradaydı ya da matara.

"Karından ne haber?" Annesi. Mora neredeyse öğürüyordu. Ne yalanlar uydurmuştu - Aedlin kızının düğün gecesinden sonra kaçtığına mı inanıyordu?

Kendine sıkıca sarıldı, parmakları göğüs kafesine saplandı.

Ağlama, ağlama, ağlama.

Titreyen bir nefes ona ihanet etti ve hıçkırıklara boğuldu. Onu lanetlemesinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Onu her gün çağırıyor muydu? Sabah şişeye dönmesini sağladığında, bulanık bir pencereden garip bir rüyayı izler gibi farkındalığı bulanıklaştı. Sesler çarpıtılmış, görüşü bulanıklaşmış ve bedeni, ya da bedensizliği, zar zor tutunabildiği boş bir kabuğa dönüşmüştü.

Yatak kaydı ve Dother doğruldu. "Hazine," dedi, sesi aldatıcı derecede tatlıydı. Adam nasırlı başparmağıyla bir damla gözyaşını sildiğinde irkildi. "Bu şekilde olmaması gerekiyordu."

Adam onun bir şey söylemesini beklerken aralarında bir sessizlik oluştu. Ama kadın onun yüzüne bile bakmadı. Bunun yerine, gözleri matarasına gelene kadar bozulmamış, siyah karo zemin boyunca ilerledi. Altın papatyalar onun darmadağın kıyafetlerinin arasında yersiz duruyordu. Ona çıkarttığı kıyafetlerin arasında. Mora'nın dudakları bu anı karşısında kıvrıldı.

Dother bir dilek dilediğinde, Mora onu reddedemezdi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın. İçinde kıvranan ve serbest bırakılmayı talep eden büyüünün acısına ancak bu kadar dayanabilirdi. Parmakları kaburgalarına daha sıkı saplandı, kaburgalarının kırılma anısı kulaklarında çınlıyordu.

Dother, eskiden yaptığı gibi şakacı bir şekilde saçının bir telini çekti. "Nazik olmaya çalışıyorum, Mora."

"Sen buna güzel mi diyorsun," diye nefes aldı, sesi sessiz bir fısıltı gibiydi. Dother saçlarını avucunun içinde büktüğünde sözlerinden hemen pişman oldu ve

başını geri itti. Elleri kafa derisine gitti ve adamın pençelerini pençeledi. "Dother, dur, özür dilerim!"

"Adımı söyle."

"Dother, lütfen!"

Dother daha sert çekti, acı korkunç bir baş ağrısına dönüştü. Mora teslim olduğu için kendinden nefret ediyordu. "Cillian, lütfen."

Adamın tutuşu hafifledi ve elini Mora'nın yanağını kavrayana kadar yüzünden aşağı kaydırıldı. Mora sonunda onun bakışlarıyla karşılaştığında o kristal mavisi gözler yumuşadı. "Aferin kızıma."

Onu sırtüstü yatırarak üstüne çıktı, dudakları nazikçe boynunda gezindi. Açgözlü parmakları, meme ucunu çimdiklemeden önce karnını dolgun göğsünün kabarıklığına kadar izledi. Gözlerini sıkıca kapadı ve yumuşak yatağa daha da bastırdı, kalbi göğsünde delicesine çarpıyordu.

"O gece seni tavernaya götürecektim," diye mırıldandı kulağına. "Halkımız için daha iyi bir dünya karşılığında seni ailene fidye olarak verecektim. Sokakta elinde bıçakla bekleyen bir arkadaşım vardı. Eminim hatırlıyorsundur?"

Kız hiçbir şey söylemeyince, adam göğüs ucunu öyle sert bir şekilde bükte ki kız irkildi. Mora dişlerini sıktı ve başını salladı, adam kendini ona daha sıkı bastırırken kalçalarını birbirine bastırdı. Bir kez daha sert ve hazırıldı.

"Ama sen hayal ettiğimden daha fazlasıydın. Beni tuzağa düşürdün. Sevgimi talep ettin. Gücünü gördüğümde, Hazine, benim olman gerektiğini anladım." Dother'ın gülümsemesi onu titretti. "Ondan sonra kanını almak zor olmadı. Yine de onu kullanmam ve seni bu şekilde lanetlemem gerektiği için hayal kırıklığına uğradım." Dother onun göğsünü bıraktı ve elini boynuna doğru kaydırıldı. "Bana bak."

Derisi ürperdi ama Mora onu reddetmenin bir faydası olmayacağını biliyordu. Gözlerini açtığında, o parlak masmavi bakışların ağır ağır kapandığını ve arzuyla dolduğunu gördü. Şüpheyeye dair tek ipucu sıkılmış çenesi ve yanağındaki çukurdu.

"Sen benimsin Mora, beni seçsen de seçmesen de. Bu gece kraliyet varislerimizi yapmamızı tercih ederdim. İnatçılığın yüzünden, nefret ettiğin periler gibi bana bağılsın, durağan bir halde hapsolmuşsun. Ve ben de seninle paylaşmam gereken bir mirası yerine getirmek için Aedlin'le yatmak zorunda kalıyorum."

O anda içinde bir şeyler kırıldı. Gün geçtikçe daha fazla çatırdayan bir şey. Mümkün olduğunu hayal bile edemeyeceği bir öfke iliklerine kadar işledi ve bakışlarındaki hiddet adamın içine işledi

dikkatli gözlerle baktı. Sonuçlar ne olursa olsun, Mora tükürüğünü toplayıp adamın yüzüne tükürdü ve boğazından öfkeli bir çığlık patladı.

Dother bir eliyle Mora'nın ağzını kapattı, acı bir tokat odanın içinde yankılandı. Bakışları öldürücüydü. Ama kadın onun pençeleri arasında tekmeledi ve kıvrandı, boğuk çığlıkları avucunun altında sonsuz bir senfoniye dönüştü.

"Uslu duracaksın," diye bağırdı, her kelimesi kırılmıştı. "Kraliçem olmayı kabul etmezsen benim ve soyumun her arzusunu yerine getirmen için seni lanetlemiş olabilirim ama herkes seni üç dileği için kullanabilir. Seni sıradan bir fahişe gibi elden ele dolaştırmamı ister misin?"

Mora dondu kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. O yapmazdı...

Dother sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi başını salladı. "Bu bana acı verir, Hazine. Ama elimizdeki kıymetini bilmeyi öğretecekse, daha az ideal yöntemlere başvurabilirim."

Hayır. Aman Tanrım, hayır. Onun ellerinde zar zor hayatta kalabiliyordu. Bir başkasının arzularını yerine getirmeye zorlanmayı hayal bile edemiyordu. Oda daha küçük geliyordu, yumuşak çarşaf lar tenine çok sıcak geliyordu. Nefes alamıyordu. Adamın avuçlarının altında nefes nefese kaldı.

Bu yeterli değildi.

Dother eğildi ve alnına en yumuşak öpücüğü kondurdu. Bu onda tekrar çığlık atma isteği uyandırdı. Onu artık hissedemeyene kadar derisini pençelemek. Ama o her yerdeydi. Etrafını sarmıştı. Ciğerlerinde yaşıyordu.

Mora buna dayanamadı. Adam ağzını bıraktığında bile oda dönene kadar hırıldadı. Her yudum havayı kirletiyordu. Narenciye, kanına karışana kadar ciğerlerine doldu.

Sakalındaki tükürükleri sildikten sonra parmaklarını tekrar boğazına doladı ve istediği zaman havasını alabileceğini hatırlatacak kadar sert bir şekilde kavradı. Neredeyse bunu yapmasını dileyecekti.

"Bir gün bana evet diyeceksin, Treasure. Bir gün mutlu olacağız. Ve dünyayı birlikte değiştireceğiz."

Mora cevap vermeyince, başını salladı ve eğilip Mora'nın dudaklarının tadına baktı. Mora altında hareketsiz yatarken onu nasıl açlıkla öptüğünü anlatmanın daha iyi bir yolu yoktu. "Aç o güzel bacaklarını, seni hissetmem gerek."

Mora onu dinlemedi ama bunun pek de önemi yoktu. "Keşke..." dediği anda duman kollarından aşağı süzüldü ve bacaklarını araladı.

BÖLÜM 31

Mora

"Tekrar merhaba, Alina." Mora küçük Aegist'e mırıldandı, onu Andras'la birlikte küçük mutfağında bulduğuna şaşırmıştı. Zavallı kızın rengi solmuş, ela gözleri kocaman açılmıştı.

Onun arkasında Zadriel pelerinini silkti, uzun ve kaslı kollarında ter parlıyordu. Koyu renk giysisini kapının yanındaki kancalara astı. Siyah tuniğinin karnına yapışmasına hayran olmamak elde değildi. Mora altında ne sakladığını hatırladı. Suyun tüm o görkemli kasların arasında izlediği yolu. Tanrım, çok güzeldi. Yine de köye döndüklerinde bir şeyler değişmişti; Lyriah'ı ahıra getirdikleri anda Fae'ler sessizleşmişti. Berwick'i birlikte kat ettiği o düşünceli erkeğe geri dönmüştü.

"Teşekkür ederim Alina," dedi Andras ona gülümseyerek. Ama Mora onun gözlerindeki bakışı biliyordu. Yüzeyin altında gizlenen canavarı tanıyordu. "Neden eve gitmiyorsun? Kapımın önündeki yiyeceklerden biraz al." Daralan bakışları Mora'ya kaydı. "Ben her şeyle ilgileneceğim."

"Tamam," diye cevap verdi Alina, sesinde hafif bir titreme vardı. Tereddüt etti, gözleri Mora'dan kapıya gidip geliyordu. Mora kıpırdamadı, yüzünde soğuk bir eğlence dans ediyordu.

Zadriel gözlerini devirdi, Mora'nın *tuniğinin* -onun tuniğinin- eteğinden tuttu ve onu yolundan çekti.

"Hey," diye tükürdü. Ama Fae başını sallayarak onu tutmaya devam etti.

Alina kapıya doğru koşarken, Mora bir kalkan çağırmamış olmasına şaşırarak kıkırdadı. Bir sonraki hesaplaşmalarını dört gözle bekliyordu.

Kapı kapandığında Andras ona doğru yürüdü. "Aklından ne geçiyordu!" Sesi küçük odanın içinde gürledi.

Zadriel'in dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. Bir nefes içinde Mora'yı tuttuğu yerden bıraktı ve geri çekildi.

Mora çenesini kaldırdı. Andras'ın gözündeki kehribar rengi lekeye odaklandı. O *Dotheer değil*, diye hatırlattı kendine. Onunla başa çıkabilirdi. Umarım. Onun kendisi için ne planladığını hayal ederken kalbi göğsünde tekledi mi? Evet, evet. Ama bunun olacağını biliyordu. Hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu masumca.

"Benimle taşak geçme, Mora," diye hırladı Andras.

Mora hiç tereddüt etmedi. "Ne bekliyordun ki? Zadriel'in kanını akıttın. Zar zor yürüyebiliyordu. Kan kaybı ve enerji eksikliği gibi basit kavramları anlayacak kadar zeki olduğunu varsayıyorum. Doğaçlama yapmak zorunda kaldım."

"Seyisi tehdit ettin."

Mora omuz silkti, göğsündeki gerginliği görmezden geldi. "Bana başka seçenek bırakmadın."

"Atımı çaldın." Sessiz sesi şiddet vaat ediyordu.

Ellerini sıkıca yumruk yaptı ve Andras'a bir adım daha yaklaştı. Sakin kalmak için kendini zorladı. "Ve bunu yine yaparım."

O korkunç masmavi gözlerde öfke alevlendi. "Dışarıda bir sürü yiyecek var."

"Nerede istediğini söylemedin." "Belli ki orada değil."

"Belirgin olmaman benim suçum değil."

Andras kızın yüzünü incelerken o korkunç yüzüğü parmağında evirip çevirdi. İfadesinde bir şeyler kıpırdadı ve Zadriel'e, "Bana bir sandalye getir," diye bağırdı.

Fae tek kelime etmedi. Sadece bir kez başını salladı, ocağın yanındaki eski ahşap masaya doğru birkaç yavaş adım atarken omuzları gergindi. İçinde ateş çıtırıyor, alevler gerildikçe dans ediyordu. Andras onu yine yakacak mıydı? Kendini acıya hazırlarken vücudu gerildi. Şimdiden

dumanın tadını alabilirdi, yine de havayı doyuran mide bulandırıcı narenciyeden daha iyi olurdu.

Sandalyeyi geri çekerken Zadriel'in dudakları kıpırdadı, yakışıklı yüzünde bir kaş çatma gölgesi dans ediyordu. O kadar küçüktü ki, hayal edip etmediğini merak etti. Sandalyenin ayakları yıpranmış ahşap zeminde gıcırdadığında Mora irkildi. Andras sırttı, fazla parlak gözlerinde kendini beğenmiş bir memnuniyet parlıyordu.

Bu Dother değil.

Zadriel onun yanında durdu, sandalyesi elindeydi, Andras'ın bir sonraki emrini beklerken Mora'yı a bakmak istemiyordu.

Oda çok sıcaktı, ter şimdiden sırtını kaplamıştı. Temiz havanın tadını hatırlamaya çalışırken gözlerini pencereye dikti ve kararan akşam göğüne baktı.

"Mora," diye uyardı Andras, onun odaklanamamasından etkilenmemişti. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kirli beyaz tuniğinin altında kasları gerilmişti. "Halkımı tehdit edemezsin," dedi sakince, birden daha sakinleşmişti. Bir kaşını kaldırarak Mora'ya onu zorlamaya cesaret eden bir bakış attı.

"Bu bir dilek mi Bekçi?" diye sordu Mora, küçümsemesini gizleyemeyerek.

Andras başını salladı. "Bu bir emirdir." Andras aralarındaki mesafeyi kapatıp çenesini kavradığında Mora'nın nefesi hızlandı. Çok hızlı olmuştu ama bunu beklemeyecek kadar aptaldı. Arkasında Zadriel dişlerini gösterdi, o tehlikeli köpek dişlerini sergiledi. Ama hiçbir şey yapmadı. Bir nefes içinde ifadesini nötr bir hale getirdi.

Andras'ın parmakları yanaklarına gömüldü ve çenesine acıyla bastırdı. "Zadriel, sandalye."

Zadriel sandalyeyi sürükleyerek Mora'ya doğru yürürken gözüne bir şey takıldı. Andras'ın omzunun üzerinden, sol arka duvardaki kapı açık duruyordu ve büyük bir yatağın üzerindeki siyah ipek çarşaflar alçak şömine ışığında parlıyordu. Mora yutkundu. Bir dahaki sefere onu oraya götürmemesi için dua etti.

Yatağımızdan ayrılma, diye fısıldadı Dother zihninde.

Zadriel'i izlemedi, kendi kâbuslarına çok dalmıştı. Ama o yaklaştığında hissetti. Nane ve çam kokulu yaz yağmurunun sakinleştirici kokuları onu sarıp sarmaladı ve özgürlüğüne kavuşturdu.

Mora gözlerini kırpıştırarak Dother'e değil Andras'a baktı. Çok renkli gözlerine, burnunun eğimine, o geniş omuzlarına.

"Çek ellerini üzerimden Andras," diye homurdandı kadın, adamın pençesinde debelenirken. Dizinin arkası mutfak sandalyesine çarptı ama sarsılmadı, Zadriel ayağa kalktı.

arkasına geçip, sırtını sıkıca kavradı.

Andras boştaki eliyle tünüğini kavrayıp onu göğsüne doğru çekerek hareketsiz tuttuğunda Mora irkildi. "*Bu bir dilek,*" dedi Andras, Mora parmaklarını bileğine dolayıp tırnaklarını etine geçirdiğinde gözünü kırpmadan. "*Kendini Zadriel'in arkana yerleştirdiği sandalyeye zincirlemen diliyorum. Ben söyleyene kadar serbest kalmayacaksın. Ben izin verene kadar duman olup dağılmayacak ya da şişene geri dönmeyeceksin.*"

Andras onu ayaklarından kaldırıp sandalyeye bırakırken Mora'nın çenesi çatırdadı. Buzlu dallar omurgasından yukarı tırmanıp göğüs kafesine yayıldı, kemiğe saplandı ve acıyla tıslayarak öfkeli, parlayan gözlerle ona baktı. Ama karşı koymadı. Derisinin altında kıvranan ve serbest kalmayı talep eden büyüye karşı koymanın bir anlamı yoktu. Mora istese de istemese de bu gerçekleşecekti.

Elleri titrerken parmak uçlarından belli belirsiz altın parçacıklarıyla parıldayan oniks buğusu damlacıkları sızdı. Yavaşça vücudundan aşağı süzüldü. Ayak bileklerinin ve el bileklerinin etrafında dönerek onları sandalyeye doğru çekip tahtaya bağlarken tenini yumuşak bir şekilde okşadı. Onu hapsediyordu.

Ezici bir kavrayışın anısı boynuna dolandı.

Dother'ın boğazındaki tutuşu sıkılaştı. "Çok güzelsin," dedi kendisine ait olmayanı alırken. Diğer eli karnından aşağı kaydı, sonra daha da aşağı indi ve kadın dişlerini sıktı. Gözlerini sıkarak kapattı. Bunun bir an önce bitmesi için dua etti.

Oda dönüyordu. Mora'nın çenesi ağrıyordu. Nefes alış verişi sert ve kesik kesikti. Ruhani bağlarını çekiştirdi ama nazik tutuşlarına rağmen kıpırdamadılar.

"Şimdi ne olacak Andras?" diye sordu dişlerini sıkarak.

Onu görmezden gelen Andras elini Zadriel'e uzattı. "Hançeri bana ver."

Zadriel'in sandalyeyi sıkıca kavramasıyla sandalye gıcırdadı. Andras tezgâha doğru yürürken Mora nefes alış verişine odaklandı ve gözlerini yerdeki bir noktaya dikti.

Hançerle geri döndüğünde kabzasındaki altın papatyalar ateş ışığında parlıyordu.

Andras'ın eli bıçağın etrafına dolandığı anda bıçağı kınından çıkardı ve yaklaştı.

"Bir zamanlar bir köpeğim vardı," dedi, göz hizasına gelecek şekilde çömelerek. Bıçağın ucuyla tırnaklarını temizledi ama gözleri kızın yüzünden hiç ayrılmadı. "Aylarca yalvardıktan sonra babam Zadriel'e onu benim için aldırdı. Gri, tüylü bir itti ve ne zaman odaya girsem hırlıyor ve bana

üç kez kaçtı." Durakladı ve hançerin keskin ucuyla onu işaret etti. "Bana onu hatırlatıyorsun."

Kabaran öfke göğsünü tırmalayarak paniğini bastırdı ve kulaklarındaki gümbürtü daha da arttı. "Bana lanet olası bir köpek mi diyorsun?"

Andras'ın dikkati bileklerini bağlayan dumana kaydı. "Sen benim evcil hayvanım değil misin?"

"Siktir git," diye tısladı, bağlarına karşı sarsıldı. Kanında bir sıcaklık dalgası dolaştı.

"Ah, gördün mü, şimdi hırlıyor da olabilirsin." Adam bıçağın yassı kısmını elinin arkasına vururken soğuk metal kızın sıcak tenini soğuttu. "Köpeğime ne yaptığımı biliyor musun?"

Mora gözlerini Zadriel'e kilitledi. Tezgâha yaslanmak için uzaklaşmış, dirseklerini taş tepeye dayamıştı. Eğik tavan, çömelmiş olmasına rağmen başını sıyrıyordu; tam boyunda durması imkânsızdı. Adamın boğazının düğümlemesinden, alnının terle kaplanmasından nefret ediyordu.

Adamın derin, yatıştırıcı sesi zihninde yankılandı. *Bunu birlikte atlatacağımıza yemin ederim.* Mora bu sözlerle bir can simidi gibi sarıldı. Yeminlerini düşündüğünde yanaklarında taze, nane kokulu bir yaz esintisi hissediyordu.

Andras'a, "Onu çaldığın yere dönmesine izin verdiğinden şüpheliyim," dedi.

"Tabii ki *hayır*, *Hazine*. Tekrar tahmin etmek ister misin?" "Tanrıların lanetlediği noktaya gel."

Zadriel onun sözleri karşısında irkildi, oniks gözleri irileşti. Göğsündeki baskıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Başını sandalyede geriye yasladı ve nefes alış verişini yavaşlatmaya zorladı.

Andras çenesini kaldırarak, "Onu kırdım," dedi. "İşim bittiğinde benim iznim olmadan işeyemez hale gelmişti."

Andras bıçağı kadının elinden işaret parmağına doğru sürüklerken bıçağın keskin kenarı canını yaktı. Tırnakta durdu ve bıçağı tırnağa vurdu. Her vuruşta Mora'nın çenesi geriliyordu.

"Ne güzel parmaklar," diye mırıldandı sessizce, bıçağı yan çevirip tırnağın altına yerleştirirken.

Adam itmeye başladığında Mora inledi. Kendini geri çekilmekten alıkoyamadı. Andras boştaki eliyle onu kavradı, öyle sert sıkıyordu ki

Kemiklerinin kırılacağını düşündü. Sonra hançeri yeniden yerleştirdi ve itti.

Dünya bembeyaz oldu.

Mora çığlık attı.

O kadar yüksek bir çığlıktı ki duvarlardan
sekti. O kadar sertti ki sanki boğazını
yırtmış gibi hissetti.

Çektiği acının sesleri kulaklarında çınlıyordu ve tek bildiği korkunç, kör
edici bir acıydı. Parmağına ve eline yayıldı. Zihnini doldurdu. Gözyaşları
yüzünden aşağı aktı ve tekrar haykırdı.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

"Dur, *lütfe*," diye yalvardı, sesi çatlıyordu.

Andras onu dinlemedi.

Bileğinin bir hareketiyle bıçağı yukarı kaldırdı ve çiviye yatağından sıyırdı.
Mora keskin bir nefes çekti, midesi bulandı.

Kan parmağından aşağı kaydı ve tırnağı bir *tıkırtıyla* yere çarptı. Adam
çekildiğinde Mora sarktı, koyu renk bukleleri nemli alnına yapıştı. Onu ayakta
tutan tek şey buharlı bağlarıydı.

"Tırnağının sökülmesinin bu kadar acı verici olması şaşırtıcı, değil mi?"
Andras'ın sesi eğleniyor gibiydi.

Mora'nın cevap verecek hali yoktu. Aklına zekice bir söz ya da karşılık
gelmedi. Tek yapabildiği nefesini tutmaya çalışmak ve kucağına kusmamak
için dua etmekte.

Andras tekrar elini tuttuğunda öğürdü. *Eğer bir Tanrı
varsa, lütfe onu durdursun.* "Bu kadar yeter,
Andras."

Andras doğruldu, dikkati Zadriel'e yöneldi. "Yeterli mi?"

Boğazını temizleyen Zadriel, Andras'ın öfkeli bakışlarına karşılık vermedi.
"Demek istediğini anladım," dedi, derin sesinde hafif bir titreme vardı. Uzun
parmakları tezgâhın kenarını daha sıkı kavradı.

Andras ayağa kalktı ve dikkati Zadriel ile Mora arasında gidip gelirken
kaşlarını çatı. "İlginç," diye mırıldandı kendi kendine.

Bıçağı Mora'nın omzuna sildi, kanını Zadriel'in tünigine bulaştırdı ve sonra
kucağına attı. "Bunu benim için sakla, *Hazine*," diye alay ederek uzaklaştı.

Sandalyede arkasına yaslanan Mora'nın başı yana düştü ve kehribar rengi
bakışları Zadriel'in güzel, kara gözleriyle buluştu. Sessizce şu kelimeleri
mırıldandı

Teşekkür ederim. Adam da ona başını sallayarak karşılık verdi ve parmaklarını kolundaki yara izlerinin üzerinde gezdirdi.

Şıngırdayan şişelerin sesi odasından geldi ve bakiştılar. Zadriel titriyordu ve Mora biliyordu...

"Kaç," diye fısıldadı. "Bırak beni."

Zadriel soldu, "Yapamam." Tezgâhtan uzaklaşırken gözlerini odasından ayırmadı ve küçük mutfak masasına çarpana kadar geri geri gitti. "Lütfen hayır," diye mırıldandı hiç kimseye.

Mora sandalyesinde dönerek Andras'ın mutfığa geri dönüşünü izledi. Elinde Zadriel'in kanından küçük bir şişe tutuyordu, koyu renkli sıvı her telaşsız adımda bardağa sığıyordu. "Bana hiç hayır demedin, Zadriel. Olman gereken sadık evcil hayvandan başka bir şey olmadın-"

"Andras, lütfen..."

"Cillian da günlüğünde aynı şeyi ifade etmiş. Mükemmel bir köpek, her zaman söyleneni yapmaya hazır." Andras iç çekti. "Ama diz çökmeyi reddedersen ne yapacağına dair ayrıntılı bir açıklama bırakmış." Mora'ya döndü. "Bunu sana yapamamam çok yazık. Cillian senin... kişiliğini etkilemeyecek uzun süreli bir bağlama büyüsü istiyordu. Dileklerin seni kontrol etmenin daha iyi bir yolu olduğunu düşündü. Ve eğer kan kölelerini küçümsediği ifadesini doğru hatırlıyorsam, tepkisiz bir oyuncak bebeği becerme fikrinden hoşlanmamıştı."

"Tanrılar, sen ilahisin," diye inledi Dother, kalçasını kavradı ve onu yeniden konumlandırı, böylece...

Hayır!

"Sen ve tüm soyun bu dünya için bir lekesiniz," diye nefes aldı Mora. "Ve hatırlandığımızdan emin olacağım, Mora. Başarılı olacağım. Sen yanımdayken Dother başarısız oldu."

Bu kez Mora'nın çığlığı acıdan değildi. İçindeki canavar da ona katılmış, avazı çıktığı kadar bağııyordu, sesi sonsuz bir öfkenin sesiydi. Sandalyenin kollarını kavradı, parmakları kendi kanında kayıyor ve Andras'a öfkeleniyordu.

Andras kayıtsızdı. Mutfak sandalyesine bağlanmış canavarı umursamıyordu.

Andras camı yumruklarının arasında ezerken sıırttı ve Mora tekrar kükredi. Parmaklarındaki çatlakların arasından kan döküldüğünde çığlık attı. Sıkılı yumruğunun etrafında dönmeye başladığında uludu.

Andras daha sert sıktı, cam avucunu delip geçerken yüzünü buruşturdu. Daha fazla kan sızarak elinin etrafında kıvrıldı ve o da izledi. O artık

Artık Mora'nın ıgıllıklarının ya da arkasında sessizce yalvaran Zadriel'in farkında değildi. Bu iki ayrı kan akıntısı yumruğunun etrafında birbirini kovaladı, biri diğ erinin üzerine düş ene kadar daha hızlı ve daha hızlı.

Büyücünün sırrı, Hazine, diye fısıldadı kulağına Dother'in alaycı sesi.

Zadriel, kan esiri onu ele geçirdiğinde geri çekildi, bir sandalyeyi devirdi ve masayı geriye itti. Dudaklarından acı dolu bir inilti döküldü ve dizleri büküldü.

Diz kapakları gürültüyle parkeye çarparak yere dü ştüğünde, Mora'nın kendisinininkine benzetmekte zorlandığı hayvani bir hırıltı boğazından kaçtı. "Bırak onu, Andras!"

Andras Zadriel'in kanını kendi kanına bağlamaya odaklanmaya devam etti, yumruğunun etrafındaki akış daha hızlı dönüyordu. Yüzüğündeki mücevher de onu izliyor, kanlı selle birlikte dönüyordu.

Zadriel'in omurgası acı verici bir şekilde dikleşti ve acı içinde inleyerek dişlerini sıktı. Mora kendini olabildiğince koltuğunun kenarına itti, bağlarını çekiştirdi ama kımıldamadılar. Daha sert çektiğinde hançer yere çarptı. Ve bilekleri yandı.

"Mora, yapma," dedi Zadriel sessizce, sesi çaresiz bir yalvarış gibiydi. Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. Sonra öne doğru yığıldı, vücudu aniden kaskatı kesildi, elleri iki yanında amaçsızca sallanıyordu.

Kan Andras'ın bileğine doğru ilerledi, şimdi tek bir yapışkan akıntı, canlı bir bilezik gibi kıvranıyordu.

Andras avucunu açtı ve kanlı cam parçaları yere döküldü. Hasara bakarken yüzünü buruşturdu, özellikle uzun bir parçayı kopardı ve iç çekerek bir kenara fırlattı. "Gel, Zadriel." Fae ayağa kalktı ve Andras'ın bir parmak hareketiyle yaklaştı. Hareketleri her zamanki çevik yürüyüşünden çok farklı olarak sert ve beceriksizdi.

Andras elindeki cam parçalarını koparmaya devam ederken dilini şaklattı. "Bana ne yaptırdığına bak, Zadriel. Beni hayal kırıklığına uğrattın."

BÖLÜM 32

Mora

Mora'nın kalbi çılgınca çarpıyor, göğüs kafesine çarpıyordu. Neredeyse serbest kalıp kalmayacağını merak ediyordu. Organ da kendisi gibi inatçı olsaydı, sandalyesinde debelenip dursaydı, bileklerini çiğ çiğ yeseydi. Kollarının her sarsılışında tahta inliyordu.

Andras Zadriell'in çenesini kavradı, başını bir o yana bir bu yana eğdi. Fae hiç direnmeyip... bir oyuncak bebek gibi hareket edince gülümsedi.

"Çok daha iyi, sence de öyle değil mi?" diye sordu Mora'ya, Zadriell'in yanağını iki kez okşarken.

Küçümseyici pislik.

"Andras, tanrılara yemin ederim ki-"

"Ne yapacaksın?"

Göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi.

Andras sırttı. Zadriell'i serbest bıraktı -Fae hiç hareket etmedi, omurgası o kadar sertti ki Mora'nın kendi sırtı çılgınlık attı- ve ona doğru yürüdü. Mora o kör edici mavi gözler vücudunu tararken titrememeye çalıştı ve gıcırdayan sandalyeye küfrederek bağlarına karşı koymaya devam etti.

Ayağı hançere çarptığında onu almak için eğildi. Yıldızlı kabzayı süsleyen karmaşık sarmaşıklar ve papatyalar üzerinde bir parmağını gezdirerek sordu: "Neden

benimle savaşmaya devam mı ediyorsun?"

Kadın cevap vermeyince Andras yaklaştı. Bir kez daha göz göze gelebilmek için diz çöktü, hançeri kadının çenesinin altına soktu ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Yerini kabul edersen işler senin için çok daha kolay olur."

Mora sakinleşti. "Ona çok benziyorsun."

O aptal gözler parlıyordu. "Cillian'ı mı kastediyorsun?"

"Evet," dedi Mora dişlerini sıkarak ve parmaklarını sandalyenin kollarına doladı. "Sen de onun gibi beni hafife alacak kadar aptalsın."

Mora son bir sert darbe indirirken kükredi. Gürültülü bir çatırtıyı yoğun, yayılan bir acı izledi. Mora bunu görmezden geldi ve tahta serbest kaldığı anda kolunu olabildiğince sert bir şekilde savurarak Andras'ın kendini beğenmiş suratına çarptı ve onu yere serdi.

Gülmek istedi. Onunla hak ettiğİ şekilde alay edebilmeyi diledi. Ama tek yapabildiğİ soluk soluğā kalmaktı.

Bileğindeki zonklayıcı ağrı şiddetlendi, parmakları garip bir şekilde uyuştu. Obsidyen sisi hâlâ kırık mobilyaya yapışmış, Andras'ın istediğİ gibi onu yerine bağlamıştı ama ahşabın ağırlığı tıslamasına neden oldu. Kolunu nazikçe göğsüne doğru kaldırdı. Basıncın bir kısmını serbest bırakmaya çalıştı. Ama kolu kendi kalbi varmış gibi çarpıyor, her atışta yeni bir kıymık acısı dalgasıyla gümbürdüyordu.

Mora parmaklarını oynatmaya çalıştı ama bir bulantı dalgası onu yutunca öğürmeye başladı. Safra boğazını tırmalıyordu ve kötü olduğunu biliyordu. Bakmayı reddetti. Başını yana çevirerek mutfağın zeminine ekşi tükürük tükürdü, sonra da Andras'a dikkatle bakmaya başladı.

Umarım senin de canın yanıyordur, piç kurusu.

Adam donmuş, Zadriel'in ayaklarının dibinde bir yığın halinde yatıyordu. Yanağındaki derin yaradan sızan kan boynundan aşağı süzölüyor ve kirli beyaz tünüğünü lekeliyordu. İyi olmuş. Yara çoktan şişmiş, hassas etin etrafında kırmızı çiçekler açmıştı.

Andras'ın burun delikleri alevlendi. Yanağına dokundu, irkildi, sonra elini çekip kana baktı. Öfkeli bakışları onu tekrar bulduğunda, Mora Dother'dan başka bir şey görmedi. "Neden işleri zorlaştırmak zorundasın?" diye sordu, sesi kısıktı. Ölümcül.

Mora'nın dikkati kalçasındaki eskimiş dergiye kaydı, kırmızı derinin tertemiz olduğü zamanları hatırladı. Dother hangi dehşetleri paylaşmıştı?

İçeride mi? Bilmek istiyor muydu? Sert, tırtıklı bir nefes aldı. Karnının guruldamasını ve acının durmak bilmeyen vuruşlarını görmezden geldi.

"Bir dahaki sefere Dother'in karalamalarını okurken daha iyi bir iş çıkarmalısın," diye tükürdü. "Bunu senin için *asla* kolaylaştırmayacağım Andras. Beni kontrol edebilirsin, bana işkence edebilirsin, işine gelirse beni cehennemin dibine kadar sürükleyebilirsin. Ama bir an bile seni de kendimle birlikte aşağı çekmeyeceğimi düşünme. Dother'a fikrini sormanı tavsiye ederim ama seni temin ederim ki o *çoktan* öldü."

Andras'ın kör olan gözleri kaynamaya başladı. Ayağa kalkması için zarif bir yol yoktu ama yine de denedi, dizlerini itene kadar yan tarafına doğru yuvarlandı. Adam ayağa kalkarken ellerinin üzerinde durdu, kan damlaları yıpranmış ahşap zemine sıçradı.

Mora göz ucuyla Zadriel'i gördü, hâlâ kaskatı kesilmişti, gevşek elleri yanında sallanıyordu. Yıldız ışığının parıltılı havuzlarıyla o gece yarısı gözleri boştu. Neredeyse cansızdı.

Mora ürperdi, içinden soğuk bir korku geçti. Kendi zihnine hapsolmuş, izlemekten başka bir şey yapamayan adam ne hissediyor olmalıydı?

Andras hızla ona doğru yaklaştı, nasırlı avucunu boynuna doladı. Sıktıkça boğazını çiziyordu. Biraz daha sıkırsa solunum yolunu kesecekti. "Seni incitmekten zevk almıyorum Mora, ama taşkınlıkların bana başka seçenek bırakmıyor."

Adamın dikkati göğsüne yasladığı acı içindeki koluna kaydı. Boğazını serbest bıraktığında nefes borusuna hava doldu ama elini bileğine sarıp hasarı incelemek için yaklaştırdığında tek yapabildiği başını geriye atıp ulumak oldu.

Acı dalgaları Mora'nın bileğinden koluna doğru yayıldı. Derisine kanadı. Kendini damarlarına gömmüştü.

Andras elini tekrar göğsüne bıraktı ve başını salladı. "Umarım buna değmiştir."

Mora sıkılmış dişlerinin arasından nefes nefese kaldı. "Bir dahaki sefere gözlerine nişan alacağım." "Uslu durmayı öğreneceksin."

Mora'nın alnından aşağı ter damlıyor, yanaklarından süzülen gözyaşlarına katılıyordu. Cildi kaynıyordu, kulaklarındaki o durmak bilmeyen uğultu neredeyse çıldırtıcıydı. Ama ölümcül bir sakinlik çöktü üzerine. Güzel yüzü donuklaştı, kehribar rengi gözleri soğudu.

Ve onun tuniğine tükürdü.

Andras ağır bir iç çekişle ayağa kalktı, önünden aşağı damlayan tükürük topağına kaşlarını çatarak baktı. "Nasıl istersen öyle olsun, *Hazine*."

Mora birkaç yavaş, derin nefes aldı. Kendini bundan sonra olacıklara hazırlamaya çalıştı.

"Zadriel," diye bağırdı Andras, hançeri uzatarak. "İşini bitir. Sadece sol elinle."

Zadriel hemen döndü, her zamanki zarafetinden eser kalmamıştı.

İleri doğru ilk adımını attığında kadın irkildi ve tırnaklarını sandalyesinin kalan sert ahşap koluna geçirdi.

Adam bir sonraki adımı attığında dudaklarından bir inilti kaçtı.

İki uzun adım daha attı ve hançeri kavrayarak tam önünde durdu.

Adamın soğuk eli onunkini kavradığında gözlerini kapatan kadının alt dudağı titredi. Güven verici bir sıkma ya da başparmağının rahatlatıcı dokunuşları yoktu. Parmaklarına ulaşana kadar elini onunkinin üzerinde metodik bir şekilde gezdirdi. Onları mutfak sandalyesinin kolundan sıyrıp düz durmaya zorlarken tutuşu sertti.

"... Ben... üzgünüm..." Zadriel'in sessiz sesi acılıydı, bir şekilde kan esaretini aşarak kelimeleri yavaşça zorladı.

Mora'nın gözleri birden açıldı ve yüzünü aradı. Bıçağı sol serçe parmağının altına bastırırken bakışları eline kilitlendi. Orada hiçbir şey yoktu. Bakışlarını kaplayan hüznün ya da yolculukları sırasında tanıdığı küçümseme yoktu. Köye vardıklarından beri gördüğü nezaketten eser yoktu. Yüzü rahat ve nötrdü. Ama gözlerinden yaşlar döküldü ve kucağına damladı.

"Biliyorum," dedi usulca, bıçak tırnağının altına girdiğinde nefesini tutarak. Feryat etmemeye çalışırken titredi. "Sorun yok Zadriel," diye fısıldadı dişlerini sıkarak, çenesi baskı altında gıcırdıyordu. "Sorun yok. Seni affediyorum."

Mora'nın çığlık atmaya başlamadan önce söyleyebildiği son tutarlı sözler bunlardı.

BÖLÜM 33

Zadriel

Damarlarında ateş vardı. Kalbinin her sığ atışında kanını doyuran kaynar bir sıcaklık. Andras'ın etkisini içine iten kan esaretinin yakıcılığı. Her nefes sakindi. Sabitti. Zihnindeki paniğe hiç benzemiyordu.

Yapışkan kan Zadriel'in parmaklarını kapladı. *Onun* kanı. Mora'nın çılgınlıklarını, sesindeki ıstırabı ya da göğsündeki acının korkunç gümbürtüsünü asla unutamayacaktı. Bu, kollarındaki karmaşayla birlikte taşıyacağı bir başka yara iziydi.

Anne beni affet.

Andras onun içini görmüş müydü? Biliyor muydu? Zadriel bunca yıldır içinde tuttuğu acıdan daha fazlasına izin vermemeliydi. Ne düşünüyordu ki?

İşini bitirdikten sonra. Andras, Mora'ya eziyet etmek için onu kullanmayı bitirdikten sonra Zadriel'i kenara çekilmeye zorladı. Yapabildiği tek şey, rahat etmek için ocağın çok yakınına itilmiş mutfak masasına dümdüz bakmak ve burada yüzyıllar boyunca yaşadığı dehşeti hatırlamaktı.

"Eve gitmek istiyorum."

Brennan bir bıçağı Zadriel'in kolunda gezdirirken, "Evindesin," diye mırıldandı.

Yandı. Demir derisini yakmış, kenarlarından karartmıştı. Zadriel'i eve sürüklediğinden beri Brennan'ın ona açtığı yaralara bir yenisinin daha ekleneceğini biliyordu.

Annesini istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Ona sarılıp ağlayabilmeyi diledi. Onun rahatlatıcı sesini, evlerinin güvenliğini, o şarkı söylerken ve işini yaparken oynadığı yaldızlı papatya tarlasını hayal etti.

Deri yarılrken fokurdadı ve Zadriel inledi. Yanık etin hastalıklı tatlı kokusu havaya karıştığında kusmamaya çalıştı. Geçen sefer kustuğunda Brennan çok kızmıştı. Brennan'ın sinirlenmesi iyi bir şey değildi.

Yaradan fişkıran kan kolunun üzerinden akarak Cillian'ın tuttuğu yontulmuş seramik kâseye damladı. Zadriel'e bakan o parlak gözler gibi maviydi. İnsan çocuğun yanaklarında kızarıklık vardı ve dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı. Ama küçük çocuk hiçbir şey söylemedi. Babasına karşı hiç konuşmadı.

Brennan hançeri daha derine sokmadan önce sinirli bir iç çekişle, "Damarların bugün çok inatçı," dedi.

Zadriel çılgılık atmaktan kendini alamadı. Ağlamaktan. Annesi için yalvarıyordu. İrkildi ve kolunu çekti. Demir, etinde bir alev gibi parlıyor, kaslarına doğru kıvrılıyor ve kemiğine kadar cızırdıyordu. Ve yanık ten kokusu...

Kusarken titredi, kâsedan kaçmak için zamanında arkasını döndüğüne şükretti. Yerine yenisini koymak için daha fazla kanını akıtabilirlerdi.

Ağlarken burnundan ve dudaklarından sümük damlıyordu. Eve gitmek istiyordu. Annesini istiyordu. Gecenin içinde onu aradığını, umutsuzca aradığını duydu. Zadriel hıçkırırken titriyordu.

Brennan uzaklaştı, mavi gözleri sertleşmişti. "Eğer ağlayıp ortalığı dağıtmakta ısrar edersen, ne yapacağımı biliyorsun."

"Lütfen yapma," diye hıçkırdı Zadriel, "iyi olacağım."

Dudakları titriyordu, gözyaşları hâlâ yanaklarından aşağı süzülüyordu. Brennan daha fazla kan almak için kolunu sıkıştırdığında, ağlamasını bastırmaya çalıştı ama durduramadı.

Brennan bıçağı kendi avucunun üzerinde gezdirip eti kesmeden önce gözlerini devirdi. Adam irkilmedi.

Lütfen, hayır.

"İyi olacağım, Brennan. Yemin ederim. İyi olacağım," diye yalvardı Zadriel.

Demir hançer bir çatırtıyla masaya çarptı ve Brennan ayağa kalkıp inleyen Fae çocuğa bakarak başını sallarken sandalyesi tahtaya çarparak gıcırdadı. Zadriel kolunu kavradı, yanaktan tıslıyordu, parmakları çoktan kanla yapış yapış olmuştu.

Adam elini kâseye daldırarak yapışkan, kırmızı sıvıyı emdi. Tatmin olduğunda elini çekti ve gururla gülümseyerek oğluna baktı.

"İyi bir çocuk ol Cillian ve kâseyi biraz masanın üzerine koy."

Cillian kaseyi dikkatle kaldırdı ve yuvarlak, hafif ahşap masanın üzerine koydu. Dudaklarını mühürlemişti ama yanaklarının rengi soldu ve o parlak gözleri Zadriel'e kaydı. Sırada ne olduğunu ikisi de biliyordu.

Brennan odaklandı ve iki kan akıntısı yumruğunun üzerinde birbirini kovalamaya başladı. Sağ işaret parmağındaki korkunç yüzük de onunla birlikte izliyordu; içindeki ürkütücü mücevher, bir kan akımı diğerine dalana kadar dönüp duruyordu.

Zadriel'in kalbi göğsüne çarptı ve kaçmak için zayıf bir çabayla sırtını cılız sandalyeye dayadı. Görünmez dallar Zadriel'in damarlarında yanıyor, her hücrelerini delip geçiyor, küçük bedenini ele geçiriyordu. Ciğerlerini o kadar sıkıyordu ki nefes alamadığını hissediyordu. Sanki bir daha asla nefes alamayacakmış gibi.

"Hayır," diye inledi ciğerlerinden zorla hava çekilirken. Uzuvarları o kadar ağırlaştı ki onları kaldıramadı. Sandalyesine yığıldı. Artık sızlanmıyordu. Artık hareket etmiyordu. Artık hiçbir şey yoktu. Sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye devam etti.

"Çok daha iyi," dedi Brennan memnun bir sırıtışla, bileğini süsleyen parlayan kan bileziğine hayranlıkla bakarak. Zemin çizmesini umursamadan sandalyesinin yerini değıştirdi ve Fae çocuğun önünde oturduğu yere geri döndü. Elinin bir hareketiyle, "Kolunu uzat," dedi.

Zadriel'in kolu görünmez bir güç tarafından çekiliyor, dimdik, kıpırdamadan duruyordu. Zihnindeki paniğin ardı arkası kesilmiyordu, ama o aceleci

Düşünceler kalbinin düzenli atışını etkilememiştir.

Brennan bıçağı Zadriel'in derisine geri götürmeden önce, "Kaseyi buraya getir, Cillian," diye talimat verdi. Demirin keskin kenarına ilk dokunuşuyla birlikte Zadriel'in derisi kaydandı. Zonklayan acı çok fazlaydı.

Ama irkilmedi.

Ağlayamadı.

Annesi için yalvaramadı.

İzlemekten başka bir şey yapamadı.

Zadriel'in kemikleri, kan kölesinin üzerindeki etkisi azaldığında ve bacakları gevşediğinde çığlık attı. Dizleri bir kez daha gürültülü bir çatırtıyla yere çarparken yeni bir acı dalgası üzerine çöktü. Bir yığın halinde yere düştü ama soğuk tahta ısınan tenini yatıştırdı. Minnettar hissetmesi garip miydi? Yine de hareket edemiyordu. Kendisine ait olmayan bir bedende yaşıyordu.

Mora'yı ve o yorgun gözlerde hâlâ yanan ateşi mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Ham güçle parıldayan gözler. Onu çağıran gözler. Andras yaklaşırken herhangi bir çıkış yolu arayan gözler.

Ve Zadriel'in tek yapabildiği izlemektir.

BÖLÜM 34

Zadriel

Zadriel'in bacaklarından yukarı doğru karıncalanma hissi tırmandı, ilk başta şiddeti zayıftı. Karnına doğru yükseldiğinde, sanki binlerce küçük iğne etine batıyormuş gibi hissetti, onu tüketene kadar tekrar tekrar.

İnledi. Sesi duyunca irkildi. Yapabildiğini fark ettiğinde tekrar irkildi. Bu en azından iyiye işaretti.

Düştüğü pozisyon hiç de rahat değildi; parke zemin yan tarafına batıyor ve kemikleri hareket etmesi için bağıırıyordu. Sanki söz hakkı varmış gibi. Daha da kötüsü, saçları nemli alnına yapışmıştı ve keşke onları temizleyebilseydim diye düşündü. Kaşınıtı kazımak.

Kontrolünü test eden Zadriel parmaklarını esnetti ve bileğini döndürdü. Hareket ettiklerinde dudakları bir gülümsemenin gölgesine dönüştü. Ama kolunu kaldıramadı. Henüz kaldıramadı.

Kan büyüünün son kırıntıları da yavaş yavaş yok oluyordu. Andras'ın bileğinin etrafındaki kan artık yaptığı büyüye bağlı olmasa da -elinden aşağı süzülüyor ve sanki yeni bir yaradan damlıyormuş gibi yere damlıyordu-Zadriel'in kontrolü yeniden ele alması hâlâ zaman alıyordu. Yeniden uyanış her zaman yavaş olmuştu ama en azından ne bekleyeceğini biliyordu. Yine de bu ihlali bir daha asla yaşamamak için her şeyini verebilirdi.

"Dersini aldın mı, *Hazine*?" Andras Mora'ya gülümseyerek alay etti.

Küçük Cadı ona baktı, yorgunluk ve acı güzel yüzünü boyamıştı. Ama Zadriel'in hayran olduğu o vahşi parıltı, bal rengi kehribar gözlerinde hâlâ ıslıl ıslıl parlıyordu. Andras onu kırmamıştı. Bu noktada, Zadriel kırabileceğinden de emin değildi. Andras'ın çenesindeki gerginliğe ve hırpalanmış yüzünü boyayan kızarıklığa bakılırsa, o da merak etmeye başlamıştı.

Anne onu bağışlasın.

Zadriel haklı olması için dua etti. Mora'nın içinde ondan daha fazla mücadele gücü vardı. Andras, "Sana bir soru sordum," diye tısladı ve Mora bakışlarını perili bir ifadeyle k a ç ı r d ı . Andras hangi kâbusları çağırmıştı? Cillian ne yapmıştı...

Andras, Mora'ya nefes alacak alan bırakmadan onu takip etti. Bir amaca hizmet etmediği sürece nefret ettiğini iddia ettiği şiddet onu yatıştırmak için hiçbir şey yapmamıştı. Adam dişlerini gösterdi, çatık kaşları geniş ve öfkeli gözlerinin üzerinde duruyordu. Parmakları kendini sabitlemek için kadının bağlı koluna dolandı ama sandalyeyi geriye itti. Göğsünde tuttuğu yaralı kolunu itti.

Yüzünden daha fazla kan aktı ve Mora gözlerini sıkarak nefesini tuttu.

"Kendinden başka suçlayacağın kimse yok." Andras Mora'yla alay etti. Sandalyeyi daha sert itti.

Zadriel'in göğsünde bir hırıltı gümbürdedi, sesi zayıftı. Dişlerini gösterdi, hareketi başardığını fark edene kadar dudakları geriye doğru sıyrıldı.

Ama içgüdülerine karşı sertçe yutkundu ve ağzını kapattı.

Mora onu koruma çabasının bedelini çoktan ödemişti. İkisi de ödemişti. Kan sandalyesini boyamış, kıyafetlerine sinmiş ve ayaklarının dibinde birikmişti. Ve elleri... onları hareket ettirmeye çalıştıkça, kurumuş kanın çatladığını ve soyulduğunu hissediyordu.

Yapmak zorunda bırakıldığı şeyi hatırladıkça sırtında soğuk bir ter birikti. İşe yaramazın tekiydi... Çenesini kapalı tutmalıydı. Bir daha onun gözlerinin içine bakabilecek miydi?

Andras yavaşça başını salladı ve tuniğini çıkarmadan önce geri çekildi. Ön kısmı kanla kaplıydı, çoğunlukla kendi kanı. Kirli beyaz kumaş lekelenmiş ve tenine yapışmıştı, karın kaslarının arasındaki oluklar kırmızıya boyanmıştı. Giysiye baktı, dudakları yüzünü buruşturdu ve ardından onu ocağa fırlattı.

Alevler lekeli kumaşı hızla tüketirken duman ve külün hoş kokuları Zadriel'in burnunu gıdıkladı. Bu ona onu hatırlatıyordu. Çıtırdayan közleri, çiçekleri ve çamı. Ve tadını çıkarmaması gereken o yeni nane öpücüğünü.

Zadriel tekrar hareket edebildiği anda Andras ona yerleri temizletecek ve bezleri yaktıracaktı. Adamın paranoyak olduğu bir şey varsa o da kanının yanlış ellere bulaşmasıydı.

Andras yanağındaki yaraya dokundu. Parmakları yarılmış deride gezinirken yüzünü buruşturdu. Kanama durmuştu ama Mora kırık sandalye kolunun sivri kenarlarını yüzüne saplamayı başarmıştı. Yara derindi; korkunç bir şekilde acımış olmalıydı. Mora'nın onu yaralamak için ne kadar uğraştığını düşündükçe Zadriel'in göğsünde gurur çiçekleri açtı. Yine de ona baktığında, bu gece içinde çok az mücadele kaldığını görebiliyordu.

Andras elini yanına bıraktı ve Mora'ya döndü. "Tüm yaralarımı iyileştirmeni diliyorum. Acı olmayacak, yara izi kalmayacak, derimin zedelendiğine dair hiçbir işaret olmayacak."

Mora ona dik dik baktı, gözlerini kırpmadan parlayan gözleri yavaş ve acılı bir ölüm vaat ediyordu. İçinde bulunduğu durum düşünüldüğünde bu aptalcaydı. Yine de takdire şayandı. Parçalanmış parmaklarından koyu, ruhani bir sis sızdı ve yanağına ulaşana kadar onun etrafında kıvrıldı. Andras gözlerini kapatıp rahat bir nefes alırken, serin buğular acısını dindirip etini tekrar birbirine ördü.

İşi bittiğinde Mora başını sandalyenin arkasına yasladı. Gözlerinin altındaki deri koyu halkalarla kaplıydı ve alnından boncuk boncuk ter akıyordu. Yorgun düşmüştü. Yaptığı şeyden dolayı bitkin... Zadriel boğazındaki yanmaya karşı yutkundü. Temiz değildi. Tırnaklarını sıyırırken hançerin keskin kenarı etini kesti.

Kendini durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu... ama kızın şekilsiz bileğine baktığında midesi bulandı ve yanakları yandı. Mora'nın kolu şişmiş, çiğ, rengi solmuş ve doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü.

Çünkü savaşmıştı. Onun için savaşmıştı.

Göğsünde zonklayan acıyı görmezden gelen Zadriel sonunda kendini yerden kaldırdı, ayağa kalkıp tezgâha yaslanırken kasları çığlık atıyordu. Çaba sarf etti ama kolunu kaldırdı ve bu gecenin teninde bıraktığı lekeye baktı. Gitmesini istiyordu. Hemen şimdi. Kana bakarken ürperdi, kanın parmak eklemlerinin arasında nasıl biriktiğine ve avuç içlerinin kırıksıklıklarına nasıl yapıştığına.

Ön kapı çarparak açıldı ve büyük bir gürültüyle duvara çarptı. Zadriel bu sesle irkildi ve başı tezgâha çarptı. Tıslayarak elini yavaşça kaldırdı ve başının arkasındaki yumuşak yumruya dokundu; istediğinden çok daha uzun sürdü ama en azından sonunda rahatça hareket edebiliyordu. Alkol kokusu küçük odaya yayıldı ve Halvard kollarında iki kadınla tökezleyerek içeri girdi.

Zadriel onları hemen tanıdı. Chanelle ve Mia, köyde doğmuş iki genç kadındı, ikisi de bir damla güçle kutsanmamıştı. Bu hayattan sıkılmışlar ve Andras'a seyahatlerinde onları da yanında götürmesi için yalvarmışlardı. Ama adamın dadılık yapmaya hiç niyeti yoktu. Ne kadar acımasız olabileceğini bilmelerini de istemiyordu -Cennet'in çıkarlarını korumak için ne kadar ileri gidebileceği onunla Köy Konseyi arasındaydı.

Bu durum değişmek üzereydi.

"Mütevazı evime hoş geldiniz," diye mırıldandı Halvard. "Güneydeki şatoma hiç benzemiyor." Kıkırdayarak kolunu Chanelle'in omuzlarından çekti ve Mia'nın burnuna vurmak için uzun kahverengi saçlarını karıştırdı. "Sanırım seni de yanımda götüreceğim!"

"Peki ya ben, lordum?" Chanelle geniş, yalvaran gözlerini Halvard'a kaldırarak sordu.

Halvard yakasındaki broşu düzeltmeden önce hıçkırarak, "Belki," diye düşündü. Zadriel'in kanıyla boyanmış ve mavimsi yeşil bir değerli taşın üzerine yerleştirilmiş altın bir yaprak, küçük bir altın ovalin içine sıkıştırılmıştı. Zadriel kaşlarını çattı ve Andras'ın bu bibloya ne yazdığını merak etti. Baktıkça kollarındaki yeni yaralar kaşınıyordu.

Her ne ise, Halvard mutluydu. Konuklarına dönmeden önce şatafatlı parçaya bir an için fazla uzun süre gülümsedi. "Bakalım bu gece etkileyebilecek misiniz?"

"Eminim etkileyeceğiz," dedi Mia gülümseyerek ve kısa, siyah dalgalarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Halvard'ın kolundan tutup onu mutfağa çekti. Sadece çılgılık atmak için.

Yüksek elmacık kemiklerinde bir kızarıklık belirdi ve sepya kahverengi tenini kararttı. Chanelle onun yanında soluk soluğa kaldı, zaten solgun olan yüzünden kan çekiliyordu. Sallanmaya başladığında Zadriel onun bayılıp bayılmayacağını merak etti.

Halvard öne doğru bir adım attı ve odayı incelerken iki kadını iterek geçti. "Burada neyimiz varmış?"

Mora başını eğdi, karmakarışık bukleleri sandalyenin arkasına dökülüyordu. "Oh harika, buradasın," diye nefes aldı. Yine de gülümsedi

sağ yumruğunun etrafına sarılmış bandajlara bir an göz attı.

Halvard'ın yanakları daha da kızardı. Andras'a baktı. "Neden beni çağırmadın?"

"Çık dışarı," diye tısladı Andras.

"Çıkmak mı? Ama arkadaşlarımı getirdim ve paylaşmaya hazırım."

Andras yavaşça nefes aldı ve bir elini dağınık kahverengi saçlarında gezdirdi. Dehşete kapılmış iki kadına döndüğünde sesi daha yumuşaktı. "Chanelle, Mia, tanık olduklarımız için özür dilerim. Birazdan açıklayacağım. Lütfen, gidin."

Chanelle ve Mia oldukları yerde donup kaldılar, ağızları bir karış açıktı, uzuvları yeni doğmuş yavrular gibi titriyordu. İri gözleri yerde duran kırık tahta parçalarından, mutfak sandalyesinden geriye kalanlara bağlanmış kanlar içindeki kadına, dolapların yanına yığılmış Fae'lere ve üstsüz, kanlar içindeki Andras'a kadar odanın içinde dolaştı.

Halvard gözlerini devirdi. "Onu duydun. Gidin buradan."

Onlar hâlâ kıpırdamayınca lord homurdanarak kapıya doğru yürüdü. Kapı bir kez daha duvara çarparak kırıldı. Halvard, elbiselerinin arkasından tutup onları geri çekmeden önce, "Dışarı!" diye bağırdı. Kendisi de dışarı çıkmak istemeyen Halvard onları eşikten itti ve kapıyı çarparak kapattı. Boğuk bir gümbürtünün ardından biri ağlamaya başladı.

"Mutlu musun?" Halvard yaklaşırken kaşlarını çatarak sordu.

"Mutlu muyum?" Andras, Halvard'ın koyu yeşil yeleşini yakaladı ve onu öyle sert bir şekilde ileri doğru itti ki Halvard'ın ayakları yetişemedi. Tökezledi ve Andras'ın tutuşu olmasa düşecekti. "Sana yaptığım broşu halkım üzerinde mi kullandın?"

Halvard titreyen ellerini Andras'ın bileklerine doladı. "Ben... sen asla yapamayacağımı söylemedin. Önce onlar bana yaklaştı, bu sadece işlerin ilerlemesine yardımcı oldu."

"O biblo soylular arasında nüfuz kazanmak için Halvard, aynı anda iki kadını becermek için değil. Dayanma gücün olduğundan şüpheliyim."

Halvard'ın yanaklarındaki kızarıklık kulaklarına kadar yükseldi. "Hey-"

"Daha bitirmemiştin," diye homurdandı Andras. "Etrafına bir bak. O kadınlara ne gösterdiğine bir bak."

"Beni uyarmalıydın, onları buraya getirmemem gerektiğini bilirdim."

"Benim iznim olmadan kimseyi buraya getirmemen gerektiğini zaten biliyor olmalıydın."

Halvard başını salladı ve Andras'ın omzunun üzerinden baktı. "Beni eğlenmenin dışında bıraktığına inanamıyorum."

"Bu eğlenmekle ilgili değil." Andras Halvard'ı serbest bıraktı, adam neredeyse devrilecekken umursamadı ve öfkeyle başını salladı.

"Kendini şımarttığında gözlerindeki neşeyi gördüm. *gerekli şiddet*, Andras. En azından ben dürüstüm."

Andras'ın dudakları geriye kıvrıldı. "Mora, Zadriel, bizi yalnız bırakın."

Mora'nın sisi onu serbest bıraktığında tahta yere çarptı. Kolu kurtulduğu anda nefesi kesildi, yüzü acıyla buruştu. Dışlerinin arasından bir nefes çekerek, "İzninize ihtiyacım var-" derken sesi acı dolu bir fısıltı gibiydi.

"Git dedim!" diye bağırdı.

Halvard'ın rengi soldu, yanaklarındaki kızarıklık lekeye dönüştü ve bir adım geri çekildi.

Zadriel'in yumrukları sıkıldı. Ona dağılması ve iyileşmesi için izin veremez miydi? "Andras..."

"NE?!" Andras'ın sesi gürledi ve Zadriel'in kalbi göğsünde tekledi. Gözlerini kaçırdı, bunu yaptığı için kendinden nefret ediyordu.

Mora yavaşça ayağa kalktı, bileğini göğsüne bastırarak gitmeye çalıştı. Ama bacakları her adımda sallanıyordu.

Zadriel, bacaklarındaki derin ağrıya karşı tıslayarak, kaskatı uzuvlarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde ayağa kalktı. Olabildiğince hızlı hareket ederek yoluna devam etti. Mora ona ulaştığında sallanarak göğsüne düştü ve zamanında yetiştiği için Anne'ye şükretti. Onun daha fazla acı çekmesini izlemeye ya da onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratan kişi olmaya dayanamazdı.

Kollarını ona dolayan Zadriel, acısını daha da kötüleştirmemeye dikkat etti. Onu en iyi nasıl çıkarabileceğini düşündü. Ama Mora irkilerek uzaklaştı, parlayan kehribar gözleri genişledi.

"Hayır," diye fısıldadı, neredeyse kan içinde kayıyordu.

Zadriel'in göğsünde bir şeyler çatırdadı ama düşmesine izin vermeyerek onu tutmaya devam etti. "Benim, Mora. Sana zarar vermeyeceğim."

Gözleri onunkilerle buluştu ve odanın dehşeti kayboldu. Ondan ve onu Andras'tan olabildiğince uzağa götürme ihtiyacından başka hiçbir şey yoktu... sadece bu gece için bile olsa.

"Zadriel?" diye nefes aldı, onun dokunuşuna doğru eğildi.

"Buradayım," dedi Zadriel onu nazikçe kollarına alıp kapıya doğru ilerlerken. "Seni yakaladım, Küçük Cadı."

BÖLÜM 35

Mora 300 yıl önce

Mora sessizce uykunun onu alması için yalvardı. Onu kollarına çekmesi ve bir nebze huzur vermesi için. Bir anlığına da olsa. Dother onu lanetlediği için artık her neyse onunla ilgilenmeyerek reddetti.

Sessizdi. Çok sessizdi. Dother sırtında usulca horlarken gece sonsuzmuş gibi görünüyordu. Nefesi başının tepesini gıdıklıyordu. Onu sert göğsüne doğru çekti, çelik gibi kavrayışı boğucuydu. Mora nefes alamıyordu. Yatak odası çok büyüktü ama Dother'in vücudu Mora'ninkini hapsettiğinden, duvarlar tenine baskı yapıyormuş gibi hissediyordu. Sanki ölümün tatlı rahatlamaı olmadan tekrar tekrar boğulacakmış gibi. Dother'in laneti buna asla izin vermezdi.

Ter cildini kayganlaştırıyordu ve çarşaflar çok sıcaktı. Mora onları tekmeleme riskini göze alamazdı. Bu onu uyandırabilirdi. Bu da her şeyi yeniden başlatırdı. Koyu renkli, ipeksi çarşafları yumruklarıyla sıkı, tırnakları avucunun etine bastırdı. Acı düşünmesine yardımcı oldu. Dehşetten başka bir şey hissetmesine yardımcı oldu.

Nefes nefese kalmamak için çaba sarf ediyordu. Ama Dother'in birkaç saat daha uyuması anlamına gelecekse ciğerlerindeki acıya katlanabilirdi.

Matara yerde duruyordu, altın papatyalar karanlığa rağmen parlıyordu. Dother'ın giysilerinin üzerinde duruyordu, Dother onları çıkarttırdıktan sonra bıraktığı yerde buruşmuş ve atılmıştı. Onun içinde olmayı arzuluyordu. Uyanıklık ve uyku arasındaki o tuhaf boşlukta var olmayı. Dumandan, oniksten ve neredeyse hiçbir şey hissetmeyen ısıtılı altın parçalarından oluşan bir yaratık olmayı.

En azından fiziksel olarak.

Mora'nın zihni nadiren sessizleşirdi.

Kalbinin gümbürtüsü çılginca bir şarkı gibiydi, her gümbürtü kafatasında yankılanıyordu. Mora titreyen elini göğsüne bastırarak nabzının yavaşlaması için yalvardı. Nabzıyla birlikte başka bir şey daha atıyordu. Kalbinin her zorlu atışıyla birlikte merkezinde çırpanan soyut bir ip. Dother onu lanetlediğinde ve her dilek tuttuğunda ya da onu dağılmaya zorladığında çekiştiriyordu. Ama bunu kendi başına hiç fark etmemişti.

Kendisi çekebilir miydi?

Gecenin geri kalanında Mora denedi. Gözlerini kapatıp nefesini sakinleştirdiğinde neredeyse görebiliyordu. Göğsünün içinden geçen oniks telleri. Damarlarından akıyor, iç organlarının etrafında kıvrılıyor, kemiklerinin beyaz ışıltısına karşı keskin gölgeler oluşturuyorlardı. Merkezinde bir araya geldiler, birbirlerinin etrafında dönerek bir iplik oluşturdular. Neredeyse ulaşabileceği bir iplik...

Gece gökyüzü, peşinde güneşin turuncu parıltısıyla birlikte açgözlü bir laciverte dönüştüğünde, Mora onun verdiğini hissetti. Bir yaprağın yüzeyindeki çiy gibi gözeneklerinden süzülen duman damlalarını izledi.

Dother sırtında kıpırdandı ve Mora daha sert çekiştirdi, ruhani ellerin bükülmüş duman tellerini çektiğini hayal etti. Başparmağı karnına doğru seğirdiğinde, Mora neredeyse kükrüyordu. Şimdi ya da asla olduğunu biliyordu.

İplik serbest kaldığında, Mora gülümsedi. Sonra kendini dumana bıraktı.

Duman şiltenin üzerine sıçradı ve aşağıdaki zemine aktı. Mora şişesinin içine girip karnına kıvrıldı. Yıllar sonra ilk kez -tanrılar, ne kadar uzun zaman olduğunu bilmiyordu- Mora bir umut ışığı hissetti.

Ve sonraki birkaç saat boyunca zihni mutluluk verici bir sessizlik içindeydi.

BÖLÜM 36

Zadriel

"Neredeyse vardık, Mora. Seni yere yatırmam gerekecek. Elinden geldiğince kolunu destekle."

Mora başını Zadriel'in omzuna yasladı, göğsü her acılı nefeste yavaşça inip kalkıyordu. Zadriel kendini ona daha sıkı sarılırken buldu. Onu hareket ettirdiğinde yüzünde göreceği acıdan korkuyordu.

İstenmeyen dikkatlerden kaçınmak için bilerek Andras'ın evinin arka tarafına gizlenmiş olsa da gece sessizdi. Neyse ki onun türü doğası gereği sessizdi; gölgelerde saklanmak ve az ses çıkarmak hiç zor olmamıştı. Bu onu iyi bir casus yapmıştı. Cillian'ın yüzyıllar önce kullandığı bir şey.

Meşe ağacına ulaştığında kaslarının gevşediğini hissetti. Tanrı bilir ne kadar zamandır aldığı ilk derin nefesi aldı. Serin akşam havası ciğerlerini doldurdu ve çarpan kalbi yavaşladı. Hafifçe.

Zadriel ağacın etrafında dönerek meraklı gözlerden uzaklaştı. Arcadia uzakta belirdi, şarkısı esintide kıvrılıyor ve kalbini çekiştiriyordu. Sık sık yaptığı gibi kendini ona kapattı ve Mora'yı mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde yere bırakmaya odaklandı. Sarhoşken onu getirdiği ağacın aynısıydı. Uzun dalları olan büyük bir meşe

geniş, koruyucu bir gölgelik halinde uzanıyordu. Cennet'te ev gibi hissettiren tek yer.

Onu götürebileceği daha iyi bir yer düşünemiyordu.

Mora'yı gövdedeki bir oyuya yatırdığında kökler inledi. Mora'nın daha rahat dinlenebilmesi için -onun için değil ama onun için- gerildiler ve yollarından çekildiler. Zadriel'in gece yarısı bakışları kızın yüzüne döndü.

Bunu gördün mü, Küçük Cadı?

Ama Mora gözlerini açmamıştı.

Yavaş bir nefes aldı ve çenesini açtı. Ağacın tepkisi onu şaşırtmamalıydı ama göğsündeki eski bir sızıyı yeniden alevlendirdi... ve yüzyıllar boyunca ona karşı hissettiğine kendini inandırdığı nefreti hatırlattı.

Bu onun suçu değil. Bunu Cillian yaptı. Sana bunu yaptırdı.

Zadriel bu anıdan nefret ederek başını salladı. Tüm o kara dumanla birlikte havada uçuşan tatlı kokuyu hâlâ alabiliyordu. Dilindeki külün tadını alabiliyordu. Yavaşça bir nefes daha aldı, ürpermesinden nefret ediyordu.

Mora ağacın kucağına doğru eğildi, alnında boncuk boncuk ter vardı.

"Biraz su ister misin?" diye sordu.

"Lütfen."

Birkaç yaprağı uzaklaştırmak için eğildiğinde, daha fazla kök yardım etmek için kaydı. Orada sakladığı sıgır derisinden matarayı çıkarırken dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Zadriel tahta mantarı gevşetip yere attı ve önünde diz çöküp şişeyi dudaklarına götürdü.

"İç, Küçük Cadı," dedi nazıkçe. Mora başını salladı ve ona çok fazla vermemeye dikkat ederek kabı yavaşça eğdi.

Kız geri çekildiğinde Mora'nın ellerine ve parmaklarını boyayan kana baktı. Onları kucağına çekip canını yakmadan temizlemesinin imkânı yoktu. Eğer acısını hafifletmeye yardım etmezse bu gece çok uzun sürecekti.

Zadriel seçeneklerini tartarak dudağını ısırıldı.

"Daha iyi hissetmene yardımcı olabilirim ama... bunun bir bedeli olacak."

Mora bir an sessiz kaldı, sessizlik ağır ve rahatsız edici bir şeydi. Yüzünü nötr tutmaya çalıştı, midesindeki dalgalanmayı görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Ellerini büküğünde kanın -onun kanının- tenine yapıştığını hissetti. Gitmesi gerekiyordu.

"Benimle pazarlık yapmaya mı çalışıyorsun, Fae?" Mora sıkılmış dişlerinin arasından sordu. Kadının sesindeki acıyla kalbi sıkışmıştı.

Zadriel başını iki yana salladı ve ellerine su döktü, soğğun ısırcılığını takdir ediyordu. Cillian yüzyıllar önce onun için bu şişeyi efsunlamıştı; su sonsuzdu ve asla ısınmazdı. Mora'nın bunun kökenini bilmekten hoşlanacağından şüpheliydi ama Cillian'ın kesesi kalçasındaydı; belki de değeri, yaratıcısına duyduğu nefretten daha ağır basıyordu. Şu an bunu öğrenmek için pek de uygun bir zaman gibi görünmüyordu.

"Bu bir pazarlık değil," dedi usulca. Ellerini birbirine sürttü, kan derisinden kaybolup kirli su toprağa damlayınca neredeyse rahatlayarak sarkacaktı. Göğsünde hâlâ bir ağırlık vardı; kadının bükülmüş kolunu ya da sıcak, kahverengi yanaklarına yapışan solgunluğu görmeye dayanamıyordu. Ama bu gece ilk kez biraz daha rahat nefes alabildiğini hissetti. "Kanımı yuttuğun için pişman olacağını söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet." Zayıfça başını salladı, o güzel gözleri hâlâ kapalıydı. Bu hızla ne kadar daha bilincinin açık kalacağını merak ediyordu. "Pislik gibi davrandın. Daha sert ısırmalıydım."

"Bunu hak ettim, Küçük Cadı." Berbat biriydi. Onun küçümsemesinden başka bir şey hak etmemişti. Ama... "Bir dahaki sefere beni istediğin kadar sert ısırabilirsin."

Mora alay etti. Tek gözünü açarak ona kuşkulu bir bakış attı. "O zamandan beri benim hakkımda ne hissediyorsun?" diye sordu.

Mora homurdandı. "Bana karşı büyüdün."

"Ben de aynı şeyi söyleyebilirim." Zadriel matarasını ağaca dayadı ve doğru dalı bulmak için ayağa kalktı. "Yüzyıllar boyunca kendimi senden nefret ettiğime inandırdım. Böylesi daha iyiydi. Seni aramalarına yardımcı olacak biblolar yapmak için beni her kanadıklarında, Arcadia'ya her baktığımda ve onun çağrısını reddetmek zorunda kaldığımda, seni suçladım... Yine de seni ara sokakta bulduğum andan itibaren içimde hep bir çekim vardı. Sen de hissettin mi?"

Zadriel parmaklarını mükemmel dalın üzerinde gezdirirken elleri titredi. O da hissetmiş miydi? Yoksa bunu önerdiği için ona kızacak mıydı? Kaba kabuk sinirlerini yatıştırdı ve yapraklardaki altın parıltılarına baktı. Dal ona dokunduğunda yapraklar dalgalandı. Yapmak üzere olduğu şey için kendini daha kötü hissetmesine neden oldu.

Zadriel arkasına baktığında Mora'nın kendisine baktığını gördü. Ruhunun derinliklerine işleyen keskin, ırdeleyici bir bakıştı bu. Onu izlerken ve bir cevap beklerken kalbi çırpındı. Bir hata yapmamış olması için dua etti.

"I..." Mora yutkundu ve yanakları karararak başka tarafa baktı. "Kokunla sarhoş olabileceğimi düşündüğümü hatırlıyorum."

Bu sözler üzerine Zadriel'i bir heyecan kapladı ve gülümsedi, nadir görülen bir sırıtış tüm yüzünü aydınlattı. "Ve ben de seni." Dalı kopardı ve sessiz bir özür dileyerek bir parmağını kırığın üzerinde gezdirdi. "Aramızdaki çekim şimdi daha fazla gibi geliyor, değil mi?"

Mora'nın kaşları çatıldı. "Bunun bana yardım etmekle ne ilgisi var?" "Sana bir atel yapacağım. Acıtmayacağına söz veremem ama bir kez Bu iş bittikten sonra ağrının azalması gerekir." Zadriel dalı ikiye ayırıp parçalarını yere düşürmeden önce parmaklarını birbirine bağlayan dalları koparmakla meşguldü. Teklifine nasıl yaklaşacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Söyleyemeyeceği o kadar çok şey vardı ki. Henüz değil.

"Tamam..."

Zadriel tuniğine uzandı ve pelerinini içinde unuttuğunu fark etti. *Lanet olsun.* Andras çok kızacaktı. Kalbi hızlandı ve pelerini almak için kulübeye geri koşmayı düşündü.

Onu bırakamazsın... sana ihtiyacı var.

Yavaşça nefes aldı. Andras'ın öğrenmemesini umdu.

Eden'daki pek çok kişi Zadriel'in ne olduğunu biliyordu -yaşlanmayı durduran ve yüzyıllar boyunca ölmeyen ölümsüz bir varlığı gizli tutmak zordu- ama annesine olanlardan sonra Dothers evden çıkarken pelerin giymesini istemişti. Arcadia çok yakındı. Halkından biri onu görürse sorun çıkarabilirdi. Berwick'te seyahat ederken kimliğini Eden ve büyüsu kadar gizli tutması gerekiyordu.

Pelerin can sıkıcıydı, özellikle de güneşin özel bir öfkeyle üzerine çöktüğü bu korkunç mevsimde. Eğer bilmeseydi, Güneş Tanrısı'nın içinde bulunduğu durumla eğlendiğini ve bunu daha da kötüleştirmekten sapkın bir zevk aldığını düşünürdü. Ancak itaat etmemenin alternatif cezası daha az hoştu.

Mora kımıldadı ve gözleri onun acı dolu yüzünde gezindi. O kadar çok şeye katlanmıştı ki. Onun için aynısını yapabilirdi, Andras'la tekrar yüzleşmek anlamına gelse bile.

Gerçi zamanı geldiğinde farklı hissedebilirdi. Zadriel boğazını temizledi ve tuniğini çıkardı.

Mora'nın kehribar rengi bakışları çıplak göğsünde gezinip sert karın kaslarına yerleşti. "Bu gece bana bir gösteri sunulacağının farkında değildim."

"Kapa çeneni, Küçük Cadı." Zadriel derin sesini ciddi tutmak için elinden geleni yaptı ama gülümsemesi büyüdü.

Mora koluna baktı ve gördüğü manzara karşısında irkildi. "Aman Tanrım," diye mırıldandı gözlerini sıkarak. Sonra sessizce sordu: "Bir atelin senin kanınla ve benim senden nefret etmememle ne ilgisi var?"

Zadriel'in elleri bir kez daha titredi, bu yüzden tuniğini sıktı. Kalbinin yavaşlaması için yalvardı. "İstersen biraz içebilirsin."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kanını içmek mi?" Kelimeleri tükürürken dudakları kıvrıldı. Beklediği tepki bu değildi.

Bu neden bu kadar zor?

"Geçen sefer tadı güzel değil miydi?"

Mora dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi, kaşları çatıldı. "Öyleydi..."

Tuniğini tutuşu gevşedi ve yavaş bir nefes aldı. "Eğer içersen, sabaha kadar iyileşmiş olursun. Uyumana da yardımcı olur. Acını dindirir."

"Ama?"

"Ama..." Zadriel tereddüt etti, doğru kelimeleri arıyordu. "Aramızdaki bağı güçlendirecek."

"Ne demek istiyorsun?"

Bir dal omzuna değdi ve onu itti. Eğer bu kadar gergin olmasaydı gülebilirdi. Görünüşe göre meşe de bunu en az onun kadar istiyordu ve yanlış yaptığını düşünüyordu. Onun önünde otururken, yaldızlı bir papatya kolunu gıdıkladı; parmağını yaprakların üzerinde gezdirdi ve ne kadar çabuk büyüdüğüne hayret etti. Daha fazlası olacak mıydı? Yoksa Mora'nın kurumuş, seyreltilmiş kanı daha mı az etkiliydi?

Zadriel papatyayı koparıp Mora'nın buklelerinin arasına sıkıştırdı, gece yarısı bakışlarında sessiz bir özlem parlıyordu.

"Bu sana zaten hissetmediğin bir şey hissettirmeyecek. Biz birbirimize bağlıyız, Mora. Yeminler ettik. Sana kanımla güvenmeye hazırım ama bu bana karşı hissettiğin duyguları yüzeye çıkaracak."

Mora'nın bakışları tekrar onunkilere kaydı, ışıltılı gözlerinde bir ateş parlıyordu. "Bu bir numara mı?"

"Seni kandırmaya çalışmıyorum." "Kan büyüsü mü?"

Zadriel kaşlarını çatı. Onan kendisine güvenmesini istemeye hakkı yoktu. Ve... bunu bilmiyordu ama bu muazzam bir adımdı. Ona söylemediği için bir pislikti.

ama Şimdi ona daha fazla yük olmanın zamanı değildi. Eğer iyileşmesine yardım edebilecekse, her türlü bedeli derdi. Bedeli onun öfkesi olsa bile.

Zadriel elini onun dizine koydu ve başparmağını yatıştırıcı bir Şekilde aşağı yukarı kaydırđı. "Bu o tür bir kan büyüsü değil. Seni lanetlemeye ya da sana zarar vermeye alıŐmıyorum. Yardım etmek istiyorum. Fae'ler için bu Şekilde kan vermek nadirdir, bunu sadece... Çok güvendiğimiz insanlarla yaparız. Ve tahmin edebileceğiniz gibi, temkinli olmak için çoğundan daha fazla nedenim var."

Mora'nın yüzü yumuşadı. "Tamam. Sana güveniyorum. Ama eğer bu bir tür hileyse, bunu sana detene kadar rahat etmeyeceğimi bil."

Onun dizini sıktı, güveni için minnettardı. Yine de zor bir gece olacaktı ama daha az acı çekeceğini bilmek göğsündeki o batma hissini yatıştırdı. "Evet, Küçük Cadı. Çok korkutucusun, biliyorum."

"Ben çok korkutucuyum."

Zadriel sırtıttı. Onun vahŐı olabilmesi hoşuna gitmişti. Yine de bu süreçte kendini yok etmemesini tercih ederdi.

Onun yanına gitti ve bileğini dudaklarına götürdü ama ısıramadan Mora keskin bir nefes aldı.

"Bekle. Acıyacak mı? İz kalacak mı?"

Zadriel kaşlarını çatarak kollarını boyayan kalın yara izlerine baktı. Boğazındaki daralma hissine karşı yutkundu ve Mora'nın ona baktığında ne gördüğünü merak etti. Onu kırılmıŐ ve mahvolmuş olarak mı görüyordu? irkin mi? "Hayır. Bu iz bırakmayacak." Güven verici bir gülümsemeye zorladı. "Ve sadece bir saniyeliğine acıyacak."

"Tamam." Mora başını salladı ve başını ağacın devasa gövdesine yasladı.

Zadriel ısırđı, deriyi parçaladığında oluşan acıyı fark etmedi bile. Yaradan ılık kan damladı ve kolunu kızın dudaklarına götürdü. "İ, Küçük Cadı." Sol elini bileğine sararken o parçalanmış parmakları görmek kalbini parçaladı. Mora ona baktı, o parlak gözlerinde pek çok duygu parıldıyordu. Sesini yumuşak ve alçak tuttu. "Sorun yok. Bu iyileŐmene yardımcı olacak."

Mora dudaklarını Zadriel'in bileğinin üzerine mhrlediğinde Zadriel gerildi. Doğru hissettirdi. Mora da bunu açıkça hissetmiŐti. Zadriel'in kolunu daha sert sıktı -bunun neden olduğu acıya rağmen- ve gözlerini kapatıp tenine karşı mırıldanmadan önce gözleri büyüdü. Her yutkunuşta Zadriel'in göğsündeki sıcaklık yayılıyor, yatıştırıcı bir kucak gibi kemiklerini sarıyordu. DıŐleri

Tenini sıyrarak omurgasına ürperti gönderdi. Diğer kolunu kızın beline dolamamak ve onu kucağına çekmemek için tüm kontrolünü kaybetti.

Dünya sessizleşti, sanki uçsuz bucaksız bir yaz gökyüzünün altında sadece ikisi varmış gibi ve viridyen yapraklarında altın parıltılar saçan kadim bir meşenin dikkatli gözetimi altındaymış gibi. Zadriel gözlerini kapattı. Onun nefis çam ve köz kokusunu içine çekti. Andras'tan ya da yakalanmaları halinde başlarına gelebileceklerden korkmadan birbirlerinin içinde kaybolabilecekleri farklı bir dünya hayal etti. Lanetler ve ihanetlerle bağlı olmadıkları bir dünya. Sadece Zadriel ve Mora olabilecekleri bir yer.

Mora dilini adamın bileğinde gezdirdi ve adamın nefesi hızlandı. Yer değiştirdi. Onu daha sıkı tutmak istercesine sağ elini kaldırmaya çalıştı.

"Allah kahretsin," diye tısladı, kafası geriye savruldu ve ağaca çarptı. Adamın elini bıraktı ve bir an için unuttuğu yaralı bileğini kucakladı, alnında yeni ter boncukları yükseldi.

"Özür dilerim." Zadriel ona doğru uzandı ama ne yapacağını bilemeyerek donup kaldı.

Anne bana yardım et.

Bir dal kendini yere indirmeden önce yapraklar hışırdadı. Hazırladığı sopaları buldu ve ona doğru itti. "Atelini yapabilir miyim?"

Mora cevap vermeden önce dişlerinin arasından üç hızlı nefes aldı. "Lütfen."

Zadriel başını salladı ve midesinin nasıl düştüğünü görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Kolunu atelleyebilmesi için hareket ettirmesi gerekecekti. Daha fazla acıya ihtiyacı yoktu. Tuniğini dudaklarına götürdü ve koyu renkli kumaşı ısırarak keskin köpek dişleriyle deldi, sonra da şeritler halinde yırttı. "Korkarım bu acıtabilir," dedi sopaları alırken.

"Bitir şu işi," diye tükürdü gözlerini sıkarak.

Ter avuçlarına bulaştı ve ellerini sabit tutmakta zorlandı ama yine de işe koyuldu. Kanının acıyı dindirmeye yardımcı olduğunu umuyordu. Yeterince almış mıydı?

Mora'nın kolunu nazikçe hareket ettirdiğinde Mora haykırdı. "Özür dilerim," diye nefes aldı. Kumaşın en büyük parçasını Mora'nın koluna doladığında yeterince nazik olduğunu umdu. Kumaşın cildine yumuşak gelmesini ve sürekli zonklayan acıyı artırmamasını umdu.

"Acele et," diye tısladı Mora sıkılmış dişlerinin arasından.

"Üzgünüm, Küçük Cadı. Neredeyse bitti." Zadriel tünığının daha ince şeritlerini kullanarak dalları yaranın üstüne ve altına sabitledi, kırığa dokunmamaya dikkat etti. "İşte oldu. Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Harika," dedi Zadriel'in gülmeye çalıştığını varsaydığı bir sesle. Daha çok bir hırıltı gibi çıktı, hava buklelerini gözlerinden uzaklaştırdı. "Birkaç ay önce acıdan büyülenmişim, inanabiliyor musun?"

"Öyle mi?"

"Bir şey Dother'la ilgili bir anımı tetikledi ve panik içinde bir gül fidanını sıktım. Avucuma dikenler battı ama acı zihnimi sakinleştirmeye yardımcı oldu. Bir şey hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, ben..." Melankoli sesinin etrafına dolanırken sözlerini yarıda kesti.

Zadriel onun Lord Frederick'in bahçesindeki o günden mi bahsettiğini merak etmekten kendini alamadı. Onu bulduğu gün. Göl kenarındaki ağaçların arasında saklanırken, gözlerinde panikle bir gül çalısına sarılmıştı.

"Ne yaptın?" diye fısıldadı. Bakışlarında bir gölge gizleniyordu. Çok iyi anladığı acı dolu bir gölge.

"Neredeyse kendimi onu özlerken buluyorum." Ona bakmak için başını eğdi ve usulca gülümsedi.

Büyülenmiş bir halde birbirlerini izlerken aralarında bir sessizlik oluşmasına izin verdi. Ama kendini onun sesini duymak için yanıp tutuşurken buldu. Onun aklından geçenleri öğrenmek için. "Neyi özlüyorsun?"

"Hiçbir şey hissetmiyorum." Kaşlarını çattı ve gözlerini sımsıkı kapattı, yanaklarında bir sıcaklık belirdi. "O zaman hatırlıyorum."

"Neyi hatırlıyorsun, Küçük Cadı?"

"Korkunç derecede yalnızdım." Boştaki eliyle onunkini kavradı ve nazıkçe sıktı. "Uğruna acı çekebileceğim birinin olması çok güzel."

Zadriel'in gözleri hâlâ parmaklarını kaplayan kana kaydı. Ne yaptığını ve onu tekrar incitmek zorunda kalabileceğini bilmek onu huzursuz ediyordu. Ona yakın olmaya nasıl dayanabilirdi? Onu ilk gördüğü andan beri değersiz bir erkekti. Utanç o kadar yoğun bir şekilde üzerine çökmüştü ki zorlukla nefes alabiliyordu. "Senin fedakârlığını asla hak etmeyeceğim, Mora. Lütfen benim yüzümden kendine daha fazla acı çektirme."

Mora gözlerini kısmıştı. "Zadriel," dedi sesi keskin bir şekilde, "Yemin etmedik mi? Bu işte birlikteyiz, senin için savaşıcağım."

Zadriel başını salladı ve onaylamıyormuş gibi yaparak bir nefes çekti. Ama göğsünde bir şey kıpırdadı ve kendini ona dokunmak için can atarken buldu. Kollarını ona dolamak ve kokusuyla sarmalanmak için. Eğilerek

Aşağı inerek kızıń alına nazık bir öpücük kondurdu, gözlerini kapatıp kendine nadir bir huzur anı verirken dudakları öylece kaldı. Kızıń pcđne doğru eğildiğini ve nefesinin boynunu gıdıkladığını hissettiğinde içinden bir sevinç kıvılcımı yükseldi.

Alnını onunkine yaslayarak burnunu nazıkçe okşadı ve her ikisinin de duymaya ihtiyaç duyduğu sözleri söyledi: "Birlikte, Küçük Cadı."

37. BÖLÜM

Mora

Mora, parıldayan yaprakları bacaklarını gıdıklayan yaldızlı papatyalarla dolu bir tarlada dolaşıyordu. Attığı her adımda daha fazlası toprağın içinden fırlıyor ve ona doğru uzanıyordu. Elini uzattığında Mora'nın nefesi kesildi. Altın çizgiler, parmaklarından göğsüne kadar damarlarını izliyor ve kalbinin atışıyla birlikte nabız gibi atıyordu.

Daha iyi görebilmek umuduyla ellerini kaldırıp ay ışığında yıkadı. "Çok güzelsin."

Zadriel'in derin ve yatıştırıcı sesi Mora'nın üzerinde yankılanırken Mora ürperdi. Mora yüzünü ona döndüğünde Zadriel ona gülümsedi; ifadesini okşayan bir yumuşaklık ve gözlerinde tam olarak okuyamadığı başka bir şey vardı. Ama bu onun da gülümsemesine neden oldu.

Zadriel onun eline uzandı ve parmaklarını birbirine doladı. Kalbi çırpınırken, altın kızın teninden onunkine sızdı, damarlarında gezindi ve kollarına tırmandı. Nefesi boğazında düğümlendi ama Zadriel elini sıkınca bunun korkulacak bir şey olmadığını anladı.

Mora'nın beyaz elbisesi, taze kar kadar saf bir renkteydi ve göğüs kısmı boyunca altın pırıltılar vardı, tenine karşı yumuşaktı. Sade elbisenin ince askıları, derin bir yakası ve eteğinde kalçalarına kadar uzanan iki yüksek yırtmacı vardı.

Zadriel onun mükemmel bir muadiliydi; kolsuz, bembeyaz bir elbise giymiş, belinden altın yaldızlı bir kemerle bağlanmış ve omuzlarına altın tozu serpilmişti.

Karanlık bakışlarındaki altın benekleri ortaya çıkarıyordu - sanki cennete bakıyor gibiydi. Sanki Tanrıların kendileri sırlarını o sonsuz gözlerde saklıyordu.

Birlikte, yaldızlı yaprakları ve neredeyse yıldızlara ulaşan dalları olan devasa bir ağaca yaklaştılar.

Acı yoktu. Korku yoktu. Damarlarında dolaşan öfke yoktu.

Şimdiye kadar duyduğu en güzel şarkının fısıltıları rüzgârda dans ediyor ve daha önce hiç hissetmediği bir sakinlik onu sıcak kucağıyla sarıyordu.

*Mora bunu iliklerinde
hissetti. O artık
evindeydi.*

BÖLÜM 38

Mora

Kızılgerdanlar sabah güneşine övgüler düzüyor, sesleri Mora'yı rahatlatıcı bir uykunun sıcak kucağından nazıkçe çekip çıkarıyordu. Kuşlara lanet okuyarak gözlerini açtı ve meşe ağacının gölgeliklerinden süzülen güneş ışınlarına karşı gözlerini kırıştırdı. Uyanmak utanç vericiydi. Kendisini bekleyen cehennemle yüzleşmek için. Çok sıcaktı, Zadriel'in göğsüne yaslanmıştı, kolları karnına hafifçe sarılmıştı. Keşke böyle kalabilselerdi.

Hatırladığı son şey, gözleri ağırlaşana kadar Zadriel'in uzun parmaklarının teninde rahatlatıcı daireler çizdiğiydi. "İyi uykular, Küçük Cadı," demişti, başının üstünü usulca öpmeden ve onu kendine çekmeden önce.

Sonra rüyasında yaldızlı papatyalarla dolu bir tarla, devasa bir ağaç ve damarlarında dolaşan altının Zadriel'inkilere karıştığını gördü. Gerçek gibiydi. Çok gerçek.

Mora aşağı baktı. Cildini boyayan soluk altın parıltıları karşısında nefesi kesildi.

Bana neler oluyor?

"Zadriel," diye nefes aldı, onun pençesinde kıvranarak.

En sevdiği ağaç olduğunu öğrendiği ağaca yaslanıp hafifçe horlarken nefesi başının tepesini gıcıklıyordu. Kadın onu dürttüğünde

dirseği homurdandı, saçlarını okşayıp mutlu bir şekilde iç çekerken kavrayışı sıkılaştı.

"Zadriel, uyan!"

"Gerçekler de rüyalarım kadar tatlı olacak mı, Küçük Cadı?" diye sordu, orantısız sırtışında tek bir köpek dişini göstererek. Ve birden kendini o dişlerin teninde nasıl hissettireceğini merak ederken buldu, altında kıvranırken boynunun üzerinde nazikçe kayarken...

Şimdi zamanı değil, Mora.

"Ellerimde bir sorun var."

Zadriel dik oturdu, eliyle kızın dağınık buklelerini düzeltti. Siyah gözleri onu içine çekerken genişledi ve çenesinde bir kas seğirdi. "Neyin var? Acı mı çekiyorsun?" diye sordu, sesi bir şekilde yumuşak ve korku doluydu.

Mora tekrar baktığında hiçbir şey yoktu. "Ne oldu?" Zadriel'in eline uzandı, ateli yüzünden hareket etmekte zorlanıyordu ve parmaklarını damarları boyunca ve ön kolundaki kabarık yara izleri üzerinde gezdirerek altının ipuçlarını aradı. "Ben... Ben rüya görüyor olmalıyım."

Zadriel'in nefes alış verişini sakınleştirdi. "Tırnakların yeniden uzamış."

Mora gözlerini kırptırdı. Parmaklarını esnetti. Acı olmadığını fark etti. Elleri hâlâ kanlıydı ama her parmağında mükemmel bir tırnak vardı. "Uzadılar."

Zadriel kanı hakkında yalan söylememişti. Ona güvenmiş ve kendini savunmasız bırakmıştı, sırf Mora iyileşebilsin diye.

Mora yutkundu. Bir şekilde daha hafif hissetti.

Zadriel elini koluna koydu, dokunuşu çok dikkatli ve hafifti. "Atele ihtiyacın var mı?"

Bileğini oynattığında Mora hiçbir şey hissetmedi. "Sanırım yok."

Mora ateli bir arada tutan bağları çözmeye çalışmadan Zadriel bileğini nazikçe kavradı. "İzin ver." Kendi gömleğinden yaptığı kumaş şeritleri dikkatlice çözdü. "Acırsa bana haber ver."

Mora başını salladı, gözlerini onun yüzünden alamıyordu. Güçlü çenesinin kıvrımı, elmacık kemiklerinin kesimi, zarif kulaklarının uçları. Tanrım, adam çok güzeldi. Kendini ona o kadar kaptırmıştı ki, adamın matarasına uzandığını fark etmemişti. Soğuk su ellerini öptüğünde neredeyse sıçrayacaktı. Kanı temizlemek için tuniğinin bir parçasını kullandı, hareketleri eskisinden daha yavaş ve yumuşaktı.

"Görüyorum ki nazik olmayı öğreniyorsun," diye alay etti.

Zadriel kıkırdadı. "Ve görüyorum ki hiç görgü öğrenmemişsin." Tatmin olduğunda kızın elini kaldırdı ve dudaklarına götürdü. Parmaklarını teker teker öperken o karanlık gözler parlıyordu. Sebep olmak zorunda kaldığı acı için sessiz bir özürdü bu.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı.

"Ah, işte buradalar." Zadriel'in sırtışı hınzırcaydı ve Mora da kendini sırtırken buldu.

Bir süre sessizce oturup birbirlerini izlediler, yüzleri sadece birkaç santim aralıktaydı. Ve birden tek istediği bu mesafeyi ortadan kaldırmak oldu.

Aralarındaki mesafeyi kapatan Mora dudaklarını onunkilere bastırdı, öpücüğü yumuşak ve özlem doluydu. Ama Zadriel durdu, dudakları onunkilere değerken nefesi kesildi.

Onu yanlış mı tanımıştı?

Dün gece hissettiği acı anılarını mı çarpıtmıştı? Tanrım, ne yapmıştı?

Mora yanaklarının yanmasından nefret ederek geri çekildi. Kirpiklerinin arasından ona baktığında, onun da yanaklarında kırmızı bir kızarıklık belirdi. Mora geri çekilmeye çalıştı ama Zadriel'in tutuşu sıkılaştı.

Başını yana eğdi, hayvani bir hareketti bu. İlkel. Sonra eğildi ve onun kokusunu içine çekti. Yumuşak dudaklarını onunkilere değdirirken göğsünde neşeli bir uğultu yükseldi. İlk başta Zadriel'in öpücüğü nazik ve yavaştı, aralarında ne varsa tatlı bir keşif gibiydi. Kız onun ilgisine karşılık vermez homurdanarak onu kendine çekti, parmakları kolunda ilerleyerek ensesini kavrarken diğer eli de sırtının alt kısmına uzandı.

Zadriel'in öpücüğü onun lezzetli felaketi oldu. Onu yuttu, dudaklarının onunkilere baskısı bir iddia gibiydi. Alt dudağını yaladığında Mora titredi ve nefesi kesildi, dilleri buluştuğunda inledi.

Mora'nın ona dokunmaya ihtiyacı vardı. Onu kendine yaklaştırmak, içine çekmek ve onunla çevrenmek istiyordu. Elini onun yumuşak, siyah saçlarında gezdirerek öpüşmelerini derinleştirdi. Onun ağzını keşfederken, göğsüne tanıdık, sıcak bir his yayıldı. Bu... doğrudu. Ona *ihtiyacı vardı*. Onun dokunuşuna, sıcaklığına, şefkatine.

Zadriel'in keskin köpek dişleri dudağına değdiğinde omurgasında hoş bir ürperti oluştu. Hafifçe ısırды, ardından dilini küçük, lezzetli acının üzerinde yavaşça gezdirdi. Yumuşak parmakları boynunu çevreledi - boğazını kavradı, nazik, zarif bir baskıyla onu yerinde tuttu. Sonra

başını geriye itti, aç bakışları dudaklarından gözlerine ve geriye sıçradı.

"Ah, Küçük Cadı, her santimini keşfetmek için sabırsızlanıyorum." Karnında bir heyecan yuvarlandı, sonra çekirdeğine yerleşti. "Ya önce ben sana dokunmak istersem?"

Zadriel cevap vermeden önce Mora ellerini onun çıplak göğsünde ve karnında gezdirdi, kaslarının dokunuşuyla esnemesine bayıldı. Eğildi ve çenesi boyunca öptü. Pantolonunun bağcıklarıyla oynadı. Dudaklarını boynunun kenarından aşağıya indirdiğinde, onu ısırdı. Daha sert ısırarak için garip bir dürtü hissetti. Zadriel teslim olmuş gibi boynunu daha da eğdi, dudaklarında derin, tatmin edici bir iç çekiş vardı.

Bağcıkları çözüldüğünde Mora elini pantolonunun içine daldırdı ve parmaklarını Zadriel'in boyuna doladı. Ya da sarmaya çalıştı. Parmaklarını adamın etrafında zar zor dolaştırabilirdi. Tanrım, adam çok iriydi. Zadriel onu daha sıkı kavrarırken inledi ve elini şaftında aşağı yukarı kaydırıldı.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldıktan sonra kızın buklelerini yumruğuna doladı ve başını geriye çekti. Dudakları o kadar yakındı ki nefeslerini paylaşıyorlardı. Adam kıza doğru sallanırken birbirlerini izlediler, o karanlık bakışlar bir şekilde kızın içine bakıyordu. İçinde gizlenen canavara. Onun varlığının özüne. Her yara izine, her çürüğe, ruhundaki her lekeye. Gözünü kırpmadı. Başka tarafa bakmadı. Zadriel onu *gördü*. O gece yarısı gözlerindeki huşu ile.

Mora önce kırdı, onun dudaklarına daldı. Umutsuz öpüşmeleri dişlerin ve dillerin çarpışmasıydı ve bir şekilde kendini onun altında buldu, adamın bir eli başını tutarken diğeri kalçasını sıkıp beline doladı. Elini daha hızlı hareket ettirdi, adamın ona karşı nasıl kasıldığının tadını çıkardı.

Ve kendini güvende hissettiğini, hatta onun devasa bedeninin altında beşik gibi sallandığını fark etti. "Mora," diye inledi adam dudaklarına karşı, vücudu gerilmişti.

Mora onun alt dudağını emdi, daha da sertleştirdi ve her titrek nefesin tadını çıkardı. Açgözlü öpüşmelerinin arasında kendini inlerken buldu, bir sonraki adım için sabırsızlanıyordu.

Zadriel çözüldü. Vücudu sarsılırken başı omzuna düştü, dudaklarından çok lezzetli bir inilti çıktı. Mora'nın kalçasını daha sıkı sıkı, ona daha sert bastırdı ve boynunu morartacak kadar sert ısırdı, keskin dişleri neredeyse derisini deliyordu.

Mora daha önce hiç hissetmediği bir ihtiyaçla doluydu, kalbi neredeyse zonkluyordu. Sırtını dikleştirdi, göğüsleri daha fazla bastırıyordu.

sıkıca bir arada. Kalplerinin birlikte attığına yemin edebilirdi.

Zadriel'in ılık dili bıraktığı iz üzerinde gezinirken, nefesi yumuşak, tatmin olmuş pantolonlarla çıkıyordu. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," dedi tenine karşı. "Sana ne yapmak istediğim hakkında hiçbir fikrin yok."

"O zaman yap," diye nefes aldı elini serbest bırakırken. Adamın gözlerinde yaramazlık dans ediyordu ve yüzüne bakmak için başını kaldırdı. Kadın o vahşi bakışa karşılık verdi, elini dudaklarına götürdü ve adamın tohumunu parmaklarından emdi.

Zadriel'in burun delikleri alevlendi, o karanlık gözler ihtiyaçla doldu.

Elini tozluğunun üstünden geçirirken, göğsünün ortasında bir çekilme hissetti ve zihninde Andras'ın onu çağıran sesini duydu.

Tanrılar benden nefret ediyor, diye düşündü hırıltıyla.

Mora bir öpücük daha kondurmak için eğildi, sonra alnını Andras'inkine dayadı, gözlerini kapadı ve Andras'ın ferahlatıcı kokusunu bir kez daha içine çekti. "Şişeye çağırılıyorum, aşkım."

Zadriel gerildi. "Güvende ol, Küçük Cadı," diye yalvardı, derin, gürleyen sesi endişeyle doluydu. "Geri döneceğim. Onunla uzun süre yalnız kalmayacaksın."

"Teşekkür ederim." Lanet Andras'ın çağrısına cevap vermesini gerektirirken göğsünde huzursuz bir his vardı. Kemiklerini çekiştiriyordu. Derisinin altında yazıyordu. Gözeneklerinden sızana kadar onu zorladı.

Mora Zadriel'in burnunu okşadı, sonra da teslim oldu. Duman gözeneklerinden sızarak onu obsidyen kucağıyla sardı ve Zadriel'in parmaklarının arasından kayıp gitti. Zadriel oturduğu yerden kalktı ve Mora'nın onu sarmaladığı ışıltılı gece denizine baktı.

Mora onun etrafında döndü ve saçlarını karıştırdı. Geri çekilmek zordu. Kendileri için oydukları cennet anını terk etmek, bir daha ne zaman sahip olacaklarından emin olamamak. Kulübeye doğru ilerlerken Mora, Andras'ın onlar için hazırladığı cehennemi atlatabilmeleri için dua etti. Birlikte.

BÖLÜM 39

Mora

Duman sarmalları kapının altından kulübenin içine doğru süzüldü ve minyatür bir kasırga şeklinde kıvrılmadan önce girişe doldu. Dumanlar dağılırken Mora ortaya çıktı; uzun, koyu kahverengi bukleleri beline doğru sallanıyordu. Zadriel'in tuniği vücudundan sarkıyordu, koyu renkli kumaş kanla lekelenmişti.

Boynundaki rahatlatıcı bir zonklama onu şaşırttı. Mora parmaklarını boynunda gezdirdi, dokunuşuyla hoş bir şekilde titreyince şaşırdı. Zadriel'in çürüğü hâlâ duruyor muydu?

İmkânsızdı.

Andras boğazını temizledi ve Mora'nın eli düştü. Eğer iz hâlâ oradaysa, saçlarının onu gizlemesini umuyordu. Zadriel'le arasında her ne varsa Andras'ın bilmesini istemiyordu. Öğrenirse ne yapabileceğinden korkuyordu.

"Aradın mı?" diye sordu alaycı bir tavırla, sonunda odaya göz gezdirdi.

Mutfağın ortasında Andras'ı buldu, matarasını öyle sıkı tutuyordu ki camın kırılıp kırılmayacağını ve kırılırsa ona ne olacağını merak ediyordu. Halvard yerden başını kaldırıp Andras'a baktı, uzun kumral saçları dağınık bir şekilde yüzüne dökülmüştü. Boynunun etrafında koyu kırmızı bir çürük oluşmuştu. Ve lord o geceden beri hiç değişmemişti.

önce. Andras neyse ki yeni bir tunik giymişti; rengi parlak kraliyet mavisiydi ve omuzlarında gümüş telkari vardı.

Mora'ya, "Yasak Orman'a gitmeni istiyorum," derken gözlerini Halvard'dan ayırmadı. Şimdi. *Lord* Halvard da sana katılacak. Değil mi Halvard?"

Halvard'ın kırpışmayan gözleri Andras'a baktı, geniş ve kan çanağı gibiydi. Ama hızla başını salladı.

Her nasılsa oda Mora ve Zadriel'in bıraktığı halinden daha kötüydü. Kırık sandalyesinden geriye kıymıklardan oluşan bir karmaşa kalmıştı, parçalanmış seramik kâseler yere saçılmıştı ve kan ve tırnak birikintisi -bir ürpertiyle hatırladığı tırnakları- bozulmuştu. Odanın etrafında tek tük kırmızı ayak izleri dolaşıyordu, anlaşmazlıklarının kanlı bir resmiydi bu. Andras'ın Halvard'ı gönderme kararına yol açan her neyse, bu barışçıl olmamıştı.

Andras neden Halvard'ı Arcadia'ya göndermişti ki? İsteddiği her şey Mora'nın Yasak Orman'ın Ruhunu bulmasına bağlıydı ve anladığı kadarıyla Halvard, Andras'ın statü ve güç kazanmasına yardımcı olduğu için buradaydı. *Ve ben*, diye düşündü alaycı bir ifadeyle. Ama aralarında hiç güven yoktu.

Mora anlamıyordu. Yine de kendini riske atıp sormayacaktı. Andras boştaki eliyle Mora'yı işaret etti. "Toplan. Şimdi."

Elinde bir şey sallanıyordu. Bir kolye olabilir mi? Mutfak penceresinden içeri süzülen güneş ışığı, örgülü bir kenevir ipine asılı cam şişeyi parlatarak içinde neyin hareket ettiğini ortaya çıkardı. İki sanguineous girdap sonsuz bir dansla birbirinin etrafında dönüyordu. Bu kan mıydı?

Zadriel'in kanı olabilir miydi?

Büyü Mora'nın derisinin altında gürlledi, baskı neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Bir gün Andras'ın derisini canlı canlı yüzecek ve sevgisinin bir sembolü olarak etini Zadriel'e hediye edecekti.

O kolye her neyse önemliydi. Muhtemelen büyülüydü. Ama tam olarak ne yapmak için?

Dikkatini başka yöne çekmek için epey çaba sarf etmesi gerekti ama Mora Andras'ın ilgisini fark etmesini istemiyordu. Kendini ona, iğrendiği yüze odaklanmaya zorladığında, çikolata kahvesi saçlarının dağınık olduğunu fark etti. Ve gözlerinin altındaki deride koyu halkalar vardı. Dudakları kıpırdadı ama Mora gülümsemesini engelledi. Andras kontrolden hoşlanan bir adamdı ve Mora'nın onun huzurunu bozması için Cennet'te sadece iki hafta geçmesi gerekmişti.

Dother'in günlüğü buraya kadarmış.

"Ne getirmem gerekiyor?" Can sıkıntısı taklidi yaparak adamın cevabını beklerken tırnaklarını karıştırdı.

Andras Mora'ya bıkkın bir bakış attı. Saçındaki altın çiçeği fark ettiğinde, yüz hatlarını düzeltmeden önce gözleri bir an için büyüdü. "En az iki hafta yetecek kadar giyecek, yiyecek. Zadriel bu süre boyunca seninle olacak," dedi ve tılsımı havaya kaldırdı.

Andras'ı acı çekmeden terk etmesini sağlıyordu. En azından ondan uzakta zaman geçireceklerdi. Mora, Halvard'la birlikte sıkışıp kalacaklarını hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Arcadia'da. İki hafta bitmek bilmeyen sızlanmalarla geçecekti ve şimdiden bitkin düşmüştü.

"Zadriel gittiğinde Ruh'u bulamadıysan, geride kalacaksın. Beni hayal kırıklığına uğratma, Mora. Bekliyorum-" Andras'ın sesi acı dolu bir homurtuyla kesildi, Halvard şaha kalktı ve toplayabildiği tüm gücüyle kasıklarına yumruk attı. Andras öne doğru katlandı, kolyeyi ve Mora'nın matarasını bir takırtıyla yere düşürdü. Yanaklarında kızarıklık belirdi ve gözlerini kapatıp erkekliğini avuçlayarak inledi.

Halvard şişenin üzerine atladığı anda, omurgasını tanıdık bir soğuk ısırtığı sardı. Halvard'ın duymak istediği sözleri söylemeden önce Mora kolyeyi yerden kaptı ve kesesine soktu.

"Şişenin koruyucusu," dedi aceleyle, kesesinin tokasını bağlarken, "gücüm senin emrindedir."

"Formaliteleri bırak ve beni ondan uzaklaştır," diye tısladı Halvard, kendini düzeltmeye başlamış olan Andras'tan uzaklaşarak.

Mora başını yana eğdi, kehribar rengi bakışlarında karanlık bir vaat parlıyordu. "Eğer dileğin buysa Halvard, sihirli kelimeyi söylemen gerekecek."

Halvard'ın gri gözleri büyüdü. Gözleri broşundan Mora'nın gözlerine kaydı ve şişeyi daha sert bir şekilde sıkıp Mora'nın yüzüne doğru salladı. "Evet, seni fahişe. Beni bu köyden çok uzaklara götürmeni istiyorum, şimdi."

Andras hızla ayağa kalktı, ileriye doğru dengesiz bir adım atarken yürüyüşü garipti. Ama dilek, Mora'nın kemiklerini bir mengene gibi sararak onu ele geçirdi. Mora patladı, oniks buğusundan oluşan bir sel Andras'a öyle güçlü bir şekilde çarptı ki Andras havaya kalktı ve büyük bir gürültüyle duvara savruldu. Eğer dileği izin verseydi, Mora onu parçalara ayırabilirdi. Ne yazık ki Halvard sadece gitmek istiyordu. Sıkıcı bir istek.

Yine de Andras'la geçirdiği zamandan hiçbir şey öğrenmemiş bir aptaldı. Böyle bir dilekle onu *her yere* götürebilirdi. Dünyanın ortasına.

Okyanus. Ya da ayılarla dolu bir mağara. Bu köyün dışında olduğu sürece sonsuz olasılık vardı. Mora'nın Zadriel'den fazla uzaklaşmaya niyeti olmadığı için şanslıydı.

Buz gibi dumanı baş döndürücü bir dalgayla onu sararken Halvard irkildi. Şişesini tutan nemli ellerinden nefret ediyordu. Bedenini ruhani kavrayışıyla hissetmekten. Ve en çok da, kalmaya zorlanırsa Andras'ın ortaya çıkaracağı dehşetten onu kurtarmaktan.

Ama seçme lüksü yoktu. Ve herhangi bir Gardiyan, bir Dother'dan daha iyiydi. Bu yüzden Mora, Halvard'ın etrafında dönerek ahırları hayal etti; Zadriel'i bulmak için ona zaman kazandıracağını umduğu makul bir kaçış yolu.

Halvard'ın ayaklarının altındaki çakıllar çatırdadı ve nefesi kesildi. Yeni doğmuş bir tay gibi tökezledi, ağzı bir karış açıldı ve duman çılgınca yanı başında dönüyordu. Mora'nın dikkatli olmak gibi bir derdi yoktu; havaya savurduğu taşların Halvard'ın yüzüne çarpmasını umuyordu. Dumanı, gölgelerden yapılmış bir kadına benzeyene kadar yavaşça geri çekildi. Kendini toparladığında ahırın girişine doğru yöneldi ama Halvard onu omzundan alkışladı.

Kadının vücudunun nasıl gerildiğini fark etmemesi aptallıktı. Ya da parlayan gözlerindeki korku ve öfke parıltısını.

"Ahırlar mı? Sen *buna* kaçış mı diyorsun? Andras birazdan burada olabilir. Ne tür bir dilek tutucusun sen?"

"İsteksiz biriyim," diye tükürdü ve adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

Bir gıcırtı dikkatini çekti ve Mora sırttı. "Alina. Seni tekrar görmek ne güzel."

Alina'nın taşıdığı saman balyası yere düşerken parçalandı. Kollarını kaldırdı, elleri Mora'nın sırtışını hınzırlatacak şekilde titriyordu ve parlayan mavi bir kalkan yaptı. Mora sinsice ilerledi, yırtıcı gülümsemesi her adımda daha da büyüyordu.

Kurumuş ot parçaları Aegist'in büyüyle havaya uçtu ve Mora ile Halvard'ın üzerine yağdı. Lord ellerini orman yeşili yeleşinin üzerinde gezdirirken içini çekti.

"Bu dut ipeğini Eldenna'dan getirttim," diye homurdandı Halvard.

Ve sızlanmalar başladı.

Mora onu görmezden geldi. "Ne isteyeceğimi biliyorsun, Aegist."

"Uzak dur iblis," dedi Alina toplayabildiği kadar zehirli bir sesle.

Mora durakladı, boğazındaki sıkışıklığa karşı yutkundu. Lillian'ın sesi eterden yükseldi.

Bir iblis gibi sinsice yaklaşmanı beklemiyordum.

Şimdi Mora hakkında ne düşünecek?

Senin bir canavar olduğunu. Her zaman bir canavar olduğunu.

Normalde, Mora bu şekilde olmasını tercih ederdi. Dother ve sonrasında gelen her şeyden kurtulmak için dönüştüğü yaratığı kucakladı. Ama Lillian'ın böyle düşündüğünü bilmek... nedense canını yakıyordu.

Başka ne seçeneği vardı ki?

O senin düşmanın değil, diye fısıldadı Zadriel'in derin, yatıştırıcı sesi zihnine.

Tanrılar kahretsin. Onun hakkında ne düşündüğünü neden umursuyordu ki? Umursamamak daha kolaydı. Ama... onu hayal kırıklığına uğratma düşüncesi göğsünde bir sıkışma yarattı. Kalbinin üzerindeki noktayı ovuşturdu.

"Bak çocuğum," dedi yüz hatlarını daha hoş olduğunu umduğu bir şekle sokarken. "İki ata ihtiyacım var-"

"Bir araba," diye düzeltti

Halvard. "Ne?"

"Bu terk edilmiş ülkeyi zaten atla geçtik. Bunu tekrar yapmayacağım. Bana bir araba bulun."

Mora bir elini yüzünde gezdirerek koyu renk buklelerini geriye itti. "Olur. Bir araba ve onu çekmek için gereken atlar," diye düzeltti iç çekerek. "Olabildiğinize hızlı... lütfen."

Alina çenesini kaldırdı ve kalkanına daha sert bastırdı, mavi büyü yarım daire şeklinde parlayarak önünü koruyordu. "Andras daha fazla sorun çıkarırsan ona gelmemi söyledi."

Tabii ki söyledi.

"Andras burada değil. Kendi seçimlerini yapman gerekecek. Bunu kolay yoldan mı yoksa zor yoldan mı yapmak istersin? Ben ilkinizi tavsiye ediyorum." Mora, ne demek istediğini kanıtlamak istercesine karanlık gücünün bir kısmının parmaklarından dökülmesine izin verdi. Yerde sürünerek Alina'nın kalkanının altına girdi ve bacaklarına tırmandı. "Halvard gitmek istiyordu ve sen yolumuza çıkıyorsun."

Alina ıgık attı. Gölgele sise karşı sonuçsuzca tekmeledi. Ayağı takılıp kışının üzerine düştüğünde kalkan titredi. Kirler havada uçuşarak bej pantolonunu lekeledi ve kalkan duyulabilir bir *patlamayla* parçalandı.

Mora dumanını geri çekti ve nazikçe gülümsedi. "Atları ve arabayı bana ver, ben de huzur içinde gideyim."

Alina yutkundu, başı Andras'ın evine doğru döndü, sanki adamın ortaya çıkıp durumu düzeltmesini diliyordu. Eğer hızlı davranmazlarsa, o yapacaktı.

"Arabam hazır olmalı, Alina, bizi bekletme," dedi Halvard alıştırmış bir otoriteyle. Broşundaki mücevher ürkütücü bir mavimsi yeşil renkte parladı ve Alina'nın ela gözleri buna karşılık olarak parladı. Vücudundaki gerginlik azaldı ve başını salladı. Takip etmelerini işaret etti.

Halvard'ın yeni broşunun yaptığı şey *bu muydu*? Andras aptalın tekiydi.

Sınırsız kontrol mü sağlıyordu? Halvard herhangi birinden istediği her şeyi isteyebilir miydi? *Onun* üzerinde işe yarar mıydı? Mora yumruklarını sıktı. Adamın yakasını inceledi ve onu durmaya zorlamadan önce broşu yeleşinden söküp yok etmeyi başarıp başaramayacağını merak etti.

Gerçi... daha önce bir dilek tutmuştu. Belki de Andras, Halvard'ın kontrol edebileceği kişileri sınırlamayla akıl etmişti.

"Neden bir arabanın beklediğinden bahsetmedin?" Mora nefesinin altından tısladı.

"Bugün yola çıkmaya niyetliydim. Ayrılışım için her şey hazır olmalıydı. Neredeyse her şey." Halvard, Alina'ya Mora'nın hoşuna gitmeyen bir bakış attı. Elbette onu götürmek istememişti. Alina daha on dokuz yaşındaydı, çocuk denecek yaşıydı ve Halvard otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklı yaşlarının başında görünüyordu. Adamın Alina'dan ne istediğini düşünmemek için elinden geleni yaparken Mora'nın boğazı yandı. Andras'ın ona söz verdiği şeyi. "Gitmek istediğimde beni ahırdan daha uzağa götüreceğini düşünmüştüm." Halvard'ın gri gözleri Mora'ya dik dik bakarken kısıldı. "Ben de Alina'nın buraya geldiğimizde kolayca itaat edeceğini düşünmüştüm. Ona ne yaptın?"

"Sana yapmayacağım bir şey değil," diye cevap verdi Mora tatlı tatlı. Alina'nın ayak izlerini takip ederek binanın arka tarafına gitti. İki güzel atlı bir araba yola çıkmak için hazır bekliyordu. Birini tanıdı - seyahatlerinden tanıdığı kestane rengi aygır, koşum eyerinin içinde gösterişli görünüyordu. "Merhaba güzelim," diye mırıldandı ve boynunu kaşımak için uzandı. Yumuşak, yuvarlak gözleri onunkilere dikilmişti. "Seni tekrar görmek güzel."

"Evet, at çok güzel. O güzel kıcını kaldır ve bizi buradan çıkar." Halvard Mora'ya doğru uzandı ama Mora iki büküm oldu.

"Ben at arabası sürmeyi bilmiyorum."

"Ve sen benim bildiğimi mi sanıyorsun?" Halvard gözlerini devirdi ve arabanın arkasında, küresel bir kalkanın içine sinmiş olan Alina'ya doğru yürüdü. "Bunu sürebilir misin, evcil hayvan?"

Evcil hayvan mı? Mora onu takip ederken yüzünü buruşturdu. Nefesinin altında bir küfür mırıldandı. Alina gözlerini kırıştıtararak Halvard'a baktı, yuvarlak, ela gözleri kocaman ve dehşet içindeydi. Cevap açıkça evetti. Ama isteyerek gelmesinin imkânı yoktu.

"Arabacımız ol," dedi Halvard. Kadın başını sallayınca Halvard kaşlarını çattı ve broşuyla oynadı. Mora'ya bakmadan önce, "Tabii ki sadece bir kez işe yarar," diye mırıldandı. "Düzelt şunu!"

Mora, Andras'ın kulübesine giden yola baktı; Zadriel geri dönmüş müydü? Çok geç olmadan onu bulabilecek miydi? Tereddütü ona pahalıya patladı. Halvard'ın dileği buz gibi dişlerini kemiklerine geçirdi ve bir kaburgası baskı altında kırıldı, çatırtı Halvard'ın duyacağı kadar yüksekti. Mora dişlerini sıkarak elini yanına bastırırken Halvard da onunla birlikte irkildi. Tanrım, bunu nasıl atlatacağını düşünmesi gerekiyordu. Çabucak.

Bir kaburgası daha çatladı, keskin acı nefesini kesti. Keşke Halvard lanet dileğine *şimdi de* eklemeseydi, büyü onu pes edene kadar parçalamaya *bu* kadar hevesli olmazdı.

"Öyle olsun," diye homurdandı dumana teslim olmadan önce.

Mora dalarken Alina'nın üzerine bir karanlık dalgası çöktü. Zavallı şey inledi ve kalkanı kıvılcımlandı, sisin içinden mavi ışık parlamaları fişkırdı. Karanlığı delip geçerek altın parıltılarını daha parlak hale getirdi. Garip bir şekilde güzel bir kombinasyon. Yine de her kıvılcımda Mora, Aegist'in gücünün yandığını hissetti. Acıtmıyordu -bu formda hiçbir şey acıtmıyordu- ama takdire şayan bir mücadele veriyordu.

Kalkan yavaş yavaş çatlamaya başladı, çok fazla basınç altındaki cam gibi. Mora itmeye devam etti. Yine de Alina'nın çığlıkları yüzünden bir suçluluk duygusu hissetti. Kızın alnından ter damlıyordu, Mora'nın kalkanına uyguladığı güç dayanılamayacak kadar fazlaydı; kolları titriyor ve bacakları toprağın içinde geriye doğru kayıyordu. Yeterince büyük bir çatlak oluştuğunda, Mora içeriye döküldü.

"Aman Tanrım," diye inledi Alina, duman yere damlayıp bacaklarından yukarı çıkarken. Mora, onu yutmaya gelen sonsuz bir gölge seli gibi boşluğu doldururken kalkanın bu tarafı karanlığa gömüldü. Kalkan

Patladı ve Alina Mora'nın ruhani pençesinde tekmeledi, yumrukladı ve büküldü. Hiçbir faydası olmadı.

Alina istese de istemese de onlarla birlikte geliyordu.

BÖLÜM 40

Zadriel

"Nerede o?" Zadriel tüm çabalarına rağmen sesindeki paniği engelleyemedi. Döndüğünde karşılaştığı şeye hazırlıklı değildi. Harabeye dönmüş bir kulübe, Andras yere yığılmıştı ve Mora... gitmişti.

Oda, çamla yıkanmış ve nane tarafından okşanmış çatırdayan köz kokuyordu. Gittiğinden beri fazla zaman geçmemişti. Andras ona zarar vermiş miydi? Zadriel çok mu uzun sürmüştü?

Göğsünde bir sızı vardı ve kalbi... gümbür gümbür atıyor, kaçması için yalvarıyordu. Ama nereye?

"Nerede o Andras?" Zadriel tekrar sordu.

Andras, Zadriel'in ses tonuyla parlak gözlerini kısmıştı. Sol irislerindeki kehribara rağmen ona fazlasıyla Cillian'ı hatırlatan gözler. Gerçi Andras hiçbir zaman Cillian'ın cazibesine sahip olmamıştı. İkisi de soğukkanlı bir hesaplama eğilimini paylaşıyordu ama sadece biri iplerinizi çekerken sizi sevdiğine inandırabilirdi.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi iç çekerek, koyu mavi tuniğindeki döküntüleri temizlerken.

Zadriel doğru düşünebilseydi, başını sallardı. Ağzını kapalı tutardı. Her şey yüzeyden hissedemeyeceği kadar uzaklaşana kadar duygularını bastırırdı. Ama kalbinin gümbürtüsünü ve göğsündeki sıkışma hissini düşünemiyordu. Dışlerini sıkı ve

hırladı, sesi alçak ve hayvansı çıkıyordu. Tüm vücudu her an yaylanmaya hazır bir bobin gibi hissediyordu.

Andras Zadriel'e uyarıcı bir bakış attı. "Sakin ol. Kız Halvard'ın elinde."

Bu, damarlarında zonklayan her neyse onu yatıştırmalıydı ama Zadriel'in kaburgalarına yeni bir acı saplandı. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Ne demek Halvard'ın elinde?"

Andras kendini yerden kaldırıırken tısladı. "Yani onu aldı. Bu bir sıkıntı ama dileğim sayesinde eninde sonunda bize geri dönecek." Burnunun kenarını sıktı ve içini çekti. "Şişeyi almak için plan yapmamız gerekecek."

"Uzakta olamazlar. Onu şimdi geri getireceğim."

Andras başını salladı. "Yakınlarda olduklarından şüpheliyim. Senin için bir kolye büyü yapmıştım, böylece beni birkaç haftalığına sorunsuzca terk edebilecektin. Ama Mora onu aldı. Seni göndermeden önce başka bir tane yapmak için zamana ihtiyacım olacak."

"Şimdi gitmeme izin ver. Eğer yakınlardaysa onu ve kolyeyi alabilirim, sonra da dileğini yerine getiririz."

Andras topallayarak Zadriel'e yaklaşırken kıkırdadı ve bir elini çıplak omzuna koydu. Tırnakları Zadriel'in derisine batacak kadar sıktı. "Sen her zaman sadık bir köpek oldun, Zadriel. Ama değerli ormanın söz konusu olduğunda hiç olmadın. En azından Cillian'dan beri. Tasmanı iyi tutuyordu, değil mi?"

Zadriel'in çenesinde bir tüy belirdi ama bu hatırlatma karşısında irkilmemeyi başardı.

Andras devam etti. "Planlarımdan bahsettiğimde nasıl sustuğunu fark ettim. Yine de şimdi yardım etmeye heveslisiniz.

Neden?" "Arzuladığınız bu değil mi?"

"Hem de çok." Andras Zadriel'in omzunu daha sert sıktı, parmakları kasın içine girdi ve kemiğe baskı yaptı. Tırnaklarının kenarlarından kan akıyordu. "Ama elini gösteriyorsun. Onu istiyor olabilirsin ama onun benim olması gerektiğini biliyorsun."

"Cillian da aynı şeyi düşünüyordu-" Zadriel'in sözleri Andras'ın boştaki elini boğazına sarıp sıkmasıyla kesildi. Yüzüğünün metali Zadriel'in derisine saplandı. Andras ayak parmaklarının üzerinde durup Fae'yi burunlarının neredeyse birbirine değeceği şekilde aşağı çekerken Zadriel'in nefesi kesildi.

"Ben Cillian'ın mirasıyım. Onun başarısız olduğu yerde, ben galip geleceğim. Ve onun şerefine, bunu yanımda onunla birlikte yapacağım. Tahta nasıl geçmeyi seçersem seçeyim."

Zadriel'in gözlerinin arkasındaki basınç artarken vücudu nefes almak için çılgılık atıyordu. Yine de geri adım atmayı reddetti. Mora onun içindeki bir şeyi uyandırdı. Yüzlerce yıldır uykuda olan bir şey. Fiziksel olarak karşısındaki vahşi Fae'ye denk olmayan zavallı adama bakarken göğsünde mırıldandı.

Zadriel, Andras'ı burunları birleşene kadar kavradı ve dudaklarından vahşi bir hırıltı yükseldi. "O. O. BENİM."

Zadriel'in yumruğu büyük bir gürültüyle yüzüne çarpmadan önce Andras gözlerini zorlukla kırıştırdı. Andras'ın gözleri şaşkınlıkla irileşince Zadriel sırtıttı. Andras'ın ağzı açık kalınca çenesini kaldırdı. Ve adam tökezleyerek yere düştüğünde neredeyse gülecekti.

Andras elini yavaşça ağzına götürdü, parmakları kanlı bir şekilde geri döndüğünde yüzü şokla buruştu. Zadriel onu, babasını ya da ondan önceki babasını bir kez bile inkâr etmemişti. Bunun bedelini daha sonra ödeyecekti ama bu anı asla unutmayacaktı. Ya da derisinin altında uğuldayan heyecanı.

Zadriel tek kelime etmeden kapıya doğru fırladı ve köyün içinden kıvrılan toprak yola doğru koşmaya başladı. Mora'dan herhangi bir iz ararken gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu ama olağandışı hiçbir şey görmedi. Bir Elementalist çamaşırlarından su çekmek için yeteneğini kullandı. Bir Doğa Bilimci çileklerini büyütmek için ikna etti. Sokak sessiz ve sakindi, içinden akan panikle o kadar çelişiyordu ki.

Belki de Mora en sevdiği Aegist'i görmeye gitmişti? Halvard dışarı çıkmak istediye ona bir at getirmeye gitmiş olabilirdi.

Zadriel ahıra doğru ilerledi ve Anne'ye onun güvende olması için dua etti. Gerçi ona dua etmeye hakkı yoktu.

Eğer beni hâlâ duyuyorsan, lütfen Mora'nın Halvard'dan uzaklaşmasına ve belki de özgür olabileceği Arcadia'ya gitmesine yardım et.

Ondan uzak kalma düşüncesi her ne kadar midesini bulandırsa da, Andras'ın ona bir daha asla el süremeyeceğinden emin olmalıydı. Bu, onu kendine saklayamayacağı anlamına gelse bile.

Mora'yı deneyimledikten sonra izolasyon ve kölelik dolu bir hayata nasıl geri döneceğini bilmiyordu. Köy, hayal ettiği kadar küçük geliyordu ona. Onu parmaklıkların arasından bakmaya ve asla özgür olamayacağını bilerek gökyüzüne bakmaya zorlayan bir kafes gibi.

Güneş ışınları omuzlarında çok sıcak hissediyordu ve hala gömleksiz olduğunu fark etti. Sonunda eve döndüğünde tövbe etmesi gereken daha fazla tutarsızlık olacağını düşündü... kaşlarını çatarak. Brennan'ın istediği gibi.

Zadriel göğsündeki zonklayan ağrıyı ovuşturdu ve ahırlara giden yolun dönemecine yaklaşırken kendini daha hızlı koşmaya zorladı.

Küçük Cadı'nın ona geri dönüş yolunu bulacağına dair ettiği yemin her halükârda aleyhlerine işleyecekti.

Belki de onu yeni bir yemin etmeye ikna edebilirdi?

Ya da bir dilek tutabilirim. Zadriel bu düşünce karşısında yutkundu. Hayır. Tanrılar hayır.

Bunu ona yapamazdı.

Bir at arabası yoluna çıkarken neredeyse onu eziyordu. Biri onu uyarmak için tam zamanında çılgılık attı ve Zadriel yoldan atladı. Bir şey tenini gıdıkladı ve Mora'nın dumanıyla birlikte gelen o tanıdık yumuşak soğuk titreşimini hissetti.

Araba geçerken dünya yavaşladı. Alina'nın geniş ela gözlerini ve onu sürücü koltuğunda tutan oniks buğusunun sarmallarını gördü. Pencereden eğilmiş, ona seslenen Mora'ydı. O güzel kehribar gözleri parlıyordu.

"Dur," diye bağırdı Mora. "Dur, hemen. Lütfen!"

Halvard da onunla birlikte, en rahatsız edici sesiyle Alina'ya devam etmesi için seslendi.

Lanet olası Halvard.

Araba Zadriel'in yanından hızla geçti ve Zadriel kendini topuklarının üzerinde dönüp ona yetişmek için olabildiğince hızlı koşarken buldu.

Alina sendeledi ve atlar hızlarını yavaşlattı. Yine de durmadılar. Zadriel daha hızlı hareket etmek için bedenini zorlarken, atların toynaklarının her vuruşunda havaya karışan toz bulutuna karşı öksürdü ve hırıldadı. Ama çok yaklaşıyordu.

Zadriel derin bir nefes aldı, uzun bacaklarını daha sıkı itti ve kendini arabaya doğru fırlattı. Yanında bir ya da iki Tanrı olmalıydı çünkü parmakları tavanda tutunmaya çalışsa da tutunmayı başardı. Umutsuzca arabanın basamağına ulaşmaya çalışırken ayaklarını tekmeledi ve çılgınca savurdu. Taşlar bacaklarına çarpıyor ve çıplak göğsünü kesiyordu ama acı uzak bir yankı gibi geliyordu. Daha sonra zihni sakinleştğinde hissedeceği bir şey.

Mora, Halvard'ın üzerinden atlamaya çalıştı, parmakları Zadriel'e doğru uzanıyordu, sanki onu yakalayıp içeri çekebilecekmiş gibi. Bir an için birbirlerini izlediler ve göğsündeki o sıcak nabız genişledi. Tek gördüğü oydu. Hissettiği tek şey onun gözlerinde parlayan şefkat ve buna karşılık çırpınan kendi kalbindeki doluluktu.

Ayağı arabanın basamağına takıldığında, kulübeye girdiğinden beri ilk kez düzenli bir nefes aldı.

"Mora," diye fısıldadı.

"Zadriel," diye karşılık verdi.

Rüzgâr saçlarını savurdu ve son evler de uçup gitti; neredeyse Cennet'i terk etmişlerdi. Zadriel çatıya tutunarak bir elini kurtardı ve kapıya uzanarak kolu aramaya başladı. Yine de gözlerini Küçük Cadı'sından ayıramıyordu. Yanakları kızarmış ve gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Ben buradayım," dedi. İki basit kelimeydi ama ne demek istediğini anladığını umuyordu. Önemli olan her konuda her zaman yanında olacaktı.

O mandalla uğraşırken, Halvard koltuğunda iki büküm oldu. Zadriel daha iyi bilmeli, daha dikkatli izlemeliydi. Halvard bıçağını Zadriel'in göğsüne sapladığında artık çok geçti.

Halvard elini çekip bıçağı geride bırakırken, "Defol, it herif," diye homurdandı.

Zadriel'in derisinin altında demir kaynıyordu. Göğüs kafesini yaktı ve akciğerini deldi, ardından kabarcıklar oluştu. Öksürdüğünde kan kabine sıçradı, damlacıklar Mora'nın uzattığı elin üzerine yağdı. Onun gözlerinin dehşetle açılmasını izledi. Çığlık attığında, sesin şiddetinden kulakları patlayacak gibi oldu. Mora tekrar Halvard'ın üzerine sürünmeye çalıştığında, adam onu tuttu ve Mora onun pençesinde debelenirken küfürler mırıldandı.

Bir gün Zadriel ona yaptığı her hakaretin, verdiği her zararın bedelini ödecekti.

Zadriel nefes almaya çalışırken göğsünde keskin bir acı hissetti. Hiç düşünmeden elini hançerin kabzasına doladı ve bıçağı çekti. Bıçak yere çarptı ve atlar hızlarını korurken bir toprak bulutu içinde kayboldu.

Zadriel her nefeste ağzına dolan yanık etin keskin tadına karşı öğürdü. Her soluk yeterli değildi. Tek hissettiği göğsünde sıkışan bir acıydı. Ve yorgunluğun ağır elleri omuzlarını kavırıyordu.

Dünya döndü ve Zadriel'in eli çatıdan kaymaya başladı. Mora'ya baktı. Yanaklarından süzülen gözyaşlarını silemediği için nefret ediyordu. Ona sarılmayı ve her şeyin yoluna gireceğini söylemeyi arzuluyordu. Söz verdikleri gibi ona geri dönmenin yolunu bulacaktı.

"Mora, ben-"

Sözünü bitiremeden Halvard'ın avucu Zadriell'in göğsüne çarptı ve dengesini kaybetti. Yere düşerken gördüğü son şey, Mora'nın onun adını haykırırkenki dehşet dolu yüzüydü.

Sonra dünya karardı.

BÖLÜM 41

Mora

Sessizlik hissediliyordu, kabini dolduran tek ses Mora'nın sert nefesleriydi. Kan sıçramış eline baktı ve derisi çatlayana kadar pisliği ovuşturdu.

Geri dönüş yolunu bulacağım.

Mora yeminini tuttu. Kendine defalarca Zadriel'in yaşayacağını söyledi. Çünkü... alternatifiyle başa çıkamazdı.

Titreyerek nefes aldı. Avucunu kalbinin üzerinde ovuşturdu. Göğsünde bir şey yanıyordu -Halvard hançerini Zadriel'e sapladığı anda acı patlak vermişti- ve büyü, kalbinin çılgınca atışına katılan sonsuz bir davul gibi derisinin altında nabız gibi atıyordu. Alina'yı nazikçe tutmak için Mora'nın tüm gücünü kullanması gerekti. Öfkesine yenik düşerse kızı ezip geçecekti.

Halvard, Mora'nın öfkesine aldırış etmedi. Adam sıkılmış görünüyordu, Eden'in ufukta kayboluşunu izlerken kolunu pencerenin pervazına dayamıştı. Arcadia'nın sınırına ulaşmaları uzun sürmeyecekti. "Neden ormana gidiyorsun? Şatom tam tersi yönde."

Mora dişlerini sıktı, her kelimesi zehirle doluydu. "Hiç yön belirtmedin."

"Andras'ın planlarını uygulamak isteyeceğimi düşünmedin herhalde?"

"Senin isteklerini önemsemediğimi mi sanıyorsun?"

Halvard parmaklarını pencere pervazına vurdu ve kaşlarını çatı. "Ama mataran bende."

Matara kucağında duruyordu, güneş ışınları altın telkâri üzerinde parlıyordu. Mora ona baktı, kanlı elini daha sert sıkarken üst dudağı seğiriyordu. "Ve?"

"Sen benim-"

Mora avucunu bankın üzerine vurdu, yüksek sesli tokat vagonda yankılandı. "Açık konuşayım Halvard. Senin isteklerine bağlı olabilirim ama onları istediğim gibi yorumlarım. Ve eğer Lillian ile Zadriel'in bedelini sana ödetmeyeceğimi düşünüyorsan, tahmin ettiğimden daha büyük bir aptalsın."

Halvard'ın yanaklarında kızarıklık belirdi ve bakışlarını kaçırdı. "Ben aptal değilim."

"Göreceğiz." Mora'nın dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi. Zihni yaralı ve yalnız Zadriel'e geri döndüğünde bu gülümseme sekteye uğradı.

Tanrım, onun iyi olması için dua etti. Birbirlerini tekrar bulabilmeleri için.

Andras'ın dileğinin cazibesine kapılarak göğsündeki bir çekiş ormana yöneldi, ağaçlara yaklaştıkça aciliyet azalıyordu. Ama kalbindeki başka bir şey onu Eden'a geri götürdü. Atlar onları çekip götürürken yüreği gerildi.

Geri dönmesini isteyen yemin miydi?

Atlar yavaşladı ve ağaçlardan oluşan uğursuz bir duvar onları karşılamak için yükseldi. Neredeyse güneşi kapatıyorlardı. Göçten önce, Arcadia'nın kenarının gözler için bir ziyafet olduğu söylenirdi; rüzgârda sallanan uzun, görkemli ağaçlar kümesi, yaprak dökmeyen iğneleri ve viridian yaprakları maceracı bir ruha sahip olanları çağırıyordu. Bir zamanlar diğer tarafta rengârenk kır çiçekleri ve yumuşak bir yosun halısının okşadığı mantarlar beklerdi. Şimdi ağaçlar budaklı. Toprak boyunca uzanıyor, bükülmüş dallar birbirine bağlanarak aşılmaz bir duvar oluşturuyordu.

Arcadia yüzyıllardır kimseye açılmamıştı. Zadriel olmadan geçemezlerdi.

Mora yutkundu. Daha fazla ilerleyemezse Andras'ın dileğinin çekimini nasıl takip edecekti? Bir yol bulana kadar sonsuz bir ıstırap mı çekecekti? Yoksa bu Zadriel'i ele geçirmek için bir fırsat mı olacaktı? Kalbi bu düşünceyle çırpındı.

Durduklarında araba sarsıldı ve Alina koltuğunda iki büküm oldu, buharlı bağlarını çekiştirirdi. "Lütfen bırak gideyim."

Halvard kollarını kavuşturdu ve her zamanki alaycı tavrını takındı. "Ben aksini söyleyene kadar Alina'nın bende kalmasını istiyorum."

Mora'nın büyüünün soğuk etkisi Alina'yı ürpertti. Onu *elinde tutmak* istiyordu. Mora yumruklarını sıktı ve Dother'in sesi zihninde gürlerken gözlerini kapattı.

Gitmene izin vereceğime gerçekten inandın mı Hazine?

Mora'nın temiz havaya ihtiyacı vardı. Bu alanın sınırlarını terk edip nefes almaya ihtiyacı vardı. Kapıyı açıp dışarı çıktı ve ciğerlerini dolduran keskin, toprak kokusu için minnettar oldu.

"Arabadan ayrılmıyorum," dedi Halvard arkasından.

"Keyfin bilir."

Alina'nın ortasından dumanlar yükseliyordu, parıldayan obsidyen artık Halvard'ın son dileğiyle besleniyordu. Mora'nın boğazının arkasındaki safra yandı ve bir elini yüzünde gezdirdi. Titremesini engellemeye çalıştı.

Halvard'ın isteğini geri çevirmenin ve Alina'nın gitmesine izin vermenin bir yolu olmalıydı. Mora pek çok günah taşıyordu. Ruhundaki lekelerin çoğuyla gurur duyuyordu. Ama bir kadını bir erkeğin elinde bırakmaya dayanamazdı.

Mora derin bir nefes aldı ve adımlarını hızlandırdı, uzun ot telleri kalçalarını gıdıklıyordu. Ağaçlara yaklaştıkça dünya sessizleşti. Kuşlar sustu, cırcır böcekleri ötmeyi kesti, esinti bile yaprakları hışırdatmayı reddederek durakladı. Sanki orman onu izliyormuş gibi hissediyordu. Bir dal ona doğru uzandı ve Mora parmaklarını kaldırarak yaprakların tenini öpmesine izin verdi.

Yer sarsıldı, gürültülü bir gumbürtü sessizliği yuttu. Mora tökezledi, neredeyse ayaklarının üzerine düşüyordu, Frederick'in anıları ve onun malikânesinde yarattığı karmaşa onu tüketmişti.

Toprak intikam için onu yutacak mıydı?

Orman hareket etmeye başladığında inledi. Devasa gövdeli kadim ağaçlar ve fidanlar yerlerinden oynadı, gıcırdayarak ormana doğru bir yol açtılar. Arcadia. Zadriel'in evi.

Orman onu çağırırken umut göğsünde söndü, merkezinde eşiği geçmesi için ona yalvaran keskin bir çekiş vardı. O kadar güçlüydü ki kendini tökezleyerek ilerlerken buldu.

Ruh'u bulana kadar, Cennet'e geri dönüş olmayacaktı. Kendini evi gibi hissetmeye başlayan Fae'lere geri dönmek yoktu.

Lütfen iyi ol.

Yüksek bir gıcırtı duyuldu ve Mora atların şaha kalkışını izlemek için tam zamanında döndü. Toynakları yere iner inmez fırladılar. Alina çığlık attı, araba sarsıldı ve aniden ormana doğru koşmaya başladılar, arkalarında toprak uçuşuyordu.

Fae'ler hiç mutlu olmayacaktı.

Mora arkalarından, "Alina, dur," diye bağırdı ama Alina ürkmüş atlarla başa çıkamazdı. Bir sis demetine dönüşen Mora peşlerinden gitti, kapıdaki kıvrımın altından sızıp Halvard'ın karşısında belirene kadar havada hızla ilerledi.

Adam sarsıldı. "Ödümü kopardın!" Mora

gözlerini devirdi. "Hâlâ bizimle olman ne yazık."

Parmaklarını tahta koltuğa vururken alay etti, eklemlerindeki çürük hareketle geriliyordu. "Alina'nın geri dönmesini sağla."

"Bu bir dilek mi?"

"Boşa gitmemesini tercih ederim."

Mora omuz silkti. "O zaman beni ilgilendirmez." Yine de Alina'yı düşündükçe içten içe ürperiyordu. Büyü olmadan onu tehlikeden kurtarmak için yapabileceği çok az şey vardı. Mora'nın atlar konusunda neredeyse hiç deneyimi yoktu ve Andras'ın isteği onun Arcadia'da kalmasını gerektiriyordu.

Ormanda hızla ilerlerken, ağaçlar yollarından çekilmeye devam etti ve Halvard'ın gözleri ormanın gölgeliklerinde gezinerek soldu.

Ne görmüştü acaba?

Panik yüz ifadesini kapladı ve ellerini Mora'nın tuniğine dolayarak arabanın diğer tarafına uzandı. "Ben senin Bekçinim, dediğimi yapacaksın," diye tükürdü Mora'nın korkutucu bir ses denemesi olduğunu varsaydığı bir sesle. Sanki amacını daha da ileri götürmek istercesine onu oturduğu yerden çekip sarstı.

Kız patlamadan önce sessiz bir kıkırdamayla karşılık verdi, duman bulutları adamın ellerinin arasından kayıp gitti. Yeniden onun yanında beliren Mora, ayak bileklerini çaprazladı ve koltuğunda geriye yaslandı. "Anlamıyorsun, değil mi Halvard?"

Halvard ellerini uzun kumral saçlarında gezdirdi. "İyi, keşke-" Bir şey vınlayarak kamaraya girdi ve kendini karşıdaki ahşap kapıya gömdü. "Tanrılar aşkına!"

Biri bir ağaç dalından diğerine atlayıp dallar boyunca koşarken, Mora beyaz saçlara bir an için göz attı. Elini arabaya doğru savurdu ve pencereden bir cıvata daha fırladı.

Mide bulandırıcı bir gümbürtüyle Halvard'ın göğsüne saplandı. Adam soluk soluğa kaldı ve ellerini sivriltilmiş dalın etrafına sardı, dallar ve

yapraklar onun tutuşu altında kırılıyor. "Mora-"

Araba sarsılarak durduğunda ikisi de neredeyse koltuklarından düşüyordu. Alina çığlık attı, sarmaşıklar tekerleklerin üzerinde sürünürken etrafında mavi ışık patladı.

"Bırak Alina gitsin, Halvard."

"Hayır," diye nefes aldı. Koyu yeşil yeleğine kocaman gözlerle bakarken, yarasından sızan kan kumaşı lekeledi.

Mora homurdandı ve gözlerini kaçırarak pencereden içeri baktı. Alina kaçma fırsatını hak etmişti. Tanrılar bu zavallı adamın belasını versin. Ağaçlarda beyaz saçlı Fae'den bir iz bulamadı ama Mora yakındaki bir dalda tünemiş onları izleyen gümüş gözlü bir şahin buldu.

Ürkütücü bir sessizlik içinde oturlurken Halvard'ın keskin, sığ nefesleri kulakları sağır ediyordu.

"Keşke-" Halvard öksürdü, tükürük ve kan çenesinden aşağı süzüldü. Mora'nın yanağına bir tükürük lekesi geldi ve Mora yüzünü buruşturup lekeyi silerken midesi bulandı. "Beni iyileştirmeni diliyorum." Sesi yumuşaktı, göğsünün yükselip alçalması her geçen saniye yavaşlıyordu.

Dileği gerçekleşirken Mora dişlerini sıktı. Bıkın bir iç çekişle elini onunkinin üzerine koydu ve gözlerini kapatarak sıcak, yumuşak teninin verdiği hisse karşı ürperdi. Obsidyen sisi avucundan döküldü ve Halvard'ın ipek bluzunun üzerinden süzülerek yakasının altına daldı ve vücudunda dolaşmaya başladı.

Buz gibi sis Halvard'ın yarasına battı ve Halvard tısladı. "Acıyor!"

Mora gülümsedi. "Güzel."

Merminin Halvard'ın her sığ nefesinde etinin daha da derinlerine işlediğini hissedebiliyordu. Kalbini delmiş ve akciğerini delmişti. Ama sivriltilmiş dal bir tıkaç görevi görerek çok fazla kanın dışarı sızmasını engelledi. Onu hayatta tutmuş.

Yazık.

Halvard'ın eli onunkinin altında esnedi, kırık eklemleri hâlâ şişti. Daha da geniş sırttı, zihninde bir plan şekilleniyordu.

"Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu, sesinde zalim bir eğlence vardı.

Halvard kaşlarını çattı. "Ne?"

Açgözlü dumanı göğsünden uzaklaştı, elinin üzerinde kıvrıldı ve eski yarayı sardı. Gücü Halvard'ın kemiklerini iyileştirirken

Arabanın dışındaki yaprak dökmeyen ağaçlar onlara doğru eğilmiş, dalları kapıları tırmalıyordu.

Mora geri çekildi ve Halvard'ın artık şişlik ve çürüklerden arınmış eklemlerine hayranlıkla baktı. Tam istediği gibi onu iyileştirmişti. Sadece istediği yerde değil. "Senin günün geldiğinde güleceğimi."

Şaşkınlık, öfke ve korku Halvard'ın yüzünde savaşıyordu. "Seni... seni kaltak." Kelimeler ağızından zorlukla çıktı.

Kadın tekrar elini tuttuğunda Halvard direndi. Kaçmaya çalıştı ama acı çok fazlaydı ve kendini nefes nefese buldu. Mora kahkaha attı, sesi alçak ve acımasızdı, elini kurtardı ve göğsünü delen dala hayranlıkla baktı. Fae'ye teşekkür borçluydu. Tek bir parmağını yaraya bastırarak Halvard'ın kanında küçük daireler çizdi. Bir canavar gözlerini dikmiş, onun ürperişinden zevk alıyordu.

Mora yumruklarını dala doladı ve çekti. "Bu Lillian için," dedi odun serbest kaldığında, keskin kenarı kıpkırmızı parlıyordu. Halvard'ın göğsünden kan fışkırdı ve dudaklarından acı dolu, hırıltılı bir hırıltı çıktı. Titreyen elleriyle yaraya bastırdı ama faydası olmadı. Kan parmaklarının arasından döküldü.

"Ve *bu* da Zadriel için," diye homurdandı Mora. Yumruğu tahta şaftın etrafında sıkılaştı ve onu adamın üzerine indirdi. Mora çığlık atarak adamın boynuna sapladı, çekip çıkardı ve sapladı.

Tekrar.

Ve tekrar.

Ve *tekrar*.

İğrenç bir gıcırdama sesi kabini doldurdu ve Mora'nın elleri kayganlaştı. Ama durmadı. Kan yüzüne sıçradığında ve buklelerine yapıştığında değil. Kucağında biriktiğinde de.

Mora her şeyi hissetmesine izin verdi; yüzyıllardır taşıdığı öfkeyi. Frederick'e yaptıklarından dolayı duyduğu utancı. Lillian'ın ölümünü izlemenin çaresiz acısı. Ve Zadriel için kalbinde yanan sonsuz öfke.

Halvard sadece kendi günahlarının değil, Andras'ın ve Dother'in günahlarının da bedelini ödemişti. Ve Mora kendini beğenmiş bir memnuniyetten başka bir şey hissedemiyordu. Tahta şaft ortadan ikiye ayrılıp avucunu kesene kadar devam etti. Elleri Halvard'ın kanıyla öylesine kayganlaşmıştı ki, onu tekrar kazığa oturtmak için dalı cesedinden çekemiyordu.

Gözlerini kapatıp yumruklarını sıkarak teninde soğuyan yapışkan kana odaklanırken keskin nefesleri kabini doldurdu.

Zadriel'e dönüş yolunu bulacağım. Ve bulduğumda Andras'a bunu ödeteceğim.

Mora'nın teni farkındalıkla karıncalandı ve büyü göğsünde dönmeye başladı. Ladin ve kükürtle sarılmış tatlı, topraksı bir koku kulübeye yayıldı ve yalnız olmadığını anladı.

Gözleri birden açıldı. Gözbebeklerinden mor çizgiler fişkırان vahşi, parlayan kırmızı bir bakış onu izliyordu. Saçındaki altın papatyayı görünce gözleri genişledi, sonra da kanlı yüzünde gezindi.

Fae'nin beyaz kaşları kalkarken fısıldadı, "*Nesin sen?*"

BÖLÜM 42

Thalias

Arcadia açlıktan ölüyordu. Thalias bunu iliklerinde hissetti, onu gölgelikte hızla koşturan bir aciliyet. Vesry bir şahin şekline büründü ve yanında uçtu, tüylerinin kahverengi uçları Thalias'ın koluna sürtündü. Arabada saklanan her neyse, Orman onu o kadar çok istiyordu ki, içeri girmesine izin verdi.

Thalias'ın bulmayı beklediği son şey kanla kaplı, hortlağa benzer bir varlıktı.

Gaddar yaratık ona baktı, kehribar rengi gözleri parlıyordu. O gözlerin ardında güç kıvranıyordu; onu çağırıyordu, kendi gücü de karşılığında kaburgalarına baskı yapıyordu. Ve Arcadia tepki verdi, rüzgârı yükselip ikisinin de etrafını sardı. Adamın beyaz saçlarında dalgalandı ve Wraith'in koyu renkli buklelerinde dans etti.

Kan yuvarlak yanaklarından aşağı süzülüp çenesinden damlıyordu ama o hiç rahatsız olmamış gibiydi. Huzur içindeydi. En azından adam sözünü kesmeden önce.

Tanıdık kokuyordu. Çıtırdayan köz, lavanta ve çam gibi ama aynı zamanda... Thalias nane kokusuna karşı burnunu buruşturdu, hayvan kokusunun ipuçlarıyla okşandı. Bundan hoşlanmamıştı. Yine de nedeninden emin değildi. Gözleri arabada başka bir şey aradı, sadece soğumuş gövdeyi ve ayaklarının dibinde yerde duran yaldızlı papatyalar ve altın yapraklarla süslü garip bir şişeyi fark etti. Arcadia onu şişeyi almaya teşvik ederken Thalias'ın parmakları kıpırdadı.

"Sana bir soru sordum," dedi o sert bakışını koruyarak.

Koyu renk buklelerinin arasında taze, yaldızlı bir papatya duruyordu.

İmkânsız.

Arcadia yüzyıllardır böyle bir şey görmemişti.

Kökler toprağın içinden kıvrılıyor, toprağı iterek arabaya tutunuyordu.

Wraith, kanlı dalın kalıntılarını ona doğru savurmadan önce uğursuz bir gülümsemeyle onu onurlandırdı. "Ve ben de cevap vermemeye karar verdim."

Thalias daha gözünü kırpamadan kadın bir obsidyen bulutuna dönüştü. Thalias aniden hastalıklı tatlı bir kokuyu, gözlerindeki yakıcı acıyı ve tenini kaplayan kül tanelerini hatırladı.

Wraith'in buharları kulübeyi doldurmuş, duvarlara öyle sert baskı yapıyordu ki ahşap gıcırdaydı. Thalias uzaklaşırken hırladı, üst dudağı keskin köpek dişlerini ortaya çıkarmak için geriye doğru sıyrıldı. Ama şiddetli karanlık sis dalgasını besleyen ateşler yoktu. Yakacak bir Ana Ağaç kalmamıştı.

Arcadia sanki onun göğsündeki çarpıntıyı hissetmiş gibi yakındaki bir ağacı hareket ettirdi ve dalları Thalias ile arabanın arasına eğildi. *Anne'ye şükürler* olsun, diye düşündü. Yine de Thalias'ın damarlarında dolaşan korku değildi. Anılar onu öfkelen diriyordu.

Sürücü koltuğundaki Buçukluk, buharlar onu serbest bıraktığında gıcırdaydı, ses o kadar gülünçtü ki Thalias bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. Arabadan atlayıp koşmaya başladığında kalkanının sesi kesildi ama Aegist fazla uzağa gidemedi. Vesryn ağaçlardan sıçradı, kocaman kahverengi ve beyaz benekli kanatlarını açtı ve onun peşinden uçtu.

O tuhaf sis havada dönüyor, küçük alanda geriliyor ve dalgalanıyordu, kulübenin zeminine doğru kıvrılıp kaybolmadan önce.

Thalias birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını anlamak için sessizce arabayı izledi. Vücudundaki gerginlik azalmayı reddediyordu. Yine de kulaklarındaki kanın sürekli uğultusu dışında her şey sessizdi. Teşekkür etmek için elini koruyucu dalın üzerinde gezdirdi, sonra etrafından dolaşarak bir kez daha arabaya yaklaştı.

Pencereden baktığında, ölü insan ve şimdi aynı karanlık dumanla dolu garip şişeden başka bir şey bulamadı. İçeride dalgalanıyor, karanlığın içinden altın parıltıları görünüyordu. Thalias kendini Dryad'ın özel mantarlarından birini içmiş gibi hissetti. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. Şakaklarını ovuşturdu ve bir nefes aldı.

Arcadia bu yaratığı neden istiyordu?

Bir peri omzuna kondu, çırpınan yarı saydam kanatları yanağını gıdıklıyordu. Kaşları çatıktı ve mavi saçları rüzgârda savruluyor, telleri küçük çiçek tacına takılıyordu. Ayağını yere vurarak, yüksek ve lirik bir sesle kızgınlığını dile getirdi.

"Ben değilim ufaklık." Arabayı işaret eden Thalias, ciddi görünmek için elinden geleni yaparak kaşlarını çattı. "Herkes e şimdiilik uzak durmalarını söyle."

Ciyaklamaya devam ederken yanağını üç kez dürttü - kıkırdamamak zordu.

Onu rahatlatamadan Vesryn ormanın derinliklerinden çıkageldi. Uzun boylu erkek artık bir hayvan formunda değildi, zengin, umber-kahverengi teni gölgelikten her güneş ışını süzüldüğünde neredeyse parlıyordu. Druid arkadaşı deri zırhının içinde yakışıklı görünüyordu, koyu orman yeşili onun sıcak tenini tamamlıyordu. Thalias bu uyumu çok sevmiştir. Bakışlarının Vesryn'in geniş omuzlarında ve kalın, kaslı kollarında dolaşmasına izin verdi. Kollarında siyah dövmeleer göze çarpıyordu; daha sonra onları diliyle Vesryn'in kalbine kadar takip edecekti.

Vesryn dolgun dudaklarını büzdü. Thalias'a "*şimdi ne olacak?*" der gibi bir bakış attı. Ama Thalias bir an için o parlak, gümüş gözlerde kayboldu. Ona ay ışığını düşündürdüler; bu bakışlardaki göksel parıltı Thalias'ın nefesini kesmeyi asla başaramadı.

Vesryn boğazını temizledi. "Daha sonra bakabilirsin, Fidan. Onunla ne yapmak istersin?"

Ama ben bakmayı seviyorum, dedi Thalias aralarındaki bağ aracılığıyla, sözcükler sadece Vesryn içindi. Vesryn kaşlarını kaldırdı ama yanaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Yer değıştirerek omzuna attığı Aegist'i elma dolu bir çuval gibi itip kaktı. Kız tekmeledi ve Vesryn'in pençesinde iki büküm oldu ama Vesryn irkilmedi. Yeşil sarmaşıklaer kızın bacaklarına ve bileklerine dolandı; Vesryn onu yakalamadan önce Orman onu yere serdi. Bej pantolonuna, bol gri tuniğine ve yanağına bulaşan çamura bakılırsa, Arcadia onu yakalamaya karar verdiği anda hazırlıksız yakalanmış ve sertçe düşmüştü.

"Bırak beni," diye bağırdı, sesinde bir titreme vardı. Mavi savunma büyüsunün kıvılcımları havada dans ediyordu, Arcadia'nın ona verdiği bir hediyeydi bu, taşımayı hak etmiyordu.

Kıvılcımlardan biri omzuna isabet ettiğinde Vesryn homurdandı, kaslaeri gerildi. Kız bir kez daha göğsünü tekmelediğinde içini çekti ve "Nasıl istersen öyle olsun" dedi. Vücudunu yana yatırarak Buçukluk'un omzundan ön koluna doğru kaymasına izin verdi ve onu yere bıraktı.

Thalias yere düştüğünde bunu hissetti. Aegist oturmaya çabalamadan önce homurdandı, bağları onu bükölmeye ve kıpırdanmaya zorluyordu. Geniş ela gözleri iki Fae'ye bakıyordu. Ve alt dudağı titriyordu. Peri Thalias'ın omzundan atlayıp Aegist'in etrafında uçmaya başladı, uçup gitmeden önce kulağına çığlık attı, homurdanmaya devam ederken minik elleriyle saçlarını tutuyordu. Muhtemelen Thalias'ın adına küfrediyordu.

Kız perinin uçup gidişini izlerken ağzı açık kaldı. Vesryn ve Thalias'a döndüğünde solgunlaştı. "Lütfen bırak gideyim. Burada olmamam gerekiyor."

Göz hizasına gelecek şekilde eğilen Thalias'ın ifadesi ciddileşti. Kız geri çekilmeye çalıştığında başını yana eğdi. Gözlerinin arkasında gizlenen canavarı gördüğünden emin oldu. "Haklısın. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Ormanımıza neden girdin?"

"Beni o yaptı." Zavallı şey yeni doğmuş bir geyik yavrusu gibi titriyordu.

Thalias gerildi. Wraith'i kastettiğini düşündü. Arcadia'nın ona kapılarını açması Thalias'a göre bir hediye idi. Arcadia kendi halkından başka kimseye kapılarını açmazdı. Ve bu yabancınn diğerlerini zorla içeri sokması...

İnsanın icabına bakmıştı. Bir daha asla Orman'a giremeyeceklerdi. Yine de Thalias, türlerinin yaptığı onca şeyden sonra bile Buçukluk'un işini bitirmekte tereddüt ediyordu. Gücüne layık olmayabilirdi ama damarlarında halkının kanı akıyordu.

"Wraith seni Arcadia'ya mı zorladı?"

"Onun ne olduğunu bilmiyorum. Lütfen, bırak gideyim."

Thalias dilini keskin köpek dişlerinin üzerinde gezdirerek Aegist'e sırtıttı. "Karşılığında bana ne vereceksin?"

İnsan yutkundu. "Karşılığında mı?"

"Özgürlüğün karşılığında."

Thalias kızın gözlerinin daha da büyüyebileceğini düşünmemişti ama yanıldığı kanıtlanmıştı. O parlak, ela gözleri beyaz bir denizde boğuldu ve açık sarı bukleleri yenilgiyle başını eğerken yüzüne düştü. "Verecek hiçbir şeyim yok."

"Wraith hakkında bilgin var mı?"

"Mora hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Andras'a ait olması dışında."

Mora. Wraith'in bir adı vardı.

Ve Andras'a mı aitti? Yani, onun sahibi miydi? Fae, insan topraklarında buçukluklara ne olduğunu biliyordu. Korkunç yasalarını, hapsedilmelerini ve köleliklerini biliyordu. Arcadia'dan zorla çıkarıldıklarında, bazı Fae'ler

İnsan ve Buçukluk ortaklarını bırakmak istemeyerek onlarla birlikte gittiler. Çoğu geri dönmedi. Dönen birkaç kişi de yanlarında dehşet hikâyeleri getirdi.

Ancak Wraith, bir Buçukluk'un olması gerekenden çok daha fazlasıydı.

Nedir o?

"Pazarlık edecek bir şeyiniz yoksa, korkarım bir çıkmazdayız. Vesryn, sevgilim, lütfen ona göz kulak ol." Arkadaşı başını salladı ve geniş kollarını kavuşturarak cılız Buçukluğa baktı. Vesryn'in ifadesi onu tanımayanlara ciddi görünürdü. Ama ay ışığıyla parlayan gözlerinde bir merak parıltısı vardı.

Daha önce hiç Buçukluk görmemişti. İkisi de görmemişti.

Onun büyüsunü hissedebiliyorlardı, derisinin altındaki nazik tını onları çağırıyordu. Yine de, ikisinin aksine, onun gücü Arcadia'nın kuyusuna kadar uzanmıyordu. Anne, olması gerektiği gibi, kendi türüne bir damla vermiş, daha fazlasını vermemişti.

Thalias'ın çenesinde bir kas kasıldı ve gözlerini Orman'ın gölgeliklerine dikti. Halkı için pek çok şey ters gitmişti. Hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi.

Beyaz saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve ayağa kalktı. Vesryn'e doğru ilerledi. Thalias'ın bir anlığına rahatlamaya ihtiyacı vardı. Kollarını arkadaşının omuzlarına dolayıp onu öptüğünde vücudundaki gerginliğin azaldığını hissetti. Vesryn onu kendine çekti ve birbirlerinin tadını çıkarırken dudaklarına gülümsedi. O an çok çabuk geçti.

Thalias ayrıldı. "Hemen döneceğim," dedi ve arabaya doğru yürümeden önce onu bir kez daha gahaladı.

Sarmaşıklar onun adımlarını takip ederek kapıya kadar ilerlediler ve kolun etrafında döndüler. Kapı kırılarak açılana kadar çektiler, saldırgan demir menteşe basınç altında gıcırdıyordu. Thalias metale bakarken yüzünü buruşturdu; demirin Arcadia'da yeri yoktu.

Daha fazla sarmaşık toprağı yarararak kulübenin içine daldı, şişeyi bulana kadar yerde süründü, yeşil yaprakları hışırdayarak şişeyi Thalias'a doğru sürükledi. Onlar şişeyi Thalias'a uzatmaya çalışırken kristal parmak eklemlerine çarparak tıngırdadı.

"Sabır," dedi gülerek, bir parmağını yapraklardan birinin üzerinde gezdirerek. Ama Arcadia'nın bugün hiç sabrı yoktu. Sarmaşıklar parmaklarını takip ederek, o elini açıp hediyelerini kabul edene kadar parmaklarına bastırdılar.

Thalias soğuk bir büyü ısırığının üzerine hücum etmesini beklemiyordu, omurgasını kaplayan buz gibi bir his. En siyah gece gökyüzünün renginde duman

Şişeden döküldü ve Orman yok olana kadar Thalias'ı içine çekti. Vesryn arkasından nefes nefese kaldı. Arkadaşının kalbinde panik gürledi ama Thalias sonsuz karanlık denizine bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Gökyüzünden kül yağdı ve Orman çığlık attı. O kadar yüksek sesle çığlık attı ki, halkı da onunla birlikte çığlık attı.

Thalias yanıyordu. Alevler o kadar soğuktu ki yakıyordu. Yine de gözlerini kapadı ve onun serin okşayışına yaslandı. Duman, öfkeli bir kasırga gibi etrafında dönüyor, kendi kalbinde kök salmış öfkeye şarkı söylüyordu.

Bu tanıdıktı. Nedenini anlayamasa da.

Sisin gazabı onu tüketirken Thalias'ın tüyleri diken diken oldu, kalbi göğsüne çarpıyordu. Ta ki sonunda sis çekilip nefes alabilinceye kadar.

Mora'nın ayakları yosunlu orman zeminine değdiğinde Thalias bunu hissetti. Parmaklarını esnetirken parmak eklemlerinin çatırtısını duydu. Gözlerini açtığında, artık kanla sıvanmamış olan güzel yüzünü gördü. Kehribar rengi parlayan gözleri adamın elindeki şişeyi görünce kısıldı ve konuşmadan önce gülümsedi ama bu gülümseme hiç de nazik değildi.

"Şişenin bekçisi, gücüm senin emrindedir."

BÖLÜM 43

Mora 300 yıl önce

Dother'in içkisinin baharatlı kokusu Mora'nın midesini bulandırdı. Masasından onu izlerken içkisini yudumladı, o çok parlak gözleri Mora'nın ruhunu delip geçiyordu. Mora ona dikkatini vermeyi reddetti. Parmaklarını masanın yüzeyine vurduğunda yüzüğünün çıkardığı ses onu irkiltmesine rağmen aldırmadı. Bunun yerine, morarmış bedenini yastıklayan pelüş yatağın içine daha da gömüldü. Adamın parmak izlerinin mükemmel kopyaları tenini kaplamıştı, bu izlerin bitmek bilmeyen zonklaması adamın daha önceki ilgisinin bir yankısıydı.

Masadan uzaklaştığında sandalyesinin gıcirtısı kalbini hızlandırdı. Dother'in çıplak ayakları siyah fayanslı zemine vururken Mora çarşafı daha sıkı sıktı. Adam önünde durduğunda, Mora bir ürpertiye bastırdı. Adam yanağını okşarken irkilmemeyi başardı. Parmakları Mora'nın yüzünde çenesine doğru ilerledi ve Mora başını kaldırıp ona bakmak zorunda kalana dek onu itti.

"Bir içki al," diye mırıldandı. Soğuk kadehini dudaklarına bastırdı ve kehribar rengi sıvı ağzının kenarında dans edene kadar hafifçe yukarı kaldırdı. Güçlü kokusu burnunu gıdıkladı ve Mora'nın midesi bulandı. Onun yanından geçip masasının üzerinde açık duran günlüğe baktı, teslim olmayı reddediyordu. Alkol

Bardağın ağzından taşan su boynundan aşağı damladı, çıplak vücudunda serin ve ıslak bir iz bıraktı ve siyah çarşafları ıslattı.

Dother bardağı çekerken başını iki yana salladı. Kalan sıvıyı etrafta döndürerek bardağa düşünceli bir şekilde baktı. "Bir öpücük istiyorum Hazine."

Bu istek Mora'nın merkezinde kıvılcım yarattı; buzdan dallar göğsünü deldi ve kemiklerinin etrafında dolandı. Mora'nın omurgası dikleşti ve titremelerini durdurmak için ellerini yumruk yaparak gözlerini kapattı. Dother içkisinden bir yudum daha alıp bitirdi ve eğilip yumuşak dudaklarını Mora'nın kilere bastırdı.

Mora teslim oldu.

Tanrım, kendinden nefret ediyordu. Bir an için bile olsa onun isteğini reddetmenin acısıyla başa çıkamazdı. Şimdi olmazdı. Şimdiden çok yorgundu ve gece daha yeni başlamıştı.

Ona kaptıyı açtığı anda acı bir tat duyularını bastırdı -Dother dilini onunkine dolamadan önce içkisini ağzına tükürdü. Lanet olası piç. Sıvı boğazından aşağı kayarak nefes borusuna sızdı ve aşağıya doğru yakmaya başladı. Mora öksürürken onu itmeye çalıştı. Ama Dother umursamadı. Bunun yerine onu daha da yaklaştırdı, elini boynunun arkasında ve yumuşak buklelerinin arasında gezdirerek başını kucakladı. Kadının avuç içlerinin göğsüne çarpması onu hiçbir şekilde harekete geçirmede. Onun tadına bakmak için acele etmedi, dileğinin onu dayanmaya zorladığını biliyordu.

Bir öpücük dileği...

Ciğerleri hava almak için çığlık atarken bir şey kafasına dank etti. Onu öpmek istediğini belirtmemişti. Ne zaman öpülmek istediğini de söylememişti. Olayları farklı yorumlarsa ne olurdu? Dileği yatışacak mıydı? Yoksa her inkâr etmeye çalıştığı anda çektiği ıstırapın aynısını mı yaşayacaktı?

Denemeye değermi. Mora'nın kaybedecek neyi vardı ki?

Göğsünde bir öksürük çınladı ve Dother sonunda geri çekildi. Muziplikle parıldayan parlak masmavi gözler onu gerdi ama nefes borusundaki liköre karşı sadece hırıldayabildi.

"İyi misin?" diye sordu elindeki bardağı gül ağacından şifonyerin üzerine bırakırken.

Gözlerini devirmemek için sonsuz bir çaba harcadı. Mora dudaklarını ön kolunun arkasına sildi ve cevap vermeden önce birkaç kez daha öksürdü. "Öyle olmadığımı biliyorsun."

"Hazine." Yüzünü avuçladı. "Seni böyle görmekten nefret ettiğimi biliyorsun.

Kraliçem ol. Berwick'i birlikte değiştirelim."

Kehribar rengi bakışlarında bir ateş yandı ve Mora öfkeleni. Gücü bile derisinin altında çalkalanıyor, bir çıkış yolu arıyordu; kemiklerine bastırıldıkça canı yanıyordu ama nefesini tuttu ve dayandı. Dother cevabını biliyordu. Ama istediğini elde edemediğinde, onu aldı. Buçukluklar için daha iyi bir dünya yaratma konusundaki tüm konuşmalarına rağmen, güç konusunda takıntılıydı. Bir taç yeterli değildi-Mora kendisi için hayal ettiği büyük mirasın bir parçasıydı.

Aptal değildi, annem onu hiç sevmeydi. Mora'nın hayır deme cüreti vardı ve o bunu kaldıramazdı. Pes etse bile, onun özgür olmasına izin vereceği bir gelecek yoktu.

"Seni asla seçmeyeceğim, Dother."

Tam boyuna doğru doğruldu, sırtışının yerini bir alay aldı. "Bana Cillian demeni söylemişim."

Mora daha iyi düşünmeden ayağa kalktı, damarlarında adrenalin dolaşıyordu. Sesinde tanımakta güçlük çektiği bir gerginlik vardı. "Ben de sana sayısız kez hayır dedim. Görünüşe göre ikimiz de iyi birer dinleyici değiliz. Ama sadece birimiz canavarız."

Dother güldü, başını salladı, çikolata kahvesi saçları alnını gıdıklıyordu. "Ben olsam bu kadar kesin konuşmazdım, Mora." Elini Mora'nın göğsüne bastırarak onu yatağa geri itti ve dudakları neredeyse birbirine değene kadar eğildi. "Yeterli zaman ve doğru motivasyonlarla hepimiz birer canavara dönüşürüz."

Mora arkasına yaslanıp aralarına koyabildiği kadar mesafe koyunca şilte kaydı. "Ben asla senin gibi olamayacağım."

"Hayır, ama büyüüp yanımda duracak mükemmel bir kraliçe olacaksın." Kızın yanağındaki bir kıvrımı fırçaladı. "Ben her zaman senin canavarın olacağım. Ve sen de her zaman benim olacaksın. Hoşuna gitse de gitmese de."

Mora haysiyetsiz bir çığlık atarak uğursuz bir duman bulutuna dönüştü ve atılmış matarasına atladı. Matara yerde, buruşuk bej pantolonunun yanında duruyordu. Dother, şişeye dalmadan önce durması için ona bağırdı, parmaklarından buğu akıyordu.

Sonuçsuzdu. Mora bunu biliyordu. Onu hemen geri dönmeye zorlayacaktı. Ve muhtemelen gecenin geri kalanında da kalmasını isteyecekti. Ama sadece birkaç saniyelik huzur için bile olsa buna değerdi.

Mora asla onun hayal ettiği gibi olmayacaktı. Onu dönüştürmeye çalıştığı şey. Açgözlü ellerinde şekillendirebileceği bir kil değildi. Onunla savaşmak için yapabileceği çok az şey olmasına rağmen, bu bir şey gibi hissettirdi.

Bu ona en iyi ihtimalle dakikalar kazandırdı. Adam şişeden ona seslendiğinde Mora kendini onun öfkesine hazırladı ama adamın kolunda şişeyi tutarak büyük yatakta sakince oturduğunu görünce şaşırdı. İçini çekti ve parmağını şişenin dibini süsleyen narin altın yaprakların üzerinde gezdirdi.

"Bunları aldığında senin olacağını bilmiyordum. Ama kalbime sahip olan kadına böylesine güçlü emanetler hediye etmem uygun olur. Bizi birbirimize kanla bağladım ve birlikteliğimizi en nadide büyüyle kutsadım."

Mora kaşlarını çattı. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Seni her yönden kendime bağlamak istiyorum. İnatçılığın bana seni bu şekilde kendime bağlamaktan başka seçenek bırakmadı. Mutsuz olduğunu biliyorum Hazine. Bu benim için de ideal değil. Aşkımızı dünyayla ve gücümüzü halkımızla paylaşmak istiyorum." Adam ona baktı, gülümsemesi yumuşaktı. Yalvarırcasına. "Kraliçem olacağını söyle ve bu iş bitsin."

"Seni sevmiyorum," diye haykırdı Mora, salondan geçen herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Gerçi kralın odasının yakınında sadece güvendiği birkaç muhafızın kaldığını tahmin ediyordu. "Sana karşı beslediğim tüm sevgi öldü, Dother. Bana ihanet ettiğın an yok oldu. Asla senin kraliçen olamayacağım."

"Gel, otur."

"Hayır."

İçini çekti, sesi bıkkın ve yorgun çıkıyordu. "Gelip benimle oturmanı ve ben seni kovana kadar bana eşlik etmeni istiyorum."

Mora kaskatı kesildi. Tüyleri diken diken oldu ve içindeki arzu onu aralarındaki mesafeyi kapatmaya itti. Zihni hızla çalıştı. Talebini yorumlamanın farklı bir yolu var mıydı? Düşünceleri baş döndürücüydü ve her nefes alışında buz gibi duman dalları göğüs kafesinin derinliklerine doğru ilerliyordu. Yakında kemikleri kırılana ve ciğerlerine hava girmeyene kadar daha da sıkacaklardı.

Hiçbir çıkış yolu düşünemiyordu.

Dişlerini sıkın Mora ileriye doğru küçük bir adım attı ve rahatsızlığı hafıflediğinde rahat bir nefes aldı.

Dother dilini şaklattı ve başını salladı. "İnatçılığın sana acı vermekten başka bir işe yaramıyor, Hazine. Pes etmenin bir zararı olmaz."

Yanıdaki şilteye gömülen Mora, ellerini çıplak kucasına dayayarak önüne baktı. Adamın gözlerinin vücudunda gezindiğini hissetti. Titredi

onun ilgisinin ağırlığı altında.

"Bana bir içki koy, Hazine." Sesi yumuşak, neredeyse nazikti. Bir testti bu; Mora'nın savaştan vazgeçip vazgeçmediğini görmek istiyordu.

Mora çenesini sıktı, acının ısırtısına odaklandı ve Dother'in yatağının başucundaki sürahiye uzandı. Bununla savaşmanın bir anlamı yoktu. Kehribar rengi sıvı, ona uzatırken bardağa sıçradı. Aralarındaki sessizlik ağırlaştı ve Mora kendini onun yüzünü incelerken buldu. Dağınık saçları alnına dökülüyordu, sakalları artık özenle kesilmemişti ve gözlerinin altındaki deride koyu halkalar vardı... içkisinin tadını çıkarırken gözleri onunkilere kaydı. Onu izlediğini fark edince dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi ama Mora hemen gözlerini kaçırdı.

İçkisini bitirdiğinde boş bardağı ona uzattı ve sessizce komodine geri koymasını istedi. Kadın bardağı ahşap tablanın üzerine koyarken Dother boğazını temizledi. "İnsanlar isyan ediyor."

"Ne?"

"Huzursuzluk var."

Mora'nın gözleri parladı. "Sen ne yaptın?"

"Berwick'e bir Büyücü Kralları olduğunu haber verdim."

Mora bir elini yüzünde gezdirdi, göğsündeki gerginlikten nefret ediyordu. "Seni uyarmıştım."

İsyan etmekle ne demek istemişti? Annesi ona daha önce de huzursuzluk olduğunu söylemişti... her şeyden önce. O iyi miydi? Philip iyi miydi? Rosemary?

Mora bu odadan çıkabilmeyi ve Dother'in verdiği zararı kendi gözleriyle görebilmeyi diledi. "Yanılmıyorsam tacı daha yeni aldın. Ve insanlara yeni krallarının her şeyden çok korktukları tek şeye sahip olduğunu söylemeye mi karar verdin? Kanunları altüst ettiği için monarşiye zaten öfkeliydiler." Dother'in parlak gözlerinde yanan öfke onu duraksattı ama Mora bir nefes aldı ve devam etti, "Eğer halkına yardım etmeyi böyle hayal ettiysen, aptalsın. Babam bir yıl oldu mu?"

-"

Dother onun sözünü kesti ama Mora kulaklarındaki uğultudan onu duyamadı. Babasını düşündükçe gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Soluk soluğa fisıldadığı son "seni seviyorum" sözünü hâlâ duyabiliyordu.

O sabah Mora'nın kendini mutlu hissettiği son andı. Dother'in odasında çıplak olduğunu ve onu giyinmeye zorlarken evlilik konusunda onunla nasıl dalga geçtiğini hatırlamak midesini bulandırıyor. Ya da bir zamanlar hayran olduğu Dother'in, kesesinden çıkan çiçekleri sorduğunda yüzünde beliren gülümsemeyi.

*Ona ne zaman bir şey sorsa hep aynı saçma cevabı verirdi.
Büyücünün sırrı, Hazine.*

Aman

Tanrım...

Mora'nın

nefesi kesildi.

*"Onu sen öldürdün." Kelimeleri sindirmeye fırsat bulamadan
dudaklarından döküldü.*

"Pardon, Hazine?"

*Tırnaklarını etine geçirdiğini fark edene kadar avuçlarında keskin bir ağrı
zonkladı. Yumruklarının titremesini engellemek için hiçbir şey yapmadı. Bir
şekilde sesini alçak tuttu, alçak ses ölümcüldü. "Sen babamı öldürdün."*

*"Hazine, ben-" Kız çığlık attığında yüzü kızardı. Kendisini ona doğru
fırlatmasını beklemiyordu. Dother geriye doğru yatağa düştü, dudaklarında
şaşkın bir hırıltı vardı ama hemen Mora'nın omuzlarından tutup onu sırt üstü
çevirdi ve üzerine çıktı. "Sakin ol ve beni dinle."*

*Dother onun sol yanağını ısırды, eskiden sevimli bulduğu o çukur şimdi
tatmin edici bir ifadeydi. Onu sinirlendirmişti. İyi etmişti.*

*Bileklerini tutmaya çalıştı ama Mora yumruğunu sıktı ve olabildiğince sert
vurdu. Elmacık kemiğine çarpan parmak eklemleri acı içinde patladı ama bu
onu tekrar vurmaktan alıkoymadı. Piç kurusu konuşmaya devam etti, onu
dinlemesi için yalvardı. Mora onu dinlemeyi reddetti.*

*Dother ellerini Mora'nın bileklerine dolayıp onu yatağa çarptığında, Mora
her ciğerine çektiği narenciyeye küfrederek onun altında çırpındı.*

*Nefesi öfkeyle kesiliyordu ama dişlerini gösterip "Senden nefret ediyorum"
diye tükürdü.*

*Dother gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine
ulaşmadı. "Şimdilik." "Senden her zaman nefret
edeceğim."*

*"Ömrün artık sonsuz, Hazine. Ve ben de ölümsüzlükte sana katılmanın bir
yolunu bulacağım. Sonsuzluk uzun bir zaman. Bir gün ne yaptığımı anlayacak
ve beni yeniden sevmeye başlayacaksın."*

*Mora ona ters ters baktı, nefesinin yüzünü her gıdıklayışından ve uzun,
kıvrıcık saçlarının dağınık telleri arasında her uçuşundan nefret ediyordu. Kız
hiçbir şey söylemeyince, adam başını salladı ve alt dudağını çiğnedi.*

*"Denedim. Gerçekten beni seçmeni sağlamaya çalıştım. Planlarımı
değiştirmemi sağladın. Berwick'i birlikte değiştireceğimiz bir gelecek hayal
ettim. Ama yeterince çabuk ikna olmadın ve halkımızın şimdi yardıma ihtiyacı
var. Bu yol, ihtiyacım olan gücü kazanmamı sağladı. Ama gitmene izin
vermeyi reddediyorum.*

yaptı." Dother yutkundu. "Aedlin'le evli olmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun? İstedığimin bu olduğuna gerçekten inanıyor musun? Bana başka seçenek bırakmadın."

Öfke damarlarında dolaşüyor, baskı neredeyse çıldırtıyordu. "Hastalıklı oyunların için beni suçlama."

"Hâlâ anlamıyorsun, değil mi Hazine? Beni mest ettin. Seninle birlikte olmak için yapmam gereken buysa, her nefesine musallat olurum."

Aralarındaki mesafeyi kapatan Dother, onun dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Hiçbir istek onu buna katlanmaya zorlamadı, bu yüzden Mora başını geri çekti. "Siktir git," diye tısladı.

Başını yana eğdiğinde masmavi gözleri parladı ve Mora seçtiği kelimelerden pişmanlık duyarak gerildi. Adamın vücudundaki ağırlığının fazlasıyla farkına vardı. Adamın çıplak teni onunkinin üzerindeydi.

"Benimle birlikte olmayı seçsen de seçmesen de yanımda kalacaksın. Ve bana verdiğin gücün her zerresini kullanacağım." Dother kızın bileklerinden birini serbest bıraktı ve eskiden yaptığı gibi bir buklesini çekiştirdi. Alay ediyormuş gibi hissettim. Onunla ne kadar mükemmel oynadığının bir hatırlatıcısı. "Bunun neye benzeyeceğine sen karar vereceksin."

Mora ona ters ters baktı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Adamın bakışları bir tanesini çenesine kadar takip etti ve parmağını çenesinde gezdirerek sıvıyı toplayıp dudaklarına götürdü. Sırtışı zafer kazanmış gibiydi. Ta ki Mora da sırtına kadar.

Kükredi, sesi odanın içinde gümbürdedi ve tırnaklarını adamın yüzünde gezdirdi. Kan kabardı ve adamın yanağından aşağı damlayarak kadınıninkine düştü. Gözyaşlarıyla karıştı ve yatağın üzerine döküldü.

Dother'in nefesi kesildi, elini yaraya dokundurduğunda gözleri büyüdü. Parmaklarına bulaşan kıpkırmızı lekeye baktığında ağzı ince bir çizgi halinde sertleşti. Bir damla daha Mora'nın alnına sıçradı ve gülmekten kendini alamadı. İlk başta göğsünde sessizce fokurdadı, ama kısa süre sonra kıkırdıyor ve nefes nefese kalıyordu.

Onu kanatabilirim.

Kendini ağırlıksız hissediyordu. Başı dönüyordu. Öforik.

Mora parmaklarını yüzünü boyayan kan ve gözyaşı karışımında gezdirdi ve dudaklarına götürdüğünde daha da geniş sırttı.

Kanını emerken Dother'in yüzü çirkin bir şeye dönüştü. Mırıldandığında sesi ölümcül bir sessizlikteydi: "Seni sonsuza dek o şişeye bağlı tutmaya niyetim yok Hazine. Senin olabilirim ya da kâbusun olabilirim. Akıllıca seçim yapın."

BÖLÜM 44

Mora

"Bekçi mi?" diye sordu beyaz saçlı Fae, sesi yumuşak bir baritonda, ağaçların arasından kıvrılan bir şarkı gibiydi.

Garip bir şekilde güzeldi. Yüksek elmacık kemikleri, güçlü çenesi ve ısıltılı siyah gözleriyle Zadriel gibi değildi - onlara geri dönmenin yolunu bulmak için can atıyordu - ama bu erkeğin yüzünde hoş bir şeyler vardı. Kar gibi beyaz saçları kaymaktaşıdan yanaklarını gıdıklıyor, sivri kulaklarının hemen arkasına düşüyordu. Ve boynunda keskin dişlerin açtığı bir yara izine benzeyen bir iz vardı.

Soluk kaşları çatıldı ama kız baktıkça dudakları düzensiz bir gülümsemeye dönüştü ve sol yanağında bir gamzenin fısıltısını yarattı.

"Evet, Gardiyan." Çenesini kaldırdı. "Mataram sende ve-"

"Ben senin Gardiyanın değilim, Wraith. Hiçbir pazarlık yapmadık." O kırmızı gözler kızgınlıkla parladı, merkezlerindeki mor renk yıldız ateşi gibi parlıyordu.

Mora kaşlarını çatı. "Cevabını duymak istemiyorsan soru sorma."

Fae, şişeyi avucunun içinde yuvarlamadan önce bir kahkaha attı. Mora'nın anlamadığı bir saygıyla şişeye baktı. "Devam et o zaman."

O daha konuşmadan biri öksürdü ve Mora ile beyaz saçlı Fae birlikte döndüler. Başka bir Fae birkaç adım ötede durmuş, saklanıyordu.

Atların biraz gerisinde.

"Thalias?" diye sordu, sesinde hafif bir titreme vardı.

"İyiym sevgilim," diye cevap verdi beyaz saçlı Thalias.

Nefes kesici gümüş gözleri onu izliyordu, ay ışığının parıltısı ağaçların arasında gördüğü şahininkine çok benziyordu. Siyah saçları sıkı örgüler halinde güzelce örülmüş ve başının tepesindeki gevşek deri bir bantla topuz şeklinde birbirine bağlanmıştı. Dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmış olsa da gülümsemesinin göz kamaştırıcı olduğunu hayal etti. Ve uzun boyluydu. Belki de Zadriel'den daha uzundu. Geniş omuzları, kalın kaslı kolları ve sağlam, yuvarlak bir karnı vardı. Yine de bir atın arkasına sinmişti, sanki hayvan ona koruma sağlayacakmış gibi.

Onun Bekçisi olmaması çok kötüydü. Mora onun korkusuyla eğlenebilirdi. Ona en uğursuz gülümsemesini takındı ama birkaç adım ötede yere yığılmış, elleri ve ayak bilekleri sarmaşıklarla bağlanmış Alina'yı görünce gülümsemesi sekteye uğradı.

Mora hırladı. "Alina neden bir hayvan gibi bağlanmış?" Mora aceleyle Aegist'e doğru koşarken omzu Thalias'ın koluna çarptı. Alina geri çekilmeye çalıştı ve Mora nefes aldı. Tanrılara sabır için yalvardı. "Özür dilerim," diye fısıldadı Alina'nın bileklerindeki sarmaşıkları çözmek için eğilirken. Ama kız sadece ters ters baktı, kirpikleri hâlâ gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Hayır değilsin," dedi Alina sessizce.

Mora boğazındaki yumruya karşı yutkundu. Alina'nın buraya gelmesine üzülmüştü. Zadriel'le yeniden bir araya gelme çabası olmasaydı, Halvard asla arabasına ulaşamayacak, Alina Cennet'te kalacaktı...

Ve Zadriel yolda kan kaybından ölmek üzere yalnız olmayacaktı.

Göğsündeki ezici bir ağrı neredeyse nefesini kesiyordu. Mora durakladı. Derin bir nefes aldı ve onun sesinin yatıştırıcı tonlarını hayal etti. *Ben buradayım. Yanındayım, Küçük Cadı.* Ama o yoktu. Elinde kalan tek şey onun tuniği, çamla sarılmış nane ve yağmurun hafif kokusu ve göğsünde dinmeyen bir ağrıydı.

Mora sarmaşığı yumrukladı ve daha sert çekti, avucunu kesiş şeklinden etkilenmedi. Sarmaşık kurtulduğunda rahat bir nefes aldı. En azından bir şeyler doğru gidebilirdi.

Sanki orman onun düşüncelerini duymuş ve cevap olarak gülmüş gibi, yeni bir sarmaşık toprağın içinden fırladı ve Alina'nın bileklerini sardı.

Mora'nın kaşları çatıldı. "Tanrılar aşkına, bu da ne?"

Omzuna ağır bir el indi ve Mora donakaldı, ciğerlerindeki hava hırıltıyla boşaldı. *O öldü,* diye hatırlattı kendine. Mora aldı

Ladin ve kükürtle sarılmış tatlı, topraksı bir kokuyla yatıştırılmış yavaş bir nefes daha. Fae, Dother'a hiç benzemiyordu.

"Senin Tanrılarının Ormanda yeri yok." Thalias'ın sesini acılık kaplamıştı, sanki kendi Tanrıları dışında herhangi bir Tanrı fikrinden kişisel olarak rahatsız olmuş gibiydi.

Thalias'ın elini savuşturan Mora dönüp ona baktı. "Kızı bırak gitsin. Sana bir zararı dokunmadı."

"Arcadia'ya davet edilmeden girdi."

Thalias'ın avucunda bir şey parladı ve Mora onun Halvard'ın broşunu taşıdığını fark etti. Gözleri irileşti ama başka tarafa bakmak için elinden geleni yaptı. Sahip olduğu gücü bilemezdi.

Mora ellerini yumruk yaptı ve bir adım daha yaklaştı. "Ağaçlarınız aynı fikirde değil, girmemize izin verdiler."

Fae sırtıttı, gamzesi onun öfkesiyle alay ediyordu. "*Sizin* için açtılar, başka kimse için değil."

"O zaman bırak gitsin." Mora yavaşça konuştu, her kırpılmış kelime bir tehditti.

Başını yana eğdi, gözleri kızın yüzünde gezindi. Beyaz kaşları gördükleri karşısında çatıldı ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. "Davetsiz geldi ve şimdi bir borcu var. Arcadia istediği zaman gidecek. Tabii karşılığında onun canını almamı tercih etmezsen?"

Mora'nın gözlerinde ateş parladı. "Kıza herhangi bir şekilde zarar verirken, benimle birlikte olmanın ne kadar harika bir şey olduğunu öğrenirsin."

Thalias omuz silkti, bu hareket koyu yeşil deri spaulder'larını çekiştirdi. Bileklikleri ve göğüs parçasıyla uyumluydular; her birinde ince ince boyanmış altın hatlara sahip, karmaşık bir şekilde oyulmuş yapraklar vardı. Eğer uyarısını dikkate almazsa zırh onu durdurmak için pek bir işe yaramayacaktı.

"Arcadia'nın neler sunabileceğini henüz görmedin, Wraith. Ben olsam tehditler savurmadan önce dikkatli olurum." Arkadaşına seslenirken ona sırtını göstererek onu başından savdı. "Vesryn, sevgilim, hadi eve dönelim."

O yürürken dallar kıpırdadı, yaprakları Zadriel'e olduğu gibi ona da uzandı ve her adımının ardından kır çiçekleri filizlendi. Çünkü elbette öyleydiler. Renkleri, yaratıcılarına doğru eğildikçe parıldayan parlak bir tonlar dizisiydi. Mora'nın gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Takip ederken onları ayaklarının altında ezdiğinden emin oldu.

Vesryn dudaklarını ısırdı, bakışları Mora ve Thalias arasında gidip gelirken ay ışığıyla parlayan gözlerinde belirsizlik parlıyordu. "Atlar..."

Thalias Vesryn'e dönmeden önce yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. "Onları serbest bırakabiliriz." Eğildi ve Vesryn'in boynundaki bir izi öptü. Bir yara izi.

Tıpkı Thalias'ınki gibi.

Birlikte atların koşum takımlarının tokalarını ve deri kayışlarını çözerek onları serbest bıraktılar.

"Hayatta kalabilecekler mi?" Mora Vesryn'e yaklaştı ve elini hafifçe atının sağrısına koydu. Vesryn onun bakışlarından kaçındı ve elini kestane rengi aygırın boynunda gezdirerek yumuşak kürküne hayran kaldı. Bu endişe çok komikti. Mora daha yakına eğildi, ağzı eğlenerek yukarı kalktı. "Seninle konuşuyordum, Vesryn."

Boğazını beceriksizce temizledikten sonra gözlerini tekrar onunkilere dikti, o zengin, kehribar rengi yanakları karardı. "Bu onlarla Orman arasında."

Thalias bir el salladı ve etraflarında otlar bitti, uzun, parlak yeşil teller Mora'nın dizlerine sürtündü. "Arcadia'nın dışındaki tarlalara gitmeden önce tadını çıkaracakları bolca yiyecekleri var. Mutlu musun?"

Vesryn Alina'ya doğru ilerlemeden önce Mora'ya özür dileyen bir bakış attı. Onu omuzlarına atıp Thalias'ın peşinden ağaçlara doğru ilerlerken Alina ciyakladı. Aegist başını kaldırıp Mora'ya baktı, ela gözlerinde yanan öfkeyle.

Mora atına "İyi şanslar," diye mırıldandı ve onu takip etmek için dönmeden önce son bir kez okşadı.

Alina, Vesryn'in attığı her adımda zıplıyordu, elleri ve ayakları hâlâ bağlıydı. İki peri başının etrafında dönerek Thalias'ın çiçeklerini saçlarına ördü. Yanardöner kanatları çırpındı ve Mora'nın midesi bulandı. Zadriel'in odasında bir kavanoza hapsedilen yalnız peri bir daha asla uçamayacaktı. Muhtemelen asla eve dönemeyecekti.

Zadriel de öyle.

Acısının hafiflemesi için dua ederek göğsünü ovuşturdu. Zadriel'in iyi olmasını umuyordu.

Perilerin sesleri müzik gibiydi, havada akıyor ve kulaklarında kıvrılıyordu. Anlamsız geliyordu. Fae'lerin bile anlamadığı anlamsız ve ıslık seslerinin garip bir kombinasyonu gibi. Yine de, onlar

kıkırdadı, Vesryn ve Thalías gülümsedi. Alina ise sarı buklelerini çekıştırirlerken nefesinin altından homurdandı.

Mora iç çekti. "En azından çocuğun yürümesine izin verebilirsin, *Bekçi*." Alina alay etti. "On dokuz yaşımdayım, çocuk değilim."

Mora eğlencesini gizlemek için ağzını kapattı. Ama Thalías ve Vesryn gülünce, o da katılmadan edemedi.

Vesryn onun saçlarını karıştırırken, "Sen nasıl istersen, çocuk," dedi. Çiçekler onun dokunuşuyla ufalandı, yaprakları yere düştü. Periler tıslayarak Vesryn'in başının etrafında uçuştı ve kahkahası içten bir homurtuya dönüştü.

"Bir perinin gazabına uğramayacağını çok iyi biliyorsun, sevgilim." Thalías elini kaldırdı ve Mora parmaklarının etrafında kıvrılan ve kollarının altında kaybolan gümüş dövmeleri fark etti. Renk girdapları titreşerek kaymaktaşı tenine serin bir parlaklık veriyordu. Etraflarında rüzgâr döndü ve avucunun içinde çiçekler açtı, renkleri ayaklarının dibinde açanlar kadar parlak ve çeşitliydi.

Periler sakinleşti, çırpınarak yanlarına geldi ve çiçekleri minik yumruklarının arasına aldı. Müzikal sesleri havada uçuştı ve Thalías yüzünde küçük bir gülümsemeyle onları izledi ama ses tonu ciddiye: "Hatırlatmama gerek var mı Wraith, ben senin Bekçin değilim."

"*Hiçbir pazarlık yapmadık*," dedi Mora, onu taklit etmek için elinden geleni yaparak. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Fae, sen benim mataramı taşıyorsun. Bu seni benim Bekçim yapar. Üç dilek dileylene ya da biri şişeyi senden alana kadar gücüm senindir."

"Karşılığında ne alacaksın?" Thalías sordu. Yıldız ateşinden gözlerini onunkilere dikti ve periler sustu. Onunla birlikte onu izlediler.

Onun acısını dizginlemek imkânsızdı. "Hiçbir şey."

Thalías kaşlarını çattı ve bakışları kemerinde asılı duran şişeye kaydı. Parmaklarını altın telkârının üzerinde gezdirdi. "Bu düzenlemeden hoşlanmadım."

"Bu bir ilk olurdu," dedi Mora nefesinin altından.

Thalías şişesini bağlayan sarmaşığı çözdü ve şişeyi ona uzattı. "Bekçin olarak sana bağlı olacağım. Eşit olmayan bir pazarlık içinde sıkışıp kalırım. Böyle şeylerle ilgilenmiyorum, asla iyi bitmezler."

Etrafında periler uçuşuyordu. Dibini süsleyen altın bitkilere doğru uzandılar ama asla onlara dokunmadılar. Mora dondu kaldı. Şişeye bakarken parmaklarını iki yana açtı. Ama onu almak için hiçbir hamle yapmadı. Yapabilir miydi?

Thalías bir adım daha yaklaştı. "Al şunu."

Mora'nın boğazı düğümlendi. Tereddütle elini uzattı, parmakları şişenin etrafını sararken yutkundu. Bunca yüzyıl boyunca lanetlendikten sonra şişeyi bir kez bile eline almamıştı. Tutabileceğini bilmiyordu. Ama avucunun içindeydi, bardak sıcaktı ve hatırladığından daha hafıftı. Gözlerinde yaşlar birikti, dökülmek üzereydi ama gözlerini kırıştırarak onları uzaklaştırdı.

"I..." Mora kelimeleri bulamıyordu. Zar zor düşünebiliyordu. Şişeyi sıkıca kavradı ve birinin onu elinden almasının ne kadar süreceğini merak etti. Bu özgürlük değildi ama yüzyıllardır en çok yaklaştığı şeydi. "Teşekkür ederim," diye nefes aldı. Adamın gözleriyle zar zor buluşabildi. "Korkarım sen dileklerini yerine getirene kadar hâlâ bağlıyız. Ama... teşekkür ederim."

"Thalias, bu akıllıca mı?" Vesryn'in sesi sessiz ve kararsızdı ama Mora'nın gözleri karararak bunu ondan almaya çalışmasına cesaret edince irkildi. Ancak Thalias hiç etkilenmemiş görünüyordu ve Vesryn'e el salladı.

"Mora'nın senden ne istediğini öğrenene kadar Arcadia'dan ayrılmayacaksın. Aksi takdirde, ben senin Gardiyanın değilim. İsteddiğini yapmanı istiyorum. İstedığın sürece."

Mora'nın nefesi kesildi, parmakları şişesinin etrafında sıkılaştı. Dileğin soğuk hissi onu ele geçirirken gözlerini kapattı ve acının ısırmasını memnuniyetle karşıladı.

Thalias hırladığında damarlarındaki korlar çatırdadı. Alçak, yırtıcı bir gürültüydü bu. Mora gözlerini açtığında, Thalias'ı yüzünde öfkeli bir ifadeyle karşısında buldu. Gözlerindeki morluk bir şekilde daha da parlaklaştı, neredeyse gümüş bir ışıltı parlıyordu.

Thalias dişlerini gösterdi ve Mora köpek dişlerine baktı. Karşılığında dişlerini gösterdi. Duman ve ateş -onun *ateşi*- avuçlarında *birikirken*.

BÖLÜM 45

Zadriel

Zadriel'in teni güneşin bitmek bilmeyen işkencesi altında yanıyordu; pelerinini özlediğine inanamıyordu. Her nefes alışında ciğerlerine bir toz seli doluyor ve buna zar zor dayanabiliyordu. Nefes borusundaki kum, göğsündeki sıkışıklığı daha da kötüleştirdi. Her sığ nefes alışta canı yanıyordu.

Yarasından sızan kanla birlikte kalbinin sessiz gümbürtüsü de yavaşladı. Zadriel gözlerini kapattı. Yakındaki bir ağacın köklerinin parmaklarını sardığını hissetti. Dokunuşları yumuşak ve tereddütlüydü. Bu onu gülümsetti. Zayıf da olsa.

Buna layık değildi ama Arcadia'nın bunca uzun yıldan ve yaptığı onca şeyden sonra onu hâlâ önemseydiğini bilmek...

Gözlerinde yaşlar yandı.

Mora Arcadia'nın kollarında yolunu bulsun. Anne onu korusun.

Orman ona bunu sunabiliyorsa, o da huzur bulabilirdi.

Zadriel'in midesine bir şey çarptı ve öğürdü. Kendi içine kıvrıldı ve boğazında yanan safraya karşı hırıldadı.

Göğsüne bir darbe daha indi ve Zadriel'in görüşü bembeyaz oldu. Acı vücuduna yayıldı ve tek yapabildiği çenesinden aşağı kan ve kusmuk akarken inlemek oldu.

Andras'ın soğuk sesi üzerine çökerken, "Sana hiç doğmamış olmayı dilediğim," dedi.

BÖLÜM 46

Mora

"Ne yaptın sen, Wraith?" Thalias hırladı, sesi saf, vahşi Fae sesiydi. Ses ormanın içinde gürlerken, ağaçlar da onunla birlikte hareket etti ve sanki Arcadia'nın merkezi onlarmış gibi ikisine doğru eğildi.

Mora dumanının yere dökülmesine ve bacaklarının etrafında kıvrılmasına izin verdi. Alevlerinin ısıltılı obsidyenin içinden kıvrılışına bayılıyordu. "İlk dileğini tuttun. Tuttuğunda böyle hissettiriyor."

"Sana bununla ilgilenmediğimi söylemiştim."

"Fae'lerin zeki olması gerekmiyor mu? İsteddiğimi yapmamı *dilediğini* söylemiştin. İki dileğin daha kaldı. Eğer onları kullanmaktan kaçınmak istiyorsan kelimelerine daha dikkat etmelisin." Mora yaklaşmaya çalıştı ama ayakları hareket etmiyordu. Aşağıya baktığında botlarının etrafını saran düzinelerce kökün onu toprağa bağladığını gördü.

Thalias'ın kahkahası acımasızdı. "Sandığın kadar kurnaz değilsin." "Kurnazlığa ihtiyacım yok."

Mora parmaklarını esnetti ve dumanına daha sert bastırdı. Duman gözeneklerinden döküldü ve onu serin kucağıyla sardı. Kendini tamamen teslim etmek üzereyken Alina çılgılık attı, keskin sesi Mora'nın tereddüt etmesine yetecek kadar yüksekti.

Vesryn'in bir zamanlar durduğu yerde gümüş gözlü bir ayı vardı. Ağzını açtı ve kükredi, sesi Mora'nın omurgasını titretti. Pençeleri Mora'nın yüzünden daha büyüktü ve tek bir hamlede içini boşaltabilecek pençelere sahipti. Alina pençelerin altında çaresizce yatıyordu, bağlı ellerinden savunma büyüğü kıvılcımları uçuşuyordu. Vesryn'in saldırısını durdurmak için hiçbir şey yapamazdı.

"Beni bitirebileceğinden şüpheliyim," dedi Thalías, dudakları çarpık bir sırıtışla kıvrıldı. "Ama bunu denemek istersen, eşim arkadaşını bir güzel yer."

Eş. Mora Fae eşleri hakkında çok az şey biliyordu. Ama aralarına girmek tehlikeli olabilirdi.

Ve hayvanlara dönüşebiliyor muydu? Böyle bir güç Berwick'te duyulmamış bir şeydi. Zadriell'in dediğı gibi, Arcadia'da günümüz Halflings'inin hayal bile edemeyeceğı sihirler vardı.

Artık bir kadından çok bir duman olan Mora bağlarından kurtuldu, parlayan kehribar rengi bakışları karanlığın içinden Vesryn'in gümüş gözlerine doğru parlıyordu. Ayının temkinli bir adım geri çekilmesini izlemekten büyük zevk aldı.

Duman soldu, Thalías'ın bağları da onunla birlikte çözüldü ve Mora ortaya çıktı, gücü yerleşirken bukleleri rüzgârda dalgalanıyordu. Thalías'a kaşlarını kaldırdı. İstediklerini aldılar, o artık bir tehdit değildi. Şimdilik.

Beyaz bir ışık patladı, o kadar parlaktı ki Mora'nın gözleri yandı. Gözlerini kıstı, ışığın etrafında kıvrılan yaprakların oluşturduğu adaçayı seli karşısında dehşete kapıldı. Işık söndüğünde, Vesryn olması gerektiğı gibi, sivri kulaklarıyla uzun boylu bir Fae olarak duruyordu. Ellerini örgülerinin üzerinde gezdirdi ve onları bir arada tutan deri bandı ayarladı.

"Bir şey düşürdün," dedi tereddütle. Sesinde suçluluk duygusu var mıydı?

Vesryn başını eğdi ve Mora onun bakışlarını takip etti. Matarası yerde yatıyordu, onu tutan aynı kökler şimdi onun etrafında kıvrılıyordu.

Lanet olsun.

Bağlarını çözmek matarasını kaybetmek demektir. Onu savunmasız bırakmak demektir. Onu savunmasız. Şişeyi alırken, Mora ağaçlara baktı, neye ya da kime baktığını merak ediyordu. Ve kendini onların elinden daha ne kadar koruyabileceğini.

Ağlayan söğütlerden oluşan bir duvar yollarını kesiyordu. Dalları eğilmişti, açık yeşil yaprakları yemyeşil perdeler gibi dallardan aşağı dökülüyordu. Saatlerdir, Mora'nın hayal edebileceğinden çok daha fazla tonda canlı yeşillerden oluşan sonsuz bir denizde yürüyorlardı. Ama diğer ağaçların aksine, bunlar yolu açmak için eğilmiyordu.

"Lütfen bana neredeyse vardığımızı söyle," diye hırıldadı Mora. Bacakları ağrıyor, baldırlarındaki kaslar her adımda daha fazla itiraz ediyordu. Matara neredeyse birkaç kez terli parmaklarının arasından kayıp düşüyordu ve kendini onu ona verdiği için Thalias'a küfrederken buldu.

Gerçi Mora onu asla geri vermeyecekti.

Thalias elini narin yaprakların üzerinde gezdirdi. "Benim," dedi yumuşak bir sesle. "Hayalet benzeri yarattığı ve izinsiz giren bir Buçukluğu getirdim."

Bir an sessizlik içinde geçti, sonra yapraklar hışırdayarak ayrıldı ve geçmelerine izin verdi. Mora sakladıkları şeyi gördüğünde nefesi kesildi.

Zemin yerini uzun bir düşüşe bıraktı -Mora uçuşuma bakarken başının döndüğünü hissetti. Uzaktan şelalelerin dipteki büyük, pırıl pırıl göle döküldüğünü duyabiliyordu, su o kadar maviydi ki neredeyse kör ediyordu. Yüzeyde renkli ışıklar parıltıyor ve sulardan bir şey sesleniyordu. Sessiz, çağıran bir şarkı söylüyordu ve Mora neredeyse ona yaklaşacaktı.

Mora matarasını daha sıkı kavradı. Özgürlüğünü kaybetme korkusuyla dağılmadan düştüğünü hayal etti. Göğsündeki gümbürtü neredeyse çıldırtıcıydı. Devasa ağaç onu yakalayacak mıydı? Gölün ortasındaki bir adadan büyüyordu, gövdesi Frederick'in malikânesinden daha kalındı... Frederick'in sonu oldukça büyük bir elma ağacının sert pençelerinde olmuştu.

Neden Frederick'i düşünmek zorundaydım ki...

Mora derin bir nefes aldı, temiz, topraksı hava için minnettardı.

Bu Ana Ağaç olabilir miydi? Ruh'u bulmuş muydu? Devasa, zümrüt yapraklarının üzerinde gümüş bir parlaklık vardı, görünürde altın yoktu. Ve Mora bir çekim hissetmiyordu. Hiçbir yerde. Arcadia'ya girdiği andan beri hissetmemişti.

Eğer Ruh öldüyse, geriye bulunacak bir şey kalır mıydı?

Kayalıklar boyunca ışıklar yanıp sönüyordu ve Mora bunların evler olduğunu fark etti. Bazıları uçuşumun engebeli, kayalık kenarlarında, diğerleri ise yukarıdaki arazide büyüyen ağaçların üzerindeydi. Ortadaki ağacın kendisi de tepesine kadar dönen ışıklarla benek benekti.

Thalias ve Vesryn ilerlemeye devam ederken Alina Vesryn'in kollarında uyuyordu ve başı Vesryn'in omzuna yaslanacak şekilde yeniden konumlandırılmıştı. Mora gözlerini açtı

Uçurumun kenarına yaklaştıklarında onları çağırmak için ağzını açtı. Ortadaki ağaçtan kalın bir dal aşağı doğru eğildiğinde sözleri dilinin ucunda kayboldu.

Kalın dalın içine, ağaçların arasında Fae'leri göstermek için karmaşık bir şekilde oyulmuş cilalı ahşap çerçevelerle bir yol inşa edilmişti. Arada sırada yumuşak yosun sıçramalarıyla kaplanmış ve gümüş bir parlaklıkla tozlanmıştı. Vesryn'inkine benzer siyah dövmeleri olan uzun boylu bir Fae dişisi, yaşlı bir erkeğin elini tutarak haç çıkardı. Koyu gri saçları çenesine kadar sarkıyordu ve Mora bakmamaya çalıştı. Fae'ler ölümsüz değil miydi?

Yaşlı Fae tökezlediğinde, dişinin ifadesi ciddileşti. Köprüden çıkarlarken Thalias'a başıyla selam verdi. Mora ve Alina'yı gördüğünde yüzündeki ifade değişti.

Dişlerini hırıltıyla göstererek adımlarını hızlandırdı. "Gidelim oğlum," dedi yaşlı erkeği cesaretlendirirken.

Mora'nın kaşları çatıldı. Oğul mu?

"Geliyor musun, Wraith?" Thalias seslendi. Dalın üzerinde duraksadı, parmağıyla parmaklığa vuruyordu.

Mora donup kalmıştı, dikkati fantastik şehirden aşağıdaki sulara gidip geliyordu.

Thalias kaşlarını kaldırdı, o gülünç gamzesi yüzünde dans ediyordu. Ayaklarını ileri doğru zorladı. Uzuvarının nasıl titrediğini görmezden geldi. Uçurumun kenarına ve söğütlerin arasına doğru fırlamayı ne kadar çok istiyordu.

Dal uçurumdan uzaklaşırken ayaklarının altındaki tahta kaydı. Mora tökezledi ve boştaki elini çalgınca parmaklığa doladı. Sonra uzun düşüşe baktı.

Aşağıy

a.

Aşağı.

Aşağı.

Aşağı.

Yutkundu. Uzaklaşıp köprünün yüzeyinde bir top gibi kıvrılmaktan başka bir şey istemiyordu.

Thalias'ın kıkırdaması yardımcı olmadı. "Aşağıya bakmayacak kadar zeki olduğumu düşünmüştüm." diye fısıldadığında sesindeki hınzırca eğlence de öyle.

BÖLÜM 47

Mora

Dışarıdaki dik düşüşü unutmak için yere uzanıp tavandaki halkaları saymanın onur kırıcı bir yanı yoktu. Thalias'ın evim dediği dev ağaç güvendeydi. Mora kendine sürekli bunu söylüyordu. Gerçi buna pek inanmıyordu.

Yükseklik gibi basit bir şeyden korkmak ne tuhaf bir şeydi. Pencerenin dışındaki düşüşün düşüncesi nefesini kesmese, bunu neredeyse komik bulacaktı. Bunun yerine matarasını göğsüne bastırdı ve sevinç ile dehşetin garip bir karışımıyla boğuştu.

Sonunda neredeyse istediği her şeyi yapabilecekti. Ama bu neye benziyordu? Matarasını ne kadar süre saklayabilirdi? Mora, Thalias'ın onun son koruyucusu olduğunu düşünecek kadar saf değildi. Eninde sonunda her şey kötüye gidecekti. Her zaman olduğu gibi.

Bu ertelemeye iki eliyle sarılabildiği kadar sarılacaktı. Bu dağılamayacağı anlamına gelse bile.

İnsanlar bunu nasıl yapıyordu? Mora daha önceki hayatını zar zor hatırlıyordu. Bekçilerine bağlı olmanın getirdiği güçsüzlükten nefret ediyordu ama yine de... bu ona kendini yeni bir şekilde güçsüz hissettiriyordu. Mora bundan hoşlanmamıştı.

Andras'ın dileği bir sorundu. Ona döndüğünde şişeyi getirmek aptallık olurdu.

Ve Zadriel... onun zihninde yaşıyordu. Onu Andras'tan nasıl uzaklaştırabileceğini hayal etmeye çalıştığında kalbi sıkıştı ve yetersiz kaldı. Kesesindeki kolye onu iki haftalığına serbest bırakmıştı. Bu yeterli değildi. Asla yeterli olamazdı.

Yine de yaşayamayabilirdi...

Mora kaşlarını çattı ve başını salladı. Bu fikri kabul edemezdi. Ama zihni Zadriel'in kanlar içinde ve toprakta yapayalnız ölmüş olabileceği ihtimalini fısıldayıp duruyordu.

Matarasını daha sıkı kavrarken üzerindeki telkari derisine battı. Avucundaki acının sızısı en azından biraz dikkatini dağıtıyordu. Bir yanı Halvard'ı tekrar öldürmek için yanıp tutuşuyordu. Serbest kalmak onu sakinleştirmişti ama bu uzun sürmemişti.

Mora tavandaki halkaları tekrar saydı. *Bir, iki, üç...*

Thalias'ın başı göründü, kar beyazı saçları gözlerinin üzerinden sarkıyordu. "Hayatta kalabileceğini düşünüyor musun?"

Gözlerini deviren Mora ayağa kalktı, geçerken omzu Thalias'ın koluna çarptı. "Ölüm Tanrısı beni istemezdi," dedi Mora oturma odasına doğru ilerlerken.

Vesryn elinde bir kitapla otururken, Alina da onun yanındaki uzun şezlonga uzanmıştı. Zavalılık baygındı, ara sıra horlamaları odayı dolduruyordu. Mora yaklaşırken Vesryn'in gözleri açıldı. Kurnazca pelüş minderlere daha da bastırdı. Ancak yeterince ince değildi. Mora onun rahatsızlığını fark etti ve sırtıttı. Yaklaşmak için hamle yaptı.

Thalias onun önünü kesti ve Vesryn'in kucağına oturdu. Vesryn bir kolunu ona sarıp romanını tutuşunu düzeltirken, Thalias Mora'ya uyarıcı bir bakış attı.

Mora'nın eşiyle oynamasından hoşlanmıyordu.

Thalias, "Eminim birileri bu sayede rahatlıyordur," dedi. "Kıyafetlerine kimin kokusu sinmiş? O bir Fae ama ben onu tanıyamıyorum."

Mora tereddüt etti. Zadriel halkının arasında güvende miydi? Evine dönmekten başka bir şey istemiyordu. Arcadia'dan umut ve saygıyla bahsediyordu. Yine de Mora kendini korumacı hissediyordu. Onlara Zadriel'in adı kadar güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi.

Thalias kaşlarını kaldırdı. Elindeki bir şeyle oynadı. Broş, diye fark etti Mora, onun baktığını fark ettiğinde midesi bulandı.

Mora, elinde tuttuğu güçlü yadigâr hakkında endişelendiğini bilmesini göze alamadı ve ağzından kaçırıldı: "Adı Zadriel."

"Zadriel mi?" Vesryn aniden doğruldu ve neredeyse Thalias'ı yerinden oynatacaktı. Kitap elinden yuvarlanarak yere çarptı. "Zadriel mi dedin?"

"Evet, o-"

"Neye benziyor?"

Mora Vesryn'in hevesi karşısında kaşlarını çattı. Vesryn'in sesindeki çaresizliği açıklayabilecekmiş gibi Thalias'a baktı. Ama Thalias kollarını kavuşturdu ve devam etmesi için başıyla onayladı.

Kadın boğazını temizledi. "Zadriel uzun boylu. Senden daha uzun Thalias, Vesryn'den biraz daha kısa olsa da. Kuzguni siyah saçları ve irislerinde altın benekler bulunan siyah gözleri var. Güçlü, geniş omuzları var. Kolları yara izleriyle kaplı ve-"

"Yara izleri mi?" Vesryn geri çekilerek araya girdi. Hem o hem de Thalias ciltlerini süsleyen karmaşık dövmelere baktı. İkisinde de tek bir leke bile yoktu.

Suçluluk duygusu içini delip geçti ve Mora'nın boğazı düğümlendi. "Bu benim anlatacağım bir hikâye değil," dedi usulca, ses tonuna hüznün sinmişti.

"Öldüğünü sanıyorduk," diye fısıldadı Vesryn.

"Onu tanıyor muydunuz?"

Vesryn'in yumuşak yüzünde hüznü bir gülümseme kıvrıldı. "O benim ilk arkadaşımды.

Vehsa dönmeyince düşündük... iyi mi?" Mora'nın

gözlerinden yaşlar süzüldü. "Bilmiyorum."

"Bilmiyorum da ne demek?"

"Zorla götürüldüğümde işler kötüydü. I..." Mora'nın sesi kesildi. "Yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum."

Thalias kaşlarını çattı. "Seni işaretlemeye çalışan o muydu?"

"Beni işaretler misin?" Parmaklarını üzerinde gezdirdiğinde boynundaki morluk hoş bir şekilde titredi. Hâlâ orada olduğuna inanamıyordu. Mora Thalias'a baktı ve o da onaylarcasına çenesini eğdi. "Evet," diye nefes aldı ve meşe ağacını düşündü. Zadriel'e sarılmış olma hissini.

Thalias'ın eli boğazındaki işarete gitti, yüzü asıktı. "Ölseydi bilirdin."

"Lütfen..." Vesryn dudağını ısırdı. Onun parlak kehribar bakışlarına göğüs gerdi. "Yüzyıllardır ne olduğunu merak ediyorum. Neredeydi o?"

"Korkunç bir adam Zadriel'i kendi soyuna bağladı," dedi Mora acı acı. "Onu asla serbest bırakmayacaklar."

Vesryn ağzını kapattı ama Mora onun titreyen nefesini duydu.

Thalias'ın gözleri parladı, merkezlerindeki yıldız ateşinin arasından gümüş bir parıltı parlıyordu. Broşu Vesryn'in eline sıkıştırdı ve ayağa kalktı. "Peki ya Vehsa, annesi?"

Mora gerildi. Adamın ses tonundaki bir şey içindeki canavarı çağırıyor, yüzyıllardır biriktirdiği öfkeyi harekete geçiriyordu. Bir yanı bundan sonra söyleyeceklerinin hoşuna gitmeyeceğini biliyordu. "Onu öldürdüler."

Zemin titredi, tahta ayaklarının altında kaymaya ve parçalanmaya başladı. Mora tökezledi ve sertçe sırt üstü yere düştü. "Onu öldüren *ben değilim*," diye bağırdı Thalias'a. Ama sanki Thalias onun içine bakmış ve öfkesinden başka bir şey görmemişti.

Ev takırdayıp inledi ve Alina'nın gözleri birden açıldı. "Neler oluyor?" diye çığlık attı, çok hızlı bir şekilde ayağa kalktı. Aegist, lanet olası bağları sayesinde neredeyse düşüyordu ama Vesryn uzanıp onu sabitledi.

"Thalias," dedi Vesryn sakince. Şezlongdan kalkmadan önce broşu cebine soktu. "Sakin ol."

Filizler tahta çıtaların arasından fırladı, açılıp yerde sürünmeye başladı. Mora'nın oturduğu yerden birkaç adım ötede bir delik oluştu ve Mora çığlık attı. Bu delik ona aşağıdaki suların mükemmel manzarasını sunuyordu. *Bunu hak etmek için ne yaptım ben?* Mora çırpınarak uzaklaşırken başını salladı, çok daha kötüsünü hak ettiğini biliyordu.

Thalias'ın yüzünde alaycı bir ifade belirdi. Kollarındaki gümüş işaretler de gözleri gibi ıslık ıslık parlıyordu. Arkasındaki duvardan bir kök fırladı ve Mora hiçbir şey yapmazsa hepsinin aşağı düşeceğini biliyordu.

Vesryn ellerini kaldırdı ve eşine doğru yaklaştı. "Fidan, evimizi parçalıyorsun."

Mora matarasına baktı. Kesesine sığmayacak kadar büyüktü; sığdırabilse bile işe yarar mıydı? Yapabileceği en iyi şey onu kemerine sokmak ve dayanmasını ummaktı.

"Her ne kadar öfke gösterilerini sevsem de," diye homurdandı kemerini kurcalayarak, "bunun bir faydası yok Thalias. Kes şunu."

Bakışlarının ağırlığı üzerine çöktü ve Mora neredeyse bir adım geri çekiliyordu. Başını hayvani bir şekilde yana eğen Thalias, oda gücünün yükünü çekmeye devam ederken onu düşündü. Yüz hatları sertleşti, bakışlarında gazaptan başka bir şey yoktu.

Duvarlardan fidanlar filizlendi, kökleri ahşabı kemiriyordu. Ve bir rüzgâr odanın içinde dalgalanarak ladin ve çınar kokularını

Çürüme.

Mora yosunlara basıp kaydı ama duvardan fırlayan bir dal onu düşmeden yakaladı. "Allah kahretsin," diye mırıldandı, bir yandan da parmaklarından serbestçe duman sızıyordu - Mora alevleri çağırmadı, burayı yakma riskini almak istemiyordu. Ruhani sis Thalias'ın baldırlarına dolandı ve bacaklarından yukarı tırmandı. Fae başını eğdi, soğuk, siyah dumanın onu sarmasını izlerken kaşları çatıldı. Bir kök Mora'nın ayaklarına doğru dalışa geçti ve Thalias hırladığında sırtışını gizleyemeyerek sıçradı.

Şimdi kim kurnaz değil?

"Ne yapıyorsun sen?" Vesryn tısladı, elleri hâlâ yukarıdaydı. Eğer uzanırsa Thalias'ın sırtına dokunabilirdi.

Mora'nın sunabildiği en iyi şey gergin bir kahkaha oldu. "Bilmiyorum."

Sis Thalias'ı yırtıcı bir yılan gibi yutarken, gözlerindeki parıltı titredi. Durdu ve büyüğü yavaşladı.

Oturma odasındaki bir dal titredi, yaprakları dallarından düşmeden önce açılıp yeşilden kırmızıya, sarıya dönüştü. Alina'nın kafasına düştüler. Kız oturduğu yerde kamburlaşmış, bağlı bilekleriyle idare edebileceği en iyi kalkanın altında toplanmıştı. "Bitti mi?"

Mora yerdeki deliğe bakarken Thalias'ı yerinde tuttu. "Vesryn?"

Vesryn dudağını ısırды ve elini Thalias'ın sırtında gezdirdi, ancak bir hırıltı duydu. "Benim, Fidan," diye mırıldandı Vesryn. Sesinin yatıştırıcı tonu bir işe yaradı çünkü Thalias'ın göğsündeki hırıltı yerini tatmin olmuş bir mırıltıya bıraktı. Ama o gözler hiç açılmadı.

Yeşillik kıpırdadı, birkaç bitki biraz daha büyüdü ve döşeme tahtalarındaki çatlakları zorladı. Mora'nın zihninde bir malikânenin vahşi bir elma ağacına yenik düştüğü anılar canlandı ve elini yüzünde gezdirdi. Belki de Tanrılar gerçektir ve bu onun cezasıydı. Ona özgürlüğün bir görüntüsünü hediye edip sonra da onu elinden almaları çok yerinde olurdu. *Eğer varsanız, hepiniz piçsiniz.* Mora düşüncelerini duyabildiklerini umuyordu.

"Öfkenden kendini kaybetmeyecek kadar zeki olduğumu sanıyordum," diye tükürdü Mora Thalias'a, transını kırmayı umarak. Mora'nın emriyle, sisinin bir kısmı daha Thalias'ın etrafında kıvrıldı ve boynuna doğru tırmandı.

Dallar koptu ve elmacık kemiklerinin üzerinden geçti. Mora gözlerini kırptırdı.

Bu... garipti.

Thalias çırpındı, mücadelesinin basıncı dumanın içinden geçerek Mora'nın kollarında yankılandı. Kasları çığlık atıyor, ayakları kayıyordu.

yere çarptı. Mora saldırıya karşı kendini geri itti. Sonra, onu şoke eden bir şekilde, Thalias elini karanlık selin içinden geçirdi.

Mora'nın ağzı açık kaldı. Dumanı aşılamazdı. Şimdiye kadar hiçbir şey geçememişti...

Thalias dumanlı saldırıyı iterek birkaç adım tökezledi. Büyüye karşı daha fazla direnirken alnından ter damlıyordu. "Bir kez daha Thalias, ben değildim."

"Sende onun çiçeklerinden biri var," dedi sesi odada yankılanarak.

Onun çiçekleri mi? Mora, Zadriel'in saçına sıkıştırdığı yaldızlı papatyanın yumuşak yapraklarına dokundu. Bunun annesiyle hiçbir ilgisi yoktu, Zadriel onu meşesinin altından toplamıştı. Yine de Thalias'ı sakinleştiriyorsa Mora'nın umurunda değildi. Saç buklelerinden çekip çıkardı ve ona uzattı. "Alabilirsin."

Duman parçaları hâlâ üzerine yapışuyordu ama onu hareketsiz tutmaya yetmiyordu. Her zamankinden daha fazla çaba harcadı ama uzanıp çiçeği ondan almayı başardı.

Vesryn'in kalın kolları Thalias'ın merkezini sararak onu göğsüne doğru çekti. Thalias gerildi ama çiçeği tutuşu narin kalmaya devam etti. "Fidan," diye nefes aldı Vesryn. "Bunu düzelterek ama kendini sakinleştirmen gerek."

Thalias'ın gözleri büyüdü, bakışlarında ürkütücü bir parıltı titreyordu. "Birini daha öldürdüler," diye mırıldandı, sesi ölümcül bir sessizlikteydi.

"Ve eğer kendini kontrol etmezsen, hepimizi öldüreceksin."

Thalias'ın gözlerindeki ışık tamamen söndü ve başı Vesryn'in omzuna yaslanarak ağırlıksız hale geldi. Vesryn eşini kollarına alırken, Thalias titreyen elini havaya kaldırdı.

Hasar tersine dönerken Mora'nın bedeninden gerginlik aktı. Fidanlar tahtadaki çatlaklardan kayana kadar küçüldü. Kökler duvarlardan koptu. Sarmaşıklar buruştu ve çiçekler öldü. Thalias işini bitirdiğinde oda sanki hiçbir şey olmamış gibi tertemizdi.

Thalias başını Vesryn'in omzuna yaslayarak, "Özür dilerim," diye fısıldadı. Çiçeği Mora'ya geri vermeden önce kaşlarını çatı. "Kendimi kaybettim. Bir daha olmayacak."

BÖLÜM 48

Zadriel

Günlerce Zadriel'in bildiği tek şey acı çekmekti. Zorlukla nefes alabiliyordu. Göğsünde bir sıkışma vardı ve oda etrafında dönüyordu. Başını yana eğerek kustu, kanlı safra çenesinden aşağı damlıyordu.

Kendi yanan etinin çürümüş kokusu, keskin acıdan önce ona çarptı. Demir hançer göğsünden çekilirken Zadriel iniltili bir ses çıkardı. Sert parmaklar çenesini kavradı, tükürüğün üzerinden kayarak Andras tekrar görüş alanına girene kadar yüzünü yukarı çekti. Zadriel gözlerini kırıştırdı, zar zor odaklanabildi. Ocaktaki ateş Andras'ın omzunun arkasında sallanıyordu ama onu izlemek midesini bulandırıyor.

Andras'ı dinlemeye çalıştı. Ama tek duyabildiği, nefesi girip çıkarken ciğerlerinden gelen hırıltılardı. Oblivion çağırıyordu. Ve Zadriel onun kucağına girdiğinde gitmesine izin vereceğinden emin değildi. Gözleri kapandı ama Andras onu tokatladı.

"Beni duydun mu?" diye sordu.

Andras bıçağı omzuna vurduğunda Zadriel'in omzundaki deri tısladı. Ateş ışığı kabzadaki yaldızlı papatyalardan parlayarak Zadriel'in gözlerini yaktı ve Zadriel başka bir zamanı düşündü. Başka bir hayatı. Bıçağın altın olduğu, kabzasına uyduğu zamanları. Amacı Arcadia halkına ve annesinin Ana Ağaç'a olan görevleriyken.

Vehsa tören hançerinden geriye kalanın oğlunu kesmek için kullanıldığını bilseydi ne düşünürdü?

Zadriel dişlerini sıktı. Acıdan nefes nefese kaldı. Ve hiçbir şey söylemedi.

Andras'ın yüzü buruştu ve başını salladı. Hayal kırıklığına uğradığına dair bir şeyler mırıldandı. Zadriel onu güçlükle seçebiliyordu ama o alev alev yanan masmavi gözlere dik dik bakmak için elinden geleni yaptı, kehribar rengi benekler sadece öfkesini daha da alevlendirmeye yarlıyordu.

Andras hançeri tekrar göğsüne sapladığında Zadriel'in çığlık atacak gücü kalmamıştı. Yine de çatlak dudaklarından dökülen sessiz sızlanma Andras'ın sırtmasına neden oldu.

Yandı. O kadar çok yanmıştı ki başka bir his hatırlayamıyordu. Andras acı verici bir yavaşlıkla hareket edip Zadriel'in kaburgalarından geçerek çökmüş akciğerine doğru ilerlerken derisi cızırdadı ve yarıldı. Kendi kanının bakırımı kokusu çok baskındı. Zadriel öğürdü. Yakıcı acıya karşı tekrar öğürdü. Kan ve safra damlacıkları Andras'ın yanaklarına sıçradı ve durakladı, dudakları kıvrıldı.

"Buna değer miydi?" diye homurdanarak yüzünü koluna sildi.

Kırmızı, parlak, kraliyet mavisi kumaşa sinmiş ve mor bir leke oluşturmuştu. Zadriel ona baktı. Dilini tuttu. Mora'nın onun için ne kadar değerli olduğu Andras'ı ilgilendirmezdi.

Andras gözlerini devirdi ve tezgâha doğru yürüdü. Tezgâha yaslandı, bir bardak suyu yudumladı ve pencereden Arcadia'ya doğru baktı.

Zadriel'in alnında soğuk bir ter belirdi ve sandalyesine yığıldı. Kendini tutmak için kolçakların kenarına tutunmaya çalıştı ama parmaklarını hissedemiyordu. Onları hareket etmeye ikna edemiyordu.

Çok yorgundu.

Zadriel unutkanlığa teslim olup gözlerini kapadığında, Mora'nın güzel yüzünü gördüğüne yemin edebilirdi, o vahşi kehribar gözleri ona bakarken parlıyordu.

BÖLÜM 49

Mora

Mora evdeydi. Zadriel'in göğsüne güvenle yaslanmıştı. Gözlerini kapadı ve Zadriel'in omzuna sokuldu, elini kalın buklelerinin arasından geçirdiğinde neredeyse mırıldanıyordu. Adam içini çekti, sesi mutlu ve tatmin ediciydi ve kız sırtına engel olamadı.

Yaldızlı papatyalardan oluşan bir tarlada dinlenirken altın yapraklı ulu bir ağaç onları izliyordu.

Zadriel'in başparmağı kızın boynundaki morluğun üzerinde gezindi. "Küçük Cadı, sana tekrar sarılmak için neler vermezdim."

Mora'nın kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun? Senin kollarındayım, değil mi?" Başını geriye eğdi ve çenesine zarif bir öpücük kondurdu.

Zadriel onun kucağına doğru eğildi, o ışıltılı, akik gözleri içini acıtan bir özlemle ona bakıyordu. Kollarını onun beline doladığında gülümsemesi duraksadı. Zadriel derin bir nefes aldı ve alçak, yatıştırıcı sesiyle fısıldadı: "Bu bir rüya, aşkım."

Mora balkona yaslandı, rüyasını zihninde tekrarlarlarken parmaklarını pürüzsüz korkulukların üzerinde gezdirdi. Bir türlü uyuyamıyordu. Zadriel'in koyu renk tuniği dizlerine kadar iniyor, yumuşak kumaş tenini gıdıklıyordu. Thalias ona bol bol giysi sağlasa da, o her gece Zadriel'in tuniğinin içinde dinleniyordu. Ve gözlerini her kapadığında onu rüyalarında buluyordu.

Uyandığında hâlâ Zadriel'in güven veren dokunuşunu hissedebiliyor, odasında nane ve yaz yağmurunun rahatlatıcı kokuları dolaşıyordu. İçgüdüsel bir his. Gerçek gibiydi. Onu söz verdiği gibi bulmuş muydu, sadece bu âlemde değil miydi? Sanki parmaklarının arasından kayıp gitmişti. Sanki onu bir kez daha terk etmişti. Mora'nın onun iyi olduğunu bilmesi gerekiyordu. Ona geri dönmenin yolunu bulmalıydı.

Ama Andras'ın dileği onu Arcadia'ya bağlamış, kemiklerini kemiriyordu. Ruh'u bulana kadar buradan ayrılmasının mümkün olmadığını biliyordu.

Hangi cehennemdeydi?

Hiçbir şey onu çağırmıyordu. Ve bu lanet ağaç evden Thalias ya da Vesryn olmadan çıkması neredeyse imkânsızdı. Keşke şişesini bırakmadan dağılabilseydi.

Mora uçurumun kenarındaki parıldayan ışıkları taradı. Aşağı bakmadığı sürece korkusuyla başa çıkabilirdi. Çoğunlukla. Aşağıdaki balkondan gelen hüzünlü sesler kulaklarına kadar geliyordu; anlayabildiği kadarıyla bu bir cenaze töreniydi. Bir kadın oğlunu kaybettiği için feryat ediyor, ağıtları Mora'nın yüreğini parçalıyordu. Ve birisi kemanla kederli bir ağıt çalıyordu, ses rüzgârda kıvrılıyor ve yapraklarla birlikte sallanıyordu.

Mora bir çocuğu kaybetmeyi aklının ucundan bile geçiremiyordu. Bir yanı ne olduğunu bilmek istiyordu ama Thalias'a sormak doğru gelmiyordu. Burada çok az çocuk vardı. Ve hayal ettiğinden daha fazla yaşlı Fae. Efsanede söylendiği gibi ölümsüz değiller miydi? Zadriel son üç yüzyılda bir gün bile yaşlanmamıştı. Bu hiç mantıklı değildi.

Mora iç geçirerek odasına açılan balkon kapısına doğru döndü. Uçurumun ortasındaki devasa ağacın gövdesini kucaklayan geniş, yuvarlak bir odaydı. Büyük, yumuşak yatak bir nimetti. Genelde matarada dinlenen biri için nadir bir nimetti. En son Frederick'in Malikânesi'nde bir yatakta uyumuştı. Ondan önce de... Mora bunu düşünmek bile istemiyordu.

Frederick'in sadece bu hareketten bile farklı olduğunu bilmeliydi. Ona yaptıklarını hak etmiyordu.

"Aklın başka yerde."

Mora sıçradı, kollarında tüyleri diken diken oldu. Emriyle avucunda duman toplandı, serin büyü hızla çarpan kalbini sakinleştirdi. Biri buraya nasıl çıkmıştı?

Hiçbir şey onu bulduğu şeye hazırlayamazdı.

Yaratığın güzel, insana benzeyen bir yüzü, parlak sarı gözleri ve uzun, dalgalı, gece mavisi saçları vardı. Ama altın kollarına gümüş ve mavi tonlarında görkemli tüyler iliştirilmişti. Çıplak göğüslerinin altında ise uzun kuyruk tüyleri hafif esintide dalgalanan büyük bir kuşun gövdesi vardı. Keskin pençeleriyle tırazanı kavradı, hain pençeleri tahtaya saplanıyordu.

Mora ağzını açtı ama söyleyecek söz bulamadı.

Yaratık umursamaz görünüyordu. Başını kuşa benzer bir hareketle yana çevirerek Mora'yı inceledi. "Periler bana burada olduğunuzu söylediler ama güzelliğinizden bahsetmediler."

"Nesin sen?" Mora sordu, sesi yumuşak bir fısıltı gibiydi. Sigarasına sarıldı. Balkondan biraz daha uzaklaştı.

Yaratık başını diğer tarafa eğdi, büyüleyici yüzünü tuhaf bir şekilde boş bir ifade süslüyordu. "Ben ne olduğumu biliyorum. Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

O geniş, sarı gözlerde ışık parladı. Mora tısladı ve kolunu kaldırarak bir adım daha geri çekilirken kendini korumaya aldı. Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü ve irisleri yandı.

"Ne istiyorsun?" Mora dumanına karşı daha sert bir şekilde bastırarak talep etti. Vücudundan aşağı dökülen duman, kemerine yedek bir deri şeridiyle bağladığı mataranın üzerinde kıvrıldıktan sonra ayaklarının dibinde birikti.

Yaratık tekrar konuştuğunda, Mora kelimeleri *hissedebiliyordu*. Tenini okşuyor, varlık adeta şarkı söylerken ürkütücü bir sevecenlikle ona sürtünüyorlardı: "Sıkılmış parmaklardan damlayan hayat kanını, yalvaran gözlerde patlayan damarları görüyorum. Ama sen kurtarılmak istemeyeceksin. Onun istediği şekilde değil."

Yaşam kanı... Zadriel'den mi bahsediyordu? Kâhin miydi? Mora kollarını kendine doladı, ılık yaz havasına rağmen titriyordu. Yine de umut etmeye cesaret etti. "Parıldayan siyah gözleri ve kollarında yara izleri olan güzel bir Fae gördün mü? O iyi mi?"

Varlık kollarını iki yana açarak ışıltılı tüylerini karıştırdı. O sarı gözler gökyüzüne bakıyor, ormanın örtüsü arasından görünen aya bakıyordu. "Tanıdık geliyorsun."

"Sana bir soru sordum," dedi Mora dişlerini sıkarak. Tırnaklarını kollarına geçirdi, neredeyse kan çekecekti. Güç kaburgalarına çarparken acı göğsünde gümbürdüyordu. Kendini tutmak artık daha zordu. Thalias sayesinde, Mora'nın canavarlığının önünde duran tek şey kendisiydi.

Yaratık hiç tedirgin olmamıştı. Mora'nın dumanı balkon korkuluğuna dolandığında bile. Sadece kanatlarını sıkıştırdı ve ayaklarını ayarladı, uzaklaşmadan önce pençelerini birer birer uzattı. "Kız kardeşlerim ve ben seni seviyoruz."

Mora gözlerini kapattı. Tekrar denemeden önce yavaş ve derin bir nefes aldı. "Zadriel'i gördün mü? O güvende mi?"

Yaratığın bakışlarının ağırlığı geri döndü, büyük siyah gözbebekleri bakışlarıyla uzun süre karşılaşan herkesi boğmakla tehdit ediyordu. "Kanla yeniden birleşeceksiniz. Onun elini tut ve işkencesine son ver."

"Onu nasıl bulabilirim?" Mora'nın sesi kesildi ve yanaklarından yeni gözyaşları -korku ve kederden doğanlar- döküldü. Zadriel'in tünüğünü kavradı. Parmaklarının arasından kayan yumuşak kumaş onu rahatlattı.

Varlık öne doğru eğildi, melodik tonunda bir eğlence kıvılcımı vardı. "Seni buldu."

"Anlamıyorum."

"Henüz değil. Zamanla anlayacaksın." Gözleri Mora'nın kalçalarındaki keseye kayd ve yaratık dilini şaklatarak jilet gibi keskin dişlerle dolu bir ağız ortaya çıkardı. Mora bir adım daha geri çekilmeden önce yutkundu. "Çok kurnazsın," dedi, sesi ciddileşmişti. "Acıtıyor. Ama bunun için senden nefret etmiyor."

Mora'nın midesi bulandı. Ne demek istiyordu? Söylediği her şey saçmaydı ama yine de Mora onun doğru söylediğini biliyordu. Sadece bilmecelele. "Mantıklı konuşmuyorsun."

Yaratık gülümsedi. Ya da en azından Mora bunun bir gülümseme olduğunu varsaydı. Rahatlatıcı olamayacak kadar genişti ve dostça olamayacak kadar çok sivri dişi vardı. "Belki de dinlemiyorsun." Devasa, yanardöner kanatlarını bir kez daha germeden önce omuz silkti. Kanatlarını birkaç kez çırpı ve balkonun en ucuna ulaşana kadar zıpladı.

"Bekle!" Mora korkuluklara doğru koştu. Yarı yarıya, varlığı yerinde bağlamak için dumanını kullanmayı düşündü. Gerçi Thalias'tan sonra bunun işe yarayacağından emin değildi.

O ısıltılı gözler son bir kez Mora'nınkileri buldu ve melodik sesi havayı doldurdu. "Melek'e dikkat et."

Sonra sıçradı, kollarını iki yana açtı ve gözden kayboldu. Mora balkonun kenarına doğru eğildi, parmakları tırabzanın etrafında sıkılaştı ve yaratık görünürde yokken düşüşle yüz yüze geldi.

"Lütfen... bana ne yapmam gerektiğini söyle," diye yalvardı Mora. Ama eğer yaratık hâlâ dinliyorsa, ona aldırış etmedi. Mora, dumanın serin kucağı ve göğsündeki batma hissiyle baş başa kaldı.

BÖLÜM 50

Mora

300 yıl önce

Mora kadife pelerinine sarıldı, tenine değen sıcak kumaş nadir bir lükstü. Parmaklarını yumuşak kumaşın etrafında kıvrarak vücudunu Dother'in yakıcı bakışlarından koruduğunu hayal etti. Karanlık etraflarında dönerken gördüğü tek şey o olsa da.

Neredeyse tanıştıkları gece gibiydi. Dother onun elini tuttu, nasırlı parmakları onu çekerken tenini tırmalıyordu. Mora gözlerini kapatırsa, eskimiş ahır hayal edebiliyordu. Taze bahar havasını koklayabiliyordu. Koş, diye bağırarak istedi geçmişteki benliğine. Koşabildiğin kadar hızlı ve uzağa koş.

Dother ona hatırlatmak için bir sprite mı kullanmıştı? Ya da onunla alay etmek için? Mora'nın onlar hakkında ne hissettiğini biliyordu. Basit bir dilek ve Mora onu her yere götürebilirdi. Bunun yerine, çatlak taş basamaklardan aşağı, aşağı, aşağı yürüdüler. Kalenin neresinde oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Mora burada büyümüş olsa da, Dother onun hiç keşfetmediği gizli bir geçit bulmuştu.

Bunca zaman Dother'in yanındaydı ve hala onu anlamıyordu. Niyetini anlayamamıştı. Kahramanca bir amacı olduğunu iddia ediyordu ama Mora buna inanmadı. Kahramanlar kendilerini reddedenleri lanetlemezdi. Bir taç için cinayet işlemezlerdi. Dother'ın planları vardı. Ve bunların ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Dother elini bıraktı ve daha yakına eğildi. "Çok uzak değil, Hazine," diye fısıldadı, nefesi kulağının kabuğunu gıdıklıyordu. Mora irkildi. Pelerinini vücuduna daha sıkı sardı ve adamın bakışlarından tepkisini gizlediğini umdu. Onun nereye gittiklerini görebildiğini, kendisinin ise kör olduğunu bilmek ürkütücüydü.

Beni nereye götürüyor?

Mora'nın kalbi hızla çarparken, karnında korku ateşi yanıyordu. Dother onu lanetlediğinden beri odasından çıkmasına nadiren izin veriyordu. En azından insan haliyle. Zamanının çoğunu matarasının içinde, o çirkin, kırmızı günlüğün yanındaki lanet kemerinden sarkarak geçiriyordu.

İnsan formu mu? Mora bu düşünceyle yüzünü buruşturdu. Ona ne olmuştu böyle?

Bedenini bir form olarak düşünmek... Tanrıların unuttuğu aklını kaybediyordu.

Dother'in parmakları omzunun üzerinden geçti, yüzüğünün sıcaklığı bir şekilde kıyafetlerine yayıldı ve Mora gerildi. Neredeyse taş merdivenlerde kayıyordu. Korkulukları kavrarken avuçlarını toz kapladı.

Adam kıkırdadı. "Bu gece çok sessizsin."

Mora dilini tuttu.

"Merak etmiyor musun?" diye sordu adam, elini kolundan aşağı kaydırarak. "Nereye gittiğimizi bilmek istemez misin?"

Hava nemlendi, her nefese yoğun, küflü bir koku ve ekşimsi bir şey karıştı. Mide bulantısı her soluk alışta karnında fokurduyordu. Burası daha soğuktu. Sanki kış bu duvarlara dokunmuş, serin okşayışı mevsimden mevsime taşla yapışmıştı. Uzaktan biri inliyordu.

Burası kalenin göbeği olmalı. Bu da demek oluyor ki.

"Zindanlar," diye fısıldadı Mora kendi kendine, ama Dother onun cevabından memnun bir şekilde kolunu sıktı.

"Sen her zaman zekiydin, Mora. Bir yolunu bulacağını biliyordum. Bir gün harika bir kraliçe olacaksın."

"Benim annem kraliçe."

"Bunu değiştirebilirim. Tek ihtiyacım olan o değerli dudaklarından çıkacak bir evet."

Hayır!

Mora zihninde bu kelimeyi haykırırken titredi, dişleri kanayana kadar yanağına battı. Ama bunu yüksek sesle söylemenin ne anlamı vardı ki? Dother onu duymayı reddediyordu.

Merdivenlerin dibine vardıklarında, parmaklarını bir kez daha birbirine geçirdi ve onu daha yakına çekti. "Çok gerginsin, Hazine. Bir gezintinin sana iyi geleceğini düşündüm."

Mora gözlerini devirdi. Tanrılara şükürler olsun ki adam dönüp yüzüne bakmamıştı. Adamın onu lanetlediği andan beri diken üstündeydi. Tüm bu uzun aylar boyunca, onun hayatına son vermenin milyonlarca farklı yolunu hayal ederek kendini bir arada tutmuştu. Sonunda onun kanını akıtmıştı. Hoşlanmadığı şey de buydu.

Mora yutkundu. Bu gezi iyi olamazdı.

Zindanların tüm uzunluğu boyunca yürüyor gibiydiler, sağa, sonra sola, sonra tekrar sağa dönüyorlardı. Mora durup periyi geri çağırana kadar başı dönmüştü. Karanlık uzaklaştıkça, yanan birkaç duvar apliklerinin loş ışıkları gölgelerini uzatıyordu. İnilti burada daha yüksekti, kulaklarını tırmalayan ve midesini daha da bulandıran yakarışlar ve acı dolu iniltiyle karışmıştı.

Bir şey pelerinini çekiştirdi ve Mora çığlık attı. Dother'ın çelik gibi tutuşu olmasaydı merdivenlere doğru koşacaktı.

"Çek o pis ellerini onun üzerinden," diye tısladı Dother.

Mora, parmaklıkların arasından uzanan bir deri bir kemik kalmış, kir pas içindeki eli ezişini izlemek için tam zamanında aşağı baktı. Mide bulandırıcı bir çatırtıyı acı dolu bir feryat izledi. Onu yakalayan her kimse irkilerek uzaklaştı ama Mora parmakların doğal olmayan açısını kaçırmamıştı.

"Dother," diye soludu, boğazına safra kaçmıştı. "Bunu nasıl yaparsın?"

Çenesinde bir kas kasıldı ve masmavi gözleri kısıldı. "Sana ne söyledim?" Kavrayışı sıkılaştı, basınç Mora'nın parmaklarının ağrmasına neden oldu. "Bana Cillian de."

Mora da gözlerini kısarak karşılık verdi, içindeki nefreti görebilmesini umuyordu. Onun adını söylemeyi reddetmek sahip olduğu birkaç güçten biriydi. Ama... "Onlara yardım edersen bunu düşünebilirim." Kelimelerin tadı ağzında kül gibi kalmıştı.

Adam elini bıraktığında göğsünden bir ağırlık kalktı. Yumruğunu sıkıp açarak kanın yeniden dolaşmasını diledi. Bu sırada adam onu izliyordu, yüzünde bir sırtıtışın gölgesi vardı. Mora yardım edemedi ama çok kolay teslim olduğunu hissetti.

Bakışları çıplak ve kirli taş zeminde donmuş olan ayaklarına kaydı. Tabanları şimdiden simsiyah olmuştu. Ailesi tutsakları bu pis koşullarda mı tutuyordu? Aedlin burada kimin olduğunu biliyor muydu?

Dother çenesinden tutarak onu tekrar kendisine bakmaya zorladı. Yüzünde acıma gibi bir şey yumuşamıştı. Bir hırıltı boğazını tırmaladı ama yutkundu.

"Ona yardım etmek ister misin?" diye sordu.

Bakışlarının yoğunluğu onu duraksattı. Doğru cevabı tahmin etmeye çalışırken Mora'nın kalbi hızla çarptı. Bu bir sınav mıydı? "Neden buradayız, Dother?"

Çenesindeki tutuşu sıkılaştı ve sırtı hücrenin soğuk metal parmaklıklarına dayanana kadar onu santim santim geriye itti. Parmaklıklar acı verici bir şekilde omurgasına batıyordu. Yine de metalin soğuk ısırığını, Dother'in vücudunun ön tarafına bastırıldığı sıcaklığa tercih etti. "Ona yardım etmek istiyor musun?" diye tekrar sordu, sesi alçaktı. Ölümcül.

Turunçgillerin yoğun, ekşi kokusu Mora'nın ciğerlerine doldu ve neredeyse öğürecekti. "Sana güvenmiyorum."

"Soruya cevap ver, Hazine." Elini kızın yüzüne doğru kaydırıp ve yanağını okşadı, dokunuşundaki yumuşaklık sert ses tonuyla çelişiyordu. İkisi birbirlerine baktılar, kalpsiz bir kurt ve onun bahtsız avı, ta ki adam daha fazla dayanamayana kadar. Başparmağının kızın yanağında yumuşak bir gezintisi neredeyse sevgi doluydu. Yine de Dother'in gözleri karardı. "Yoksa onunla benim ilgilenmemi mi tercih edersin?"

Mora'nın kollarındaki tüyler diken diken oldu. Bu bir tehdit miydi? Dother onu buraya bir sebepten ötürü getirmişti. Ondan ne istiyordu? Ve bunun, arkasındaki hücrede ağlayan kişiyle ne ilgisi vardı? Soğuk metal parmaklıkları sıkıca kavradı, zihni hızla çalışıyordu. Mora birini Dother'a maruz bırakamazdı. Bu teslim olmak anlamına gelse bile.

"Lütfen ona yardım edebilir miyim?" diye sordu usulca.

Dother'ın yavaş gülümsemesi onu ürpertti. Dother geri adım attı ve kadın parmaklıklara yaslandı. Birkaç derin nefes aldı, nemli, acı hava bir şekilde Dother'ın mide bulandırıcı kokusundan daha iyiydi.

Cebinden çıkardığı anahtarları hücrenin kapısına götürürken birbirleriyle şıngırdadı. Doğru anahtarı bulmak için birkaç deneme yaptı -Dother kilidi kurcalarken yemin etti- ama sonunda bir şey tıkladı ve paslı kapı gıcırdayarak açıldı.

Mora köşede büzüşmüş adama ulaşamadan Dother onun kolunu yakaladı.

"Bu hücrenden hiç ses çıkmamasını istiyorum. O zaman ona gidebilirsin."

Buz, omurgasından yukarı tırmandı, kemiklerinin arasından iliklerine doğru ilerledi. Mora kaskatı kesildi; bu duyguya alışabilecek miydi? Ya da Dother'in isteklerini aşmanın bir yolunu bulabilecek miydi? Kelimeleri zihninde tekrar tekrar oynadı, ama kalbi çarpıyordu ve dileğin tutuşu göğüs kafesine doğru sıkışmış, dinlemesini istiyordu.

Hücrenin arkasından gelen inilti de yardımcı olmuyordu. Nemli ve bayat havaya sinmiş sidik ve kusmuk kokusu da işe yaramadı. Küçük alana baktıkça, kirli duvarların tenine baskı yaptığını daha fazla hissediyordu.

Mora'nın nefesi hızlandı, göğsündeki baskı dayanılmaz bir hal aldı. Beni buraya kilitleyecek. Nefes nefese kaldı. Dother saçlarını yüzünden uzaklaştırdığında geri tepti. "Teslim olursan kendini daha iyi hissedeceksin, Hazine."

İkisi de onun dilekten bahsetmediğini biliyordu. Ama Mora karşı koymayı bıraktığında yine de rahat bir nefes aldı. Soğuk duman kollarından aşağı damladı, yere döküldü ve odanın içinde dönmeye başladı. Bir kez daha karanlığa gömülmüşlerdi. Ancak bu sefer Mora da Dother kadar görebiliyordu. Ve bu duvarların dışında kimse bir şey duyamazdı.

"Neler oluyor?" dedi sessiz, cızırtılı bir erkek sesi. Sanki yıllardır su içmemişler gibi çiğ geliyordu ama yine de tanıdık bir yanı vardı.

Dother onu serbest bıraktı ve Mora yavaşça sese doğru ilerledi, ayağı ince, kemikli bir ete değdiğinde irkildi. Adam geri çekildi. Mora'nın boğazı ağrıyordu ama adama dokunmamaya dikkat ederek diz çöktü. "Sorun yok," dedi usulca. "Yardım etmek istiyorum."

"Prenses?"

Mora gözlerini sıkıca kapadı, dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. Dother ne yapmıştı?

"Onu sadece sesinden mi tanıdın?" Dother'ın sesi eğlenmiş gibiydi. "Philip, etkilendim."

"Philip mi?" Mora'nın sesi kesildi ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Philip'in kollarına düştü ve acı içinde nefesini tuttuğunda kendinden nefret etti. "Özür dilerim," dedi boğazındaki yumrunun üzerine. Uzaklaşmaya çalıştı ama Philip bir kolunu sırtına dolamadan önce onu susturdu. Adam burnunu çekmeye devam ederken, kadın onun göğsüne yaslanarak hıçkırdı ve gözyaşları ona giydirdikleri ince pamuklu paçavraları lekeledi.

Philip çenesini onun başının tepesine dayadı. "İyi olmana sevindim."

Mora bir an için eskiden olduğu kıza dönmüş, onu önemseyen bir adamın kollarına yığılmıştı. Philip bilseydi onu güvende tutardı. Ona tutunmak, bir zamanlar sahip olduğu hayatın son kırıntılarına tutunmak gibiydi. Bir daha sahip olabileceğinden emin değildi.

"Neden buradasın?" diye fısıldadı, Dother'in gözlerinin sırtında olduğunun farkındaydı.

Philip onun altında titriyordu ve bunun korkudan mı, havadaki soğuktan mı yoksa daha kötü bir şeyden mi kaynaklandığından emin olamıyordu. Mora karanlıkta yüzünü güçlükle seçebiliyordu ama Philip cılızdı, kızıl saçları çenesini aşan mat, keçeleşmiş bir dağınıklık halindeydi. Cildi o kadar kirliydi ki tek bir çil bile bulamadı.

"Sen ortadan kaybolduğunda kral beni suçladı. Sana göz kulak olmak benim görevimdi. Başarısız oldum. O zamandan beri buradayım..." Philip acıyla tısladı ve Mora'nın göğsü, kaçmaya niyetli bir canavar gibi kemiklerine çarpan öfkeyle sızladı.

"Dother, ne yaptın sen?" diye hırladı.

Philip nefesini içine çekti. "Neler oluyor, Mora?"

Dother bir adım daha yaklaştı. "Bu buluşma seni memnun etmiyor mu?"

Mora sesindeki zehri gizleyemedi. "Philip buraya ait değil." "Seni korumakta başarısız oldu."

Philip'in tutuşu sıkılaştı ve Mora da kendini aynı şeyi yaparken buldu, parmakları Philip'in ince pamuklu paçavralarının içinde kıvrılıyordu. "Kimse beni senden koruyamazdı."

Dother onun arkasına çömeldi ve sırtını ovdu. "Sonunda anlıyorsun, Hazine. Sen her zaman benim olacaktın."

"Ona ne yaptın?" Philip'in hırıltılı sesi öfkeliydi.

Mora aynı anda, "Hiçbir şey yapmayan bir adamı cezalandırdın," diye homurdandı. Dother kıkırdadı. "Ona yardım etmek ister misin?"

"Bırak gitsin."

Bir an sessiz kaldı ve Mora'nın nefesi hızlandı. Yumruklarını sıkarak Philip'in giysilerine daha sıkı yapıştı.

Dother'in eli sırtında durdu, dokunuşu kalın peleriniyle bile dayanamayacağı kadar ağırdı. Daha yakına eğildi, nefesi yanağını gıdıkliyordu. "Evet de."

Bunun dışında her şeyi.

Mora bunu yapamazdı. Kendini ona isteyerek veremezdi. Philip'in kucağına daha da eğildi ve yavaş bir nefes aldı. Başka ne teklif edebilirdi? Aklına tek bir şey geldi. "Cillian, lütfen."

Dother mırıldandı. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Yanağını öpmek için eğildiğinde, Mora kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Ona izin vermek için. Gözlerini kapadı ve Philip'in sırtındaki elinin hissine odaklandı. Dother elini çektiğinde Philip'in kollarına yığıldı ve onu dinleyen Tanrılara -her geçen gün daha az inandığı Tanrılara- Philip'in gitmesine izin vermesi için dua etti.

"İyi misin?" Philip fısıldadı.

Suçluluk duygusu göğsüne saplandı. Adam bir deri bir kemik kalmıştı, hastaydı, kırık parmakları korkunç açılarla bükülmüştü ama yine de onun için endişeleniyordu. Ona layık değildi. Ne daha önce ne de şimdi.

"O iyi," dedi Dother, başparmağının sert pedini Mora'nın yanağında gezdirip gözyaşlarını toplarken. Mora sızlanmamak için çenesi ağrıyana kadar dişlerini sıktı. "Adımı dudaklarında duymayı seviyorum Hazine. Ama aradığım kelime bu değil."

"Sana bunu veremeyeceğimi biliyorsun," dedi gözlerini kapatarak. "Yapamam ve yapmayacağım farklı şeylerdir."

"Beni senin yapamazsın, Dother."

Parmakları kıvrıldı, tırnakları yanağına battı. "Cillian."

"Bırak onu," diye tükürdü Phillip, sonra göğsünde bir öksürük çınladı. Mora, ağırlığının ona acı vermesinden korkarak doğrulmaya çalıştı ama Philip'in zayıf kavrayışı sıkılaştı, sanki onu bir şekilde güvende tutabilecekmiş gibi ona sarıldı.

Mora'yı çok şaşırtan bir şekilde, Dother onun çekilmesine ve yanağını Philip'in göğsüne yaslamasına izin verdi. Ciğerlerinde bir çatırtı vardı. Yardıma ihtiyacı vardı. "Sana Cillian demeyi kabul edersem, gitmesine izin verecek misin?"

"Evet dersen bırakırım."

Philip başını salladı. "Ona teslim olma."

Mora ürperdi. Uzun zamandır onu reddetmek için çok uğraşmıştı. Elinden gelen her şekilde. Daha ne kadar dayanabilirdi? Serbest bırakıldığında -eğer bırakılırsa- ondan geriye ne kalacaktı? Gözleri intikamcı bir tanrı gibi üzerlerinde gezinen Dother'a kaydı. Philip zayıfça sırtını okşadı, sonra Dother'ın tutuşu gevşedi ve kalbi sıkıştı.

İkisi de bunun bir veda olduğunu biliyordu.

Mora sessizce Philip'in göğsünde ağladı. Onu bu şekilde bırakamazdı. O odaya geri dönemezdi. Dother'ın yatağına. Ama her şeyden çok, evet diyemezdi.

Dother ayağa kalkıp onlardan uzaklaşırken iç çekti. Parmağını hücre kapısının yanındaki dumanın içinden geçirdi ve kız bu dokunuşu kendi etindeymiş gibi hissetti. Bu onun derisini ürpertti. Onunla bir yere gitmek yerine burada kalabilmeyi diledi. Philip'in yerini alabilseydi, alırdı.

"Philip... Özür dilerim." Mora kollarını ona dolamak için elinden geleni yaptı. Et ve kemikten başka bir şey hissetmediğinde gözlerini sıkıca kapattı. Tanıdığı Philip sağlıklı ve güçlüydü. Hayat doluydu. Dother'ın hastalıklı oyunları ondan her şeyini almıştı.

Parlak bir ışık boşluğu doldurarak Mora'nın gözlerini yaktı. Philip tısladı ve ikisi de ışığa karşı kollarını kaldırdı. Bir güneş parlaması gibiydi, taş duvarın arasındaki kumları, yerdeki pisliği ve Philip'i aydınlatıyordu... yüzündeki gri solgunluğu, çökmüş yanaklarını. Karanlıkta hayal ettiğinden de kötüydü.

Işık katlanılabilir hale geldiğinde Mora Dother'a baktı. Elindeki cam küreyi yuvarlayışını izledi, içindeki güneş perisini umursamadan.

"Onun acısını dindirmeye hazır mısın Hazine?" Dother sıkılmış bir ilgisizlikle sordu.

Ne?

Aptalcaydı ama umut göğsünü ısıtıyordu. Philip'i iyileştirmesine izin verecek miydi? Philip alçak sesle, "Umarım hak ettiğini b u l u r s u n ," dedi. Alnı bir zamanlar bela anlamına gelen bir şekilde kırışıyordu. Ama bir şey yapamayacak kadar güçsüzdü. Ve çenesini kapalı tutamayacak kadar da aptaldı.

Dother onlara doğru sinsice ilerlemeden önce zehirli bir sesle kıkırdadı. Mora'nın pelerininini kavradı ve çekerek onu Philip'in elinden kopardı. Onu yerde sürüklerken Mora haykırdı ve Philip'in eline uzandı.

"Onu rahat bırakın!" Philip bağırırken Dother onu ayağa kalkmaya zorladı.

Dother'in kolu kızın ortasına dolandı ve ona gülümsedi. "Seni temin ederim Phillip, istediğim her şeye sahibim."

Mora, Philip'in koyu mavi gözlerine baktı. O bakışlardaki aşkı ezberledi. Bu, birinin ona son kez böyle bakışı olacak mıydı? Göğsü kabardı.

Dother'in eli karnında, göğüslerinin kabarıklığında ve boynunda gezindi. "Hazine, bu iş yeterince uzadı. Onun acısına son vermeni istiyorum. Şimdi." Alnından öptü ve mırıldandı, "Çabuk ol, odalarımıza dönmek istiyorum."

Dilek, soğuk ve boğucu etkisiyle Mora'nın ruhuna işledi.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Hayır, hayır,

hayır, hayır.

Yapamam.

Güç göğsüne çarptı.

Yapmayacağım.

Sarmallar kaburgalarına doğru büküldü, ama onları geri tuttu.

Lütfen...

Mora baskı altında titreyerek çığlık attı.

"Ona ne yapıyorsunuz?" Philip ayağa kalkmaya çalıştı, kendini duvara doğru iterken ince bacakları titriyordu.

Dother onu görmezden geldi. Başparmağını Mora'nın boğazında aşağı yukarı gezdirdi. "Teslim ol, Mora. Philip'e ne kadar değiştiğini göster."

Bir kaburgası kırıldı ve Mora hırıldadı. Dother'in boğazını sıkması olmasaydı ayakta kalmazdı. Yeterince hava alamıyordu. Ciğerlerini dolduramıyordu. Göğsündeki dileğin baskısı yoğunlaştı ve oda dönmeye başladı.

Oniks buharı parmaklarından yavaşça damladı ve acısı da onunla birlikte hafifledi. Ama hiç rahatlama olmadı. Mora, Dother'a doğru yığıldı. Büyüsünü durdurmak için boşuna çabaladı ama yerde giderek daha fazla dumanın toplanıp Philip'e doğru ilerleyişini izledi.

Güneş perisinin ışığı her saniye hafızasına kazınıyordu.

"Neler oluyor?" Philip çığlık attı. Duvara doğru sinmişti ama gidecek hiçbir yeri yoktu. Zaten güçlkle hareket edebiliyordu. Philip dumanı Mora'nın ellerine kadar takip etti, koyu mavi gözleri büyüdü. "Mora? Bu da ne böyle? Durdur şunu."

Buz gibi obsidyen bacaklarından yukarı süründü ve Philip göğsüne tırmanırken çığlık atarak sarsıldı.

"Yapamam." Mora'nın nefesi kesildi. "Cillian, lütfen bana bunu yaptırma."

Dother yanağını onunkine dayadı, izlemek niyetindeydi. "En iyisi bu, Hazine."

Gücü Philip'in boğazına dolandığında Mora'nın yüzünden yaşlar süzüldü. Onu kavrayan kendi elleri de olabilirdi; nabzının hızla attığını biliyor, her nefes alışını duyuyordu. Duman onu havaya kaldırırken Philip'in ayakları işe yaramaz bir şekilde tekmeledi ve Mora Dother'in kolunu kavradı, tırnakları etine saplandı. Piç kurusu hiç irkilmedi.

Philip soluk soluğa, "Sen bir canavarsın," dedi. Mora onun Dother'ı mı yoksa kendisini mi kastettiğini bilmiyordu.

"O çok güzel bir canavar," diye onayladı Dother, onu daha yakına çekerek.

Philip boynunu uhrevi bir ilmik gibi saran karanlık ipleri pençelemeye çalıştı, bunun yerine kanayana kadar kendi etini yırttı. Kırık parmakları bükülmüş ve şişmişti, her hareketi şüphesiz korkunç bir acıya neden oluyordu. Yine de kendini kurtarmak için çok çabaladı.

Buharlı ipler dayanılmaz bir şekilde yavaşça gerildi, arzuyla beslendi ama Mora'nın onu durdurmaya yönelik umutsuz girişimleriyle yumuşatıldı. Philip'in hırıltısı sonunda hırıltılı bir gurultuya dönüştü, ses o kadar korkunçtu ki Mora Dother'in pençesinde iki büküm oldu ve taş zemine kustu. Kemiklerindeki ağrı daha da şiddetlendi ve Dother'in istediği gibi hızlı olmasını istedi.

Philip'in nefes almak için çırpındığını duyabiliyorken nefes alamadığını düşünmek çok saçmaydı. Ama ne kadar çabalarsa çabalasın, Mora tek bir nefes bile alamıyordu. Philip ölüyordu. Onun ellerinde. Ve Mora'nın bir parçası da onunla birlikte ölüyordu.

Mora'nın son gücü de tükendi; parıldayan dumanı Philip'in boğazını sıktı, ta ki gürültülü bir çatırtı odayı doldurana kadar.

Philip çırpınmayı bıraktı.

Hırıltısı kesildi.

Durdu...

Başı yana düşüp boynu korkunç bir açıyla bükülürken odayı sessizlik doldurdu. O kadar yüksek bir sessizlik ki Mora bunu duymaktan asla vazgeçemeyeceğini biliyordu.

Dother'in pençesinde çırpındı. Öyle yüksek sesle çığlık attı ki gözlerindeki damarlar patladı. Dother bıraktığında dizleri taş zemine çarparak düştü. Ama acı uzak bir yankıydı. Tıpkı Philip'in bedeninin yere düşerken çıkardığı gümbürtü gibi, sisi geri çekildi ve tekrar derisinin içine battı.

Kan çanağına dönmüş koyu mavi gözler ileriye bakıyordu. Bulanıklaşırken onu izliyordu. Onu yargılıyordu. Onu suçluyordu. Kusmuk parmaklarının arasından kayarak pelerininini ıslattı ve sürünerek ona doğru ilerledi. Ama Philip'e ulaştığında, Mora ona dokunmaya cesaret edemedi.

Philip ölmüştü.

Bunu Mora yaptı. Bunu ona Dother yaptırmıştı.

Bir an için duyguları o kadar çalkantılıydı ki, içinde boğulabileceğini düşündü. Sonra Mora hiçbir şey hissetmedi.

BÖLÜM 51

Zadriel

Zadriel'in ciğerlerine temiz hava doluyor ve her nefes alışında göğsü yanıyor, dayanılmaz bir acı hissediyordu. Serin bir yaz gecesi idi. Yine de teri tenini ıslatıyor ve kasları titriyordu.

Zadriel çevresinden vücuduna yapışan, çıplak göğsünü ıslatan, karnındaki vadilere yapışan ve pantolonunu lekeleyen kanı görebiliyordu. Andras'ın ona kazıdığı kelimelerle birlikte.

Zadriel'in midesi bulandı, boğazına safra kaçtı.

Tarlada attığı her adım onu Arcadia'ya daha da yaklaştırıyordu. Uzun otlar bacaklarına çarpıyor, kuru otlar çıplak ayaklarının altında çıtırdarak tabanlarını kesiyordu. Gideceği yeri zorlukla görebiliyordu - gölge perisi onu puslu bir karanlıkla örtmüştü - ama yaprak dökmeyen ağaçların keskin, tatlı kokusu burnunu gıcıklıyordu ve tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Kuru boğazına bir sızı saplandı. Andras kendini cömert hissettiğinde içtiği birkaç yudum dışında, en son günler önce Mora ile meşe ağacının altında içmişti. Yorgunluk ağrıyan kemiklerine yapışmış, durmazsa bedenini eter içine sürüklemekle tehdit ediyordu. Uyuyabilmeyi diledi. Rüyalarında Küçük Cadı'sını bulmayı.

Tek yapabildiği izlemektir. Andras'ın kanının ayaklarını ileri doğru itmesini izlemek. Mora'ya yaklaştıkça yaklaşmasını izleyin. Kendi iradesi olmadan,

Parmakları yumruk olmuş, Andras'ın isteklerini yerine getirmeye hazırlanıyordu. Ve Zadriel'in bunu durduracak gücü yoktu.

BÖLÜM 52

Mora

Alina'nın bitmek bilmeyen gevezeliği Mora'nın sinirlerini bozuyordu. Bir tutsak olmasına rağmen, Aegist Fae'ye karşı rahattı. Yine de kalbinde Mora'ya karşı çok az sevgi vardı. Vesryn'le kuzgunlara olan yakınlığı ve Ölüm Tanrısı'yla olan bağlantılarına olan hayranlığı hakkındaki konuşmasını neredeyse bir saat boyunca dinledikten sonra, Mora da ondan hoşlanmıyordu.

Dilini tuttu. Parmağının altında bir yabanmersini yuvarlayarak kendini meşgul etti. Vesryn'in önüne koyduğu kâse doluydu ve Mora yemeye kıyamadı. Zadriell'in rüyalarından kalan kokusu saçlarına sinmişti ve her nefeste göğsü ağrıyordu. Aynı nefeste hem rahatlamak hem de korkmak tuhaftı.

Lütfen iyi ol.

Ruhani olamamak ve açlığına çare bulamamak da tuhaftı. Midesi guruldadı ve Mora yüzünü buruşturdu. Rahatladı ve meyveyi dudaklarına götürdü. Tatlı bir tat dilinin üzerinde dans etti ama tadını çıkarmak için kendinde bir şey bulamadı.

En azından yerleştiği minderli mutfak sandalyesi rahattı. Mora kâsedan yeni bir meyve koparıp cilalı ahşap masanın üzerinde yuvarladı ve Vesryn'in oturma odasında Alina'yı dinliyormuş gibi yapmasını izledi. Alina bir içki almak için döndüğünde ve Vesryn'in

Gözleri tekrar kitabına kaydı. Küçük Aegist'in nasıl bu kadar çok söyleyecek şeyi vardı?

Alina bardağına uzandı ve hâlâ bağlı olan ellerini karıştırırken küfretti. Vesryn'in kısa kollu tuniğiyle aynı renkte olan yeşil sarmaşıklar bileklerini sararak hareketlerini kısıtladı. Fincan parmaklarının arasından kaydı, masanın üzerinden yuvarlandı ve ardında bir su izi bırakarak yere düştü.

Vesryn içini çekti ve nefesinin altında "Anne bana yardım et," diye mırıldandı. Sonra kitabını kapatıp Alina'ya baktı. "Daha dikkatli ol, Buçukluk."

O daha ayağa kalkamadan Mora bileğine bir fiske vurarak bir güç dalgası saldı. Oniks buğusu ellerinden aktı. Dağınıklığın üzerinden kayarak masanın ayaklarına dolandı ve ahşap tablanın üzerine süzüldü. Geride bir damla bile su kalmamıştı. Alina'nın fincanına ulaştığında içine daldı ve kabı dik durmaya zorladı. Duman çekildiğinde, kap bir kez daha dolmuştu. Duman, havada dönüp Mora'ya geri uçmadan önce fincanı daha da yaklaştırdı.

Sihirini özgürce kullanmanın bu kadar kolay olması inanılmazdı. Nefes almak gibiydi. Sanki her şey olması gerektiği gibiydi.

Gerçi Vesryn açıkça aynı fikirde değildi. Fae'nin yüzündeki kan çekildi ve ayaklarını yerden kaldırıp vücudunun altına doğru kıvrıldı. Uzun boylu, kaslı ve siyah dövmelerle kaplı bir Fae olan Vesryn'in güçten düşmesini izlemek artık eğlenceli değildi. Etrafları büyümlü varlıklarla çevriliydi ve Mora yardım etmeye tenezzül ettiği kişilerden hâlâ ihtiyattan başka bir şey görmüyordu.

Mora onun bakışlarını tuttu ve tehditkâr bir şekilde gülümserken, parmaklarının etrafında bir tutam duman kıvrıldı.

"Teşekkür ederim," dedi Alina sessizce. Emin değildi. Mora'nın gözleri onunkilerle buluştu. Kızın ciddi ifadesine, tereddütlü ama samimi ela gözlerine baktığında, kibar yeşil gözleri, güzel kıvılcı saçları ve yüzüne yayılmış sevimli çilleri olan farklı bir insanı hatırladı.

Mora gözlerini kaçırıldı. Boğazındaki yumruyu yuttu ve "Rica ederim," diye mırıldandı. Vesryn temkinli olmakta haklıydı. Ona yakın olanların hayatlarında bir lekeydi. Zadriel de buna dahildi.

Sen güzel bir canavarsın, diye fısıldadı Dother'in anısı zihninde.

Siktir git, diye fısıldadı Mora, yanağını ısırarak. Acı işe yaramıştı. Bir gün onun sesini unutmayı umuyordu. Bu kaç yüzyıl sürecekti?

Boşlukta garip bir sessizlik hüküm sürüyordu. Mora meyveleriyle meşguldü, yemekten çok onlarla oynuyor, bir yandan da tezgâhı kaplayan bitki dolu kavanozlara bakıyordu. Bunlar ona Zadriel'in odasını hatırlatıyordu.

Andras onu bulmuş muydu? Yine kanını mı akıtmıştı? Zadriel zayıf, yorgun ve onu çikolatayla besleyecek kimse olmadan yalnız mıydı?

"Ellerimi çözseydin bu kadar sakar olmazdım," diye homurdandı Alina.

Kitabını bir kez daha kapatan Vesryn burnunun kenarını sıktı ve kaşlarını çatarak dolgun dudaklarını büzdü. "Karşılığında bana ne vereceksin?"

Alina başını eğdi, kısa sarı bukleleri yüzüne döküldü. "Takas edecek bir şeyim yok."

"Bana bir iyilik borçlu olabilir misin?"

Mora itiraz etmek için ağzını açtı ama Alina çok hızlı konuştu.

"Tamam."

Mora parmaklarını sıkarak bir meyveyi avucunun içinde ezdi. "Bu çok aptalcaydı, çocuk."

Vesryn'e yönelttiği kaş çatma hareketi ölümcüldü ama Vesryn ilk kez zaferle gülümsedi. Gerçi Mora masadan kalkıp odasına doğru giderken onu geçince bu gülümseme yüzünde kayboldu.

Mora balkon kapısını açarken kapı duvara çarptı. "Orada mısın, yaratık? Sana soracak sorularım var."

Serin bir yaz günüydü, temiz hava ısınan tenini rahatlatıyordu. Ama bu onun hızla dönen zihni için hiçbir şey yapmıyordu. Lanet olası Ruh neredeydi? Bu durumda, kuş-yaratık onun en iyi bilgi kaynağıydı. Andras'ın dileği gerçekleştiğinde ne yapacağından korksa da Mora'nın bir şeyler yapması *gerekiyordu*. Lanet olası ağaç evden çıkmak, bu işi bitirmek ve Zadriel'e geri dönmek.

Ve yaptığı şey yüzünden onu boğmadan önce Vesryn'den uzaklaşmak.

Mora bunu açıklayamıyordu. Göğsündeki acı sonsuz bir zonklamaydı ve Zadriel'in kaderini bilmediği her saniye onu çıldırtıyordu.

Kalbinin üzerindeki noktayı ovuşturdu. Onun da aynı şeyi yapıp yapmadığını merak etti.

Bu bir rüya, aşkım.

Mora gözlerini sıkıca kapadı ve uçuşuma doğru bağırdı. "Beni duyuyor musun yaratık? Bana daha fazla bilmece söyle."

"Bana Thalías demeni tercih ederim."

İrkildi ve Thalias'ın arkasında durduğunu görmek için döndü. Tanrılar Fae'leri ve sessiz ayaklarını lanetlesin.

"Ne istiyorsun?"

O çarpık gülümseme güzel yüzünü süsledi, yıldız ateşi gözlerinde bir eğlence parıltısı vardı. Vesryn'le mükemmel bir uyum içinde olan yeşil tuniğini düzeltti ve "Görünüşe göre ben de sana aynısını sorabilirim," dedi.

Mora çenesini kaldırdı, uzun boyuna rağmen Thalias'a bir şekilde aşağıdan bakıyordu. "Ormanın ortasında, bir uçurumun yukarısındaki ağaç evinize tıkıldım kaldım, gösterişli bir tutsaktan biraz daha fazlasıyım. Ne istediğimi sanıyorsun?"

"Görünüşe göre bilmeceler. Seni bir Galadriah mı buldu?" Mora'nın kaşları kalktı. "Bir Galadriah mı?"

"Uğruna çılgılık attığın yaratık. Eğer yarı kadın, yarı kuş gibi görünüyorsa ve bilmecelerle konuşuyorsa, o bir Galadriah'tır. Tüm zamanları görürler. Ve sadece geriye dönüp bakınca bir anlam ifade ederler."

Mora başını salladı. Yaratığın dinleyip dinlemediğini merak etti.

Thalias balkonun kenarına doğru yürüdü ve aşağı baktı. "Gündüzleri uyumaya meyillidirler. Ve emirlerden pek hoşlanmazlar. Korkarım şansın yok, Wraith." Döndü, dirseklerini korkuluklara dayadı ve kadının yüzünü inceledi. Bakışları Zadriell'in tuniğinde gezindiğinde burnunu buruşturdu. "Sorulara cevap vermeye istekli olabilirim."

"Dur tahmin edeyim, karşılığında bir şey isteyeceksin."

Thalias başını salladı, sırtırken gamzesi sol yanağıyla flört ediyordu. "Öğreniyorsun."

Ne göt ama.

Mora duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Benimle alay etme, Thalias. Ne istiyorsun?"

"Cevaplar. Nesin sen?"

"Seni ilgilendirmez."

Thalias başını yana eğdi ve ona gerçekten baktı. "Cevabı bilip bilmediğini merak etmeye başladım. Bu yüzden ikimizi de tatmin edebilecek bir teklifle geldim."

Mora Thalias'ın haklı olmasından nefret ediyordu. Dother'in ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da ormanın ne istediğini.

Dother'in anısı zihnine fısıldadı: *"Birleşmemizi en nadide büyüyle kutsadım."*

Mora titredi ve Zadriel'in tuniğini kavradı. Kendine Dother'ın öldüğünü hatırlattı. *Ölmüştü, ölmüştü, ölmüştü.*

Onun ne yaptığını bilmek istiyor muydu? Thalias'ın bilmesini istiyor muydu? "Ne tür Fae oyunları oynuyorsun?"

Korkulukları itti ve daha da yaklaştı, yine de saygıdeğer bir mesafede durdu. Yüz ifadesi ciddileşti. "Yürüyüş için bana katıl. Tanışmanı istediğim biri var. İkimiz için de cevapları olabilecek biri."

BÖLÜM 53

Mora

Thalias'ın deri zırhın içinde dinlenmeye, içmeye ya da şikâyet etmeye ihtiyaç duymadan bu kadar uzun süre nasıl yürüdüğü hakkında Mora'nın hiçbir fikri yoktu. Herhangi birinden anlayış beklememesi gerektiğini bilse de, zihninde durmadan sızlanıyordu.

Berwick'i boydan boya dolaşmaya mı niyetliydi?

Mora onun teklifini kabul ettiği için kendinden nefret ediyordu. Bir saat yürüdükten sonra, ne olduğunu umursayacak enerjiyi kendinde bulamadı. Bilmeden bir üç yüz yıl daha geçirebilirdi. Bacakları jöle gibiydi ve serin orman zeminine, ölü yaprakların ve çam iğnelerinin arasına uzanmak için can atıyordu - buklelerine yapışacaklardı ama bunun pek önemi yoktu.

Keşke dağılabilseydi. Mora parmaklarını kalçasındaki şişenin üzerindeki altın yaprakların üzerinde gezdirdi. "Lanet olsun sana," diye fısıldadı. Thalias'ın kulaklarının seğirmesine bakılırsa belki de yeterince sessiz değildi.

O ve Vesryn yürürken el ele tutuştular. Yumuşak sabah ışığı ışınları orman örtüsünün arasından süzülüyor, zırhlarının üzerindeki yaprakları çevreleyen ince altın çizgileri parlatıyordu. Bu ona Zadriel'in meşesini hatırlattı.

Ah, birlikte geçirdikleri o sabaha geri dönmek...

Mora yavaşça nefes aldı. Yakında Ruh'un izini bulacağına ve yemin ettiği gibi ona geri döneceğine dair kendine söz verdi. Yine de hiçbir şey onu

onu. Arcadia'nın tamamını keşfetmesine imkân yoktu. Şimdiden nefes nefese kalmıştı.

Alina, Mora'nın mesafeyle ilgili endişelerini paylaşmıyordu. Küçük Aegist yanlarında yürüyor, ince bacaklarıyla onlara ayak uyduruyordu. Thalias'ın verdiği çam yeşili pantolon ve ona uygun uzun pelerin ona çok yakışmıştı. Mora çarşaflarındaki maviyi pelerinine bulaştırdı, ailesinin anısı onu teselli ediyordu.

"Beni ne kadar uzağa götürüyorsun Thalias?" diye hırıldadı.

Mora'nın alnından ter damlarken Thalias kıkırdarak arkasına baktı. "Ne kadar sürerse," dedi ve Mora'yı başından savıp acımasız temposuna devam etti.

Mora gözlerini devirdi. *Lanet olası Galadriah'dan daha iyi değil.*

Yaşlı bir Fae, kırmızı pelerinini sıkıca göğsüne bastırarak yanından geçti. Çarpık sırtına ve cılız bacaklarına rağmen Mora'yı kolayca geride bıraktı. Yine de gruptaki Halflings'i fark edince irkildi ve sepetini yere düşürdü. Açıldı, mantarlar ve meyveler toprakta yuvarlandı. Sarı-yeşil gözlerini kocaman açarak ona baktı. Eğer Mora bu kadar yorgun olmasaydı, ona dudak bükerek karşılık verirdi. Bunun yerine, Thalias ve Vesryn eşyalarını toplamasına yardım edip özür dilerken bir an soluklandı.

Yollarına devam ettiklerinde Thalias'ın tavrı değişti. Omuzları çöktü ve başı öne eğildi, ta ki Vesryn bir şeyler fısıldayıp ona nazik bir gülümseme sunana kadar. Thalias canlandı, ancak o parlak gözlerinde hâlâ keder vardı. Vesryn onu mutsuzluğundan çekip çıkardı.

Onları seyretmek Mora'nın göğsündeki ağrının zonklamasına neden oldu. Boynundaki noktayı ovuşturdu ama hoş nabızı donuktu; neredeyse sürekli olan ağrıyı bastıramıyordu. Vesryn kolunu Thalias'a doladı, gözlerini kapatıp alnından öptü ve Mora artık onu izleyemedi. Onun yerine ağaçların altındaki gölgelere baktı ve zihninin yarışmasına izin vermemeye çalıştı.

Karanlığın içinde bir şey çırpınıyordu. "Bu bir hortlak mı?" diye sordu Mora. Gözlerini kırıştırdığında o şey gitmişti.

Bu kez dönen Vesryn'di. Yine de yavaşlamadı. Erkek, yoluna çıkan ağaçları ve çalıları umursamadan geriye doğru yürüdü. Yoldan çekilmeyi bıraksalar bile Thalias onun tökezlemesine izin vermezdi. "Bir tane mi gördün?"

"Sanırım?"

Vesryn kaşlarını çattı ve uzun örgülerini sivri kulaklarının arkasına itti. "Krema ve çilek ikramı olmadan onları görmek nadirdir. Onlar

Kendi unsurlarına karıştır, nadiren kendilerini gösterirler."

Thalias durdu, omuzları gerildi. "Bir sprite'ın ne olduğunu nereden biliyorsun, Wraith?" Gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla ona baktı.

Alina da onunla birlikte döndü, merak masum yüzünü boyuyordu.

Keşke bilseydin.

Taze bir esinti Alina'nın uzun, koyu kahverengi buklelerini dalgalandırdı ve Mora her şeyden çok nefret ettiği bir sesin anısını duydu. *Onlar aslında böcek.* Dother'in ilk yalanlarından biri.

Mora yanaklarının karardığını hissetti. Gevşek dilinden pişmanlık duydu. Ama omuz silkti. "Buçukluklar Göç'ten sonra masallar anlattılar."

Thalias'ın gözleri kısıldı ve Mora ona inanmadığını biliyordu ama arkasını dönüp ilerlemeye devam etti. "Devam et. Bizi yavaşlatıyorsun."

Mora rahatlamış mı yoksa öfkeli mi hissetmesi gerektiğinden emin değildi; uzun bir gün olacaktı.

Orman her adımda eğilip yollarından çekiliyordu ama Mora yine de tökezlemeyi başardı. Sertçe avuçlarının üzerine düştü, kir ve çam iğneleri tırnaklarını ıslattı. Ayağa kalkmak için hiçbir isteği yoktu - lanet olası bir molaya ihtiyacı vardı. Başını serin orman zeminine yaslayan Mora gözlerini kapattı. Toprak kokusunu içine çekti. Thalias'ın onu geride bırakması için dua etti.

Mora yuvarlanmak için mücadele ederken iki Fae kıs kıs güldü. En azından Alina iyi olup olmadığını soracak kadar nazikti. Yine de Mora cevap vermedi - nefesini tutmaya çalışmakla meşguldü.

Gözlerini açtığında Thalias'ı tepesinde dikilmiş, yüzünde o lanet olası çarpık gülümsemeyle buldu. Gamzesi bile onunla alay ediyor gibiydi. "Ayakta durabilir misin, yoksa Vesryn'in seni taşımasına mı ihtiyacın var?"

Mora homurdandı. Parmaklarını ayaklarının dibinde açan kır çiçeklerine doladı, onları topraktan koparıp ona fırlatmaya çalıştı ama tek yapabildiği kendini otlara ve yapraklara bulamak oldu. Ve Fae daha çok güldü. *Piç kurusu.*

"Burada olduğumuzu bilmek seni mutlu edecek."

"Mest oldum," dedi Mora nefesleri arasında. "Arkadaşın nerede?"

Thalias gülümsedi. Onun yanından geçip, kalın gövdesi yumuşak yosun parçaları ve mavimsi yeşil likenlerle kaplı eski bir karaağaca baktı. "Hazır olduğunda ortaya çıkacak."

Bu ne anlama geliyorsa artık.

Mora'nın gözleri ağacın üzerinde gezindi, gölgesinde bir ışık ya da ev işareti aradı. Hiçbiri yoktu. Bu normal bir ağaçtı. Eğer Thalias onu bir hiç uğruna ormanda yürümesi için kandırıyorsa, nefesini toparladığında ona yapacak bir şeyler düşünürdü.

Thalias uzaklaştığında Mora başını mutlulukla serinleyen yere bıraktı. İşlerini bitirdikten sonra geri dönmeleri gerektiğini fark ettiğinde içini çekti. *Tanrılar beni korusun.* Belki de burada yaşayabilirdi. Fena bir yer değildi - ağaçların aralarından masmavi gökyüzü süzülüyordu ve gölgelik zümrüt, viridyen ve adaçayının parlayan bir dizisiydi.

Göğsünde bir tutam beyaz kürk olan iri bir kara kedi kalın bir daldan aşağıya baktı, parlayan yeşil gözleri başka bir ağaca atlayıp gözden kaybolmadan önce ruhunu delip geçti.

Mora ürperdi. Belki de yerleşmek için en iyi yer burası değildi.

İşıltılı böcekler yanından geçerken havada sessiz bir vızıltı vardı. Mora'ya ateşböceklerini hatırlatıyorlardı ama karınlarındaki ışık bir dizi pastel renkte parlıyordu. Toplamak istediğinden daha fazla enerji harcadı ama Mora elini kaldırdı ve en yakındakine uzandı. O daha dokunamadan, sarı saçlı bir peri uçarak yanından geçti, böceği havadan koparıp ikiye böldü ve bu sırada savaş çığlığı olduğunu tahmin ettiği bir ses çıkardı. Böceğin tamamını ağzına soktu ve çıkardığı çıtırtı sesi kulaklarını tırmaladı.

Mora yüzünü buruşturdu. Görünüşe göre bir hataydı. Minik yaratık yaklaştı ve Mora'ya dişlek bir sırıtış attı, parlayan böcek parçaları dişlerini boyuyordu. Sonra da göğsüne kondu.

Mora doğrulup oturdu. Küçük şey kucağına yuvarlandığında tiz bir ses duydu. "Thalias?" Mora ne yapacağını bilemez bir halde seslendi. Peri ona tısladı. Artık kirden lekelenmiş beyaz üstünün kumaşını büktü ve çekiştirdi. "Thalias, ne yapmalıyım?"

Ağaçları taradı, eşlik ettiği kişileri aramak için etrafında dönüp durdu. Ama Vesryn, Thalias ve Alina görüş alanının dışındaydı.

"Şu ufaklık seni rahatsız mı ediyor?"

Mora tanımadığı neşeli bir sesle ayağa fırladı, çatırdayan közlerle kaplı serin duman etrafında dönüyordu

Kollar. Peri, Mora'nın tuniğinin yumuşak, tereyağlı kumaşına yapıştı. Sıkıntıyla ciyakladı ama Mora onu görmezden geldi.

Taze tarçın rengine, üzerinde bal lekeleri olan yumuşak gözleri onu izliyordu. Sanki içten aydınlatılmış gibi parlıyorlardı. Mora'nın üzerinde yükseliyordu. Vesryn'den daha uzun duruyordu.

"Merhaba," dedi açık yeşil bir el sallayarak. Her parmağını süsleyen kıvrımlı pençeler olmasa, bu hareket dostça görünüyordu - çatlak ve ağaç kabuğu gibi dokulu olmalarına rağmen ölümcül görünüyorlardı. Cildi, eğer öyle denebilirse, yapraklardan yapılmış gibi görünüyordu, ancak pençeleri gibi, koyu kahverengi kabuğun kaba yamaları vücudunun bazı kısımlarını kaplıyordu. Neredeyse giysi gibi. Küçük göğsünü sarıyor, yuvarlak karnının bir kısmını okşuyor, ortasından aşağıya ve bacaklarının bir kısmının üzerinden akıyordu. Ayakları çıplaktı, teninin geri kalanıyla aynı güzel yeşil renkteydi.

Tarçın rengi gözleri Mora'nın közle ıslanmış buğusuna kayarak genişledi. "Lütfen ağacımın etrafında ateş yakarken dikkatli olun."

Onun ağacı mı? Karaağacı mı
kastediyordu? Kadın yaklaşıırken Mora
gerildi.

"Kibar ol Wraith," diye seslendi Thalias ağaçların
arasından. O eşek onu bu yaratıkla yalnız mı
bırakmıştı?

Mora gücünü kavradı ama o pençeli eller uzandığında hareketsiz kaldı. Karnını sıyırdıklarında dişlerini sıktı. Varlık hâlâ titreyen periye topladı ve geri çekildi, en koyu çam iğneleri rengineki uzun saçları arkasında orman zemininde sürükleniyordu. Saç tellerinin arasından rengârenk kır çiçekleri ve yeşil yapraklar görünüyor, başının iki yanında küçük boynuzlar kıvrılıyordu.

Peri avucunun içine yerleşirken, "Biliyorum, korkutucu biri," diye mırıldandı. "Ama daha terbiyeli olmalısın."

Mora onu dinlerken üst dudağının seğirdiğini hissetti. Onun ne kadar korkutucu olabileceği hakkında hiçbir fikirleri yoktu. "Seni duyabiliyorum," diye homurdandı.

"Hmm?" diye mırıldandı ağaç yaratığı.

Thalias ağaçların arasından belirdi, parmakları dalların ve yaprakların üzerinde gezinerek ona doğru uzanıyordu. Alabaster rengineki teninin altında bir pembe belirdi ve Mora içten içe gülümsedi. Acaba yürüyüş onu gösterdiğinden daha fazla mı etkilemişti? Gerçi yüzünü boyayan endişe de olabilir. Ve eğer o endişelendiyse, belki o da endişelenmeliydi.

"Merhaba Elowyn," dedi peri kızın elinden alıp omzuna koyarken.

Elowyn usulca gülümseyerek saçından pembe bir çiçek çıkardı. Eğilip çiçeği periye uzattı, minik şey hediyesini kabul ederken cıvıladı.

Thalias'ın ifadesi ciddileşti. "Ben de seni arıyordum."

Elowyn tam boyuna doğru doğruldu ve dudaklarını büzdü. "Ağacımdan nadiren uzaklaşıyorum. Bunu biliyorsun." Pençelerini saçlarında gezdirdi ve geriye doğru iterek sivri bir yaprağı andıran uzun, sivri kulağını ortaya çıkardı.

Mora'ya baktığında Thalias'ın gözlerinde eğlence parıldıyordu. Alnına yapışmış ter ve kire. "Sanırım sen ve Mora'nın farklı bir uzak tanımını var."

Mora alnını temizlemek için pelerinini kullanırken homurdandı.

"Mora," dedi Elowyn yavaşça, sanki kelimeyi tadıyormuş gibi. "Ne güzel bir isim." Sesi alçaldı. "Sonsuz, siyah bir dumana dönüştüğünü duymuştum." Göz hizasına gelecek şekilde çömeldi, tarçın rengi bakışları hâlâ Mora'nın kollarında kıvranan güce kaydı.

Mora bir adım geri çekildi ve Thalias'a suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Görüyorum ki benim hakkımda konuşuyormuşsun."

Thalias başını sallayarak, "Ben değil, Wraith," dedi.

"Arcadia'da haberler hızlı yayılır." Elowyn peri kızına doğru başını salladı, saçındaki çiçekler de onunla birlikte hareket ediyordu. "Hikâye anlatmaya bayılırlar. Kız kardeşlerim ve ben de sık sık izleriz, ama siz bunu bilemezsiniz." İlk defa masum görünmüyordu. Elowyn'in geyik gözleri hâlâ kocaman olsa da, Mora onun yüzündeki sırıtışın gölgesini kaçırmadı. Sırları toplamak onu mutlu ediyordu. Ona bir güç hissi veriyordu.

Elowyn, Mora'nın yumruklarını sıkmasına aldırmadan yaklaştı. "O bir Wraith değil."

Thalias çenesini eğdi. "Biliyorum. Ama onun gölgeli hali bana onları düşündürüyor."

"Ağaçlar onu
seviyor." "Sen
ondan hoşlanıyor
musun?"

"Arcadia'nın kararına güveniyorum." Elowyn Mora'nın saçından bir tutamı pençelerine taktı ve burnuna götürdü. Mora geri çekilmeden önce onu kokladı ve kaşlarını çatı.

Aniden, ışıltılı bir obsidyen patlaması ağaç-yaratığın karnına çarptı ve onu uçurdu.

Mora dişlerini sıkarak, "Dokunma bana," diye haykırdı.

Havada bir şey değişti, ağaçların arasından esen hızlı bir rüzgâr Mora'nın kulaklarındaki gürültüye eşlik etti.

Vesryn Elowyn'e doğru koşarken Thalias Mora'ya yaklaştı ve onu yaşlı bir çamın kalın gövdesine yasladı. "Bir kurda saldırmaya nasıl cüret edersin?"

Thalias'ın kollarındaki gümüş dövmeleler titreşirken, yıldız ateşinden gözleri parlıyordu. Sanki cevap verircesine, topraktan sarmaşıklar sürünerek Mora'nın koyu deri botlarının etrafına dolandı.

"Thalias," diye seslendi Elowyn alıların arasına indiği yerden, Vesryn onun yanında diz çökmüştü. Alina uzaktan izledi, parmak uçlarında mavi büyü titreşiyordu.

İyi fikir, küçük Aegist.

Mora dişlerini gösterdi, ellerini yumruk yaptı, avuçlarından parıldayan oniks ve korlar döküldü. "Bu ne cüret?" Rüzgâr daha da şiddetlenerek Mora ve Thalias'ın saçlarını savurdu. Kadının dumanından huzmeler de sele katılarak havayı siyaha boyadı. "Ben burada yokmuşum gibi benim hakkımda konuşmaya nasıl cüret edersin? Arkadaşın bana sormadan dokunmaya nasıl cüret eder?"

Thalias yaklaştığında peri çığlık attı, onun omzundan atladı ve eski, çürümüş bir kütüğün içine saklandı. Fae hırlayan yüzünü Mora'nınkine yaklaştırdı ve hırladı. "Arcadia'nın senden ne istediğini anlamak için en iyi şansımız Elowyn. Senin ne olduğunu." Arkasında bir ağaç inledi, devasa gövdesi neredeyse ikiye katlanıyordu.

"Belki de umurumda değildir," diye tükürdü Mora. Sesindeki zehir neredeyse havadaki ezici iek kokusu kadar yoğundu. Kır iekleri Thalias'ın ayaklarının dibine doluşmuş, topraktan fişkırarak hızla birikiyordu.

"Thalias," diye seslendi Vesryn. Bir uyarı ve yalvarış.

Aynı anda dallar Thalias'ın etrafına dolandı ve onu uzaklaştırdı. Mora bunu sorgulamadı. Dumanını rüzgârdan geri çekti, ayaklarının dibindeki sarmaşıkları kesti ve yanından geçip gitti.

"Bensiz hallet."

Mora yaklaştığında Vesryn durdu, eli Elowyn'in dirseğindeydi. Kurbağanın sabit bakışları şaşkın ve ihtiyatlıydı, teni daha az canlı bir yeşile dönüşmüştü. "Thalias, özel olarak konuşabilir miyiz?"

"O tamamen senin," diye mırıldandı Mora nefesinin altında. Yanından geçerken Alina'ya başıyla selam verdi, zavallı şey bir kalkanın altına büzülmüştü. Onun sinmesini izlemek Mora'yı gülümsetti. Ona Zadriell'i hatırlattı. Onun derin, yatıştırıcı sesinin kulağında homurdandığını neredeyse duyabiliyordu.

İnanılmazsın.

Benim maskaralıklarına bayılıyorsun, diye düşündü hüzünlü bir iç çekişle.

Mora ormanda ilerledi, ellerini ağaç gövdelerinde ve yumuşak, çırpınan yaprakların arasında sürükledi. Rüzgâr, gürleyen kalbiyle birlikte sakinleşti. Ve ne kadar çok dolaşırsa o kadar karanlık oluyordu. Havadaki rahatlatıcı koku ona nane kokulu taze yaz yağmurunu hatırlatırken, güzel bir şarkının fısıltıları ağaçların arasında dans ediyordu. Onu çağırıyordu. Onu eve çağırıyordu.

Bir huş ağacının yumuşak, kâğıt gibi kabuğuna yaslanan Mora gözlerini kapadı ve yavaş, derin bir nefes aldı. Koku yoğunlaşarak sıcak tenini okşadı. Ona rüyalarını hatırlatıyordu. Zadriel'in kollarının rahatlığını. Ama başka bir şey daha vardı, burnunu gıdıklayan bakırımsı bir koku. Bazen Dother'in kıyafetlerine sinen ve Zadriel'in kanını akıttıktan sonra Andras'ın kulübesindeki havayı doyuran bir koku.

Çatlayan bir dalın sesiyle gözlerini açtı ve ormanın içinde çılginca dolaşmaya başladı. Ruhunu yutmaya hevesli o büyük kara kediye bulmayı umuyordu. Orada hiçbir şey yoktu ama o ses... çok yakındı. Ve Mora izlendiğini hissetti.

"Thalias?" Mora onun kendisine oyun oynayıp oynamadığını merak ederek bir adım öne çıktı. "Thal-"

Bir el ağzının etrafını sararak çenesini çatlatacak kadar sıktı. Mora saldırganın pençesine karşı direndi. Çığlık atmaya çalıştı ama tek çıkardığı boğuk bir nefesti. Sert bir çekişle, ter ve başka bir şeyle kayganlaşmış sıcak bir göğsün içine çekildi.

Gölgeler etrafını sarmış, ağaçların arasından sızan azıcık ışığı bile yok ederken, sık nefesler başının tepesini gıdıklıyordu. Ve o koku, o çok sevdiği koku, etrafını sarmıştı. Mora gevşedi ve ağzındaki tutuş gevşedi. Çenesini yukarı kaldırarak karanlık, ısıltılı bir bakışa baktı.

"Zadriel," diye nefes aldı, göğsündeki gerginlik hafıfledi.

Zadriel tepki vermedi. Mora yüzünü ona döndü, gece yarısı gözlerinde kayboldu. Rahatlamanın sarhoşluğuyla elinin boğazına doğru kaydığını fark etmedi. Uzun parmaklar boynuna dolandı ve sıktı, nefesini kesti ve tek bir hareketle kalbini kırdı.

BÖLÜM 54

Mora 300 yıl önce

Mora uyuşmuştu. Kayıtsızlıkla örtülmüştü. Kâbusu boyunca onu korumak için ruhani formuna sıcak bir kucak gibi sarıldı. Matara onun tek güvenli sığınağıydı. Ama Dother onun sığınmasına asla uzun süre izin vermedi.

Çağrısı onun merkezindeki ipliği çekti, Dother'in ayaklarının etrafına sıçrayana kadar çekti, bir kadın ortaya çıkana kadar toplanan ve yükselen bir obsidyen sis seli. Mora onun önünde çıplak duruyordu. Onun tercih ettiği şekilde.

Narenciye ve alkol burun deliklerini istila etti ama Mora taş suratlı kaldı. Kulağının arkasına bir bukle sıkıştırdığında irkilmemek için çaba sarf etti. Parmağını yanağında gezdirdiğinde hareketsiz durmak için tüm gücünü harcadı.

Sonra çenesine uzandı ve onu o parlak masmavi gözlere bakmaya zorladı. "Seni özledim," dedi usulca.

Dother bir süre onu izledi, gözleri kızın gözleri arasında gidip gelirken sol yanağını çiğneyerek bir şeyler aradı. Başını hayal kırıklığıyla salladığına bakılırsa, onu eksik bulduğu açıktı.

Dother'ın parmakları, boynuna dolanana kadar boğazında gezinerek keşiflerine devam etti. "Görünüşe göre özlemeyi öğrenememişsin

beni."

Parlayan kehribar gözlerinde öfke alevlendi ama dişlerini sıktı ve hiçbir şey söylemedi. Dother daha sert sıkıldığında ciğerleri çığlık attı. Yandı. Hava almak için ağladı. Dother'ın pençesinde hırıldadı, tırnaklarını onun eline geçirdi ve öfkeli bakışlarını düşürmeyi reddetti.

Tek düşünebildiği Philip'in kan çanağına dönmüş gözlerindeki ışığın azalmasıydı.

Soluk soluğa söylediği son sözler.

Sen bir canavarsın.

Mora'nın kalbi hızla çarpıyor, kaburgalarına öyle bir kuvvetle çarpıyordu ki neredeyse ciğerlerindeki acıyı gölgede bırakacaktı. Oda dönmeye başladığında, kendini dağılmaya hazırladı. Ama Dother bıraktı. Yüzünü buruşturdu. Ayaklarının üzerinde sallanırken onu sabitlemek için hiçbir çaba göstermedi.

"Soy beni, Hazine."

Mora'nın titreyen parmakları yumruk haline geldi ve hareket etmeye çalışmadı. Görüşünde dans eden siyah noktalara rağmen gözlerini kırpmadan öfkeli bakışlarını sürdürdü.

Dother burnunun içinden iç çekti. "Beni soymanı istiyorum, Mora."

Dileğin soğuk dokunuşu iliklerine kadar işlemeden önce kelimeler derisinin üzerinde geziniyordu. Mora, göğsü onun göğsüne sıkıca bastırana kadar yaklaştı. Zalim bir gülümseme sunduğunda boğazındaki yanmaya karşı yutkundu. Piç kurusu başını okşadı, parmakları saçlarına dolandı ve bordo kadife ceketini çıkarmasını bekledi. Altın düğmeler mum ışığında parlıyor, sanki onlar da onun dikkatini çekmek için yalvarıyordu.

Parmaklarını yumuşak kumaşın kenarında gezdiren Mora onun dileğini düşündü. Beni soy. Onun kendisini çok yavaş, gergin parmaklarla soymasını istediğini biliyordu, ta ki sıkılıp yardım edene ve başka çirkin faaliyetlere yol açana kadar. Onunla sık sık oynadığı bir oyun. Ama...

Birinin giysilerini çıkarmanın pek çok yolu vardı.

Mora niyetini hayal etti. Kendisini Dother'in isteğine bağlayan büyüü çekiştirerek bekledi, nefesini tuttu ve kendini bir acıya hazırladı.

Hiçbir şey olmadı.

Sonra ateş -onun ateşi- avucunda birikti ve Mora sırtıttı. Dother'ın gözlerinin içine baktı ve ceketini kavrarken güldü.

Duman havada kıvrıldı, Mora'nın ruhani formuna kıyasla donuk ve griydi ve Dother'ın kaşları çatıldı. Öksürdü. Sıcaklık tenine battığında yüzünü buruşturdu. Alevler göğsüne tırmanırken çığlık attı.

Çığlığı Mora'nın kulaklarında hoş bir şekilde çınladı. Elleri omuzlarına çarpıp onu geri çekilmeye zorladığında yatağa düştü. Yumuşak yatak için bir kez olsun şükretti. Mora bacak bacak üstüne attı ve Dother'in yere yığılıp sert, siyah fayansların üzerinde kıvranmasını izledi. Dother'in çektiği acı Mora'nın yeni favori sesiydi.

Giysilerinin kumaşı alevlere teslim olurken, dileğin göğüs kafesindeki tutuşu hafifledi. Ve Dother'in çığlıkları daha da yükseldi.

Oturma odasından yüksek bir ses geldi, bağırışlar dikkatini çekti. Muhafızlar kralın odasına açılan kalın, karmaşık oymalı ahşap kapıya çarptı, seslerindeki endişe odayı doldurdu. Kapı taş duvarlara çarparak büküldü. Mora'nın bunun tadını çıkarmak için en iyi ihtimalle birkaç dakikası vardı.

Yaptıklarının sonuçlarıyla daha sonra yüzleşecekti. Gerçi onların elleriyle değil. Dother'in ne kadar kızgın olduğu ya da onu nasıl cezalandırmaya karar verdiği hiç fark etmedi. Kollarındaki derinin sıcaklığının altında kızarıp kabarmasını izlerken de. Onun acısının çürümüş kokusundan zevk alırken de. Midesini ekşitse de, genellikle katlandığı narenciye ve otların boğucu aromasıyla kıyaslanamazdı.

Tahtalar inleyip çatırıyor, muhafızların sesleri yükseliyor ve çaresizce krallarını çağırıyorlardı. Mora iç çekti. Dother'in yatağının başucundaki matarasına baktı ve vaktin geldiğine karar verdi.

Kendini yataktan kaldırarak Dother'in yanına diz çöktü ve sahte bir sempatiyle suratını astı. "Haklıymışsın."

Dother boğulur gibi bir ses çıkardı, gözyaşları kan kırmızısı yanaklarından aşağı dökülüyordu.

Mora kıs kıs gülerek ona yaklaştı ve kulağına fısıldadı: "Artık bir canavar olmaya hazırım."

BÖLÜM 55

Zadriel

Mora'nın gözleri Zadriel'in gövdesinde gezinirken parladı. Gölge perisinin örtüsünün altı karanlıktı ama kanla kaplı ve irin sızan yaralarını seçebildiğini biliyordu. Andras'ın onu nasıl mahvettiğini görünce dehşet ve utancın korkunç bir karışımını hissetti.

Andras acele etmemişti. Zadriel'in vücudunu sınırlarına kadar zorlamış, ancak tekrar başlamadan önce dinlenmesine ve biraz iyileşmesine izin vermişti. İşkence, Zadriel'in ne olduğunu ona ve Mora'ya kalıcı olarak hatırlatan, göğsünde eğri büğrü, düzensiz kesiklerden oluşan bir karmaşa bırakmıştı. Her zaman da öyle olacaktı.

Sadık Köpek.

Zadriel'in parmakları Mora'nın boğazına daha sert bastırarak onun dikkatini tekrar ölü gözlerine çekti. Mora adamın bileğini pençeliyor, nefes almaya çalışırken ağzı açılıp kapanıyordu. Çıkan tek şey neredeyse sessiz bir hırıltı oldu. Zihninin sınırlarında çılgılık attı, kan esaretini görmesi için ona yalvardı. Ama yüzü gevşemişti, bedeni artık kendisine ait değildi.

Affet beni, Küçük Cadı.

Boşta kalan eliyle Mora'nın kalçasında asılı duran şişeye uzandı, onun irkildiğini hissettiğinde ruhu sızladı. Mora onun tutuşuna karşı mücadele etti, tırnakları derisine daha derin kazıyordu. Ama durdurulamıyordu. Buna bir son vermeyi ne kadar isterse istesin.

Andras'ın emri zihninde uğulduyor, her hareketini yönlendiriyordu.

Bana şişeyi getir. Onu alana kadar hiçbir şeyden vazgeçme.

Zadriel büyüye karşı boş yere savaştığı için gerilen kaslarının yankılarını hâlâ hissedebiliyordu. Andras kanlarını birbirine bağlayıp kontrolü ele geçirirken göğsünün nasıl çarptığını hatırlıyordu. Halvard'ın Mora'nın Bekçisi olduğunu bilmek onu teselli etmişti - Zadriel Halvard'a zarar vermekten çekinmiyordu. Bilincinde memnuniyetle arkasına yaslanıp o sersemi parçalara ayırmasını izleyebilirdi. Mora'nın şişeyi elinde tuttuğunu ve onu ondan koparacak kişinin kendisi olduğunu fark ettiğinde yıkıldı. Lord neredeydi?

Parmakları şişenin etrafını sararken Mora sarsıldı ve Zadriel'in sırtı bir ağaca çarptı, ağacın sert kabuğu derisini yırttı. Acıdı. Vücudunda yankılanan acı senfonisine bir yenisi daha eklendi. Yaralardan ılık kan sızıyordu ve Zadriel içten içe sızladı. Daha fazlasını kaybetmeyi göze alamazdı. Yine de yavaşlamadı.

Matarayı çektiğinde kasları acı içinde çılgılık attı ve onu kemerine bağlayan deri kayış koptu. Soğuk bir his kolundan yukarı kıvrıldı, sıcak tenine karşı garip bir şekilde yatıştırıcıydı. Mora gerildi. Bunu o da hissetti. Bunu daha önce bir kez yaşamıştı, haftalar önce gölün dibinde onun matarasını bulduğunda. Sanki bir ömür önceymiş gibi geldi.

Mora ona baktı, kısılmış, sulu gözleri bal ve kanın ürkütücü bir karışımıydı. Damarları patladığında canı yanmış mıydı? Zadriel'in kalbi sıkıştı. Neden dağılmamıştı? Matara ondaydı, daha fazla acıya katlanmasına gerek yoktu.

Neden seni incitmememe izin veriyorsun, Küçük Cadı?

Serin bir şey bileklerini çevreledi, yumuşak dokunuşu kollarında şefkatli bir okşayışla gezinirken rahatlatı. Elinden gelse, bu hissin içine dalacaktı. Zadriel bitkin düşmüştü. Dişleri takırdıyordu. Cildini bir ter tabakası kaplamıştı ve iyileşmediğini biliyordu. Ölümsüz bedeni alabileceği kadarını almıştı.

Buz gibi dokunuş pazularının etrafında duraksadı, sonra tenini sevgiyle okşayan nazik dallara ayrıldı. Zadriel yapabilseydi mırıldanırdı, çok rahatlatıcı hissettiriyordu. Ta ki sertleşip çekilene kadar. Hızlı bir hareketle Mora'yı kavrayışını kırdılar ve şişeyi yere yuvarladılar.

Kan esareti altında bile Zadriel'in vücudu sarktı, acının tınısı neredeyse çok fazlaydı.

Mora öksürdü. Havasızlıktan iki büklüm oldu. Gözeneklerinden süzülen sis, parıldayan karanlıktan oluşan havuzlara dönüşerek adamın bedenine doğru süzüldü. Bağlar

Kollarını sıkıca sarmıştı ama ona acı vermiyordu.

Bu onun ayaklarının dibindeki şişeye doğru hamle yapmasını engellemedi.

Mora hızlı davrandı ve onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlayana kadar ruhani bağlarına karşı çekti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı kısık sesle, dumanını prangalara dönüştürüp kollarını ayak bileklerine bağlarken. Bunu bir dilek olmadan nasıl yapıyordu?

Zadriel yere yuvarlandı, bağlarına karşı sarsıldı. Yabani otların arasında kıvranıp şişeye doğru yaklaşırken taşlar yüzünü kesti ve toprak gözlerine battı. Zihninin içinde Mora'ya onu durdurması için yalvardı. Kan esaretinin bir an önce sona ermesi için dua etti.

Mora'nın uzun, zarif parmakları şişenin etrafında kıvrıldı. Yanında diz çöküp yüzünü nazıkçe avuçlamadan önce şişeyi çekti.

Her nefesi hırıltılı bir hırıltıydı ama Mora, Zadriel'in umutsuzca duymaya ihtiyaç duyduğu sözleri söyledi. "Sorun yok, aşkım. Seni görüyorum. Bu senin suçun değil."

O gittiğinden beri kalbinde hissettiği sıkıcı acı hafifledi. Zadriel onun üzerinde kendi kokusunu alabiliyordu, kokularının taze karışımı hızla akan zihnini sakinleştiriyordu. Ona iyi olduğunu bilmenin kendisini ne kadar rahatlattığını söyleyebilmeyi diledi. Tek yapabildiği, vücudu toprakta iki büküm olurken onun yumuşak avuçlarının kaynayan tenindeki hissinin tadını çıkarmaktı.

Mora başını kucağına kaldırdı ve parmaklarını keçeleşmiş saçlarında gezdirerek kafa derisine masaj yaptı. Şişeyi ulaşamayacağı bir yerde, obsidyen dumanıyla arkasına sakladı.

"Sorun yok aşkım," dedi tekrar. Ama Mora'nın bakışları acılıydı ve boğazı düğümlendi - Zadriel onun iyi olmadığını biliyordu. İyi olup olmayacağını da merak ediyordu. Boğazını temizledi ve Mora'nın bağlarını gevşetti. "Ben buradayım. Bunu birlikte bekleyeceğiz."

Sprite'ın etraflarında dönen gölgeleri sayesinde dünya yıldızsız bir gece gibi karanlıktı. Zadriel vücudu üzerinde kontrol sahibi olmasa da, günlerdir hissettiği en huzurlu andı. Mora onu ne kadar özlediğinden bahsetti. Halvard'ı nasıl öldürdüğünden ve bir Fae'nin onun şişesini nasıl aldığından, ama büyüsunu serbest bırakarak istediğini yapmasını dilediğinden bahsetti. Artık birbirlerini bulduklarına göre her şeyin nasıl yoluna gireceğini anlattı. Kadının sesi hızla akan düşüncelerini sakinleştirdi.

Havada bir şey ısıklık çaldı ve Zadriel'in omzunda yeni, keskin bir acı filizlendi. Acı içinden geçti, o kadar güçlüydü ki sanki kanına sızmış gibi hissetti. Sanki azap içinde diri diri yanıyordu. Acı dolu bir

Nefes dudaklarını terk etti. Eğer yapabilseydi, çığlık atardı. Yavaşlayan kalbinin her atışında çektiği acı daha da artıyordu.

Mora gözlerini kırıştırtırken zaman yavaşladı, anlamaya başladığında gözleri genişledi.

"Hayır!" diye haykırdı, titreyen elleri yarısından çıkan dalın etrafında dolaşmaya başladı.

Solgun bir el, onları koruyan gölgeleri yırtarak sprite'ı rüzgâra savurdu. Beyaz saçlı Fae'nin vahşi gözleri, lavanta sıçramalarıyla yumuşatılmış ateşli sanguine havuzları gibiydi. Zadriel'i gördüğünde hırladı, dişlerini sıkarken keskin köpek dişleri parlıyordu.

"Kokunu tanıdığımı biliyordum," diye tısladı öfkeli erkek.

"Thalias, bekle!" Mora'nın boğuk sesi çatladı. Zadriel'in başını toprağa koydu ve ayağa kalktı. Ellerini kaldırdı ve yavaşça Thalias'a yaklaştı. Dumanı da onunla birlikte ilerliyordu, titrek dalın ucunu bir engerek yılanının başı gibi havaya kalkmış, saldırmaya hazırdı.

Ne yazık ki matarasını savunmasız bırakmıştı.

Zadriel şişeye doğru hamle yaptı, omzuna saplanan sivri dal yerinden oynayınca içten içe bğürdü. Parmakları altın telkârının etrafına kaydığında Thalias kükredi. Ellerini havaya kaldırırken gözlerinin arkasında güç parladı ve Zadriel'in altındaki zemin patladı.

Şişeyi sıkıca kavrayan Zadriel'in parmaklarındaki kemikler sızladı. Geri çekilmek için çabaladı ama faydası olmadı. Toprağın içinden bir akçaağaç filizlendi, büyüyen dalları onun etrafında dönüyordu. Zadriel'i ayakta durur pozisyona çekerek karnını sıktılar. Sonra daha da büyüdü, ta ki ayak parmakları yere değene kadar.

Bir dal alçaldı ve Thalias onu yakaladı, havalanırken Mora'nın üzerinden savruldu ve Zadriel'in önüne indi. Ağaçtan bir dal kopardığında kollarında gümüş girdaplar oluştu. Onu avucunun içinde sıktı ve sinsice yaklaştı.

"Yaptığının bedelini ödeyeceksin."

Zadriel kendini daha fazla acıya hazırlarken içten içe gerildi. Hak ettiği acı. Yine de bu erkeğin kim olduğu ve nasıl bildiği - kim bilebilirdi ki?

-Onu şaşırttı.

"Sakın ona dokunma Thalias," diye bağırdı Mora elinden geldiğince.

Thalias ona aldırış etmedi. Öne doğru sıçradı, sivri dalı havadaydı ve saldırmaya hazırdı ama Mora kendini onun önüne attı. Tahta dilimlendi

kolunun içinden. Acı dolu bir çığlık ağaçların arasında yankılandı ve Zadriel, Orman'ın tepki olarak titrediğine yemin edebilirdi.

Zadriel bu kadar açık tenli birinin solgun olabileceğini düşünmemişti. Thalias'ın yüzünden kan çekilip geri sendelediğinde yanıldığı kanıtlandı.

Mora'nın sıcak kahverengi teninden toprağa damlamadan önce parlak bir kızılık akıyordu. Thalias'ın bir zamanlar durduğu yerde kır çiçekleri kümeleri vardı, ama yaldızlı papatyalar onlara katıldı ve Mora'nın kanının düştüğü her yerde toprağı itti.

Ağaçların arasından bir kurbağa koşuyor, uzun, orman yeşili saçları arkasından sürükleniyordu. "Thalias, neler oluyor?"

O cevap veremeden kız onları gördü. Arcadia'nın muhtemelen yüzyıllardır görmediği papatyalar. Zadriel'in sevgiyle hatırlayacaklarını bildiği papatyalar. Çok özleyeceklerini.

Pençeli eli dudaklarına gitti ve yeşil renkli bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Tarçın rengi gözlerini kocaman açarak Thalias'a baktı ve başını salladı.

Thalias sinirli bir hırıltıyla parmaklarını beyaz saçlarının arasından geçirdi. Başını eğerek, "Mora, seni incittiğim için pişmanım. Niyetim bu değildi. Bunun zor olduğunu biliyorum ama lütfen çekil, bu erkekle ilgilenilmesi gerekiyor."

Zadriel onun gözlerinin hiç bu kadar parladığını görmemişti. Kadının kollarındaki damarlar boyunca zar zor görülebilen altın rengi ipuçları belirdiğinde aklının ona oyun oynayıp oynamadığını merak etti.

"*Kimse* Zadriel'e dokunmayacak." O konuşurken rüzgâr hırçınlaştı, etraflarında dönmeye başladı ve dumanından parçalar topladı.

"Zadriel?" Yeni, derin ses tanıdık geliyordu.

Alina yavaşça yaklaştı, ince bedeni yanında yürüyen uzun boylu, geniş omuzlu erkeğin yanında daha küçük görünüyordu. Aradan yüzyıllar geçmişti ama Zadriel eski dostunu tanıdı. Bunun onların yeniden bir araya gelişi olmasından nefret ediyordu. Vesryn'in gümüş gözleri Zadriel'in yaralı göğsünün üzerinde gezinip genişlediğinde Zadriel'in midesi bulandı. Thalias'ın niyeti bu olmasa da, Zadriel'in utancını sergilemişti. Bir şekilde katlandığı işkenceden daha kötü bir ceza.

Vesryn'in alt dudağı titredi. Yaklaşmaya çalıştı ama Mora'nın dumanı duyulabilir bir gümbürtüyle göğsüne çarptı ve zırhının ortasındaki yaprağa benzeyen pulları deldi.

"Seni incitmek zorunda bırakma beni Vesryn," diye homurdandı Mora, yüz ifadesi gazabın kişileşmiş haliydi.

Alina Mora'nın ses tonu karşısında inledi. Ama korkularını yuttu ve Vesryn'in yanında durana kadar yaklaştı. Mora ona bakarken kaşları çatıldı ama Aegist ona *bana güven* diyen bir bakış attı ve titreyen ellerini kaldırdı. Çağırdığı kalkan sağlamdı. Kurbağa bile etraflarını sarmadan önce arkasına geçmeye karar verecek kadar büyüktü.

Thalias'ın omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı hafifledi. Yine de yüzündeki çatıklık devam ediyordu. "Wraith, şişene geri dön."

"Hayır," diye tükürdü, koyu renk bukleleri rüzgârda savruluyordu.

Thalias dişlerini sıktı. "Keşke..." Fae durakladı. Sanki kelimenin tadı kaçmış gibi yüzünü buruşturdu. "Şişene geri dönmeni diliyorum."

Mora'nın boğazından soğuk bir kahkaha döküldü. "Eninde sonunda bir şey isteyeceğini biliyordum."

Thalias'ın dudakları ince bir çizgi halinde kıvrıldı. "Pazarlık yapmaya hazırım."

"Artık benim Bekçim değilsin. Ve senin pazarlıklarınla ilgilenmiyorum. Ama sana bir söz verebilirim." Mora ona yavaş ve acımasız bir gülümseme armağan etti. "Eğer Zadriel'e elini sürersen, Arcadia'yı evinden başlayarak ağaç ağaç ayırıyorum."

"Fidan, bırak onları," diye seslendi Vesryn, Alina'nın kalkanının arkasından.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun, sevgilim. Onun kokusunu tanımıyor musun? Daha önce çıkaramamıştım ama oydu... Sebebi oydu."

Vesryn'in şaşkın bakışları Zadriel'in karnına bir yumruk gibi indi. Sonra dikkati Mora'nın boynundaki artık soluk bir sarıdan biraz daha fazlası olan morluğa kaydı.

"Anne'nin onlar için planları var."

Thalias kollarını kavuşturup omuz silkti, çenesindeki kaslar gerilmişti. "Anne'nin lütfunu hak etmiyor."

Mora yumruklarını sıktı ve Zadriel onu tutan dalların gevşediğini hissetti. "Göğsüne kazınmış kelimeleri görmüyor musun? Ya da bir kan esareti altında olduğunu, kendini kontrol edemediğini?" Bir an için gözlerini kapattı. Yavaşça nefes aldı. Bakışlarını tekrar Thalias'a çevirdiğinde rüzgâr sakinleşti. "Zadriel masum. Onun işlediğine inandığın günahlar, onu lanetleyen kana ait."

Ağaç onu serbest bıraktı. Zadriel'in ayakları yere çarptı ve tökezlediğini hissetti. Elindeki güç azaldı, parmakları seğirmeye başladı.

Kan esareti sonunda etkisini yitiriyor muydu?

Bir dal Zadriel'in sırtına çarptı. Ciğerlerinden hava fışkırdı ve dizleri yere çarptı, dişleri öyle bir güçle birbirine çarptı ki kafatasından yayıldı.

Matara parmaklarının arasından kayarak çimlerin üzerine düştü. Ve Zadriel onunla birlikte yere yığıldı.

BÖLÜM 56

Mora

Mora kükredi, öfkesi Arcadia'da öyle bir güçle yankılandı ki ormandaki her yaratık dinlemek için başını çevirdi. Şiddetle patlayarak akik sisine dönüştü ve vahşi bir dalga halinde yere çarparak Thalias'a doğru koşmaya başladı. Ama o şok edici bir hızla koşuyordu.

Duman parçaları Alina'nın kalkanına çarptı ve mavi ışık karanlığın içinde titreşti. Zadriel ayakta durmaya çalışmadan önce şişeyi kaptı, bacakları titriyordu ve Mora kanın esaretinin azalıp azalmadığını merak etti. Bundan sonra olacaklar onu daha savunmasız bırakacaktı. Hızlı hareket etmek zorundaydı.

Thalias Zadriel'i yere yatırdı. "Yeterince zarar verdin hain," diye homurdandı şişeyi Zadriel'in elinden alırken. "İşleri daha fazla lekelemene izin vermeyeceğim."

Mora kırmızıyı gördü. Onu bir kez daha Thalias'a bağlayan lanetinin soğuk dokunuşundan nefret ediyordu. Zadriel'e hain demeye nasıl cüret eder? Bunca yıl boyunca Zadriel eve dönmenin hayalini kurmuştu. Arcadia'dan saygıyla bahsedirdi. Ve gördüğü karşılama *bu muydu?*

Sikeyim böyle işi. Thalias'ın da canı cehenneme.

Mora Thalias'a çarptığında, gökyüzünde uğursuz bulutlar çiçek açtı. Güneşi sildiler ve ormanı karanlığa gömdüler. Ağaçlardan seslenen kuşlar yoktu. Havada uçuşan parlayan böcekler yoktu.

Görünürde bir peri bile yoktu. Sanki tüm Arcadia sessizliğe gömülmüş, gölgelerden izliyordu.

Mora Thalias'ın etrafında döndü. Thalias homurdandı ve onu tutmak için çabaladı ama Mora onu Zadriel'den ayırıp bir hiçmiş gibi havaya fırlatmadan önce daha da sıktı. Dallar onu yakalamak için eğildi ama Mora Thalias'ı öyle bir güçle fırlattı ki, ağırlığının altında kırıldılar. *Güzeldi*. Her çıtırtı kulaklarına müzik gibi geliyordu.

Thalias yere sertçe çarptı, toprak havaya saçıldı. Ve Vesryn çığlık attı. O kadar yüksek bir çığlıktı ki, Mora uzaklarda gürleyen gök gürültüsünü onun mu çağırıldığını merak etti.

Yol boyunca bir yerde Thalias şişeyi kaybetti. Köklerin ve çam iğnelerinin üzerinden yuvarlanarak canlı eğrelti otlarının arasına düştü. Etrafında kıvrılıp onu daha yakına sürüklediler.

Rüzgâr hızlandı, ağaçlardan yaprakları kopardı ve dalları kırdı. Sonra yeryüzüne yıldırım düştü. Ormanı aydınlattı, Mora'nın gözleri hariç herkesi yaktı ve karanlık yeniden hüküm sürdü.

Zadriel kendini şişeye doğru sürükledi, yaraları kirle kaplanmıştı. Thalias olmasaydı, Mora kan esareti sona erene kadar onu güvende tutabilirdi. Şimdi... Tanrılar, daha önce onu tuttuğunda ateşi çıkmıştı. Bu sadece işleri daha da kötüleştirebilirdi. Eğer Zadriel'e bir şey olursa, Thalias bunu ödeyecekti.

"O şişeye parmağını bile sürme," diye bağırdı Thalias. Zadriel'in parmakları altın telkâriye dokunmadan önce kendini şişenin üzerine fırlattı.

Tanrılar kahretsın.

Mora üzerlerine atladı ama Thalias Zadriel'i yakaladı ve yuvarlanarak yoldan çekildi. Yeni bir eğreltiotu kümesi onu kendine çekene kadar şişe de onlarla birlikte yuvarlandı. Thalias'ın kafasındaki bir yaradan gümüş benekli kan sızıyordu. Beyaz saçlarını lekeliyor ve yanağından aşağı süzülüyordu. Yine de bu yara onu yavaşlatmamıştı.

Thalias Zadriel'in üzerine atladı ve hırlayarak yanağına öyle sert bir yumruk indirdi ki Mora bunu hissetti. Yumruğunun bir sonraki darbesiyle gök gürledi. Zadriel'in başı yana savrulurken gökyüzü ağladı.

Thalias ona tekrar vurdu, kollarındaki gümüş işaretler parlak bir şekilde titreşiyordu. "Bize ihanet ettin," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Mirasına ihanet ettin."

Mora saldırdı. Yine de bu sefer, onu fırlattığında Thalias hazırды. Havada uçarken bir dal bekliyordu, lanet olası şey

düşüşünü yavaşlattı ve onu nazikçe ayağa kaldırdı. Zadriel sürünerek şişeye doğru ilerlerken o da şişeye doğru geri döndü.

Dumanlı dallar Thalias'ın ayak bileklerine dolandı ve ayaklarını altından çekti. Yüzünün üzerine sertçe düştü. Yere çarparken homurdandı. Mora bir an için işinin bitip bitmediğini merak etti - Thalias hareketsiz yatıyordu, nefesi kesik kesik gidip geliyordu. Ama sonra başını kaldırdı ve yıldız ateşi gözlerinde öfke parladı. Mora içten içe yanağını kaplayan kirlere güldü. Ta ki Thalias o alaycı, çarpık sırıtışıyla bileğine bir fiske vurana kadar.

Viridyen yapraklarında gümüş parıltılar olan bir çalı toprağın içinden fırladı, dalları aç bir pençe gibi açıldı. Dallar Mora'nın etrafından dolanıp kapanmadan önce onun sisini kesti. Dikenli çalıya çarptı. Dalları kırılmayı reddedince öfkeyle etrafında döndü. Bu Mora'yı hayrete düşürmüştü; hiçbir şey onun dumanına karşı duramazdı. En azından bu Tanrı'nın unuttuğu ormanın dışında hiçbir şey. Odunsu hapisanesinin sınırlarına doğru bastırdıkça, duman parçaları içeri sızıyordu. Ama çok yavaş.

Zadriel'e doğru koşan Thalias'a neredeyse çarpacak olan bir şimşek yeryüzünü aydınlattı.

"Thalias, bırak onları," diye bağırdı Vesryn, yumruklarını Alina'nın kalkanına vurarak. Her vuruşta kalkan tıslıyordu. Mavi kıvılcımlar patladı ve Vesryn'in derisi yandı. Ama bu onu caydırmadı. Ayaklarını yere gömdü ve darbe üstüne darbe alırken kendini dik tuttu.

Alina gözlerini sıkıca kapadı ve Vesryn'e durması için yalvardı. Kolları titriyordu ama kalkanı sağlam duruyordu.

"Anne bizi kurtarsın," diye fısıldadı Elowyn, bilgece gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken.

Yeni bir gök gürültüsü dalgası gürlerken Zadriel şişeyi kaptı. Mora bunu ruhunda hissetti. Zadriel'in dokunuşuyla gelen sıcaklığın, lanetin serin okşayışıyla birleşmesinden keyif aldı. Yine de her zamanki gibi acıtmıyordu. Zihninde Thalias'ın adını lanetleyerek çalıya daha sert bastırdı.

Zadriel'in kan esareti yakında sona erecek ve hareket edemeyecekti. Kaçamayacaktı. Kendini savunamayacaktı. Ona ihtiyacı vardı.

Bırak beni, seni gülünç çalı.

Mora tekrar tekrar dallara çarptı. Yavaşça kurtulurken Thalias'ın Zadriel'in karnına attığı tekmeyi izlemekten başka bir şey yapamadı. Zadriel'in çenesinden dökülen safra, yüzünün yanında büyüyen bir yağmur birikintisine sıçradı. Ama parmakları şişenin etrafında kenetlendi.

"Ona layık değilsin," diye tükürdü Thalías. Ve yağmur hızlanarak sonsuz bir sağanak halinde üzerlerine yağmaya başladı.

Mora zihninde uludu. Çalı buruştu, o ısıltılı yapraklar çürümüş bir yığın halinde yere düşene kadar karardı. Thalías'ın arkasında bir dalga gibi yükseldi, onu obsidyen denizinde boğmaya hazırdı ama Zadriel'e kafa attı ve parmaklarını şişeye dolayıp çekiştirmeden önce hırladı.

Zadriel bırakmadı. Bırakamadı. Ve Mora'nın şişesini ileri geri çekerken, içinden keskin bir acı geçti. Sanki ikiye bölünmüş gibiydi. Karanlık, ısıltılı dalgası şiddetle kasılmadan önce büküldü ve incel­di.

Mora kıvranırken dumanı toprakta bir delik açtı, toprak parçaları havada uçtu. Etraflarındaki ağa­çlar eğildi ve orman inledi. Dallar kırıldı ve gövdeler çöktü. Sanki görünmez bir kasır­ga tarafından vurulmuş gibiydiler.

Bir dal kalkanına çarptığında Alina ciyakladı, mavi ışık parladı.

Obsidyen sis patlamadan önce dalgalandı ve bir patlama ağa­çları sarstı. Bunu Mora'nın acı dolu çığlıkları izledi.

BÖLÜM 57

Zadriel

Zadriel Mora'nın çığlıklarına dayanamıyordu. Thalias'la olan bu kavgayı bitirmek ve ona gitmek için can atıyordu. Mora'nın acısı kulaklarında çınlarken, göğsüne yepyeni bir acı saplandı.

Şişeyi ikisi de tuttuğu için miydi? Şişe için güreşirken onu parçalara mı ayırıyorlardı? Gitmesine izin verebilmeyi diledi. Onu tanımadığı ve güvenemediği birinin ellerine bırakmak ona acı verse bile.

Dayan, Küçük Cadı. Lütfen dayan.

"Thalias, dur," diye bağırdı kurbağa. Kratere baktı. Ortasında kıvranan Mora'ya. İçinde bir şey parıldıyordu ama Zadriel, Thalias'la birlikte çamurda debelenirken onu güçlkle seçebiliyordu.

Alina'nın kalkanına karşı amansızca savaşmaya devam ederken Vesryn hırladı, sesi kararlılık ve acıdan oluşuyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Alina talep etti. Alnından ter damlıyordu ve omuzları çökmüştü. Bunu daha fazla sürdüremezdi. "Bizi güvende tutan tek şey bu."

Vesryn dişlerini sıkarak, "Çıkar beni Aegist," dedi. "Thalias'ın bana ihtiyacı var."

Vesryn bir kez daha sertçe vurarak Alina'nın kalkanında bir delik açmayı başardı. Patladı, sesi Zadriel'in kulaklarında çınladı. Kan damlıyordu

Vesryn'in elleri ayaklarının dibinde toplanıyordu ama o devam etti. Hiçbir şey onu eşine ulaşımdan alıkoyamazdı.

"Asla layık olamayacaksın, hain," dedi Thalías, o soğuk kırmızı ve mor gözleri Zadriel'in gözlerinin içine bakarken, bir kez daha şişeyi çekmeye çalıştı. Mora'nın acı dolu çığlıkları daha da yükseldi. İçinden Zadriel de onunla birlikte çığlık attı.

Eğer yapabilseydi, bu sözler karşısında irkilirdi. Gözleri yanıyor ve boğazı ağrıyordu. Vücudunda uğuldayan acı orkestrasına katıldı. Hiç layık olabilecek miydi? Ona mı? Arcadia'ya? Herhangi bir şeye?

Işık parladı ve yapraklar etrafında bir girdaba dönüştü. Yerlerine oturduklarında, ay ışığı gözleri ve görkemli boynuzları olan büyük bir geyik onlara doğru koştu. Vesryn böğürerek Thalías'a çarptı ve onu uzaklaştırdı. Zadriel tutunmayı başarırken parmakları şişeden kaydı.

Mora'nın çığlıkları rüzgârla birlikte kesildi. Yine de Mora'nın kesik kesik soluması Zadriel'in endişelerini hafifletmedi.

Şişeyi kavradı, vücudu çamurun içinde gevşerken yağmur damlaları kaynayan tenine sıçradı. Yağmur damlaları yaralarından süzölüp kan ve kir toplayarak canını yakıyordu. Damarlarında ateş vardı. Yanık normalden çok daha güçlüydü. Kaslarına kanadı ve tek hissettiği alev olana kadar derisine sızdı. Kanın esareti azaldı ve kemikleri çığlık attı - Zadriel çoktan yere düştüğü için Anne'ye şükretti.

Matara parmaklarının arasından kaydı ve başı yana düştü. Çamurlu bir su birikintisi yanağını ıslatsa da aldırmadı. Çamurun serin okşayışı tenine hoş geliyordu.

Gözleri ağırlaşırken Zadriel papatyaları fark etti. Düzinelercesi kraterden dışarı fırlamıştı. Altın yaprakları rüzgârda sallanıyordu ve uzaktan annesinin şarkı söylediğini duyduğuna yemin edebilirdi.

BÖLÜM 58

Mora

Her şey acıyordu. Mora'nın kemiklerindeki iliklere kadar. Ama onu en çok kalbindeki sıcak sızı rahatsız ediyordu. Her atışta bir çekilme hissediyordu, gittikçe daha acil hale gelen bir çekilme.

Kendini ayakta durmaya zorlarken bacakları titriyordu. Tanrılar aşkına, neden bu kadar çok papatya vardı? Burnundan kan damlıyordu ve lanet olası şeyler kana uzanıp onu şarap gibi içiyordu. Her damlada yeni bir yaldızlı çiçek filizleniyordu. Mora'nın soru soracak vakti yoktu. Ya da onları ayaklarının altında ezdiğinde herhangi bir sempati duymaya da... Aksi takdirde adım atması imkânsız olurdu.

Kendini kraterden çekip çıkarırken, onu tekrar içine çekmekle tehdit eden kaygan, ıslak toprağa lanet okudu. Ve gökten yağan yağmura. Çimenlerin üzerinde sürünürken Zadriel'i aradı. Kirpiklerinde biriken suyun içinden gözlerini kısarak baktı. Sağanak yağmurun içinden Thalias ve Vesryn'in tartışıklarını duydu.

"Bunu neden yaptın?" Thalias sordu. Sesi yumuşaktı ama içinde öfke vardı.

Vesryn içini çekti. "Etrafına bir bak, Fidan. Arcadia çok öfkeli. Ve sen de kendini kaybediyordun."

"Bir kere bile kontrolümü kaybetmedim."

"Kaybetmedin mi? Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Anne'nin onun için planları var."

Thalias homurdandı ve ellerini sıırsıklam saçlarında gezdirdi. "O zaman bu neden bu kadar yanlış geliyor?"

"Bilmiyorum, Fidan. Belki de Mora-" "Zadriel nerede?" Mora yaklaşırken homurdandı.

Vesryn sağ tarafa baktı ve Mora da onun bakışlarını takip etti.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Mora hareket etmeye karar vermeden önce koşmaya başlamıştı ama botları ıslak toprakta kaydı ve onu yere serdi. Yere çarptığında homurdandı. Avuçları çamurda kaydı, keskin taş ve tahta parçaları derisini kesti. Acıya karşı tıslayarak, "Siktir et bunu," diye mırıldandı ve göğsündeki görünmez ipi yırttı. Gökyüzünde bir şimşek çaktı. Karanlığı bozdu ve kadın sise dönüşürken orman zeminini aydınlattı. İşte o zaman Mora onu gerçekten gördü.

Zadriel, hava koşullarından yıpranmış bir huş ağacının dibindeki su birikintisinde yatıyordu, matarası da yanında atılmıştı. Mora onun nefes almasını beklerken gök gürledi.

Aman Tanrım, o...?

Ağaçlar çok yakındı, Mora ağaçların arasından geçerken ağaçlar ona sürtünüyordu. Sanki Arcadia etrafını sarmış gibi hissediyordu; merkezindeki sıkıcı acı çok fazlaydı.

Göğsü yavaşça inip kalktığında Mora bir parça rahatlama hissetti. Ama bu yeterli değildi. Obsidyen dumanı onu okşadı, Mora cisimleşene kadar birlikte kıvrıldılar. Ne yapacağından emin olamadan onun üzerinde gezinirken parlak, kehribar gözlerinden yaşlar döküldü.

"Buradayım aşkım," diye fısıldadı, sesi kırılarak. "Buradayım."

Zadriel'in gece yarısı bakışları cansızdı. Zaten ezilmiş olan göğsünde ve karnında yeni çürükler oluşmuştu ve Thalias yüzünü mahvetmişti. Onu öldürecekti.

Mora, Zadriel'in yanağını avuçladı. Enfeksiyonun kokuşmuş kokusuyla lekelenmiş kanın metalik aroması burun deliklerini yakıyordu. Serin yağmura rağmen adam yanıyordu. Büyü kaburgalarına çarparak nefesini çaldı ve kalbi gümbürdedi.

Onu iyileştirebilirdi. Yeterli olacak mıydı? Yeterli olmalıydı...

"Acıttıysa özür dilerim," dedi alnından öpmeden önce. Titreyen elini onun göğsüne koyarken boğazı düğümlendi. Avucunda irin ve kan toplanırken kabuklar derisini çizdi. Mora gözlerini kapadı ve ürpertici bir nefes aldı.

Parıldayan obsidyen avuçlarından adamın yaralarının üzerine döküldü. Serin dokunuşu yardımcı olacak mıydı? Acısını mı dindiriyor yoksa işkencesini mi körüklüyordu?

Mora hıçkırıklara boğuldu.

Zadriel'in kaburgalarında çatlaklar oluşmuş ve ciğerlerinde yaralar açılmıştı. Mora neredeyse öğürüyordu. Andras o korkunç sözleri Zadriel'e kazılamakla kalmamıştı. Onu defalarca bıçaklamıştı. İyileşmenin farklı aşamalarına bakılırsa, piç kurusu acele etmemiş.

Sonra da onu mataranın peşinden, aç susuz ve yaraları enfeksiyon kapmış bir halde göndermiş.

Mora'nın gözyaşları Zadriel'in yüzüne çarpan yağmura karıştı. "Çok üzgünüm, Zadriel."

Öfkesi yaşayan bir şeydi. Göğsünde şiddetli bir baskı hissediyordu. Kaburgalarını kırıp dünyaya yayılmak, onu karanlığa boğmak ve Andras'a gülümsemeye bile cüret eden herkese dehşet saçmak istiyordu.

Bir gün onun sonunu getirecekti.

Mora'nın dumanı Zadriel'i her seferinde bir yırtık olmak üzere yeniden ördü. Zadriel'in katlandıklarıyla boğuşurken başını arkaya eğdi ve yağmurun yüzünü öpmesine izin verdi. Tek başına.

Bir el omzuna vurarak konsantrasyonunu bozdu. Mora'nın kim olduğunu anlamak için gözlerini açmasına gerek yoktu.

Adamın dokunuşuna omuz silkti. "Bırak beni, Thalias." "Konuşmamız gerek."

Mora ona ters ters baktı. Kan ve kir saçlarına bulaşmış, ıslak alnından aşağı akıyordu. Ama Zadriel'in aksine Thalias iyileşmişti. Ve onun sözünü kesmeye nasıl cüret ederdi? Yüzündeki ifade korkunç bir hal aldı. "Hayır. Zadriel'in onu iyileştirmem için bana ihtiyacı var ve senin de benden olabildiğince uzaklaşman gerekiyor."

Thalias içini çekti ve Vesryn ile bakışlarını paylaştı. Arkadaşı başını salladı, uzun örgülerinden su damlıyordu. Arkasında, Alina ve Elowyn bir kalkanın altında toplanmışlardı. Her yağmur damlasıyla birlikte havada mavi kıvılcımlar sıçırıyordu. Alina kaşlarını çatarak Vesryn'i izlerken, Elowyn'in iri gözleri Mora'dan Thalias'a gidip geliyordu.

"Onu iyileştirebilirim," dedi Vesryn sessizce, Mora'nın bakışlarından kaçınarak.

Mora'nın sesi alçaldı. "Burada kal. Geri çekil." Elini kaldırdı, parmaklarından dumanlar dökülüyordu. Bakışlarında gizlenen canavarı ciddiye aldıklarını umuyordu.

Vesryn yutkundu. Deri zırhındaki çukurun izini sürdü. "Thalias?"

Thalias'ın gözleri uyarıyla kısıldı ve gök gürlerken rüzgâr Mora'nın kulaklarında uğuladı. Vesryn'in önüne geçerek ona kalkan oldu. Mora'nın savaşmaya hiç niyeti yoktu. Boşa harcadıkları her lanet saniyeden nefret ediyordu. *Neden beni rahat bırakmıyorlar?*

"Vesryn ona zarar vermeyecek, Wraith."

Bu senin zarar vermeyeceğin anlamına gelmez. "Fae saçmalıklarını bırak Thalias."

"Düşüncesizce davrandım ve bundan pişmanım." Thalias elini yüzünde gezdirdi. "Anlamadığın şeyler var. Konuşmamız gereken şeyler."

"Anladığımı kadarıyla Zadriel'i kontrol edemediği şeyler için suçluyorsun," diye homurdandı Mora, dumanını ateş kaplamıştı. "Ve bunun için onu öldürmeye niyetlendin."

Thalias eşinin kucasına geri çekilmeden önce soldu.

"Mora," diye yalvardı Vesryn. Bir kolunu Thalias'ın karnına doladı ve ikisini de bir adım geri çekti.

Thalias Vesryn'in yanağını öptü ve elini sıktı. "Benimle konuş ve Vesryn Zadriel'i iyileştirsin."

Mora'nın parmakları kıvrılırken yumruğunun üzerinde ateş ve gölgeler dalgalanıyordu. "Sonra ne olacak?"

"Sana yaklaşmasına izin veremeyiz." "Hayır."

Thalias Vesryn'in elinden kurtuldu ve Mora'nın gücüne ihtiyatla baktı. "Eğer seni memnun edecekse, onu Arcadia'dan sürgün edeceğim. Zarar görmeden gidebilir." Fae onun önünde diz çöktü ve sanki kız elini tutacakmış gibi elini uzattı.

Mora güldü, sesi acı ve soğuktu. "Bunun beni memnun edeceğini mi sanıyorsun?"

Thalias elini yanına bıraktı ve sinirli, yorgun bir nefes aldı.

Etrafında topraktan sarmaşıklar fişkırıyordu. "Mantıklı ol, Mora."

"Kendi adına konuş lanet olası."

Thalias'ın çenesinde bir kas tüyleni. Sarmaşıklar büyüdükçe yapraklar açıldı; su birikintilerinin arasından kayarak geçerken Mora'nın kraliyet mavisi pelerinine sürtündüler. Ve Thalias'ın bakışları arkasındaki bir şeye kaydı.

Mora bir nefes içinde Thalias'ın tam olarak neyi amaçladığını anladı. "Bana bunu yaptırma Wraith."

Gözlerinde öfke alevlendi. "Beni düşman edinme, Thalias."

Bir obsidyen dalgası şişesine hücum ederek sarmaşıkları kesti. Ama topraktan daha fazlası fişkirdi.

Thalias ayağa kalktı ve sıırıslık olmuştur saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Mora, sarmaşıkların obsidyen duvarının arkasında büyüdüğünü ve şişenin etrafını sardığını hissetti. Thalias gözlerini kapadı. Yüzünü buruşturdu. Kollarında titreşen gümüş dövmeler

Alçak ışıkta parlıyor, ona baktığında alevleniyordu. "Özür dilerim. Gerçekten, öyleyim. Ama-"

Mora kendini ona doğru fırlatamadan bir dal Thalias'ın ağzına dolanarak önünü kesti. Kökler, sarmaşıklar, eğrelti otları ve dallar etrafını sararak onu yerden kaldırırken dudaklarından şok olmuş bir ciyaklama sesi çıktı.

Thalias onların kavrayışına karşı mücadele etti. Bacaklarını tekmeledi ve merkezini saran dalı pençeledi. Uğuldayan rüzgâr daha da güçlendi. Ama hiçbir şey başaramadı.

Mora taş suratlıydı, parlayan kehribar rengi bakışları onun geniş gözlerine sabitlenmişti. Dallar boynuna dolanırken Fae hırıldadı. Eğer işler farklı olsaydı, Mora eğlenebilirdi. Ama Zadriel'in her yavaş ve zor nefes alışında Mora'nın nabzı hızlanıyordu.

Thalias'ın artık bir sorun teşkil etmediği anlaşıldığında, şişesine doğru ilerledi. Mora'nın dumanı omuzlarının üzerinden kayarak, en karanlık gece gökyüzünden kesilmiş bir pelerin gibi arkasına düştü.

Şişesini Thalias'ın sarmaşıklarının pençesinden kurtarıırken Vesryn ona seslendi.

"Mora, lütfen." Sesi titriyordu. "Lütfen Thalias'ın gitmesine izin ver."

Mora, Vesryn'in eşinin etrafını saran bitkileri koparışını izlerken hiçbir şey hissetmedi. Kopardığı her dalla birlikte, onun yerini almak üzere üç tane daha büyüyordu. Thalias'ın yanakları kızarmış, bacakları umutsuzca tekmeleniyordu. Vahşi gözleri o kadar genişti ki, beyazlar neredeyse canlı, kıpkırmızı irislerini yutuyordu.

Mora, Zadriel'in yanına diz çöktü ve matarasını kemerine bağlayarak işe koyuldu. Dumanı sarmaşıkları birbirine dolayarak şişenin boynuna doladı ve yerine sabitledi. Kalacağından emin olduğunda Mora göğsündeki ipi çekti ve Zadriel'i götürmek için kendini hazırladı.

Döndüğünde kadından çok duman vardı. Öfkeli kehribar gözleri Thalias'ın üzerinde gezinirken Vesryn'e, "O ben değilim," diye söz verdi.

BÖLÜM 59

Thalias

Mora ve Zadriel gitmişti ama Thalias hâlâ Arcadia'nın öfkeli kucağında sallanıyordu. Kendini uyuşmuş hissetti. Uzuvarındaki karıncalanma hissine karşı tısladı. Arcadia onu çok sıkı tutuyordu; dallar ve sarmaşıklar derisini yırtıyordu ve Thalias yeterince hava ememiyordu.

Vesryn Thalias'ı kurtarmak için yaptığı sonuçsuz girişimlerden vazgeçti ve onun yerine elini tuttu. "Ne yapabilirim, Fidan?"

Hiçbir şey.

Arkadaşı kaşlarını çattı. *Emin misin?*

Zor oldu ama Thalias başını sallamayı başardı. Kabuk boğazını tırmaladı ama bu sadece her yerde hissettiği rahatsızlığa bir yenisini ekledi. Sadece bekleyebilirlerdi. İliklerine kadar ıslanmış olmalarına rağmen en azından hava sakinleşmişti. Thalias titredi. Saçlarından ve yanaklarından durmaksızın su damlıyordu ve onun ürkütücü, buz gibi dokunuşuna katlanmaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Ağaçlar gitmek istemiyor," dedi Elowyn kaşlarını çatarak, kır çiçekleri saçlarına dökülmüştü. Yaklaştı ve o hüzünlü geyik gözleriyle ona baktı. Kaşları çatıldı ve bir pençesini dallardan birinin üzerinde gezdirdi. Yapraklar onun dokunuşuyla titredi ama dal sağlam durdu. "Annem beni duymayacak."

"O ağaç senin annen mi?" Alina sordu. Mesafesini korumuştı. Yine de küçük Aegist artık bir kalkanın altında toplanmıyordu. Bu eksiklikten mi yoksa

Thalias onu dışarı çıkmaya ikna eden şeyin Mora mı yoksa artık açık olan gökyüzü mü olduğundan emin değildi. Tek bildiği onun kuru pelerinine imrendiğiydi.

"Hayır, aptal. Ağaç onun çocuklarından biri. Tıpkı benim gibi. Tüm Arkadyalıların olduğu gibi."

Alina gözlerini kırptırdı. "... tamam mı?"

Kurbağanın gülümsemesi yumuşadı. "Annemin şarkısını hâlâ duyuyorum."

Vesryn dudaklarını birbirine bastırdı, hayal kırıklığı kahverengi yanaklarını kararttı. "Hepimiz Anne'yi ne kadar sevsek de, Thalias'a odaklanabilir miyiz lütfen?"

Vesryn istese de istemese de bu Anne'yle ilgiliydi. Thalias burnunun içinden iç çekti. Arcadia kararını vermişti ve buna saygı duymak zorundaydı ama Arcadia'nın ona karşı verdiği içgüdüsel tepki göğsünde derin bir acı yarattı.

Artık pek çok şey anlam kazanmıştı.

Thalias'ın ağzının etrafındaki dal, yapraklı bir diadem gibi tacının üzerinde kıvrılmak üzere yer değiştirdi. Dalın ucu başını okşadı ve Thalias dudaklarında beliren gülümsemenin gölgesine engel olamadı. Bu bir özürdü. Kabul etmeye hazır olmadığı bir özür. Ama Arcadia kararlıydı; Ormanın keskin, ferahlatıcı kokusuyla doymuş hafif bir esinti burun deliklerinde kıvrılıyordu, bu da tadını çıkarmaktan kendini alamadığı küçük bir rahatlıktı. Arcadia ona olan bağıını gevşetti ve Thalias açgözlü, derin bir nefes aldı.

Başını yukarı kaldırdı ve orman örtüsünün arasından üzerine vuran güneş ışığına karşı gözlerini kırptırdı. Arcadia'nın cevap vermeyeceğini bildiği için sessizce, "Neden onu seçtin?" diye sordu.

BÖLÜM 60

Zadriel

Pencereden süzülen ışık Zadriel'in yüzünü okşuyordu. Bu istenmeyen bir müdahaleydi; uyku onu nazık bir kucağa almıştı ve Zadriel'in kaçmaya hiç niyeti yoktu. İnledi. Gözlerini siper etmeye çalıştı ama kolunun kımıldamadığını fark etti. Göğsünde yumuşak bir nefes çırpındı ve Zadriel güneş ışığına meydan okudu.

Mora'nın uyuduğuna şahit olmak gözlerindeki acıya değdi. Sanki onu bu dünyaya bağlı tutabilecekmiş gibi etrafına kıvrılmıştı. Ve belki de öyle yapmıştı. Mora'nın başı omzuna yaslanmış, kolu karnına düşmüş, bacakları birbirine dolanmıştı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve Mora'nın yüzündeki birkaç bukleyi itti. Kutsal Ana, çok güzeldi. Ona bakmak neredeyse acı veriyordu.

Göğsü yavaşça inip kalkarken Zadriel yüzünde kâbus belirtileri olup olmadığına baktı. Bugün rüyalarına hiçbir şey girmemiş gibi görünüyordu. Rahatlamıştı. Huzurluydu. Evinde, onun yanında dinleniyordu. Yuvarlanıp onu kollarının arasına almak için can atıyordu ama *o kadar* da büyük bir göt değildi. Mora huzuru nadiren bulurdu, bunu ondan alacak kişi Zadriel olamazdı.

Neredeydiler?

Yattıkları yatağı ya da üzerlerini örten açık yeşil çarşafı tanımasa da hâlâ Arcadia'daydılar. Üzerinde halkalar olan yuvarlak oda

Tavan ona ormanın onlara bir ağacın koynunda bir ev yetiştirdiğini söyledi. Neredeyse bir zamanlar annesiyle paylaştığı gibi.

Annesinin çığlıklarının anısı zihnini dolduruyordu.

Zadriel gözlerini sıkıca kapadı ve derin bir nefes aldı.

Sonra Mora uykusunda bir şeyler mırıldandı, daha yakına sokuldu ve Zadriel kendine küçük bir gülümseme daha verdi. Şimdi kederlenmenin sırası değildi. Bu anın kıymetini bilmeliydi -sessiz rahatlık bir lükstü ve kesinlikle uzun sürmeyecekti. Parmaklarını Mora'nın yumuşak, kıvrırcık saçlarında dolaştırdı ve onun nefis kokusunu içine çekti. Bir nane öpücüğü hâlâ onun çatırdayan köz ve çam kokusunu doyuruyordu.

Zadriel'in sırtışı genişledi. Küçük Cadısı onun tuniğini giymişti.

Memnun mırıldanmasına engel olamadı. Onun varlığından her zaman hoşlandığı sıcak, yatıştırıcı his kalbinin etrafında kıvrılıyordu ve daha fazlasını isteyemezdi. Bu an mükemmeldi.

Ama... Bu bir rüya olabilir miydi?

Nefes alış veriş hızlandı. Zadriel başını kaldırıp doğal ahşaba baktı ve çok alçak eğimli sazdan tavana dönüşmesini bekledi. Andras'ın hançerinin yankıları, hayali kan ve kustumuk kokularıyla birlikte göğsünü yakıyordu. Bakışları odanın içinde gezinirken alnında boncuk boncuk terler oluştu. Sarmaşık perdelerin arasından Arcadia'ya bakıyordu. Mora'nın matarası, yatağın yanındaki basit ahşap masanın üzerinde, dolu bir bardak su ve bir avuç yaban mersini ile birlikte duruyordu.

Duvarları altın yapraklar süslemiyordu; Ana Ağaç'ın izleri hiçbir yerde yoktu. Andras ona işkence ederken gördüğü rüyalar böyle değildi. Bu gerçektir.

Bu da demek oluyordu ki...

Göğsündeki yara izleri dokunulduğunda sıcaktı. Parmaklarını *Sadık Köpek*'i heceleme için bir araya gelen kalın çıkıntıların üzerinde gezdirirken Zadriel'in nefesi kesildi. Acı yoktu. Yaralar iyileşmişti. Ama kendini çirkin hissediyordu. Mahvolmuş.

Mora ayağa fırladı. "Tanrılara şükür, uyanmışsın." Kaşları çatıldı ve gözlerinin altındaki deriyi koyu halkalar boyadı. "Neyin acıyor?"

Elleri karnının, göğsünün, alnının üzerinde gezinirken titriyordu, her dokunuş tenine ancak bir fısıltı gibi geliyordu. Sanki neyi kontrol edeceğini ya da ona nasıl dokunacağını bilmiyordu.

Zadriel neredeyse gülecek olmasına rağmen, "Ben iyiyim," dedi. *Sadece uyuyordun*

üzerimde, Küçük Cadı. Ellerin acımayacak. Doğrulduğunda hiçbir yeri ağrııyordu.

Her nefesi yüksüz, her hareketi kendine aitti. Ama Andras'ın yaptıklarına gerçekten baktığında akmayan gözyaşları gözlerini yaktı.

Mora'nın parlak kehribar gözleri kendi gözyaşlarıyla doldu. "Lütfen, bana neyin acıdığını söyle."

Tenindeki altın rengi tonları solgunluk bastırmıştı. Ne kadar zamandır ona göz kulak oluyordu? Zadriel'in hatırladığı son şey, Thalias matara için onunla savaşırken attığı acı dolu çığlıklardı. Sonra sadece karanlık vardı.

Mora olmasaydı, hayatta olamazdı. Onu savunmuştu. Onu korumuştı.

Thalias haklıydı, Zadriel ona layık değildi. Ama hayatında bir kez olsun, bencil olmaya niyetliydi.

Zadriel yutkundu. Andras'ın etine kazıdığı sivri yara izlerini incelemeye devam etti. "Hiçbir şey acıtmıyor. Neden hiçbir şey acıtmıyor?"

"Seni iyileştirdim. Seni temizledim ve yemek yiyebilecek kadar kendine geldiğinde karnını doyurdum - seni temin ederim ki korkunç bir deneyimdi - su içtiğinden emin oldum ve..." Mora'nın dikkati boynuna kaydı.

Küçük, cam bir şişe tenini ısıttı ve içindeki gücün titreşimini hissedebiliyordu. "Andras'ın kolyesi," diye fısıldadı Zadriel, şişeyi parmaklarının arasında yuvarlayarak. İki kan akıntısı içeride durmaksızın birbirini kovaladı.

Zadriel'in kafasında bir zamanlayıcı geri sayıyordu. İki hafta. Daha az. Kaç gün kaybetmişti?

Tik.

Tik.

Tik.

Andras'ın eli boş döndüğünde ne yapacağını hayal ederken yaralı kollarındaki deri kaşınıyordu. Mora'nın matarasını yanında getirmesine imkân yoktu. İçinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, Andras'ın başarılı olmasını beklediğinden şüpheliydi. Ama Halvard Mora'yı aldıktan ve Zadriel ona yumruk attıktan sonra -bunu yaptığına hâlâ inanamıyordu- Andras kendini kaybetti. Normalde Zadriel damarlarından akan gücün hayatını güvende tuttuğunu varsayardı. Ama zar zor hayatta kalmıştı. Bir raundu daha atlatabilecek miydi?

Mora'yla birlikte ne kadar zamanları olacaktı?

Zadriel Mora'yı kollarının arasına aldı ve ona sıkıca sarıldı. "Seni özledim, Küçük Cadı."

"Tek düşündüğüm o lanet Ruh'u bulmak ve sana geri dönmek," diye cevap verdi Mora, nazikçe ona sarılarak. Başını onunkine yasladı

omzuna ve boğazına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Yakın zamana kadar hiçbir şeye karşı bir çekim hissetmemiştim."

"Yakın zamana kadar mı?"

"Seni buraya getirdiğim andan beri göğsümde bir çekim var." Mora dudağını ısırды ve pencereden dışarı baktı, kara kaşları çatıldı. "Acıtmıyor ama zamanla daha da ısrarcı olacağına eminim."

Ana Ağaç'tan geriye kalanları bulup Andras'a götürme fikri Zadriel'de çılglık atma isteği uyandırdı. Her parçası bundan nefret ediyordu. Ama kaderin iplerini durdurmak mümkün değildi. Zadriel'in yüzyıllar önce yaptığı şey - Cillian'ın ona yaptırdığı şey- buna yol açmıştı.

Ve Mora'nın ona ihtiyacı vardı.

Mora'nın saçlarını okşadı ve köz, lavanta ve çam kokusundan derin bir nefes aldı. "Birlikte arayabiliriz."

Mora uzaklaşıp onun gece yarısı gözlerine baktı, yüzü endişeyle buruşmuştu. "Seni bunu yapmaya zorlamayacağım."

Elini Zadriel'in göğsüne koyduğunda Zadriel irkildi. Yüzüne, kulaklarının zarif uçlarına kadar bir sıcaklık yayıldı ve artık onun bakışlarını tutamayacağını anladı.

"Neyin var?" Mora başparmağını yaralarının üzerinde nazikçe gezdirerek sordu.

Zadriel, Mora'nın kesesine baktı; Mora'nın Arkadyalı giysileri ve annesinin kemeriyle birlikte yere atılmıştı. Keşke yedek bir tunik de onlarla birlikte orada olsaydı diye düşündü.

"Mahvoldum," dedi, o kadar sessizce ki bunu sadece düşünüp düşünmediğini merak etti.

Mora'nın yumuşak dokunuşu dondu ve nefesi boğazında düğümlendi. "Mahvoldum da ne demek?"

"Andras bundan emin oldu."

Adamın yanağını okşadı ve bakışlarını tekrar yüzüne çevirdi. "Seni kimse mahvedemez, aşkım."

Mora onu öptü. Dudaklarının yavaşça fırçalanması onu daha hafif hissettirdi. Ruhundaki çatlakları yatıştırırken, hızla atan kalbini yeniden düzenli bir ritme kavuşturdu. Sonra eğildi ve aynı şeyi Andras'ın derisine kazıdığı her sivri harfe yaptı. Zadriel ürperdi. Dudakları kabarık etin üzerinde hürmetle gezinirken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

İşi bittiğinde Mora onu tekrar kendine çekti. "Hiç kimse seni benim gözümde mükemmelden daha az bir şey yapmak için bir şey yapamaz." derken nefesi dudaklarına çarpıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Zadriel.

Mora'nın dudakları aralandı ve kehribar rengi bakışlarında bir şey parladı.

"Sana baktığımda zor nefes alıyorum." Daha fazla gözyaşı, daha mutlu gözyaşları dökülürken siyah gözleri parladı ve yumuşak parmakları onları yakalamak için çoktan oradaydı. "Sen doğanın enfes bir gücüsün ve Anne'nin beni neden değerli bir eş olarak gördüğünü asla anlayamayacağım."

Zaman yavaşladı. Mora sessizce onu izledi, parmakları yanaklarında donmuştu. "Eş mi?"

Zadriel sustu; neden böyle ağzından kaçırmıştı ki? Ne zaman ona söylemeyi hayal etse... hiç böyle olmamıştı.

Boğazını temizleyerek Mora'ya güven verici bir gülümseme olduğunu umduğu bir şey sundu. Bir yandan da Anne'ye, Tanrılara ve onu dinleyecek herhangi bir varlığa bunu düzeltebilmesi için dua ediyordu.

"Ruhun beni çağırıyor, Küçük Cadı." Parmaklarını birbirine geçirdi ve ellerini kalbinin üzerine koydu. Kanının onun için nasıl şarkı söylediğini hissedebiliyor muydu? "Sen yakınımdayken, aramızdaki bağın rahatlığını ve sıcaklığını göğsümde hissediyorum. Uzun bir süre bu duyguya lanet ettim. Üç yüz yıl önce seni ara sokakta gördüğüm an benim için ne olduğunu anladım... asla olamayacağımızı.

"Cillian öldüğünde, daha iyi bir hayat için tüm umutlar da onunla birlikte öldü. Sana kızmak kolaydı. Olanlar için seni suçlamak. Sonra Andras seni buldu ve bana ne kadar aptal olduğumu gösterdin. Dikmeye çalıştığım her duvarı yıktın. Sana layık değilim, Küçük Cadı. Hiç olamayacağımdan da emin değilim. Ama denemekten asla vazgeçmeyeceğim."

Mora onun yüzünü okşamaya devam etti. Birkaç kez konuşmak için ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Beklerken saniyeler saatlere dönüştü, zihni yarıştıyordu.

Onu reddedecek miydi? Umut etmekle aptallık mı ediyordu?

Mora nihayet kelimeleri bulduğunda yumuşak sesi titredi. "Eğer sen değersizsen, Zadriel, o zaman ben de hak etmiyorum demektir. Ama umurumda değil. Kaderin kendisi beni senden ayırmaya cesaret edemez." Mora'nın yumuşak gülümsemesi, onu ezmekle tehdit eden bir sevinç ve keder karışımıydı. "Sevmenin ve sevilmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Birinin yanında güvende hissetmek. Sahip olduğum tek şey lanetli anıların parçaları. Ama Eden'dan ayrıldığımdan beri her nefes alışımda seni düşündüm, gözlerimi her kapadığımda yüzünü gördüm, tenimde dokunuşunun yankısını hissettim. Kendini ruhuma yerleştirdin ve gitmeni istemiyorum. Yüzyıllardır ilk kez *yaşama* isteği uyandırırıyorsun. Eşler ya da Arkadya gelenekleri hakkında çok az şey biliyorum.

Anne ruhlarımızı birbirine bağlamamış olsaydı bile, yine de benim olmanı isterdim."

Alnını onunkine yaslayıp gözlerini kapatırken gözyaşları kirpiklerinde toplandı.

"Ağlama," dedi Zadriel nazıkçe, burnuna sokulmadan önce. O rahatlatıcı, sıcak his göğüs kafesinde genişledi ve bunun gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekti. Yine de oradaydı, kalbiyle onu onurlandırıyor. Kolay olmadığını bildiği bir şeydi bu. İkisi için de. Yine de eğer onu memnun edecekse kendi kalbini demir bir tepside memnuniyetle ona sunabilirdi. "Bana sahip olduğun sürece senin olacağıma yemin ederim."

Kendini ona adarken Mora'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Elbette sana sahip olacağım," diye nefes aldı.

Havada tatlı, çiçeksi bir aroma kıvrılıyordu ve duvarlar boyunca altın yaldızlı papatyalar filizlenmiş, bir dizi altın yaprakla yastıklanmıştı. Pencere çerçevesinin etrafında kıvrıldılar ve tavandan sarktılar. Ve bir anlığına, Mora'nın kollarındaki damarlar boyunca altının ipuçları titreşti.

Bir kalp atışı içinde çarpıştılar. Zadriel onu kendine doğru çekti ve Mora bacaklarını onun beline doladı. Zadriel onun çenesi boyunca öpücükler bırakmadan önce çökmekte olan alt dudaklarını emdi.

Mora parmaklarını Zadriel'in saçlarında gezdirirken, "Senin olacağıma yemin ederim," dedi.

Kelimeler bir dua gibiydi.

Zadriel'in omurgasında ılık bir ürperti dolaştı, hoş bir his kemiklerinin etrafında kıvrıldı. Kadının boğazına karşı mırıldandı ve derisini morarttığından emin olana kadar ısırdı. Dişlerini geçirip onu işaretlemenin cazibesi neredeyse inkâr edilemeyecek kadar fazlaydı ama önce onun evet demesi gerekiyordu. Bunu daha sonra tartışacaklardı.

Kendini geri çekilmeye zorladı ve dilini kulağına kadar götürüp lobunu ısırdı. "Kendini bana adadın, ama her şeyi ne sahip olabilir miyim?" Gözleri

Mora'nın şiş dudaklarına kaydı, hevesle cevabı bekliyordu. Mora'nın arzusu içinden akıyor, kendi arzusuyla karışıyordu. Duygularının çağrısı, bağlarının

zayıf ve istenmeyen olduğu ve hissettikleri tek şeyin düşmanlık olduğu eskisinden çok daha güçlüydü. Meşe ağacının altında ona verdiği kan her şeye yardımcı olmuştu. Bir gün, birbirlerini işaretlediklerinde, duyguların parıltısından daha fazlasını hissedecekti. Ruhlarını birbirine bağlayan iplik, her zaman hissedebilecekleri bir şeye dönüşecekti. Her zaman takip edebilecekleri.

Ve onun yol göstericisi olmuştu.

"Yeterince iyi misin?" diye sordu, sesi nefes nefese bir fısıltı gibiydi.

Zadriel iyi olduğu için tanrılara şükretti, çünkü onu inkâr etmek -kendini inkâr etmek- dayanamayacağı bir acıydı. "Sayende yüzyıllardır olmadığım kadar iyiyim." Adam başparmağını dolgun alt dudağının üzerinde gezdirdiğinde kadın adamın dokunuşuna doğru eğildi. Şimdiden çok duyarlıydı. Tanrım, onu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. "Sana sahip olabilir miyim? Evet dediğini duymak istiyorum."

"Evet, Zadriel. Lütfen," diye mırıldandı Mora dudaklarını onunkilere bastırmadan önce. Kızın yalvarışı onun felaketi oldu.

Zadriel hiçbir uyarıda bulunmadan Mora'yı sırt üstü çevirdi. Mora yatağın üzerinde zıplarken kıkırdadı, siyah saçları bir hale gibi etrafında dalgalanıyordu; bir tanrıçaya benziyordu ve Zadriel onun sunağında seve seve ibadet ederdi.

Zadriel, kız ona açılana kadar dilini dudaklarının kenarında gezdirdi. Sert boyu acı verici bir şekilde makatlarına baskı yapıyordu -ona sahip olmak için can atıyordu- ama acele etmemeyi planlıyordu. Her anın tadını çıkarmayı.

Elini çıplak kalçasından yukarı kaydırırken, kalçasının yumuşak, cömert kıvrımıyla karşılaşınca durakladı. Kutsal Ana, mükemmeldi. Elini sıkarak onu kendine doğru daha sıkı çekti ve uzun aletini onun sıcaklığına gömdü. Mora bacaklarını otomatik olarak onun etrafına doladığında göğsünde memnun bir hırıltı yükseldi. Onu lanet olası tuniğinden çıkarması gerekiyordu.

Parmaklarını iç çamaşırının kenarında gezdirerek, dikişi kadının göbeğine doğru takip etti. Mora onun dokunuşu altında kıvrandı, tırnakları Mora'nın sırtına batıyordu. Uzun hayatında ilk kez yara izi istemişti - gururla taşıyacağı izlerdi bunlar.

Kadının merkezine ulaştığında, onu çoktan sıırıslıklam bulmuştu. Zadriel inledi. Pantolonuna ve artık çok dar olan bağcıklarına lanet etti. "Sana ne kadar mükemmel olduğunu söylemiş miydim Küçük Cadı?" diye sordu bir parmağını ıslak yarığında gezdirirken. Uyluklarının arasındaki o hassas sinir demetinin etrafında dolaşırken dudaklarından çok sevimli, küçük bir inilti döküldü.

"Bana tekrar söylemeni duymaktan mutlu olurum," diye nefes aldı, yanakları güzelce kızarmıştı.

Zadriel elini çektiğinde Mora suratını astı ve Zadriel kıkırdadı. "Sabır, aşkım." Parmaklarını emerken, onun mükemmel tadı karşısında tekrar inlemekten kendini alamadı. Tanrım, şimdi ona ihtiyacı vardı. Onun iç çamaşırılarını yırtmayı düşündü. Ama bir yanı önce onu kıvrandırmak istiyordu.

Küçük Cadı'sının işleri ağırdan almaya hiç niyeti yoktu. Yumuşak, oniks rengi bir duman bulutu onları sardı, serin buğu ısınan tenini yatıştırdı. parmaklarının altındaki kumaşın dağıldığını hissetti, ardından tuniği dağıldı. Onun

İnanılmaz kahkahası pek tahrik edici değildi ama elinde değildi. Mora inanılmaz derecede sevimliydi.

Büyüsü Mora'nın belinde duraksadı, gece yarısı sarmalları Mora'nın pantolonuna dolandı.

"Alabilir miyim?" diye sordu.

"Benden istediğin her şeyi alabilirsin."

Duman kumaşın içine işledikçe malzeme genişledi ve onu iplik iplik ayırdı. Sadece birkaç saniye içinde pantolonu gitmişti ve ikisi de mükemmel, görkemli bir şekilde çıplaktı.

Zadriel gülerken gülümsedi, sesi hafif ve neşe doluydu. Yıllardır hissettiğini hatırlayamadığı bir sevinç. Bunaltıcıydı. Ama bu duygunun içinde seve seve boğulacaktı.

Dudaklarına bir öpücük kondurdu ve mırıldandı, "Bu oldukça iyi bir numaraydı, Küçük Cadı."

"Bende çok var," dedi tatlı bir sesle. "Her birini keşfetmeyi planlıyorum."

Ama önce *onu* keşfetmek istiyordu.

Zadriel dizlerinin üzerinde doğrulurken bakışları onun açıkta kalan teninin her santimetresinde gezindi. Sıcak güneş ışınları pencereden süzülüp vücudunda dans ediyor, kahverengi tenine altın rengi bir parıltı katıyordu. Şehvet ve hayranlık onun parlayan kehribar gözlerini dolduruyordu ve adam nefesini zor tutuyordu.

Mora onun yemyeşil alt dudağını ısırdı ve adam kendini kıskanırken buldu. Kendi dişlerini geçirmek için can atıyordu. Kadının dolgun göğüslerine de dikkatini vermek istiyordu ama Kadriel başparmağını, derisi daha zengin, daha koyu kahverengi olan meme uçlarından birinin üzerinde gezdirdi ve dokunuşuyla sertleşen meme ucu için dudaklarını yaladı.

"Tanrım, çok güzelsin," dedikten sonra dilini başparmağının geçtiği yol boyunca gezdirdi ve hassas teni ısırdı. Adam diğer göğsüne geçerken Mora'nın nefesi kesildi, bu ses adamın kulaklarına müzik gibi geldi.

Dudakları göğsünün kıvrımından kaburgalarına doğru inerken Mora inledi. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim," dedi parmaklarını adamın saçlarında gezdirirken.

Zadriel onun yumuşak karnına doğru sırttı ve göbek deliğinin dibini öptü, dikkatini çekmek için yalvaran lezzetli, ıslak sığağa doğru ilerlemeye niyetliydi. Sol bacağı omzunun üzerinden atıp genişçe açmadan önce kalçalarının her birine nazik bir öpücük kondurdu.

Bir an için onun sırlıslık ve kendisi için hazır görüntüsüne hayran kaldı. Kokusu sarhoş ediciydi ve açgözlülükle içine çekti, boğazındaki tatmin edici gümbürtü tamamen Fae'ydi. Kızın karşılık olarak ürpermesi onu çok memnun etti. Kız onun olmuştu. Dokunmak ona aitti. Yalaması ona aitti. Sevişmek onun. Sevmesi için. Ve karşılığında tamamen onundu.

Dilini onun enfes ıslaklığında ilk kez yavaşça gezdirdiğinde çok lezzetli bir inilti duyuldu. "Aman Tanrım, Zadriel." Dudaklarındaki adı nefes nefese bir yakarış ve talepti. Yerine getirmekten mutluluk duyduğu bir talep.

Kadın adamın altında sarsıldı ama adam onu sabitlemek için bir elini karnına koydu. Gerçekten de tanrılar. Bu gece onun tanrısı olmaya niyetliydi. Onun her duasına cevap vermeyi. Mora'nın keskin, tatlı tadı dilinde patladı ve izin verirse bütün gün onunla kolayca ziyafet çekebileceğini biliyordu.

Zadriel kendini serbest bıraktı. Dilini Mora'nın açıklığına daldırdı ve o hassas sinir demetine sokuldu. Mora kıpırdandı, inledi, yalvardı, bir yandan da adamın ağzına karşı kıvranıyordu. Saçlarını daha sert çekerken diline karşı gıcırıyordu ve Mora bu tatlı acıyı seviyordu. Gelecekte daha sert çekebilmesi için saçlarını uzatma isteği duydu.

Dilini yukarı çekerek onun hassas memesini emdi ve iki parmağını onun ortasına sokarak yıldızları görmesine neden olacağını bildiği bir noktaya doğru kıvırdı.

"Kahretsin, Zadriel, lütfen," diye bağırdı Mora, nefes alış verişi hızlanmıştı. "Lütfen, tanrılar, durmayın."

İşte bu, Küçük Cadı. Kendini bana bırak.

Mora'nın ellerinden biri çarşafın üzerinde gezinip kıvranırken çarşafı sıkıca kavradığında kafa derisindeki sızı azaldı. Dilini döndürmeye devam etti ve üçüncü bir parmak ekleyerek onu daha da yukarı kaldırdı.

Zevk senfonisinin kreşendoya ulaşması uzun sürmedi, pantolonların, inlemelerin ve iç çekişlerin güzel bir karışımı. Sırtını dikleştirdi, vücudu gerildi ve artan baskıya boyun eğerken kalçaları titredi. Zadriel karnını serbest bıraktı ve ziyafet çekerken başparmaklarıyla onu daha da açtı.

"Tadın cennet gibi," diye inledi kalçasına karşı, kadın yatağa doğru sarktığında başını kaldırmadı. Küçük Cadısı nefes nefese kalmıştı ama ona daha fazlasını verebileceğini biliyordu.

BÖLÜM 61

Mora

"Ah, Zadriel, *yapamam*," diye soludu Mora, içinde bir kez daha nefis bir basınç yükselirken.

Erkek açgözlüydü ve yetenekli diliyle onu çılgınlık üstüne çılgınlığa itiyordu. Sanki hiç doymamış gibiydi. Sanki açlıktan ölmüştü ve ihtiyacı olan tek şey kızdı. Mora, vücudu bir kez daha gerilirken aklını kaçırmıyormuş gibi hissetti, ancak bu şekilde tapılmak anlamına geliyorsa seve seve çıldırabilirdi.

Adam geri çekildiğinde, Mora yatağa doğru sarktı, rahatlama ve hayal kırıklığının tuhaf duygusu içinde boğuldu.

"Sen, benim güzel eşim, bana bir tane daha verebilirsin," diye nefes aldı ve dişlerini onun gergin tomurcuğunun üzerinde gezdirdi. Sonra ağzını onun etrafında kapattı ve emdi.

"Ah tanrılar, ah *tanrılar*, ah *tanrılar*," diye haykırdı Mora, tüm Arcadia'nın duyduğunu hayal ettiği kadar yüksek sesle. Sırtını yatağa yasladı, içinde hiç hayal etmediği bir zevk patlarken dudaklarından saçma sapan sesler döküldü. Sanki sonsuza dek sürecekmış gibi hissediyordu. Mora gözlerini kapadı ve yıldızları gördü, ona Zadriel'in gözlerini hatırlatan bir coşku takımyıldızı.

Çarşafdar darmadağındı, yatağın yarısı yırtılmıştı ve Mora nefesini zor tutuyordu; mutluluktan kendinden geçmişti. Daha önce gelip gelmeyeceğinden emin değildi.

geri çekildi.

Sonra Zadriel onun üzerine doğru sürünürken yatak kaydı ve Zadriel onu karşılamak için neredeyse sıçradı, dudaklarının onunkilere değmesi için sabırsızlanıyordu. Onun dilinde kendini tattı ve ruhunun vahşi bir parçası mırıldandı. Bu, kalbini gümbürdeten sıcak duyguyu besledi. Ona ihtiyacı vardı. Onun tarafından kuşatılmaya. Onunla dolmaya. Onun tarafından tüketilmek.

Zadriel'in sert boyu kadının kaygan girişini dürtüyor, hassas etine sürtünüyordu ve kadın bir an daha bekleyemedi. İçinden kayan sıcaklığı onu sarsmıştı -Tanrılar, onu mahvetmişti. Ve görünüşe göre işi bitmemişti-Zadriel onunla dalga geçti, kadın onun altında titrerken kendini onun kayganlığıyla kapladı.

Mora tırnaklarını onun omuzlarına geçirdi ve inledi.

Zadriel kıkırdadı. "Sikimi istiyor musun, Küçük Cadı?"

"Lütfen," diye inleyerek kendini ona sürttü. Adam nasıl bu kadar sabırlıydı?

Mora onun sert pazularını sıkı, tutuşu altında esneme şekillerine hayran kaldı ve kendini hazırladı. Ama Zadriel duraksadı, yüzünde şakacı, çarpık bir sırıtış vardı.

"Ne güzel bir davranış." Kızın alt dudağını ısırıldı. "Seni merhametime bırakmayı seviyorum."

Mora dudak büktü. "Lütfen," diye tekrar nefes aldı.

Zadriel boğazına ulaşana kadar çenesi boyunca öptü. Keskin dişleri Mora'nın tenini sıyırdı ve omurgasından aşağı zarif ürpertiler gönderdi. "Bana tekrar yalvar," diye fısıldadı, kalçalarını oynattı ve hassas kıvrımlarının üzerinden geçti. "Bunu duymak hoşuma gidiyor."

Tanrılar ona lanet etsin.

Mora onu içine çekmek için sonuçsuz bir çabayla bacaklarını adamın beline doladı. Ama adam dilini şaklattı ve hareketsiz kaldı. Zadriel çok güçlüydü. Mükemmel kıcı bile yontulmuştu, sanki ilahi bir varlık Mora'nın fantezilerini zihninden koparmış ve Zadriel'i sadece onun için mermerden oymuştu. Açıkçası, son üç yüzyıldır ona en azından bunu borçluydular. Keşke teslim olup onu becerebilseydi.

Adam sıkı bir hamle yapıp geri çekilmeden önce zar zor içine girdiğinde Mora tısladı.

"Beni delirtmeye mi niyetlisin?" diye sordu ellerini adamın geniş omuzlarında ve eğik sırtında gezdirirken. Serin avuçlarına karşı çok sıcak hissediyordu.

Zadriel eğlenerek bir nefes verdi ve burnunu onunkinin üzerinde gezdirdi. "Sadece ihtiyaç halinde."

Mora gözlerini kısıncı sırtışı bozuldu.

Zadriel daha gözlerini kırpamadan, ışıltılı siyah dumanın serin dalgaları karnının etrafında kıvrıldı ve onu sırt üstü yere fırlattı.

Zadriel kıkırdayarak ayağa kalktı ve ona doğru koşmaya çalıştı ama Mora'nın gücü onu tekrar yatağa yatırdı. Başı yastığa çarptığında, duman demetleri pazılarından aşağıya doğru süzüldü. Bileklerine dolandılar ve Zadriel'in gözleri karardı. Kolları başının üzerine çekilip parıldayan obsidyenle yatak direklerine sabitlenirken dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

Mora onun üzerine binerken dilini şaklattı. "Kim kimin merhametine kalmış?" Parmakları Andras'ın kolyesinin üzerinde geziniyordu; işe yarıyor gibiydi, dostunun çok rahat olduğu belliydi. Andras'ın kanından daha fazla almış olsaydı ona yardım etmek için ne yapabileceğini merak etti; bu merakı daha sonrası için bir kenara bıraktı.

Mora onu boynuna bağlayan keneviri yakaladı ve çekiştirerek başını kaldırmaya zorladı. O obsidyen gözlerdeki istek ona bir şeyler yapıyordu ve onu hissetmek için yanıp tutuşuyordu ama önce...

"Beni istiyor musun?"

"Evet," diye nefes aldı, nefesi dudaklarını gıdıklıyordu. "O zaman *lütfen* de."

"Lütfen," diye yalvardı, yanakları kızarmış, mürekkep siyahı saçları mükemmel bir şekilde karışmıştı. Böyle çok güzel görünüyordu. Mutlu, tutkulu, arzulu. Aşık. Çok az kişinin, hatta hiç kimsenin deneyimlemediği bir parçası.

Belki de dost olmanın anlamı buydu. Sınırsız bir neşe duygusunu paylaşmak. Başka bir yerde asla bulunamayacak bir şey. Bir başkası tarafından asla anlaşılamayacak.

Mora bir an daha bekleyemedi. Kendini onun üzerine bırakarak, her bir görkemli santimi onu daha önce hiç deneyimlemediği bir şekilde doldururken i çekti. Tanrılar aşkına, daha önce hiçbir şey böyle hissettirmemişti. Zadriel'in daha önceki ilgisi sayesinde vücudu onun etrafında mükemmel bir şekilde gerildi. Sonra kalçalarını salladı, kendini inanılmaz derecede derine zorladı ve Mora'nın boğazından muhtaç bir inilti döküldü - bağlı olsa bile kontrol edilemiyordu.

Zadriel, "Siktir," diye soludu ve Mora kendini o keskin köpek dişlerine bakarken buldu. Onları tekrar boğazına dayamak istiyordu. Kan akıtmak için onlara ihtiyacı vardı. Bu çok garip bir duyguydu ama sadece bu düşünce bile inlemesine ve kalçalarını daha hızlı çevirmesine yetti.

Zadriel ruhani bağlarını çekiştirirken o uzun parmaklar esnedi; ona dokunmak için can atıyordu. Ve Mora bunu istiyordu. Vücudunun her santiminde gezinen o ellere ihtiyacı vardı. Ama onu biraz daha merhametinde tutacaktı. Mora bacaklarını daha geniş açarak, onun kendisini nasıl mükemmel bir şekilde doldurduğunu daha iyi görmesini sağladı. Sonra parmaklarını adamın bir zamanlar dilini dolaştırdığı yerde dolaştırdı. "Tanrılar," diye tısladı. Ona binerken hissi çok yoğundu. Mora başka bir zirveye doğru yükseldiğini, vücudunun gerginleştiğini hissetti. Başını geriye attı, uzun bukleleri hassas tenini gıdıklarken inliyordu

daha yüksek sesle.

"Benim için şarkı söylemeni seviyorum, Küçük Cadı." Zadriel'in derin sesi arzu doluydu ve bu onun kararlılığını kırdı.

Oniks telleri yatağın direğinden koparak Zadriel'in vücudunun üzerinden kaydı ve terden kayganlaşmış tenini okşadı. Adam hemen ayağa kalktı, elleri kadının kalçalarının etrafında kıvrıldı ve bacaklarını beline dolaması için yönlendirdi. Böyle çok daha derindi. Onu o kadar lezzetli bir şekilde dolduruyordu ki ayak parmakları kıvrıldı.

Mora'nın çekirdeğindeki gerginlik arttı. "Zadriel," diye sızlandı, sırtı eğilmişti.

Zadriel onun belini morartıcı bir şekilde kavradı ve hareketlerini yönlendirerek daha sert bir şekilde üzerine çökmesini sağladı.

"İşte bu, Mora, ihtiyacın olanı al," diye homurdandı.

Zadriel'in alçak sesi bal gibiydi, sert dokunuşuyla mükemmel bir tezat oluşturuyordu. Başını onun boynunun kıvrımlarına gömdü, nane kokusuyla sarhoş oldu ve hareketlerini hızlandırdı. Dişlerinin tenine sürtünmesi adamın ürpermesine neden oldu ve onu daha sıkı kavradı. Bir şekilde daha da sertleşti. Yüce Tanrım. Mora onun tenini ısıyor, zevk seslerinden keyif alıyordu.

"Çok iyi hissediyorsun," diye homurdandı. Elleri Mora'nın arkasına doğru kaydı, avuçlarının içindeki eti sıkarak kalın aletini yukarı ve aşağı doğru yönlendirdi. "Benim için gel, aynen böyle. Bana binerken parçalanışını izlemek istiyorum."

Mora tam sınırdıydı, iç kasları onun etrafında kenetleniyordu. Ve kulağına inleme şekli... O alçak gümbürtüyü seviyordu. Bu onu inanılmaz derecede ıslatıyordu.

Onun tarafından tüketiliyormuş gibi hissediyordu. Bir coşku durumunda boğulmak gibi. Tenini kaplıyor, ciğerlerini dolduruyor ve damarlarında yüzüyordu. Şehvet dolu gece yarısı gözleri onu izliyordu ve Mora kendini hiç bu kadar güvende, arzulanmış ve el üstünde tutulmuş hissetmemişti.

Zadriel onun hamlelerini karşıladı, kaygan göğsü Mora'nınkine sürtünürken vücutlarının bir araya gelişinin sesi en iğrenç senfoniye yarattı. Yine de onu daha da yakınında istiyordu. Dumanı, Zadriel'in kordonlu sırtına doğru ilerlerken ürperdi ve onu daha da kucağına çekti. Mora kollarını onun boynuna doladı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Onu umutsuzca öptü. "Seni seviyorum," diye fısıldadı onun dudaklarına. Zadriel karşılık olarak mırıldandı, tatmin edici ses Mora'nın kulaklarında güzel bir müzik gibi kıvrıldı.

Aralarından kayan serin bir duman, Zadriel'in kaslı karın kaslarının üzerinden süzülerek kalçalarının arasına yerleşti. Kıvrıldı, terk ettiği hassas sinir demetini çevreledi ve Mora sarsıldı, Zadriel'in kucağında çılgınca sallandı. Soğuk dokunuş çok iyi hissettirmişti. Yine de bunu yapmasını o söylememişti...

"Kutsal tanrılar!" diye bağırdı gözlerini sıkarak. O kadar yakındı ki.

"Bana o güzel gözlerini ver." Zadriel'in sesi sertti, kendi coşkusu kovalarken talepkâr sözcükler nefes nefese dökülüyordu.

Mora dinlemeyince bir elini sırtında gezdirdi, saçlarını topladı ve yumruğına doladı. Boynunu geriye çekecek kadar sertçe çekti, böylece Mora ona baktı. Adamın parıldayan oniks gözleri onu izlerken hiç görmediği kadar parlaktı; sanki gece gökyüzüne bakıyor gibiydi.

"İşte buradasın." Diliyle onun dudaklarında gezindi. "Benim için gel, Küçük Cadı."

Kadının dumanı adamın güçlü hamleleriyle birleşince Mora'yı uçurumun kenarına itti. "Zadriel!" Mora'nın tüm vücudu gerginleşti, aşılmaz bir zevk çekirdeğine yerleşti. Sonra çözüldü ve Mora kendinden geçti. Çıkardığı seslerin ya da tırnaklarını Zadriel'in sırtında nasıl gezdirdiğinin farkında değildi.

Dudakları onunkilere çarptı ve oda döndü. Mora, Zadriel üzerindeyken buruşuk yeşil çarşafın üzerine düştü, erkek tamamen çözülmüştü. Kendi zevkini kovalıyor, doyumsuz öpücükler arasında inliyordu. Dudakları Mora'nın boğazına doğru ilerlediğinde Mora haykırdı, içindeki baskı bir kez daha kıvrılıp büküldü.

"Lütfen, lütfen, *lütfe*. Ben... İhtiyacım var..."

O keskin dişler morartıcı bir ısıyla kenetlendi, lezzetli çimdik tam olarak ihtiyacı olan şey değildi - ihtiyacı olduğuna inanmadığı şeydi - ama yeterliydi. Onu ısıtırken hırladı, itişleri hızlandı ve Mora onun adını haykırdı. Karnı adamın etrafında tekrar kasıldı ve

Tırnaklarını sırtına o kadar derine batırmıştı ki kanadığından emindi. Ama içindeki gerilim patladığında Mora kendini durduramadı. Zadriel de ona katıldı ve boğazına doğru inledi. Zadriel'in hamleleri, derinlere inip durulmadan önce düzensizleşti ve Mora'yı sıcaklıkla doldurdu.

Sanki ortak zevkleri göğsünde dans ediyormuş gibi hissediyordu. Mora bunu anlamakta güçlük çekiyordu. Onun altında yatarken, kalplerinin birlikte atışına hayret ederken, kendi mutluluğunu onunkinden ayıramıyordu. Onun hayranlığı, dumanıyla birlikte dönmek üzere teninin altında yuvarlanana kadar etrafını sardı. Burası eviydi. *O* eviydi.

Adam onun boynunu bıraktığında, nefeslerini paylaşarak birbirlerine baktılar. Zadriel'in gece yarısı gözleri, içinde kendini kaybetmekten mutluluk duyacağı yıldız ışığı havuzları gibi parlıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. Ve bu sözler onun ruhuna şarkı söyledi.

BÖLÜM 62

Mora

Altın yapraklar, ısıltılı yağmur damlaları gibi tavandan düşerken dalgalanıyordu. Mora'nın çıplak tenini gıdıkladılar ve Zadriel'in simsiyah saçlarında yaldızlı bir çiçek tacı gibi parladılar. Mora usulca gülümsedi. Bir gün perilerin ona da bir tane yapmasını çok isterdi.

Çiçekler solmuş, sapsarı ağaç evin duvarlarında yavaşça kaybolmuştu. Zadriel ona yemin ettiğinde açmışlardı, ormandaki krateri dolduran, aklını kaybettiğinde Thalias'ı sakinleştiren çiçeklerle aynı çiçekler... Onun kanının varlığında büyüyorlardı. Bu onun lanetiyle ilgili olmalıydı. Ama Mora'nın düşünmek istediği son kişi oydu. Bu an kirletilemeyecek kadar değerliydi.

Zadriel'in yanağına bir taç yaprağı düştü, altın rengi Zadriel'in açık zeytin rengi teninde parlıyordu ve Mora onu fırçalayarak uzaklaştırdı. Zadriel'in kirpikleri dalgalandığında nefesini tuttu ama Zadriel kıpırdamadı. Zadriel Mora'nın göğsüne sarılmış, onun sıcak kucağında uyuyordu ama Mora kendini ona katılmaya ve dinlenmeye ikna edemiyordu. Onun mükemmel yüzüne hayranlıkla bakmakla meşguldü. Birbirlerine duydukları ezici ihtiyaçla tükendikleri saatleri tekrarlıyordu.

Bu bir çılgınlıktı - ona dinlenme fırsatı vermesine neredeyse şaşırmıştı. Ne zaman nefesini yakalasa Zadriel'in onu bir kez daha çalması gerekiyordu. Vahşi sevişme yavaş, tutkulu bir sevişmeye dönüştü, tatlı

mırıltılar, kıkırdamalar ve sonsuza dek sürececek sözler. Her zaman besleyeceği anılar.

Mora başını Zadriel'in göğsüne yasladı ve kalbinin düzenli atışını dinledi. Rüyalarında ne görüyordu? Huzurlu muydular? Ayrı oldukları zaman gördüklerini mi yansıtıyorlardı?

Ayrı.

Mora ürperdi.

Tekrar ayrılmak zorunda kalmaları ne kadar sürecekti?

Melankoli zihnini doldurdu. *Anı mahvettin Mora*, diye düşündü iç çekerek.

Her şeyi mahvettin.

Elbette Lillian'ın hayaleti şimdi ona musallat olmaya karar vermişti. Mora gözlerini kapadı ve utancının yankılarının en azından birkaç saat daha yok olmasını diledi. Zadriel'e daha da sokuldu, onun rahatlatıcı kokusunu içine çekerken, teninin kendi tenine karşı hissettiği sıcak duyguyu ezberledi. Nefes alışının yavaş, ritmik seslerini. Sırtına dolanan kollarının ağırlığını. Bu hatıra onun peşini bırakmasın. Ondan asla uzun süre ayrılmasın.

Aklında bir fikir oluştu. Bir umut ışığı. Bir hayal. Zadriel'in hoşuna gitmeyecek bir hayal... ama Mora'nın onu ikna etmesi gerekiyordu.

Zadriel kıpırdandığında uzun bacakları kıpırdadı. Onu kendine çekti ve tepesine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bu şekilde uyanmaya alışabilirim."

O da alışabilirdi.

Andras'ın kolyesinin içinde iki kan akışı dans ediyordu ama bu kaçınılmaz olarak sona erecekti. Ve eğer Mora zamanında bir çıkış yolu bulamazsa, Zadriel geri dönecekti. Ya da sonsuza dek acı çekecekti. İkisine de izin veremezdi.

Ona bakmak için kendini kaldırdığında avucu yeni yara izlerine değdi ve Zadriel irkildi.

Lanet olsun.

Öfke onu tüketmekle tehdit ediyordu. Mora'nın gücü göğsünde gürledi, korkunç duman serbest bırakılmak için yalvarıyordu ve kalbi de onunla birlikte gürledi.

Bir gün Andras'a bunu ödeteceğim.

Zadriel'in kara gözleri bilerek onu izledi. O mükemmel dudaklar kaşlarını çattı ve "Ne yapacağız?" diye sordu.

Adamın korkusu boğazını kapladı, öyle güçlüydü ki neredeyse kendi korkusuymuş gibi hissetti. Mora yutkunarak geçiştirdi. "Ona geri dönmeyeceksin." Bu bir sözdü.

Aptalcaydı belki de. Ama sözünü tutmaya niyetliydi.

Zadriel'in parmakları onunkilere dolandı ve dalgınca yara izlerini takip etti, bakışları giderek uzaklaşıyordu. "Başka seçeneğim yok, Küçük Cadı. Bu kolyenin üzerindeki büyü sona erdiğinde ya onun yanına döneceğim ya da kendimi acıya kaptıracağım."

Mora yüz yüze gelene kadar onun pençesinde kıvrandı, kehribar rengi gözleri alev alev yanıyordu. "Bir yolunu bulacağım."

"Deneyeceğinden eminim," dedi Zadriel hüzünlü bir gülümsemeyle.

Elini sıkı ve Mora'nın aklına Galadriah geldi. *Onun elini tut ve işkencesine son ver.* Bu her ne anlama geliyorsa artık. Tanrı'nın lanetlediği yaratık ve onun bilmeceleri. Yine de Mora onun Zadriel'den bahsettiğinden emindi; bir yolu olmalıydı.

"Geri dönecek misin?" Zadriel'in çenesi zaten bildiği cevabı beklerken gerildi.

Mora sarmaşık perdedeki çatlaklardan dışarıdaki ormana baktı. Güneş çoktan gökyüzünden çekilmiş, Arcadia'yı puslu bir akşam pusu içinde bırakmıştı. Ruh her nerede oyalanıyorsa, hiç de uzak gelmiyordu. Ve onu bir kez bulduğunda...

Mora yutkundu. "Yapmak zorundayım."

"Mataranı saklayabilir ve birlikte geri dönebiliriz."

"Hayır. Geri dönmeyeceksin, Zadriel. Bir yolunu bulacağım."

Zadriel onu çok çabuk biten yumuşak bir öpücükle onurlandırdı. "Eğer beni kurtarabilirsek, seni de kurtarabiliriz Küçük Cadı. Bunun üstesinden birlikte geleceğiz." Boştaki elini kızın sırtında gezdirerek boğazında açtığı çürüğü buldu. Başparmağını yaranın üzerinde gezdirdiğinde Mora titredi ve göğsünde rahatlatıcı bir sıcaklık hissedildi. "Bunun hakkında konuşmamız gerek."

"Hmm?" Mora onu zar zor duydu. Onun dokunuşuna yaslanmakla ve bu hissin tadını çıkarmakla o kadar meşguldü ki endişesi eriyip gitmişti.

"Sana kanımı verdiğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?" diye mırıldandı, tatlı, bakırımsı tadın anıları dilinin üzerinde dans ediyordu.

"Ve *bunun* o tür bir kan büyüsi olmadığını söylediğimi?" Mora'nın kaşları çatıldı. "Evet..."

"Bu bir tür kan büyüsi. İlk tür. Arkadyalıları arasında kutsal bir şey." Zadriel bir nefes aldı, o sonsuz gözleri Mora'nın ruhunu delip geçti. Ses tonunda neredeyse kalbini kıracak bir hüznü vardı. "Daha önce

Exodus, var olan tek kan büyüğü eşler arasındaydı. Diğer şeylerin yanı sıra, zaten var olanı derinleştirmenin bir yoludur."

"Anlamıyor muyum?" Mora'nın midesi bulandı. Duygularından emindi. Bunun kendi seçimi olduğunu bilerek-severek-yemin etmişti. Aptal mıydı?

Zadriel başparmağını Mora'nın boğazında gezdirmeye devam etti, yumuşak dokunuşu Mora'nın hızla akan düşüncelerine rağmen onu rahatlatıyordu. "Kanını bir güç kuyusu olarak düşün, kim olduğunun özünü taşıyan bir kuyu. Büyünü, yaşam gücünü, kalbinin arzularını. Eğer paylaşmak istemezsen eşin bu kuyuya erişemeyecek." Zadriel kenetlenmiş ellerini kalbinin üzerinde gezdirdi ve sıcak parmakları kalbinin üzerine yerleşirken mutlu bir şekilde iç çekti. "Yakınında olduklarında sıcak bir tür rahatlık hissedebilirsin ve duyguları yeterince güçlüyse seni etkileyebilir. Ama kan değişimi yapana kadar bağ tamamlanmış sayılmaz."

"Bağı tamamlamam için beni kandırdın mı?"

Zadriel burnunun ucuyla güldü. "Sana malikânede kanımı tattığına pişman olacağını söylemişim, değil mi?"

Mora kaşlarını çatı. Mora karşılık vermeden Zadriel devam etti.

"Bana kızmakta sonuna kadar haklısın, Küçük Cadı. Eğer yardımı olacaksa, bağımızı tamamlamak için değil, güçlendirmek için seni kandırdım. Seni iyileştirmem gerekiyordu ve bunu yapabilmemin tek yolu da yaşam gücümü paylaşabilmen için kuyuma dalmana izin vermektir. Ama olduğumuz şeyle sana yük olmak istemedim. Doğru zaman değildi." Zadriel içini çekti ve başparmağını çürüğün üzerinde bir kez daha ovuşturdu. "Fae'ler bu adımı attığımızda eşlerimizi burada işaretleme eğilimindedir. Ve niyetler önemlidir. Farkında olacak ve kabul edeceksin ve beni de işaretlemen gerekecek. Bu tür bir kan büyüğü genellikle cinsel ve tutkuludur ve bir yara izi bırakır. Asla solmayacak ve diğer büyülerden etkilenmeyecek bir iz."

Omuzlarını düğümleyen gerilim serbest kaldı ve zihnindeki gevezelik yavaşladı. Mora bir nefes aldı. Kızgın mıydı? Olmalı mıydı? Zadriel ona kanını vermeden önce aralarındaki bağın güçlenmesi konusunda onu uyarmıştı. Yine de aralarındaki bağın derinliğini bir sır olarak saklamıştı.

Mora, Thalias ve Vesryn'in boğazlarında taşıdıkları izleri ve dumana karıştığında solmayı reddeden kendi çürüğünü düşündü. Bu, kimsenin, lanetinin bile, hatta Dother'in bile ondan alamayacağı bir şey olacaktı.

Şimdiden onun olmaya yemin etmişti. Ve yine de... Bu olayda boğazını sıkan ve gözlerini yakan bir şey vardı. Tanrım, ağlamak istemiyordu. Yıllar sonra ilk kez, Mora bir zamanlar kim olduğuna dair bir titreşim hissetti; hayatın ondan beklediği her şey yerine aşkı seçme özgürlüğünü hayal eden o genç kadın. Belki de ruhu her zaman Zadriel'in orada beklediğini biliyordu.

Mora titreyen bir nefes verdi. "Ondan sonra ne olacak?"

Zadriel başparmağıyla bir damla gözyaşını sildi ve burnunun ucunu öptü. "Bazı açılardan birbirimizin uzantısı oluruz. Beni göğsünde, ciğerlerindeki hava ve kalbinin gümbürtüsü kadar istikrarlı bir şekilde hissedeceksin. Duygularımı bilirdin. Aramızdaki boşluğu, seni eve, kollarıma götürebilecek bir iplik gibi hissederdin. Basit bir düşünceyle benimle konuşabilirdin, zihinden zihine. Tabii aramızda çok büyük bir mesafe yoksa."

"Duygularımı bilmek hoşuna gitmeyebilir."

"Eminim onlarla başa çıkabilirim." Yüzündeki gülümseme kayboldu ve Zadriel'in sesi sertleşti. "Andras konusunda bize yardımcı olabilir. O da biliyor bu arada. Halvard seni aldığında kendimi kaybettim ve..." Zadriel göğsüne baktı ve yüzünü buruşturdu. "Andras mutlu değildi."

Mora doğrulduğunda, buklelerinden altın yapraklar döküldü ve buruşuk yeşil çarşafların üzerine düştü. Şimdi onlara bakarken tek gördüğü matarasını süsleyen telkari idi, sanki lanetinin hatırlatıcıları etrafını sarmış, bulduğu huzur kırıntısını bozuyordu.

"Andras'ın canı cehenneme," diye tısladı.

"Asla durmayacak, Mora. O nefes aldığı sürece bize huzur yok."

Bunu düzeltebilirim. Mora gülümsedi. Bu çok güzel bir canavarlıktı ve Zadriel'in ne düşündüğünü anlamak için onu duymasına gerek yoktu.

"Neye kadar asla durmayacak? Dother olana kadar mı?" diye sordu kolundaki bir yaprağı savurarak.

"Andras onu geçmeyi umuyor. Cillian'ın babasının kendi soyları için hayal ettiği kaderi gerçekleştirmek istiyor." Zadriel bir elini saçlarında gezdirdi ve yastıkların üzerine daha fazla yaprak saçıldı. "Kralları olarak bir Dother ile Hallinglerin hüküm sürdüğü bir Berwick yaratmayı planlıyorlar. Cillian çok yaklaştı. Kaybettiklerini geri almak için yüzyıllar harcadılar. Andras hayatı boyunca Cillian'ın günlüğünü okudu, seni bulacağı ve tahtı ele geçirmek için ihtiyacı olan şeyi alacağı güne hazırlandı."

Zihninde masmavi gözler parladı. *Kraliçem ol ve bu iş bitsin.*

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.

Çarşaf lar siyaha döndü ve duvarlar Mora'nın tenine baskı yaptı. Nefes alamıyordu. Her nefes alışında narenciyeye boğuluyordu.

O öldü, o öldü, o öldü.

Nane ve yaz yağmuru etrafını sardı ve yatak kayd. Zadriel onu kollarının arasına aldı ve Mora karşı koymadı; Zadriel onu zihnindeki cehennemden çekip çıkarırken Zadriel'in omuzlarına yapıştı.

"Güvendesin. Her şey yolunda," diye fısıldadı, onları ileri geri sallayarak. "Bunun hakkında konuşmamıza gerek yok."

"Evet, var," dedi sessizce, başını Zadriel'in omzuna gömdü. "Ona ilk ismiyle hitap etmeyi keser misin?"

Her hızlı nefes alışında ciğerleri Zadriel'in kokusuyla doluyordu. Bu yardımcı oldu. Mora onun içinde eridi ve Zadriel'in güvenli tutuşunun onu topraklamasına izin verdi.

Yanağını Mora'nın başına yaslar ken, "Elbette," dedi. "Neye ihtiyacın varsa."

"Ona her şeyimi vermemi istedi, ben vermeyince de aldı. Aldı..." Mora'nın sesi kesildi ve hıçkırıklara boğuldu. "O kadar çok şey aldı ki, Zadriel. Ama beni asla pes ettiremedi. Ona adını bile vermedim. Asla da vermeyeceğim."

"Ve şimdi ben de vermeyeceğim." Zadriel ona daha sıkı sarıldı ve tacını öptü. "En kötü kısmı bilmek ister misin?"

"Paylaşmak istediğin her şeyi duyacağım, Küçük Cadı."

Mora gözlerini kapadı ve sakinleştirici bir nefes aldı. Zadriel'in başının arkasını kavrayan eli devam etmek için ihtiyaç duyduğu teselli idi. "Onun dediği gibi bir canavara dönüştüm. Ondan kurtulmanın tek yolu buydu. Tüm bunlardan kurtulmanın. Bazı pişmanlıklarım var ama ellerime bulaşan kan nadiren yük oluyor. Ve bazen bunun onun kazandığı anlamına gelip gelmediğini merak ediyorum." Bu, düşünmesine, daha da iyisi yüksek sesle söylemesine nadiren izin verdiği bir gerçekt i.

Zadriel, "Onun işini bitirdiğinde acı çekti mi?" diye sorarak onu şaşırttı. Alçak ve gürleyen sesindeki vahşi tını, elinden gelse adamı dirilteceğini ve ona sonsuz bir acı çektireceğini söylüyordu.

Mora gülümsedi. Dother'in ılık kanının tenini nasıl kapladığını ve ona tekrar dokunan herkese acı vaat eden bir zırhla onu nasıl sardığını hâlâ hatırlayabiliyordu. "Evet."

"O zaman o kazanmadı, Küçük Cadı, sana söz veriyorum."

Mora onun yüzünü izleyebilmek için tuttuğu yerde kayd. "Thalias'ın senden nefret etmesinin sebebi o mu?"

Çenesini sıkan Zadriel'in yanağındaki bir kas tüylendi ve Mora onu utancıyla yüzleşmeye zorladığı için kendinden nefret etti. Yine de elden bir şey gelmezdi; eğer bir çıkış yolu bulmak istiyorlarsa ikisinin de şeytanlarıyla yüzleşmesi gerekiyordu. Zadriel içini çekip Mora'nın yanaklarına bulaşan gözyaşlarını silmeden önce bir süre birbirlerini izlediler. Nazik dokunuşu, karanlık bakışlarında kaynayan yıkım ve öfke karışımıyla o kadar çelişiyordu ki.

"Thalias'ın benden nefret etmek için her türlü hakkı var. Hepsinin var. Bir kez öğrendikten sonra sen de benden hoşlanmayabilirsin."

Mora onun avucunu öpebilmek için döndü. Dudakları oradaki birkaç yara izinden birini buldu ve kalbinden bir parça daha koptu. "Başka seçeneğin yoktu, aşkım."

"Komik olan şey, ne yaptığımı zaten görmüş olman." "Ne?"

Zadriel kolunu Mora'nın sırtına doladı ve matarasına uzanırken onu kendine doğru çekti. Komodinden çekerken bardak tahtaya sürtündü ve Mora usulca gülümsedi, annesini düşündü; mobilya konusunda her zaman çok değerliydi. Tanrım, keşke her şey daha farklı olsaydı diye düşündü.

"Andras dileğini tuttuğunda, büyük bir ağacın yanışını izlediğini söylemiştin." Zadriel matarayı yatağın üzerine koydu ve yaldızlı yapraklardan oluşan bir yığınla yastık yaptı. Parmağını telkârının üzerinde gezdirirken yüzünü utanç kapladı. "Dother bana bunu yaptırdı."

"Ana Ağaç'ı sen mi öldürdün?"

Zadriel'in nefesi kesildi. "Ben sadık bir köpeğim, unuttun mu?"

Zadriel'in işkencesini hatırlayınca Mora'nın derisinin altında güç gümbürdedi, gözeneklerinden duman parçaları sızdı. "Andras senin kim olduğuna karar veremez, Zadriel. Hiçbiri karar veremez."

"Sekiz yaşımdan beri Küçük Cadı, itaat etmeyi ya da acı çekmeyi öğrendim. Keşke senin iradenin yarısı bende olsaydı ama itaatkâr oldum. Hayatta kalabilmemin tek yolu buydu." Derin sesi dalgalandı ve Mora onun eline uzanarak parmaklarını birbirine geçirdi. Avucunda kıvrılan serin duman, adamın sıcak teninde rahatlatıcı daireler çiziyordu. "Brennan, Dother'ı planlarında ilerlemeye zorladığında, kendime bunun Dother'ın istediği şey olmadığını söyledim. Bunu babasını memnun etmek için yaptığını."

Zadriel burnundan derin bir nefes aldı. "Bunu bensiz yapamazlardı. Sık sık beni ilk etapta bu yüzden mi aldıklarını merak ediyorum. Dother

Halkıma ihanet ettiğim için nasıl hissettiğimi biliyordu, bu yüzden Moldenna'daki işi bittiğinde beni serbest bırakacağına söz verdi. Ve gölge perisinin pelerininin, benim olduğumu kimsenin bilmesini engellediğine yemin etti. Ondandır şüphe etmek için hiçbir nedenim yoktu.

Döndüğümüzde berbat haldeydim. Günlerce yemek yemedim. Dother beni meşe ağacımın gölgesinden ayrılmaya zar zor ikna edebildi. Halkıma ne yaptığımı biliyordum. Yine de sana vereceğim acıyı hiç hayal etmemiştim."

Mora'nın dumanı kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

Zadriel'in yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Ana Ağaç'ın özsuğunu çaldım. Yapraklarını kopardım, dallarını yırttım ve kalbini söktüm. Papatyalarını topraktan söktüm ve başka kimse Arcadia ile bağ kuramasın diye Dother'in onu yakmasına yardım ettim." Zadriel boşdaki eliyle şişeyi aldı ve altın telkâriye bakarak aralarında tuttu. "Seni lanetlemek için kullandığı her şeyi ona ben verdim."

Mora'nın göğsünde bir ağrı zonkluyordu ve bu ağrının ona mı yoksa kendisine mi ait olduğundan emin olamıyordu. Ama kendini hasta hissediyordu. "Bana ne yapmayı planladığını biliyor muydun?" "Hayır. Dother çaldığımız şeyi kendini güçlendirmek için kullanmayı planlıyordu." Üst dudağı kıvrıldı ve şişeyi yatağa geri fırlattı. "Her şey "Seninle tanıştığında değişti."

Onları aldığında senin olacağını bilmiyordum.

Mora başını salladı, Dother'in sesini hatırlayınca irkildi, ta ki daha derin, daha yumuşak bir ses gelip onu uzaklaştırana kadar. *Bunları hak etmiyorsun.*

"Mataramı tuttuğunda bu yüzden bu kadar öfkeliydin," diye fısıldadı, daha çok kendi kendine.

Zadriel kızın alnındaki bir tutamı süpürdü. "Kendime kızgındım, Küçük Cadı. Ve seni geri almak zorunda kaldığım için öfkeliydim. Sahip olamadığım bir eşle ve özgürlük için tek şansım olduğuna inandığım şeyi öldüren kadınla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Ve sonra sen bana Bekçi dedin..." Zadriel başını salladı. "Çok özür dilerim."

Mora sırtıttı ve dumanı bileğinin etrafında kıvrıldı. "Eminim seni affetmem için beni ikna edebilirsin."

Zadriel alnını onunkine bastırdı ve gözlerini kapattı, "Yalvarmaya hazırım."

"Thalias'ın Ana Ağaç'ın beni lanetlemek için kullanıldığını öğrendiğinde mutlu olacağından şüpheliyim. Acaba zaten biliyor mu?"

Zadriel'in boğazından bir hırıltı yükseldi. "Mataramı kesinlikle istiyordu."

"Onu alamayacağından emin olmalıyım. Bir daha kimsenin eline geçmemesini sağlamalıyım."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Mora derin bir nefes aldı ve bakışlarını onunkilere dikti, dumanı bileğinin etrafında çalkalanıyordu. Onun kabul etmesine umutsuzca ihtiyacı vardı. Şişesini kaybetme korkusu olmadan güçlerini özgürce kullanabilmesinin tek yolu buydu. Ve onları bir arada tutan tek şey. "Onu saklamana ihtiyacım var."

"Ne?" Zadriel'in ısıltılı gece yarısı gözleri parladı ve yüzündeki kan çekildi. Kadının elini daha sıkı kavradı. "Mora, yapamam. Andras onu benden alacak. Reddettiğim bile kan büyüsünü kullanarak beni zorlayacak."

"Ona geri dönmeyeceksin, aşkım." Mora matarasına uzandı, yaldızlı yapraklardan oluşan yatağını bozdu -neden onun için büyümüşlerdi ki? Zadriel'i daha sonra soru bombardımanına tutmaya niyetliydi. "Üzerimdeyken zar zor çalışabiliyorum. Ve yanlış ellere geçmesine izin veremem." Şişeyi Zadriel'in göğsüne bastırdı, gerekirse yalvarmaya hazırdı. "Güvendiğim tek kişi sensin, Zadriel. Beni güvende hissettiren tek kişi. *Lütfen*."

Zadriel'in parmakları şişenin etrafında kıvrıldığında Mora neredeyse sarkacaktı, ama şişeyi ondan almak için hiçbir harekette bulunmadı. "Ya-"

Parmaklarını Andras'ın yumuşak dudaklarına bastıran Mora, Andras düşüncesini tamamlayamadan onu susturdu. "Andras sana bir daha *asla* dokunmayacak."

Zadriel'in boğazı düğümlendi ama şişeyi aldı ve yatağa geri koymadan önce başıyla onayladı. "Seni seviyorum," diye nefes aldı ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Korku ve özlem dolu, yavaş ve nazik bir öpücüktü bu.

Mora onun kendisini daha yakına çekmesini bekledi. Onu daha sert öpmesini. Ama geri çekildiğinde gözlerinde temkinli bir bakış vardı. Mora'nın nefesini tutmasına neden olan bir bakış.

"Bilmen gereken başka bir şey var."

"Ne?" diye sordu, kalbine dişlerini geçiren korkuyu görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

Zadriel'in onu kavrayışı sıkılaştı ama konuşmadan biri ön kapıya vurdu.

"Dışarı çık Wraith. Konuşmamız gerek."

BÖLÜM 63

Mora 300 yıl önce

Pencerelerden öfkeli sesler dökülüyor, acının senfonisi Mora'nın kulaklarını rahatsız edici bir şekilde bastırıyordu. Yillardır böyle olmuştu. Dışarıya baktığında, önyargılarını ve korkularını körükleyen asilzadeler tarafından desteklenen öfkeli köylülerin kuşatması olan kalabalığa göz ucuyla bakıyordu. Gerçi soyluların asıl derdi sözleşmeli askerlerini geri almaktı.

Ne olursa olsun, hepsi Dother'in kellesini istiyordu.

Adam yatak odasında volta atıp kendi kendine mırıldanırken, Mora yatağının ucundaki tüneğinden onu izliyordu. Kadife eteğini düzeltti ve yumuşak, lacivert kumaşa hayran kaldı. Sade bir elbiseydi. Uzun kollu ve yüksek yakalı olduğu için seçmişti. Ağırlığı göğsündeki gerginliği yatıştırıyordu. Gerçi Dother'ın onu takmaya zorladığı deri kese, bir zamanlar ne kadar naif olduğunu korkunç bir şekilde hatırlatıyordu. Giyinmesine izin verdiğinde bile, piç kurusu bir parçasının ona yapışmasına ihtiyaç duyuyordu.

Mora'nın parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. Onun boğucu varlığından kurtulacağı bir gün gelecek miydi?

"Yiyeceğimiz bitmek üzere," dedi aniden.

Mora gözlerini kırptırdı. Onunla mı konuşuyordu? Taş suratlı adamın bakışlarını üzerinde tuttu, gerçekten ne istediğini söylemesi için ona meydan okudu. O kör edici mavi gözler midesini bulandırıyor. Ama Mora rahatsızlığını gizlemekte ustalaşmıştı. Dilekleri çarpıtmayı öğrendiğinden beri aralarında bir şeyler değişmişti.

Acı ve korku güçlü motivasyon kaynaklarıydı. Bunu ona o öğretmişti. Ve o da bu iyiliğe karşılık vermekten memnundu. Onu yakmanın yollarını bulmak en sevdiği yöntemdi - kıyafetlerini tutuşturmaktan banyo suyunu kaynatmaya kadar - ama onu kurbağaları öpmeye veya kesilmiş süt içmeye zorlamak gibi basit numaralar da eğlenceliydi.

Mora'nın kazanamadığı pek çok gece vardı. İsteklerinin çok zekice ifade edildiği ve Mora'nın katlanmaktan başka çaresinin olmadığı korkunç geceler. Ama oyun değişti. Dother artık Mora'nın nasıl tepki vereceğini ya da dileğini söylediğinde ona ne gibi zararlar gelebileceğini tahmin edemiyordu.

Bu onu tereddütlü yaptı. Korkuttu. Ve Mora buna bayılıyordu.

Dother içini çekti ve kahverengi deri ayakkabılarının tabanları karanlık fayanslara çarparak yeniden volta atmaya başladı. Kale duvarlarının ötesindeki kalabalığın sesi giderek yükseliyor, sözleri tek bir anlaşılmaz seste birleşerek odayı dolduruyor ve Mora'nın kulaklarına çarpıyordu. Mora irkilirken, Dother yazı masasının önünde durdu ve boş bir sprite şişesini kaptı. Hırslayarak şişeyi odanın diğer ucuna fırlattı. Cam duvara çarptı, komodinin üzerine yağdı ve yere döküldü.

Mora güldü. Dother'in alışık olduğu zalim, eğlenceli bir kıs kıs gülüş. "Bu seni daha iyi hissettirdi mi?"

Kaşlarını çattı ve çikolata kahvesi saçlarının dağınık dallarını alnından uzaklaştırdı. "Yardıma ihtiyacım var Hazine," dedi yavaşça.

"Bir dilek tut o zaman," diye alay etti.

Dother'in gözleri kısıldı. "Annene yardım etmek istemiyor musun?"

Mora yüzünü buruşturdu. Dother'in çekebildiği birkaç ipten biriydi bu. Kalbinin son bir parçası daha henüz çürüyüp siyah bir kabuğa dönüşmemişti. Ama Dother ona Philip'le yanlış bir ders vermişti. Bir daha asla iyi niyet ummasına izin vermeyecekti. Dother'in hiç iyi niyeti yoktu.

Mora yüz hatlarını düzeltti ve tırnaklarını inceledi. "Eğer yardımımı istiyorsan, bunu dilemen gerekecek." Gözleri onunkilere kaydı, eğlenceyle parlıyordu. "Acele etmenizi tavsiye ederim. Yiyeceğiniz bittiğinde, muhafızlarınızın umduğunuz kadar sadık olmadığını görebilirsiniz."

Dother sol yanağını çiğnedi. "Kısa bir süre önce asla bir canavar olmayacağını iddia etmiştin."

Mora gerildi. Adam haklıydı. Her gün kim olduğuna dair bir parça daha kopup gidiyordu. Dother'in şifonyerinin üzerinde asılı duran süslü aynaya baktı, kendisine bakan kadını tanıyamadı. Mora bir gün bile yaşlanmamıştı. Yine de gözlerinde ürkütücü bir parıltı ve yüz hatlarında daha önce olmayan bir sertlik vardı. Bu kadın perili görünüyordu. Tehlikeli. Canavar gibi.

Onu en çok korkutan şey ise bundan hoşlanıyor olmasıydı.

Kollarını kavuşturdu. "Haklı olduğun için daha mutlu olmamana şaşırdım."

Dother yaklaştı ve Mora kollarını daha sıkı sıkarak ellerinin titremesini durdurmak için yalvardı. Bunu görebiliyor muydu? Tanrım, fark etmemiş olmasını umuyordu.

Çenesinden tuttu, çirkin yüzüğü Mora'nın etine battı ve başını kaldırıp ona bakmasını sağladı. "Gerekirse seni zorlarım."

Mora yavaşça gülümsedi. "Devam et o zaman."

"Keşke..." Dother durakladı. Kaşları çatıldı ve nefesinin altında küfretmeden önce onu serbest bıraktı. "Benim ölümüm olacaksın, kadın."

Keşke öyle olsaydı.

Günlüğünü masasının üzerinden aldı ve bir tüy kalem alırken neredeyse mürekkebi deviriyordu. "Bana bir dakika ver," diye mırıldandı, dileğini kâğıda dökmeden önce.

Dother aynı talebi her denemesinde farklı bir şekilde ifade ederek tekrar tekrar yazdı. Neredeyse bütün bir sayfayı doldurduğunda, kendi kendine başını salladı ve mavi gözlerini günlükten ayırmadan boğazını temizledi.

"Gereksiz bir şiddet patlamasına yol açmadan yiyecek depolarımızı doldurmanın bir yolunu bulmanı istiyorum. Moldenna'ya girecek, görünmeden kalacak ve muhafızlar da dâhil olmak üzere bu duvarlar içindeki herkese en azından bu gece yetecek kadar yiyecek aldıktan sonra geri döneceksin. Ve biz bunu beklerken bizi besleyecek uzun vadeli bir çözüm bulacaksın. Senden uslu durmanı bekliyorum."

Dileği Mora'nın kemiklerini sızlattı ama Mora irkilmedi. Bunun yerine ayağa kalktı ve Dother'a en sinsi gülümsemesini sundu. "Dileğin benim için emirdir," dedi alaycı bir baş eğişiyle, kendini dumana bırakmadan önce.

Acı bir ayaz sokak duvarlarını boyadı ve yerde yoğun bir taze kar tabakası birikti. Gökyüzünden düşen kalın kar taneleri Mora'nın saçlarında toplanıyor ve kirpiklerine yapışuyordu. Soğuk elbisesinin içine işledi ve tenine yapıştı. Yine de buna dayandı, dondurucu soğuğu içine çekti ve nefesinin havada uçuşmasını izledi.

Mora o zamandan beri dışarı çıkmamıştı... daha önce. Rüzgârı yanaklarında hissetmemiş ya da temiz havayı koklamamıştı. Karanlık gökyüzüne bakarken titriyordu. Ne kadar zaman geçmişti?

Bir yıldan fazla.

Dother babasını parçalayıp küllerinden tacını çıkardığında sonbahardı. Annesiyle evlendiğinde sonbahardı. Mora'nın hayatını mahvettiğinde sonbahardı.

Gitmene izin vereceğime gerçekten inandın mı, Hazine?

Mora bu anıyı hatırlayınca çığlık attı ve yumruğunu sıkarak tuğla duvara vurdu. Elinden keskin bir acı geçti ama çığlık atmaya devam etti ve parmak eklemleri parçalanıp kanayana kadar sert yüzeyi yumrukladı. Mora duvara yaslanıp elini tutana ve nefes nefese kalana kadar durmadı.

"Bunu onun için çok kolaylaştırdım," diye fısıldadı sıkılmış dişlerinin arasından. Parmak eklemlerinden kan damlıyordu, altın rengi sanguineous damlalar karları acısıyla boyuyordu. Bir yanı umursaması gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Eğer birisi kanını ona karşı kullanabilirse.

Bana daha ne yapabilirlerdi ki? Mora omuz silkerek merak etti. Yine de kari tekmeleyerek pisliği gömdü.

Bir şey omzunu tırmaladı ve Mora sustu. Dother onun görünmeden kalmasını diledi. Birinin yaklaştığına dair uyarı neredeydi? Büyü kaburgalarını sıkarken duyduğu acı nerede? Derisini tekrar gıdıkladı ve Mora ayaklarının üzerinde döndü. Ama bu sadece, kaldırım taşlarındaki çatlakların arasından uzayan cılız bir ağacın dallarıydı. Pırıltılı bir buz tabakasıyla kaplanmış, hayata tutunuyordu. Tekrar ona doğru sallanıp yüzüne süründüğünde, Mora onu rahatlatmaya çalıştığına yemin edebilirdi.

Aklımı kaybettim.

Mora yumruklarını sadece nefes almak için sıkı. Parmak eklemlerindeki deri daha da yarıldı ve zonklayan ağrıyı artırdı. "Bu kadar yeter," diye mırıldanarak göğsündeki ipliği yırttı.

Işıltılı bir akik seli kara çarptı ve yoldan aşağı kaydı. Mora nereye gittiğini biliyordu -nefret ediyordu-. O ana kadar durmadı

asla unutamayacağı gri taş duvarlı bir binaya ulaştı.

Taverna. Her şeyin başladığı yer.

Burada ona musallat olmaya hevesli çok fazla hayalet vardı. Dother'ın parıldayan gözleri ve ona sahte adını söylediğinde yüzünde beliren alaycı gülümsemenin anıları - kim olduğunu çok iyi biliyordu, piç kurusu. Ve çılgınlığa dönüşen eğlenceler. Mora elinden gelse gülerdi. Yumruk yumruğa bir kavgaya şu anda paniklemeye değmezdi.

Ara sokaktan geçerken, Mora boğazında dans eden keskin bıçağı ve onu tutan Fae'yi hatırladı. Tanrılar ona lanet etsin. Bugüne kadar, gözlerini kapattığında onun sarhoş edici kokusunu hatırlayabiliyordu. Bazen Dother ve onun boğucu narenciyesi çok fazla geldiğinde, lezzetli çamla sarılmış nane ve yaz yağmurunu düşünüyordu. Yardımı oluyordu ve bundan nefret ediyordu. Sevdiği için nefret ediyordu. Onu yok eden adamla çalıştığı için Fae'lerden nefret ediyordu. Her şeyden nefret ediyordu.

Yandığına sevindim.

Mora tavernanın kapısındaki çatlağın altından sızdı ve gölgeli bir köşede yeniden maddeleşti. Mekan sessizdi. Boştu. Masalar duvarlara yaslanmış, tabureler de yüzeylerinde duruyordu. Mumların hiçbiri yanmıyordu ve havada buruk bir duman kokusu vardı. Odanın içinde ilerlerken, her şey zihninde ağır çekimde korkunç bir sahne olarak canlandı. Atılgan haydut ve kendini kurnaz sanan aptal prenses. Calamity büyüleyici bir gülümsemeyle onu kollarına almıştı. Ve prenses isteyerek, minnetle onun dokunuşuna boyun eğmişti. Ta ki adam onu tamamen tüketene ve şişedeki bir gölgeden başka bir şey yapmayana kadar.

İsteksiz metresi. Onun

canavarı.

Onun canavarı.

Ve işte buradaydı, onun arzusunu bir kez daha yerine getiriyordu. En azından bu sefer temiz hava ve daha az çürük vardı.

Bir meyhanenin olduğu yerde yiyecek de vardı ve bulabildiği her şeyi çalmaya niyetliydi. Sahipleri ona haksızlık etmemiş olsa da, hedef almak için daha iyi birini düşünemiyordu. Bu adalet değildi. Ama Dother'la burada tanışmıştı ve bu ona intikam gibi gelmişti. Bu onun için yeterince iyiydi.

Bu yerden nefret etmesine rağmen, o gece havaya sinen kızarmış ringa balığının lezzetli kokusunu hatırladı. O zamanlar Mora, sundukları etlerden, peynirlerden ve ekmeklerden tek bir ısırık bile almamış ve acı, altın rengi biralarını zar zor yudumlamıştı. Şimdi hepsini mideye indirecek ve

saniyeler. Dother, oyunlarının bir parçası olmadığı sürece onu nadiren beslerdi. Dumana karışmak onu açlıktan kurtarıyordu ama lezzetli bir yemek için her şeyi yapardı. Bir avuç çikolata için adam bile öldürebilirdi.

Mora bari geçip mutfağa açılan oyuğa yaklaştığında, üstündeki döşeme tahtaları gıcırdadı ve bir kapı açıldı.

"Daha fazla sarhoş şiddeti yaşanmış olması umurumda değil Henry, kapıları kapalı tutmayı göze alamayız."

Henry olduğu tahmin edilen ikinci adam meyhaneye bakan balkona doğru yürüdü. Mora aşağı inmemelerini umarak mutfağa yaklaştı.

"Neredeyse bir adamı öldüresiye dövüyorlar ve bir masayı ateşe veriyorlardı. Buranın yanıp kül olmasını izleyemeyiz. Ne yapmamı istersiniz?"

"Lanet kralı öldür ki bu çılgınlık sona ersin," dedi ilk ses sakince, balkondaki arkadaşına katılarak.

Henry esprisiz bir kahkaha attı. "Ona karşı parmağımı kıpırdatmadan önce kafamı kaybederdim."

"Umarım birileri yakında onu ele geçirir."

"Aylar oldu William. Bu yakında bitmeyecek. Onu görevden alsalar bile sonra ne olacak? Kraliçe Aedlin'i de tahtta istemiyorlar." Henry iç çekti. "İşler kanlı bir hal alacak. Bence Eldenna'ya gitmeliyiz."

William parmaklarını eski ahşap tırabzana vurdu. "Peki ya burası? Burada kurduğumuz hayat?"

"Etrafına bir bak kuzum. Moldenna güvenli değil. Muhafızlar kaleyi korumak uğruna bizi terk etti."

Mora'nın midesinde suçluluk duygusu kabardı. Bu artık Dother'la karşılaşmanın intikamı gibi gelmiyordu. Bu, çok fazla yanlıştan oluşan bir listedeki başka bir yanlıştı. Ve şimdi karanlıkta sinsice dolaşan canavar Mora'ydı.

Kendini zorlayarak ilerledi ve mutfağa girdi. Havada taze ekmek ve sirke kokusu yayılıyordu. Tuhaf bir karışımdı ama Mora bundan nefret etmemişti. Yanılmamıştı da; meyhanede sağlıklı bir yiyecek stoku vardı.

Arka duvarda eğri büğrü raflar sıralanmıştı ve her biri kaselere doldurulmuş kök sebzelerle doluydu. Bu kadar çok şeyi nasıl sakladıklarından Mora emin olamıyordu. Bir itişte raflar devrilebilirdi. Altlarında, yıpranmış tezgâhın üzerinde salamura yumurtalar ve eski, çatlak bir kesme tahtasının üzerinde oldukça büyük, yeni yolunmuş bir tavuk duruyordu.

Dother'a uzun süre yetmeyecekti ama şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Mora tezgâhtan bir kavanoz aldı, duvara yaslanırken onu sağa sola eğdi. Kirli beyaz yumurtalar sarımsı bir salamuranın içinde sallanıyordu. Pek iştah açıcı değildi. Ama belki bir avuç sebzeyle birlikte birkaç tanesini geride bırakırsa, o adamlara bir şey olmazdı.

Henry Berwick'i terk etmekte haklıydı. Elinden gelse Mora merdivenlerden koşarak çıkar ve kendisini de almaları için yalvarırdı. Ama bu anlamsızdı. Gerçekleşmemiş bir dileğin boğucu pençesine dayanabilse bile, bir dokunuş, o Tanrı'nın unuttuğu şişeye bir fısıltı ve Dother'in iğrenç kollarına geri çekilecekti.

Sesler yaklaştı ve Mora kavanozu yere bırakarak gözeneklerinden mürekkep gibi siyah bir duman çıkmasına izin verdi. Odanın içinde bir tur attıktan sonra yiyeceklerini de yanına alarak gecenin içinde kayboldu.

"Özür dilerim," dedi sessizce, vücudu sise dönüşüyordu.

Yaklaştıklarında William, "Sence Kanunları yeniden yürürlüğe koyacaklar mı?" diye sordu.

Henry kıkırdayarak, "Duruma göre değişir," dedi. "Bir sonraki kral kellesini korumak isteyecek mi?"

"Har, har, çok komik, kuzum."

Henry'nin sesi alçaldı. "Elbette isteyecekler. Bu çılgınlığın sebebi de bu, değil mi? Eğer dün geceki yangın sizi korkuttuysa, bir de şehirde istediği zaman alevler içinde kalabilen insanların dolaştığını düşünün. Hayal'deki kuzenim, bir Buçukluk'un komşularını tavuk kümesinde çömelirken yakaladığında kaskatı dondurduğunu söyledi. Böyle insanlar başıboş bırakılamaz."

Mora'nın yüreğindeki gerilim hafifledi. Buçukluklar daha iyi bir dünyayı hak ediyordu. Dother ile aynı fikirde olmaktan nefret etse de, sihirle doğanları hapsetmek yanlıştı. Ailesi değişimi zorlamakta haklıydı. Sebepleri bencilce olsa bile... ve eylemleri yeterli olmasa bile.

William bir an sessiz kaldı. "Kral ne olacak? Onu bir manastıra mı gönderecekler? Yoksa sadece kellesini mi alacaklar?"

"Bunu sadece Tanrılar bilir, Will. Her iki durumda da, bu iş ne kadar çabuk biterse, umarım her şey o kadar çabuk normale döner."

Gölgelerin arasından kıvrılıp gecenin içine doğru kaçarken Mora'nın göğsünde zalim bir eğlence dans ediyordu.

Gerçekten de öyle.

Dother bir çözüm istiyordu. Ve Mora, onu fethetmek için gözünü ilk diktiği tavernanın karanlık köşelerinde saklanırken buldu.

64. BÖLÜM

Thalias

"Orada olduğunu biliyorum, Wraith." Thalias yumruğunu basit ahşap kapıya üçüncü kez vurdu. Normalde Arcadia'nın kapıyı onun için açmasını isterdi. Ama Arcadia'nın onu dinlemeyeceğini biliyordu.

Bir dal eğilip Thalias'ın yanağını okşadı ama o çenesini sıkıp geri çekildi. Başını kapının pervazına çelenk gibi yapışmış yumuşak yosun ve likenlere yasladığında, dal onu takip ederek yanında durdu.

Dışarı çıkmayacaklar, diye düşündü Vesryn.

"Sabır," dedi arkadaşı yüksek sesle. Vesryn ona doğru yürüdü ve kollarını beline doladı.

Vesryn'in koyu yeşil pelerininin yumuşak keteni Thalias'ın koluna sürtündü. Derilerini evde bırakmışlardı -Mora'nın huzur içinde geldiklerini bilmesi gerekiyordu.

Thalias gözlerini kapadı ve ağaç kabuğundaki olukların izini sürdü. Arcadia, Mora ve Zadriel'e büyük bir meşenin içinde küçük bir kulübe yetiştirmişti ve merak etti, "...Bu kulübe Vehsa'nınki gibi mi?"

"Öyle," dedi Vesryn. Thalias'ın kulağının sivri ucuna yumuşak bir öpücük kondurdu. "Gerçi Zadriel'le paylaştıkları ev daha büyüktü. Ve Ana Ağaç'a daha yakındı."

"Kadının onu affettiğine inanamıyorum." Thalias Vesryn'in kucağında döndü ve ay ışığındaki gözlerde teselli aradı. "Onu affedemem," dedi sessizce.

Vesryn onu daha yakına çekti ve parmağını Thalias'ın kolunda dönen gümüş işaretlerin üzerinde gezdirdi. Dokunuşunu hoş bir ürperti takip etti, Thalias'ın kısa, yeşil kollarının dikişine kadar. "Bilmediğimiz çok şey var Fidan," dedi Vesryn yumuşak bir sesle. "Bunu kabullenmenin senin için zor olduğunu biliyorum."

"Mora'nın da bazı şeyleri kabul edeceğinden şüpheliyim," diye mırıldandı Thalias.

"Eminim anlamasını sağlayabiliriz." Elowyn kulübeyi çevreleyen ağaçların arasından çıktı, Alina arkasından geliyordu, dryad'ın uzun saçlarına basmamaya dikkat ederek.

Uzakta, yeşilliklerin arasında akşam gölgelerine gizlenmiş başka birkaç dryad daha görünüyordu. Yine de Thalias'tan saklanamıyorlardı. Odaklandığında onları hissedebiliyordu. Tıpkı Arcadia'yı hissettiği gibi, onun şarkısı kanında yüzüyor ve zihnini dolduruyordu.

Thalias Vesryn'in kucağından uzaklaştığı anda, kurbağalar saklandıkları yerlere geri döndüler. Onlar gözden kaybolurken Thalias sırtıttı. Her zaman izlediklerini biliyordu - Arcadia'nın neresinde olursanız olun, bir dryad uzakta değildi, yine de nadiren kendilerini gösteriyorlardı. Sadece Elowyn onunla konuşmak isteyenlere karşı cesurdu; Anne onu kız kardeşlerinden daha meraklı yapmıştı. Thalias doğduğu andan itibaren onunla arkadaş olmuştu. Yine de bu iyi dinlediği anlamına gelmiyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Thalias talep etti. "Mora'ya ya da bana yakın olman güvenli değil. Bunu çözene kadar olmaz."

Thalias'ın yanakları kızarak açık tenini aşağılayıcı bir kırmızı tonuna boyadı. O ve Mora, Zadriel ve şişesi için kavga ederek Ormanı birbirine katmışlardı. Tanrı'ya şükürler olsun ki yanlış ağacı yok etmemişler ve bir kurbağayı öldürmemişlerdi. Onlara zarar gelmesine izin veremezdi. Özellikle de Elowyn'e.

Thalias bir nefes aldı ve arkadaşına yaklaştı. "Sana uzak durmanı söylemiştim Elowyn." Sesi yumuşadı. "Vesryn ve ben işleri hallederken senin de Aegist'e göz kulak olmanı istiyorum."

Thalias'ın kalbi hızla çarptı ve Arcadia karşılık verdi. Kökler toprağı yarararak Elowyn'in bacağına dolandı ve onu uzaklaştırmak için nazik bir girişimle bacağını çekti. Elowyn etinin üzerinde kıvrılan köklere bakarken tarçın rengi gözleri kısıldı. Elowyn ilk kez Thalias'a dişlerini gösterdi. "Burada olmam gerekiyordu!"

"Elowyn, Mora ve ben anlaşılamadığımızda neler olduğunu gördün." Baldırının etrafında kıvrılan kökleri işaret etti. "Artık onu zor kontrol ediyorum. Sen ve kız kardeşlerin aranızdaki mesafeyi korumalısınız."

Elowyn pençelerini kıvrıp elini salladığında bacağının etrafındaki kökler duraksadı ama gitmelerine izin vermediler. Bunun yerine, Elowyn'in emri ile onunki arasında savaşarak tutundular.

"Neden burada olduğunu hatırlamalısın," diye tısladı, saçlarındaki çiçekler açılmıştı.

Kadının sözleri ona bir darbe gibi çarptı ve Thalias sinsice yaklaştı. "Ben *hiçbir zaman*

"Amacımı unuttum."

Hiç yeterli olabilecek miydi? Arcadia'ya ne kadar çok şey verdiğini görmüyorlar mıydı?

Vesryn aralarına girerek elini Thalias'ın sert karnına koydu. "Bu hiç adil değil Elowyn," dedi Vesryn, sesi sessiz ve yatıştırıcıydı ama bir yandan da uyarıyordu.

Elowyn başını yana eğmeden önce birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Pek çok şey adil değil." Sesi titredi ve gözlerini kaçırarak özlemle çalılara baktı. "Annem hâlâ bana şarkı söylüyor. Sessiz ama biz duyuyoruz, kız kardeşlerim ve ben. Burada olmam gerektiğini biliyorsun."

Vesryn'in yatıştırıcı sesi Thalias'ın zihnini doldurdu. *Onları izleyeceğim.* Döndü ve Thalias'ın yanağını okşadı, güzel yüzünde yumuşak bir ifade vardı.

Thalias parmaklarını Vesryn'inkilerin arasından geçirdi ve onun sıcak dokunuşuna doğru eğildi. *Elowyn kendini riske atmamalı. Ve senin de endişelenecek yeterince şeyin var, sevgilim.*

Biri sana geride kalmanı söylese, sen de peşinden gelirdin.

Vesryn ona bilmiş bir bakış attı ve Thalias yüzünü buruşturdu. Adam haklıydı.

Hiçbir şey onu uzak tutamazdı.

"Annene ne oldu?" Alina sordu, sessiz sesi belirsizdi.

Buçukluk bir elini Elowyn'in kolundaki ağaç kabuğuna dokundurdu ve Thalias'ın dudak bükmesini engellemesi zor oldu. Dişlerini o kadar sert sıktı ki çenesi ağrıdı. Buçukluğu dışarı çıkarmak ve onu Elowyn'le bırakmak belki de bir hataydı. Ya o da ataları gibi Orman'ı kirletirse? Merhametinden pişman olur muydu?

Elowyn'in saçlarındaki çiçekler sarktı ve yüzündeki yumuşak gülümsemede neşe yoktu. "O öldü."

Alina'nın gözlerinde anlayış parladı. "Çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim, küçük Aegist." Elowyn parmaklarını Buçukluk'un kısa, sarı buklelerinde gezdirdi ama sert pençeleri düğümleri yırttı. Alina irkildi. Kurbağanın yüzü sakın ve kayıtsızdı. "Annemin kökleri derinlere uzanır. Ağacımı kucağında tutuyor ve hâlâ bizimle olduğunu biliyorum."

Thalias Alina'nın yüzünü izledi. Elowyn'le konuşurken başını salladı ve gülümsedi. Göğsünde bir gerginlik yükseldi ve öfkesini bastırdı. Thalias bundan hoşlanmamıştı. Bunu anlamakta güçlük çekiyordu. Buçukluklara karşı kalbinde hiçbir acıma ya da endişe olmamalıydı; Arcadia'dan çok şey almışlardı.

Alevler Ağaç Ana'nın etini yaladı ve Arcadia çığlık attı. O kadar yüksek sesle çığlık attı ki, halkı da onunla birlikte çığlık attı. Thalias hepsinden daha yüksek sesle kükredi.

Thalias hırladı, hayvansı ses Alina ve Elowyn'i ürküttü. Geri çekildiler, Alina'nın titreyen ellerinde mavi büyü parıldıyordu. Thalias dilini keskin dişlerinin üzerinde gezdirdi ve başını yana eğdi. *Dene beni Aegist.*

Rüzgâr hızlandı ve gözlerini kapadı. Anne onu başıyla. Aklını kaçıırıyordu. Vesryn elini uzattı ama Thalias onu omuz silkerek uzaklaştırdı. Koyu yeşil gömleğini pantolonundan sıyrarak alnındaki teri sildi ve yanan etinin birbirine geçtiğini hatırlayarak irkildi. Kapıya doğru koşup yumruğunu tahtaya vurduğunda adımlarının ardından kır çiçekleri büyüdü. Ses o kadar yüksekti ki Vesryn irkildi.

Ben iyiyim, diye düşündü Thalias arkadaşına. Yine de ses tonundaki acılığı gizleyemedi.

Eğer değilsen sorun değil, Fidan.

Sıcaklık Thalias'ın göğsüne yayıldı. Derin derin içine çekti, eşinin Thalias'ın ladin kokusuyla okşadığı keskin sonbahar kokusuna minnettar oldu - bu onu çok memnun etti.

Seni seviyorum. Thalias bunu düşünürken gülümsedi. Karşılığında Vesryn'in hayranlığını hissetti.

Mora ve Zadriel'in boğuk sesleri kapıya ulaştı ve Thalias tekrar tahtaya vurdu. "Anne aşkına, *lütfe*n gelir misiniz?"

Mora diğer taraftan, "Biraz daha kibar sorarsan düşüneceğim," diye bağırdı.

Thalias hırlarken yukarıdaki bir dal inledi ve rüzgâr uğulدادı. Bir elini beyaz saçlarında gezdirdi ve Vesryn'e yalvaran bir bakış attı.

"Barış için geldik Mora," diye seslendi Vesryn kapıdan, sesi bir şekilde yüksek ve nazikti. Bu Vesryn'in doğasıydı, yüksek bir meşe kadar güçlü ve sabırlıydı. Saçlarını topuz yaptı ve uzun örgülerini gevşek bir deri bantla sabitledi.

Thalias kaşlarını kaldırdı. *Savaşa mı hazırlanıyoruz?*

Umarım değildir, diye cevap verdi Vesryn ve Thalias arkadaşının nabzının attığını hissetti.

Ben de öyle.

Yine de... Thalias dudaklarını büzdü ve Elowyn'le birlikte gölgelerden izleyen Aegist'e baktı. Belki de barış Mora'yı motive etmek için doğru yol değildi.

Vesryn dudağını ısırды. *Bir şeylerin peşindesin.*

Thalias sırtıtırken kıs kıs güldü. Vesryn'in sevdiği çarpık sırtıtmaydı bu, gamzesi sol yanağında dans ediyordu. "Kıza zarar verirsem ne olacağını söylemiştin Wraith? Seninle birlikte olmanın ne kadar harika olduğunu mu öğreneceğim?"

Thalias Alina'ya doğru yürüdü. Rüzgâr onu takip ediyor, saçlarını dalgalandırıyor ve yanından geçerken ağaçları sallıyordu. Yıldız ateşinden gözleri parlıyor, derinliklerinde kargaşa vaat ediyordu.

Alina koşarak uzaklaştı ve Elowyn'in uzun gövdesinin arkasına saklandı. "Ne istiyorsun?" Mavi ışık titriyor ve her beceriksiz adımında ayaklarının altındaki dallar çatlıyordu.

"Thalias?" Elowyn cıvıladı. Aralarındaki mesafeyi kapattı ve pençeli bir elini Thalias'ın göğsüne dayadı. "Ne yapıyorsun?"

"Mora'yı kapıyı açması için motive ediyorum." Elowyn'in etrafından Aegist'in solgun yüzüne baktı.

Dryad'ın tarçın rengi gözleri büyüdü. "Yapamazsın." "O dışarı çıktığında duracağım."

Alina yutkundü ve bir adım daha geri çekildi. "Her ne planlıyorsanız, lütfen beni bunun dışında tutun." Bir sarmaşık ayak bileğine dolandı ve çocuk çılgılık atarak ellerini kaldırdı. Parmaklarında kıvılcımlar dans etti ve mavi bir ışık kubbesi etrafını sardı ama toprak ayaklarının altında kıvrandı. Ve *onu* dinledi.

"Mora benim için dışarı çıkmayacak," diye yalvardı, ayakkabılarına tırmanan bitkileri tekmeleyerek.

"Bence gelecek." Thalias'ın kollarındaki gümüş işaretler titriyordu. Ama Elowyn'in etrafından dolanmaya çalıştığında, Elowyn onun göğsünü itti.

"Bırak onu, Thalias."

Kapı, Mora ve Zadriel'in kulübesinin kalın gövdesine çarptı ve Thalias zaferle gülümsedi.

Aegist'e göz kırptı, karşılığında bir kaş çatma aldı ve bitkiler onu serbest bıraktı. "Sana söyledim o-"

Parıldayan oniks buğusundan bir top Thalias'ın yan tarafına çarptı, soğuk tutuşu kaburgalarını sıktı. Bir nefes içinde Thalias'ı yerden kaldırdı ve havaya savurdu.

Lanet olsun bana. Thalias hazır olmalıydı. Parmaklarını uzatıp ağaçlara seslenirken kalbi gümbür gümbür atıyordu. Yakındaki bir akçaağaç onu yakalamak için eğilene kadar dallar derisine çarparak acı veren kesikler bıraktı. Ama yeterli zamanı yoktu. Thalias sert ağaç kabuğuna çarptı, ciğerlerinden hava fişkırdı. Gövdeden aşağı kayarken, kan tuniğinin arkasını ıslattı ama en azından kökler onu yakaladı ve düşüşünü yavaşlattı.

"Fidan!" Vesryn arkadaşına doğru koştu. "İyi misin?" Yanında diz çöktü, nazik elleriyle yüzünü kavradı.

Thalias kemiklerindeki ağrıya rağmen başını salladı. Akçaağaca yaslanırken kıkırdamadan edemedi. "Mora yalan söylemedi," dedi soluk soluğa. "Onun arkadaşlığı *harika*."

Vesryn başını salladı ama yüzünde bir gülümsemenin gölgesi belirdi. Dokunuşunu takip eden sıcaklık, Thalias'ın teninde nazik bir okşayışla süzüldü. Vesryn'in iyileştirici büyüsü rahatlatıcıydı ve Thalias kendini gözlerini kapatıp eşinin dokunuşuna yaslanırken buldu.

"Kanımdan biraz ister misin, Fidan?"

Thalias'ın gözleri parladı. "Bu gece eve döndüğümüzde, hepinizi istiyorum."

Vesryn'in dudakları onunkileri buldu, öpücük nazik ve özlem doluydu ama lanetlenmiş Wraith boğazını temizleyince kısa kesildi.

"Ben buradayım. Ne halt istiyorsun?" Mora kükredi. Alçak sesinden bir otorite havası yayılıyordu. Fae'lerin en yaşlısından bile daha asil bir havası vardı.

Thalias beyaz saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve Mora'ya bakmadan önce Vesryn'in dudaklarına son bir öpücük kondurdu. Çenesini yukarı kaldırdı ve dumanla kaplı parmaklarını kıvırdı.

Mora elbisesinin içinde Arcadia'nın kraliçesi de olabilirdi; açık yeşil bir elbise ve arkasından uzanan bir tren. Yıldızlı papatya yaprakları elbisenin bedenini ve uzun, dökümlü kollarını süslüyordu. Zadriel onun arkasından yürüdü ve bir elini omzuna koydu. İyi görünüyordu. *Ne yazık ki.* Yalınayak olmasına ve daha önce giydiği koyu renk pantolonu giymesine rağmen, yakası yıldızlı papatya yapraklarıyla süslü tuniği Mora'ya uyuyordu.

Thalias hırlamasını bastırdı. Karışık kokuları havada uçtu ve midesi bulandı. Boğazlarında taze çürükler taşırken

bağ henüz tamamlanmamıştı. *Anne'ye şükürler olsun.*

Zadriel'in yüz hatlarında korku ya da utanç ifadesi yoktu. Bunun yerine Mora'yı izledi, yumuşak bakışları onun yüzüne yapışmıştı. Ancak Mora'nın öfkesi Thalias'ın göğsündeki canavarı uyandıran başka bir fiziksel darbe gibi çarptı ve öfkeli büyüünü uzak tutarak gerildi.

Mora kollarını kavuşturdu. "Senden nefret etmemi *istediğini* düşünmeye başlıyorum."

"I-" Zadriel'in kemerinde bir şey parladı ve Thalias'ın kırmızı gözleri parladı, merkezlerindeki morun içinde gümüş çalkalanıyordu. Bu, açık yeşil kumaştan bir şeritle yerine bağlanmış olan mataraydı. Ana Ağaç'ın parçalarını taşımaya nasıl cüret eder? Zadriel'in ondan gelen *hiçbir şeye* dokunmaya hakkı yoktu, Mora da dahil.

Vesryn ayağa kalkmasına yardım ederken yapraklar rüzgârda takırdadı. Druid kara kaşları çatılmış bir halde gölgeliğe baktı ama Thalias onun elini sıktı. Sakinleştirici birkaç nefes aldı ama rüzgâr dindi.

"Hayır, Wraith," dedi Thalias, ses tonuna dikkat ederek. "Buraya dövüşmeye gelmedim."

Mora yan gözle Zadriel'e baktı ve arkasına geçmesi için yer değiştirdi. Kısa boyu onu saklamak için pek bir işe yaramamıştı; Zadriel onun üzerinde yükseliyordu.

Thalias ellerini kaldırdı. "Konuşmamız gerek."

"Ve beni dışarı çıkarmak için Alina'yı tehdit mi ettin?" Mora alay etti. "Senin kadar yaşlı birinin daha sabırlı olmasını beklerdim."

Thalias kıkırdadı. "Buçukluğu hesaba katmazsak, aramızdaki en genç kişi benim."

"Sana zarar vermemeni söylediğim Buçukluk," diye tükürdü Mora. Elllerinden duman damlacıkları düştü ve ayaklarının dibinde toplandı.

Thalias bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama söz konusu büyü olduğunda Mora onun dengi sayılırdı. Arcadia müdahale etmezse yeni bir kavga felaketle sonuçlanabilirdi. Hayali ağırlar Thalias'ın derisinin yüzeyini diken diken ediyordu; Arcadia'nın kimi seçeceğini biliyordu.

"Ona dokunmadım." Hâlâ kalkanının altına sinmiş olan Alina'ya doğru eliyle işaret etti. Mora onun bakışlarını takip ederek gözlerini Buçukluk'un üzerinde gezdirdi.

Öfkelendi. "Çünkü kapıyı ben açtım." Birbirlerine hançer gibi baktılar ve Thalias toprakta yüzeye çıkmayı bekleyen fidanların kıvrıldığını hissetti. "Ve sen de eşimi öldürmeye çalıştın."

Buraya gelmekle aptallık etmişim. Thalias gerildi ve Orman da onunla birlikte gerildi. Mora'nın dumanı tekrar yaklaşırsa, hazır olacaktı. Mora'yı göndermekten daha iyisini biliyordu.

Arcadia onun peşinden gitti ama bir bariyere ihtiyaç duyması ihtimaline karşı kulübelerini yere sabitleyen dev köklere seslendi.

"Siz ikiniz kavga etmeseniz olmaz mı?" Elowyn yalvardı. Aegist'i de yanında sürükleyerek yaklaştı. Alina'yı kalkanını bırakmaya nasıl ikna ettiğini bilmiyordu.

"Ben de öyle," dedi Alina iç çekerek. "Bana bir ömür yetecek kadar terör estirdim."

Mora'nın gözlerinde o kadar çabuk bir pişmanlık parladı ki Thalias bunu hayal edip etmediğini merak etti. Zadriel'in tuniğinin ucundan tutmak için uzandı, sanki Zadriel onun çapasıymış gibi. Zadriel'in eli onunkini bulduğunda, başparmağını yavaş daireler çizerek gezdirdi ve Mora'nın bedenindeki gerginliğin bir kısmı gitti.

Mora, Zadriel'in göğsüne yaslanırken, "Söylemen gerekeni söyle, sonra da bizi terk et," diye mırıldandı.

Hain bir kolunu onun beline doladı, dikkati Thalias'tan hiç ayrılmıyordu. Thalias'ın üst dudağı seğirdiğinde, Zadriel Mora'yı daha yakına çekti, siyah gözlerinde şiddet parlıyordu. Thalias'ın gücünün kaburgalarına yaptığı baskı bunaltıcıydı ama Mora yumruklarını kıvrarak buna dayandı ve esintiden neredeyse hiç etkilenmedi.

Thalias olabildiğince sakın ve kararlı bir şekilde, "Durum biraz karışık," dedi. Bakışları Vesryn'i buldu, gümüş gözleri yumuşak ve cesaret vericiydi. Vesryn başını salladı ve Thalias tekrar Mora'ya baktı. "Yalnız konuşabilir miyiz?"

Mora'nın dudakları birbirine yapıştı ve başını salladı. "Zadriel'i hiçbirinizle yalnız bırakmayacağım."

"Kendi başının çaresine bakamayacak durumda mı?" Thalias sordu. Zadriel'e alaycı bir şekilde sırttı ve çenesindeki bir kas tüylenirken kıs kıs güldü.

Mora, "Eğer eşeklik etmek niyetindeysen, ben iznimi isteyeceğim," diye karşılık verdi. Zadriel çenesini kaldırdı. "Seni birlikte dinleyeceğiz ya da hiç dinlemeyeceğiz."

Anlat onlara, dedi Vesryn ona tek başına. *Eşler arasında sır olmaz.*

Druid Thalias'ın yanına döndü ve bir kolunu onun beline doladı.

Thalias'ın zihni o kadar hızlı dönüyordu ki bir düşünceyi takip etmekte zorlanıyordu. Günler geçmişti ve hâlâ ne söyleyeceğini düşünemiyordu.

Mora onu dinleyecek miydi? Wraithler zorluk çıkarmayı severdi. Ve tartışılacak yüzyıllar vardı - nereden başlamalıydı?

Thalias'ın kalbi boğazında düğümlendi ve göğsünde nadiren uzakta olan tanıdık bir sızı yükseldi. Elleri titredi ve bulutlar gece gökyüzünü karartarak yıldızları yuttu ve cenneti gizledi. Bir yağmur damlası yanağına çarptı, damlalar Arcadia'nın gözyaşları gibi yüzünden aşağı döküldü.

"I..." Thalías bir adım daha yaklaştı, arkadaşı yanındaydı. "Kanına ihtiyaım var."

Zadriel'in hırıltısı boşlukta gürlledi. Hırladı, burun delikleri alevlendi ve Thalías'ın gördüğü tek şey saf, ölümcül bir öfkeydi. Göz açıp kapayınca kadar Zadriel suratının ortasındaydı. Her nefesinde göğsü kabarıyor ve alçak sesi Thalías'ın kulaklarında gumbürdüyordu. "Bir sonraki sözlerinizi çok dikkatli seçin."

BÖLÜM 65

Zadriel

Zadriel ellerinin titremesine ya da kalbindeki sarsıntıya engel olamıyordu. Kollarındaki yara izleri yanıyor, o lanet bıçağın her darbesini hatırladıkça acının yankıları tenini sarıyordu. Bir kan kölesinin boğucu pençesinde kilitli kaldığı her çaresiz anı. Mora aynı şekilde kontrol edilemezdi. Ama birinin Mora'nın kanını alması ve onunla ne yapacağını annesinin bilmesi fikri... Buna asla izin vermezdi. Onu da benzer bir kadere mahkûm edemezdi.

Boğazında bir hırıltı daha gümbürdedi.

Thalias çenesini kaldırdı, sanguine gözlerinden gümüş bir parıltı yayılıyordu. "Bunun neden gerekli olduğunu herkesten çok sen anlayacaksın."

O bu sözleri söylerken, toprak Zadriel'in ayaklarının altından kaydı. Thalias'ın büyüsünün çağrısına kapılan fidanlar ve sarmaşıklar yüzeyin altına doğru kaymaya başladı. Zadriel'in umurunda değildi. Bırakın Thalias tüm Arcadia'yı onun üzerine yıkmaya çalışsın. Aklını çelmek ya da bedenini hareket ettirmek için hiçbir şey yapmayacaktı.

Yumuşak sarmaşık yaprakları çıplak ayaklarını gıdıklarken, sarmaşıklar topraktan sürünerek ayak bileklerine uzandı. Zadriel onlara küçümseyerek baktı. Bakışları tekrar Thalias'a kaydığında, Fae sırtımaya cüret etti. Sol yanağında bir gamze belirdi ve Zadriel parmaklarını büktü. Yumruğunu o çukura vurma isteği neredeyse reddedilemeyecek kadar güçlü.

"Yine mi bu?" Elowyn içini çekti. Alina'ya bir şeyler mırıldandı ama Zadriel'in kulaklarındaki uğultu onları bastırdı.

"Bu saldırganlık eylemi seni değerli bir eş gibi hissettiriyor mu?" Thalias sordu. Gümüş dövmeler derisinin altında kıvranıyor gibiydi, bir zamanlar Zadriel'in annesinin kollarını süsleyen altın dövmelerden farklı değillerdi. "Çünkü ikimiz de bunun asla böyle olmayacağını biliyoruz."

Vesryn başını sallayarak, "Thalias, yapma," diye nefes aldı. Zadriel'in gözlerindeki bakışı Thalias'tan önce görmüş ve aralarına girmek için hareketlenmişti. Ama yeterince hızlı değildi.

Zadriel saldırmadan önce düşünmedi. Sarmaşıklar inciklerine battı, Thalias'ın tünüğini yakalayıp onu daha yakına çekerken neredeyse derisini parçalayacaktı. Damarlarına bir ateş doldu. Yine de yaralarındaki genişleyen, yakıcı acıyla kıyaslandığında sönük kalıyordu. Çenesi çatlayana kadar dişlerini sıktı.

Deliriyor muydu? Mora kendini koruyabilecek kapasiteden çok daha fazlasıydı ama yine de kendini sakinleştiremiyordu. Onun yaralı ve kanlı kollarını hayal etmekten kendini alamıyordu. *O yara izi bırakamaz*, diye hatırlattı kendine. Yine de bunun pek önemi yoktu. Belki fiziksel olarak lekesizdi ama Mora da onun kadar çok yara izi taşıyordu. Sadece gözlerden saklanmışlardı. Onun yerine ruhunda iz bırakmışlardı. Elinden gelse, bir daha kimse onu bu şekilde incitmeyecekti.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver Thalias," diye kükredi, erkek dişlerini gösterdiğinde umursamadı. Vesryn yaklaştı ama arkadaşı başını salladı ve Druid sustu. "Benim buna layık olup olmadığımı karar verecek tek kişi Mora'dır. Ve *senin* onun üzerinde *hiçbir* hakkın yok. Onun herhangi bir parçasını talep etmeyi aklından bile geçirme. Sana hiçbir şey borçlu değil." Zadriel başını daha da yaklaştırdı, derin sesi ölümcül bir sessizliğe büründü. "Onun kanı yalnızca kendisine ait ve eğer isterse bunu paylaşacağı tek kişi *benim*. Onun eşi."

"Mantıklı ol, Zadriel," diye yalvardı Vesryn.

Zadriel ona yan gözle baktı. "Mantıklı mı?" Soğuk, acı bir kahkaha attı. "Biri *senden* eşinin kanını istese mantıklı davranır mıydın?"

Vesryn irkildi. Gözlerindeki bilmiş bakış her şeyi anlatıyordu. Elbette mutlu olmazdı; eşler arasında kan paylaşımı kutsaldı. Güvenlerinin bir sembolü. Aralarındaki bağın derinleşmesinin. Thalias'ın Mora'dan böylesine mahrem bir parçasını kendisiyle paylaşmasını isteme cüreti... Zadriel'in dudakları geriye doğru sıyrılarak keskin köpek dişlerini gösterdi.

Thalias konuşmak için ağzını açtığı anda, Zadriel'in onun sunacağı bahanelerle hiç ilgisi yoktu. Onu i t t i . Sert. Thalias

Tökezledi, neredeyse çok yavaş kayan bir köke takılıyordu ama Vesryn onu yakalamak için oradaydı.

"Zadriel," diye tısladı Vesryn, sesinde bir keskinlik vardı.

Ay ışığıyla parlayan gözleri kısıldı ve Zadriel'in yüzüne kaydı. O bakışlardan yayılan öfke karşısında irkilmemek elde değildi. Mora'yı korumaya duyduğu sonsuz *ihtiyaca* rağmen, Fae doğasının vahşi ve koruyucu yanını uyandıranın eski dostunun eşi olduğu için pişmanlık duyuyordu. Bu onu durdurmak için yeterli değildi. Asla da yetmeyecekti.

Çocukluklarından bu yana çok şey değişmişti. Çok fazla şey.

Vesryn başını iki yana salladı, kaşlarını çatarak dolgun dudaklarını araladı ve bakışlarını Thalias'tan ayırıp onunla ilgilendi.

Zadriel onları izliyor, bunun bir başka kavgayla sonuçlanıp sonuçlanmayacağını merak ediyordu. Yumruğunu sıkarken parmak eklemleri çatırdadı; en azından bu sefer daha eşit durumdaydılar. Thalias ayağa kalktığında, parlayan bakışları onu ihtiyatla süzerken, "*Sana meydan okuyorum*," diye düşündü.

Zadriel'in kalbinin durmaksızın çarpması neredeyse çıldırtıcıydı. Ta ki serin, yatıştırıcı bir duman sırtından süzülene, narin dokunuşu ardında hoş bir ürperti bırakana kadar. Zadriel bir nefes aldı. Mora onu gücüyle sarmaladıkça vücudundaki gerginlik azalıyordu. Omuzlarının üzerinden kayarak yere damladı ve ayaklarının dibinde birikti. Işıltılı obsidyen orada kıvranıyordu. Bekliyordu.

"Sarmaşıklarını çıkar, Thalias," diye buyurdu Mora. Ağaç evinden uzaklaştı ve Zadriel'in yanına gitti, açık yeşil treni Thalias'ın kır çiçekleri arasında sürükleniyordu. Zadriel'in burun deliklerinde çıtırdayan köz, çiçek ve çam kokuları ile bolca nane kokusu birbirine karıştı. Yavaş ve derin bir nefes daha aldı.

Beyaz saçlı erkek gözlerini devirdi ama parmakları esnedi ve sarmaşık toprağa geri gömüldü.

Mora'nın güzel yüzünü bir gülümseme kapladı. Başını kaldırıp Zadriel'e baktı, kehribar rengi gözlerinde parlayan eğlenceyle bakışları Zadriel'in vücudunda gezindi ve onu yavaşça içine çekti. Sıcaklık kalbinin üzerine yayıldı, sonra daha aşağılara indi. Zadriel'in dudakları yukarı doğru seğirdi. Aralarında dans eden *onun* arzusuydu. Küçük Cadısı bundan zevk alıyordu.

Göğsünde volta atan canavar sakinleşti. Lanet olsun Anne-Zadriel bu gereksiz tartışmayı bırakıp Mora'yı yataklarına götürmekten başka bir şey istemiyordu. Mora'nın çıkardığı tüm sesleri öğrenerek bir gün daha geçirmek için

diliyle onu keşfetti. Burada işleri bittiğinde tam da bunu yapmaya niyetliydi.

"Bu neyle ilgili?" Mora elini Zadriel'in sırtına doğru kaydırıp dumanının izini takip ederken sordu.

Zadriel Thalias'a ters ters baktı, boğazından alçak bir hırıltı kaçtı.

Gümüş, Thalias'ın gözlerinden akmaya devam etti ve merkezlerindeki lavantayı geride bıraktı. Yukarıda yapraklar kıpırdadı ve toprağın altındaki çalkantı hızlandı. Zadriel'in vücudundaki her kas gerildi, savaşıma hazırlandı. Ama Thalias gözlerini kapadı ve burnunun köprüsünü sıktı. Derin bir nefes aldıktan sonra Orman sakinleşti.

"Sana göstersem daha kolay olurdu," dedi Thalias, yalvaran gözleri -şimdi tekrar sanguine ve lavanta tonlarına dönmüştü- Mora'ya kayarak. "En azından acele kararlar vermeden önce söyleyeceklerimi dinle." Bakışları tekrar Zadriel'e kaydı, yakışıklı yüzüne alaycı bir ifade yerleşti. Zadriel de ona dudak bükerek karşılık vermekten mutluluk duydu.

Ne yazık ki Küçük Cadı verici bir ruh hali içinde görünüyordu. "Peki." İçini çekti. "Sana yardım etmem için beni ikna edeceğini düşündüğün şeyi bana göster. Yine de fazla umutlanmamamı öneririm."

Zadriel dişlerini sıktı, bu işin sonunun iyi bitmeyeceğinden emindi. Ama Mora Thalias'ı takip etmek için hamle yaptığında, Zadriel onun elini tuttu. Onları nereye götürdüğü önemli değildi, Zadriel birlikte kalabildikleri sürece eşini kesin bir kıyamete doğru takip edecekti.

Çok iyi hatırladığı eski, yıpranmış bir patıkada yürürken Zadriel kendini destekledi. Yüzyıllar geçmesine rağmen hâlâ gözleri kapalı yürüyebiliyordu. Burası Thalias'ın onları götürmesini beklediği son yerdi. Yine de Arcadia'nın merkezine yaklaştıkça Zadriel'in öfkesiyle birlikte anlayışı da arttı. Thalias'a planları hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylemek için ağzını açtı ama çürümüş bir çalı yığınının içinden geçtiler ve Zadriel günahlarıyla yüzleşti.

Dünya durdu. Zadriel'in nefesi ciğerlerinde tıkanı ve kendinden nefretinin ağırlığı altında titredi. Göğsündeki ezici bir his neredeyse kalbindeki yaşamı sıkıştırıyordu ve neredeyse başarılı olmasını diliyordu.

Zadriel, bir zamanların ulu Ana Ağacı'nın çürümüş tahtaları ağarmış ve kömür kalıntılarıyla kaplanmış kabuğuna baktı. Serin bir esinti yanaklarına değerek onu küf ve çürüme kokularına boğdu. Ama çürük kokusu burnuna çarptığında irkilmedi.

Hiçbir şey büyümemişti.

Bir zamanlar yeşilliklerin ve kır çiçeklerinin arasından fişkırان ısıltılı, yaldızlı papatyalarla dolu nefes kesici bir tarla olan yer artık çıplaktı. Dairesel çayırı çevreleyen ağaçlar bile eğilmiş ve budaklanmıştı, dallarında yaprak yoktu.

En kötüsü de sessizlikti. Havada çırpınan periler, şarkılarını cıvıldatan kuşlar, hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Burada sadece ölüm dolaşıyordu.

Ve bu Zadriel'in suçuuydu.

Utanç fiziksel bir şey olsaydı, Zadriel'i sonsuz bir kucaklamayla sarar, bir olana kadar etine sızardı.

Bakışları çayırda geziniyor, Ana Ağaç'ın çürümüş kalıntılarına bakıyordu - ailesinin gururu ve neşesi. Onların *büyük amacı*. Esinti saçlarını karıştırdı ve Zadriel bir şeyler duyduğuna yemin edebilirdi. Rüzgârda dans eden eski bir şarkının sessiz kalıntıları gibiydi. Annesi çalışırken papatyaların arasından geçerek geçirdiği çocukluk günlerinden tanıdığı bir şarkı.

Zadriel'in boğazı düğümlendi. Vehsa mıydı bu? Onun hayaleti buraya mı uğramıştı? Evinin yolunu mu bulmuştu? Her zaman onun babasıyla birlikte olmak için bir sonraki âleme taşınmış olmasını ummuştu... ama Brennan büyü yapmak için ondan pek çok parça saklamıştı. Zadriel'in tek yapabildiği, annesi Dother'in çaldığı parçaları Eden'deki meşe ağacının altındaki sığ bir mezara gömmektir. Bu yeterli değildi. Asla da yetmeyecekti.

Şarkı yükseldikçe Zadriel'in yüzünden yaşlar süzülüyordu. Her şey soldu. Mora'nın yumuşak eli hariç her şey. Geriye kalan tek şey o, Mora ve bir zamanlar kim olduğuna dair anılardı. Neredeyse otsu havanın kokusunu alabiliyor, çimenlerin ve papatya yapraklarının bacaklarını gıdıkladığını hissedebiliyordu.

Gözlerini kırptığında, Ana Ağaç'ın kabuğu sağlıklı kahverengisine geri dönmüştü, ancak yaldızlı özsu kabuktaki olukları lekeliyordu. Ve işte annesi, uzun siyah saçları ve altın gözleriyle, kollarından akan güzel, yaldızlı işaretleriyle oradaydı. Eski dilde şarkı söylerdi. Ağaçların dili. Zadriel'in bu dünyadan koparılmadan önce öğrenmeye başladığı bir dil.

hayat. Altın yapraklı bir ağaç dalı omzuna yaslanırken gülümseyerek ona baktı.

Tüm Arcadia annesinin şarkısını duydu, sesinin yatıştırıcı tonlarıyla büyüldü. Ve o şarkısını bitirdiğinde, Orman da ona eşlik etti. Yapraklar rüzgârda hışırdadı, periler mırıldandı, gölgelerde yaşayan en vahşi yaratıklar bile ona seslendi. Vehsa kemerinden altın yaldızlı bıçağını çıkardı - şimdi Mora'nın taktığı kemerin aynısı - ve Anne'nin kabuğunu kesti. Sapındaki papatyalara bakarken, sanki Dothers etini kesmiş gibi kollarına yakıcı bir acı saplandı. Altın renkli özsu, bir yaradan akan kan gibi yüzeye çıktı ve Vehsa onu tahta bir kâsede yakaladı. Ana Ağacın Yaşam Kanı.

Zadriel'in çaldığı kan. Son verdiği bir hayat.

Zadriel asla annesi gibi olamayacaktı. Arcadia'nın onun için tasarladığı rolü asla yerine getiremeyecekti. Boğazındaki ağrıya karşı yutkundu, alt dudağı titriyordu. Vehsa'nın şarkısını hak etmiyordu. Ama o altın gözler onu denemeye davet etti ve göğsünde bir şey çalkalandı, nadiren kabul ettiği büyü serbest bırakılmayı talep ediyordu.

Mora onun elini sıktı ama gözlerini annesinden ayıramadı. Yüzündeki her çizgiyi ezberlemek için can attığını fark etti. Ve onun bakışlarında gördüğü sevgiyi. Zadriel ürperdi, kalbinin etrafındaki o sıkışma hissi neredeyse çok fazlaydı.

Vehsa başını salladı ve Zadriel'e cesaretlendirici bir gülümseme daha verdi. Kederinin ağırlığına aldırmadan gözlerini kapadı ve göğsündeki güce uzandı. Yüzyıllardır olmadığı kadar canlıydı. Yine de tek hissettiği Mora'ydı.

O her şeyiydi.

Çok uzakta görünmesine rağmen Zadriel onun elinin sıcaklığına değer veriyordu. Hain kalbinin her atışında onu hissediyordu. Ama Ana Ağaç'ı hissetmiyordu. Geriye hiçbir şey kalmamıştı; ne papatyalar ne de çağırabileceği bir özsu. Anne ölmüştü. Ona ihanet etmiş ve halkını lanetlemişti. Mora'yı lanetledi.

Kalbindeki acının bir önemi yoktu. Thalias Mora'ya Arcadia'nın kurtuluşuymuş gibi bakarken olmazdı. Zadriel bunu anlıyordu. Onun kanının Arcadia'nın çocuklarına nasıl yardım edebileceğini ancak hayal edebilirdi. Ama umurunda değildi.

Onun kanını akıtmayacaklardı. Ona ellerini bile sürmeyeceklerdi. Ve eğer bu onu lanetlediyse, öyle olsun.

BÖLÜM 66

Mora

Mora hareket etmek için can atıyordu. Ana Ağaç'ın çürüyen cesedinin etrafında, çarpan kalbini ya da Zadriel'in göğsüne bastıran kederinin ağırlığını artık hissetmeyene kadar dolaşmak için. Ama o, sanki elini bıraktığı anda kaybolacağından korkuyormuş gibi elini bırakmadı. Mora onun güzel yüzüne baktı, alt dudağı titrerken kalbi sızladı. Elini sıktı ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurmak için kaldırdı. Ama Zadriel hareket etmedi. Onu hiç tanımadı. Sanki kendi lanetli anılarının içinde kaybolmuş gibiydi.

Mora'nın çok iyi anladığı bir şeydi bu.

Yas tutan tek kişi Zadriel değildi. Elowyn ve Vesryn geniş, sulu gözlerle ve çatık kaşlarla ölü çayıra bakarken, Alina sessizce onların yanında duruyordu. Mora, Alina'nın da kendisi kadar, hatta daha fazla sorusu olduğunu hayal etti. Muhtemelen onları uzak tutmak için dilini ısıırıyordu.

Thalias gözlerini kaçırdı ve Mora'nın bakmadığını düşündüğü bir anda Zadriel'e ters ters baktı. Yine de onun kendisini izlediğini fark edince yüz hatları yumuşadı, yıldız ateşi gözlerinde umut parlıyordu.

"Sanırım bu Ana Ağaç?" Mora sordu. Göğsündeki çekim bir kez daha kaybolmuştu. Ama doğru yerde olduğunu biliyordu.

"Ondan geriye kalanlar," dedi Thalías acı bir sesle.

Mora gerildi, onun Zadriel hakkında bir şeyler söylemesini bekliyordu ama Thalías sadece ona doğru baktı, dişleri sessiz bir hırıltıyla kenetlenmişti.

Zadriel ona aldırmadı. Onun yerine Ana Ağaç'ın bükülmüş, yapraksız dallarına odaklandı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, avuçları Mora'nın pençesinde titreyerek nemli bir hal aldı. Ama Zadriel'in nefes alış veriş yavaşladıkça, Mora'nın teninde sıcak bir his yayıldı. Avucunda biriken bu his, kolundan yukarı kayarak göğsüne yerleşti. Mora'nın kalbinin atışları sakinleşti ve sinirleri yatıştı.

Mora Zadriel'e doğru sallandı, yarı yarıya onun omzuna yaslanıp dinlenmeyi düşünüyordu. Ta ki Thalías gözlerini kısana kadar.

"Sanırım sorularınız var?" diye sordu kollarını kavuşturarak. Parmaklarının etrafında dolanan ve kollarının altına girene kadar damarlarını takip eden gümüş dövmelemler canlı görünüyor, eskisinden daha fazla titreşiyordu.

Mora gözlerini kırıştırdı. Ne yapıyordu acaba? Ayakkabılarının altında çürüyen siyah çürükler ve burnuna dolan çürüme kokuları yüzünden yüzünü buruşturarak ayaklarının üzerinde kaydı.

"Kanımın bir ağaç cesediyle ne ilgisi var?" "Her şeyle."

Thalías'ın dudaklarında kısa bir süreliğine hüzünlü bir gülümseme belirdi.

Mora'nın göğsündeki sıcaklık titredi ve gözleri ağırlaştı. Zadriel'in elini tekrar sıktı ama Zadriel kıpırdamadı.

Elowyn yaklaştı, Mora'nın eline uzanmak üzereyken aklına daha iyisi geldi ve kolunun yanına düşmesine izin verdi. "Bu senin de Annen," dedi bir zamanlar devasa olan Ana Ağaç'ı işaret ederek. Gözyaşları yeşil yanaklarını lekelemişti ama sesi huşu içindeydi. Umutluydu.

Mora kaşlarını çatı. "Benim annem Aedlin adında bir insandı."

Kurbağa başını yana eğdi, uzun, çam yeşili saçları ayaklarının dibindeki ölü bitkilere takıldı. "O senin insan annendi. Uzun zamandır insan değilsin."

Bu da ne demek oluyordu? Dother'ın laneti annesinin kim olduğunu değiştirmemişti. O kadar çok şey almıştı ki, bunu da alamazdı. Mora çenesini sıktı ve parmaklarını kıvrıdı, ama vücudunu bir başka sıcaklık dalgası doldurdu ve rahatladı.

Ne söyleyeceğinden emin olmadan ağzını açtı ama Vesryn araya girdi. "Bu onun için hiçbir şey ifade etmeyecek, Elowyn." Mora'ya baktı, Thalías ona bir bakış atana kadar gözleri bir an için büyüdü.

Bu da neydi şimdi?

Thalías'ın dikkati bir an için Zadriel'in eline kaydı ve üst dudağı kıvrıldı ama hemen yüz hatlarını düzeltti. "Zadriel hakkında ne biliyorsun?"

Ana Ağaç, Wraith?"

"Dother onu öldürdü ve çaldıklarını beni lanetlemek için kullandı." Mora'nın parmakları Zadriel'in ellerinde sıkıştı. Ama onun dokunuşundan yayılan sıcak his yoğunlaştı, teni hoş bir şekilde karıncalandı.

"Dother tek başına hareket edemezdi. Sadece Zadriel yapabiliyordu."

Ah, işte o tanıdık öfke. Mora bir parmağını kaldırdı ve dilini şaklatarak onu susturdu. "Dikkatli ol Thalias. Eğer bu düşünceni bitirirsen burada kalmam."

Thalias yaklaştı, ölü otlar çizmelerinin altında çıtırdıyordu; kır çiçekleri bile burada yetişmezdi. "Ben doğruyu söylüyorum." Sanki Mora fark etmemiş gibi etraflarındaki çürümüşlüğü işaret etti.

"Anlamadığın bir şeyden bahsediyorsun."

"Bunların hepsi çok üzücü," dedi Elowyn, gözleri taze, yeşil renkli yaşlarla parlıyordu.

Vesryn kaşlarını çatarak kurbağanın sırtını sıvazladı, uzun, çam yeşili saçlarının ipeksi telleri arasından görünen çiçeklere dikkat etti. Tekrar Ana Ağaç'a doğru baktı ve Alina'yı aradı. Aegist'in gözleri uzaktaydı, başı sanki bir şey dinliyormuş gibi eğikti.

Mora da duydu. Rüzgârın içinden bir şey kıvrılıyordu, müzikal tonu o kadar sessizdi ki hayal edip etmediğini merak etti.

"Ana Ağaç hakkında başka ne biliyorsun?" Thalias temkinli bir şekilde sordu.

Ona odaklandığında müzik kayboldu.

Mora zihnini yokladı. Tek yapmak istediği Zadriel'in yanına kıvrılıp dinlenmekti; konsantre olmak neredeyse imkânsızdı. Ve burası çok tanıdık geliyordu. "Biliyorum-"

"O."

Thalias bir kez daha sakinliğini bozdu.

"Tüm büyüünün kaynağının o olduğunu. Ve Arcadia'daki her şeyin izi ona kadar sürülebilir." Thalias boğazını temizledi ve Mora gözlerini devirdi. "Onu kastettiğimi biliyorsun."

"Bunu duyan var mı?" Alina sordu.

Thalias onu duymazdan geldi ve kollarını kavuşturdu, Mora ve Zadriel'in birbirine dolanmış ellerine bir kez daha bakarken yüzü taş kesilmişti.

Vesryn'in ay ışığıyla parlayan gözleri Alina'nın kilere dikilmişti. "Onun büyüünün nereden geldiğini biliyor musun?"

Mora başını salladı.

"Onun özsuğu," dedi Elowyn. "Tüm Ormanı o yarattı."

"İlk Fae'ler Ana Ağaç'ın kendisinden doğdu," diye ekledi Thalías. "Çocuklarının ilki Arcadia'nın Bekçileri oldu. Biri Ağaca bakar, diğeri de çocuklarına bakar."

Mora'nın kaşları çatıldı. "Bekçiler mi?"

Thalías sırtıttı, sol yanağında o sinir bozucu gamze belirdi. "Evet, Bekçiler. Ve eşler. Biri tüm büyüleri görüp anladı ve Arkadyalıları yeteneklerini nasıl kullanacaklarını öğretmeye yardım etti. Diğeri Ana Ağaç'la konuştu. Özsuyunu çağırıp hazırlayabilirdi, böylece geri kalanımız onu içebilir, Arcadia ile bağlantı kurabilir ve tam potansiyelimize ulaşabilirdik."

Zadriel'in Cennet'te Fae büyüünü anlattığı anı Mora'ya geri geldi.

Daha fazlası olabiliriz.

Olabiliriz. Olabiliriz değil.

Thalías kolunu kaldırarak gümüş dövmelerini gösterdi. "Arkadyalılar doğaları gereği kanlarında Ana Ağaç'ın özsuyundan damlalar taşırlar. Doğuştan sahip olduğumuz gücü bize veren şey budur. Eğer onun özsuyunu içersek, daha fazlası oluruz. Olmamız gereken şey oluruz. O olmadan, sihrimiz körelir ve ölümlü hayatlar yaşarız. Önceleri, reşit olduğumuzda, Bekçi bizim için ösuyu hazırlardı, böylece Arcadia'nın sonsuz güç kuyusuna bağlanabilir ve sonsuza dek onun kucağında yaşayabilirdik."

Bu Mora'ya Zadriel'in eş bağı ve Arcadia'nın kutsal kan büyüü hakkında anlattıklarını hatırlattı. Fae'ler Ana Ağaç'ın özsuyunu kan gibi içiyor ve onun kuyusuna bağlanıyordu. Ve onunla bağ kurduklarında, insanların bildiği güçlü yaratıklar haline geliyorlardı.

Alina daha da yaklaştı. "Özsu neden hazırlandı?"

Sessiz müzik yine havada süzüldü ve Zadriel'in başparmağı Mora'nın teninde gezinerek omurgasına sıcak ürpertiler gönderdi. Mora onun omzuna yaslandı ve dinledi; bir ses duyduğuna yemin edebilirdi. Bu ses onu çağırıyordu, şarkı neredeyse Frederick'in bahçesindeki kadar güzeldi. Yine de bu şarkı kalbini sarıp sarmalamıyor ve cennet vaat etmiyordu. Evindeymiş gibi hissetmiyordu.

"Mora?" Vesryn'in sesi çok uzaklardan geliyordu. Ve eğer Mora gözlerini kısarsa, Ana Ağaç'ın eğilmiş, çürümeye yüz tutmuş dalları boyunca dalgalanan altın yaprakları neredeyse görebiliyordu. Bu ona rüyalarını hatırlattı.

Thalías içini çekti ve yüzüne bir rüzgâr patlaması çarptı.

"Hey!" Mora'nın yanakları yandı. Gücü derisinin altında titreşti ve Thalías'a doğru bir adım attı, dumanıyla misilleme yapmak niyetindeydi. Fakat

Zadriel'in tutuşu sıkılaşıarak onu hareketsiz bıraktı.

Thalias bir nefes aldı ve konuşmasına devam etti. "Özsu saf, ham büyüdür. Bekçi onu bizim özel yeteneklerimize uyacak şekilde hazırladı. Onu doğrudan Ağaç'tan içmenin öngörülemez etkileri vardı, bedeni ve zihni geri döndürülemez şekillerde büyüyordu. Sadece Bekçileri onu çiğ olarak tüketebilirdi. Ve onların çocukları."

"Şimdi neredeler?"

Elowyn'in tarçın rengi gözleri yumuşadı. "Gittiler."

Mora sormaya neredeyse korkuyordu. "Ne oldu?"

"İnsanlar," diye tükürdü Thalias. "Onlara izin vermekle hata ettik, onlarla çiftleştik ve Hallingler yarattık."

Mora Thalias'a dudak büktü. Onu kazanmak isteyen biri için pek de iyi bir iş çıkarmamıştı. "Benim bir Buçukluk olduğumu hatırlatmama gerek var mı?"

Thalias elini umursamazca salladı.

"Sen bundan daha fazlasısın," diye cıvıldadı Elowyn.

Thalias'ın dudakları yukarı doğru seğirdi. "O noktaya geliyorum,

Elowyn." "O zaman yap," diye buyurdu Mora.

Devam eden Vesryn oldu. "Buçukluklar, bildiğin gibi, Fae soyları sayesinde bazen güç sahibi olabilirler. Ama kanlarındaki özsu seyredildiği için Fae'lerden daha zayıf oluyorlar. Pek çoğu bundan memnun değil." Thalias'ın eline uzandı ve parmaklarını birbirine geçirdi. Bu tek dokunuş Thalias'ı yere serdi; omuzlarından gerginlik akıyordu.

Mora'nın kaşları çatıldı ve geriye, Ağacın çürümüş kabuğuna baktı. "Özsuyu içtiklerinde daha güçlü hale gelmediler mi?"

Vesryn'in bakışları botlarına kaydı. "Arcadia buna izin vermez."

"Bu pek adil görünmüyor."

Thalias'ın çenesinde bir kas gerildi. "Merak etme Wraith, bazıları isyan etti ve güçlü olmak için kendi yollarını buldu. Büyücüler kan büyüsünü bozarak kutsal geleneklerimizi diğer yaratıklara bağlanmak ve onları kontrol etmek için çarpıttılar. Sprite'lardan başlayarak."

Mora onun ses tonundaki suçlamayı fark etmemişti. Bir periyi nasıl fark ettiğini unutmamıştı ve Zadriel geldiğinde onu neyin örttüğünü biliyordu. Mora dişlerini sıktı ve kararmış bir papatyanın kalıntılarına bastı. Onun kan büyüsü yapmaktan suçlu olduğunu mu düşünüyordu? Ona sormak için ağzını açtı ama önce o konuştu.

"Arcadia'nın çocuklarının bekçisi Alaius ölü ve parçalanmış olarak bulunduğunda, eşinin öfkesi Ormanda hâlâ yankılanan bir öfke uyandırdı

yaprakların arasından. Ve Arcadia insanları ve buçuklukları dışarı çıkmaya zorladı."

Göç. Mora'nın midesi bulandı. Thalías *bazılarının* isyan ettiğini söylemişti ama yine de *tüm buçukluklar* ormandan zorla çıkarılmış ve Berwick'te cehennemle yüz yüze bırakılmıştı. Bu hiç adil değildi. Ama Zadriel'i ölü bulursa.

Her şeyi yok ederdim.

Mora gerildi, nabızı kulaklarında atmaya başladı ve göğsündeki canavar kaburgalarına çarptı. Sonra rüzgâr hızlandı, o ses daha da yükseldi. Ve Zadriel'in sıcak parmakları elinde kıpırdadı. O buradaydı. Güvendeydi. Mora yavaş bir nefes aldı ve rahatladı. "Diğer Bekçi'ye ne oldu?"

"Sekiz yıl sonra, o ve oğlu ortadan kayboldu." Thalías alay etti. "Ondan yıllar sonra oğlu geri döndü ve Ana Ağaç'ı yaktı."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Mora.

Arcadia'nın Bekçileri Zadriel'in ebeveynleriydi.

Mora'nın boğazı yandı ve zihni Zadriel'in ailesinden ve kendisinden bahsettiği her şeyi araştırmaya koyuldu. Neden ona söylememiştii?

Ve Thalías. Mora, Vehsa'nın ölümünü doğruladığında yüzünde beliren hayvani ifadeyi asla unutamayacaktı. Bitkiler odayı parçalara ayırırken tahtaların çatırdaması hâlâ kâbuslarına giriyordu. Ama adamın aklını kaçırdığını ve bir *Fae*'nin daha öldürülmesine çok kızdığı için onları neredeyse uçuruma sürükleyeceğini düşünmüştü. Bundan çok daha fazlasıydı.

"Sadece Vehsa özsuğu hazırlayabilirdi, böylece onu tüketebilirdik. Zadriel bizim kurtarıcımız olmalıydı ama o kalan umutlarımızı da yok etti."

"Thalías," diye uyardı Vesryn, yuvarlak yanakları kararırken.

Mora, Zadriel'in kederinde öfkelenemeyecek kadar kaybolmuştu. Keder vücudunu ikinci bir deri gibi kaplamıştı ve zorlukla nefes alabildiğini fark etti. Anne ve babası vahşice ölmüştü. Onu hayal bile edemeyeceği dehşetlerle baş başa bıraktılar. Ve sonra onu esir alanlar, mirasını yok etmeye ve ruhunda sonsuz bir leke bırakmaya zorladılar.

Kalp atışları şiddetlenip göğüs kafesine çarparken Zadriel hırladı. Mora, Dother'i tekrar öldürmek için bile olsa, insanları ölümden geri getirebilmeyi diledi. Ve tekrar. Ve yine.

Lanet olsun.

Mora başını kaldırıp Zadriel'e baktı. Kıpırdamadan duruyordu, öfke mükemmel yüzünün her santimini boyamıştı ve gözlerindeki altın benekler parlıyordu. Açıklığa girdiklerinden beri Ana Ağaç'ın kalıntılarından başka bir yere bakmamıştı. Tek kelime bile etmemişti.

Mora onun elini çekti. "Zadriel?"

Vesryn alt dudağını kaşıyordu. "Vehsa ve Ana Ağaç olmadan Arcadia'ya bağlanamayız..."

"Çocuklarımız ölüyor, Mora." Thalias nefes aldı.

Mora yutkundu, midesinde düğümler oluştu. Dother ne yapmıştı? "Vehsa'nın ölümünden sonra doğan her çocuk yaşlanır ve ölür," dedi Vesryn. sesi kısıktı.

Thalias'ın gözlerinde gümüş parladı ve irislerini doyurdu. "Onları kurtarmak için yeterli değilim."

Rüzgâr açıklık boyunca kıvrılıyor, çürüyen bitkileri yırtıyor ve Ana Ağaç'tan dallar koparıyordu. Mora'nın kalbinde kök salmış öfkeye şarkı söylüyordu. Ama Thalias'ın esintisinin kuyruğunda bu şarkı eskisinden de güçlüydü ve Mora artık nasıl hissettiğini bilmiyordu.

"Thalias yeni bir ağaç yetiştirmeye çalıştı," dedi Vesryn eşinin sırtını sıvazlayarak. "Güvenli bir sığınak, yeni evimiz oldu. Ama Anne'nin yerini tutmadı."

"Annemiz öldü. Onun özsuğu da öyle." Elowyn ayaklarını sürüyerek Thalias'a yaklaştı ve ona çabucak sarılmayı teklif etti. Thalias'ın gözlerindeki parıltı hafifçe söndü ve kucağına doğru eğildi.

"Gitmedi," diye fısıldadı Thalias, parlak bakışlarını Mora'nın kılere kaldırarak. "Sadece başka bir yerde ikamet ediyor."

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Mora.

Zadriel'in dokunuşunun sıcaklığı içine yayıldı. Thalias'ın kırmızı gözleri birbirine dolanmış ellerine kaydı ve bu kez Mora da onu takip etti. Dudaklarından bir nefes kaydı. Altın çizgiler parmaklarındaki damarları takip ederek kollarına doğru akıyor, kalplerinin art arda atışlarıyla gümbürdüyordu.

Cennet'teki rüyası gibiydi...

Mora gözlerini kapatıp başını arkaya eğmiş olan Zadriel'e baktı. "Zadriel," diye nefes aldı, elini çekerek. Sivri kulakları sesini duyunca kıpırdandı.

Thalias Vesryn'in parmak eklemlerini öptü, sonra geri çekilip ona yaklaştı. "Mataranın neden Ana Ağaç'ın kalıntılarıyla kaplı olduğunu biliyor musun? Doğa neden senin çağrına kulak veriyor? Neden kanının ardından yaldızlı papatyalar açıyor?"

Neden ses tonu onu germişti? Bu sözlerde bir tehdit vardı. Şiddet değil ama hoşuna gitmeyeceğini bildiği bir şey.

"Dother bana ne yaptı bilmiyorum."

"Başka şarkı duyan var mı?" Alina tekrar sordu. Başını yukarı kaldırıp boş gökyüzünde kaynağı aradı ama sadece yıldızlar ona bakıyordu.

Ruhani ses daha da yükseldi, ses çok davetkârdı. Yatıştırıcı. Ses değişti, daha derin tonlar havada dokundu ve Mora'yı çağırdı. *Bu*, bilinmeyene doğru takip edeceği bir şarkıydı.

"Peki ya o?" Thalias parmaklarını Zadriel'e doğru savururken küçümsemesini gizlemeye çalışmadı. "Haine neden bu kadar bağlı hissettiğini biliyor musun? O seni neden bu kadar derinden önemsiyor?"

Mora dişlerini gösterdi. "Ona öyle deme Thalias."

"Bekçilerden geriye kalan tek şey o, Mora. Ve Ana Ağaç'ın ham ve saf özsuyu senin damarlarında dolaşıyor."

Mora Thalias'ın gözlerini yüzünde hissetti ama hızla akan zihni çok uzaklardaydı.

Kalbime sahip olan kadına böylesine güçlü emanetler hediye etmem uygun olur.

Bizi birbirimize kanla bağlamam ve birlikteliğimizi en nadide büyüyle kutsamam.

En nadir büyü. Dother ona ne yapmıştı?

Matarasında altın rengi bir sıvının çalkalandığı ve dilinde tatlı, yanmış bir şeker tadı olduğu anıları neredeyse öğürmesine neden oluyordu. Tanrım, hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Yine de Thalias kaşlarını kaldırmış, onun konuşmasını bekliyordu.

Mora'nın kesin olarak bildiği bir şey vardı. "Zadriel benim eşim. Beni seviyor."

Onun bağlılığı Mora'nın kanına işlemişti. Mora bunu her nefesinde hissediyordu. Şimdi bile, Dother'in sesi kulaklarında yankılanırken, Zadriel'in varlığı onu sakinleştiriyordu. Onun dokunuşundan yayılan sıcak hisle rahatlayarak nefes alabiliyordu.

Thalias başını salladı, yüz hatlarında acımaya benzer bir ifade vardı. "Eşlik bağını inkâr edemem. Ama Zadriel kemerinde taşımaya izin verdiğin sahte ağacı seviyor. Senin kanının çağrısını seviyor."

"Kes şunu!" Mora çığlık attı, içinde bir şeyler kopuyordu. Aralarındaki mesafeyi açıp Zadriel'i peşinden sürüklerken hırladı. Fae'ler yalan söyleyemezdi. Gerçi bu gerçeği söyledikleri anlamına da gelmezdi. Ve artık işi bitmişti.

Obsidyen dumanı kolundan aşağı aktı, soğuk dokunuşu tüylerini diken diken etti... ama Mora onu çağırmamıştı. Zadriel'in ön kolunun etrafında kıvrıldı, ince dallar yaralarını örttü. Mora elini esneterek onu geri çağırdı.

"Zadriel?" Mora bu kez daha yüksek sesle sordu. Elini onun elinden çekti ve sanki bir büyüü bozmuş gibiydi.

Zadriel gözlerini kırptırdı ve karanlık gözlerindeki parıltı rüzgârların şarkısıyla birlikte soldu. "O buradaydı," diye fısıldadı, daha çok kendi kendine. Sonra yer değiştirerek Mora'nın bileğine uzandı. Parmaklarını boyayan soluk altına ve kolunun etrafındaki dumana bakarken kaşları çatıldı. "Neler oluyor?" diye sordu, sesi kederle kalınlaşmıştı.

Mora cevap vermedi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın sisi ona geri dönmüyordu. Mora'nın kulaklarındaki uğultu çıldırtıcıydı. Parmaklarını esneterek Zadriel'in derisinin etrafında kıvrılan gücü hissetti ama hiçbir şey yoktu. Sanki onun bir parçası değilmiş gibi.

"Mora," dedi Thalias, sesi öncekinden daha yumuşaktı. Bir adım geri çekildi ve Mora kendini minnettar buldu. Ta ki ona tekrar bakana ve bakışlarında saygıyı bulana kadar. "Sen Arcadia'nın Kalbi'sin. Senin kanın bizi kurtarabilir."

Zadriel nefesini içine çekti, parmakları hâlâ Mora'nın bileğindeydi. Ama Mora zar zor nefes alıyordu. Çayır küçülmüş gibiydi. Matarasının camı tenine baskı yapıyormuş gibi. Zadriel hariç herkesi geride bırakarak ormana doğru kaçmak istedi.

Thalias Mora'nın her ne olduğunu düşünüyorsa, hiç ilgilenmiyordu. Zaten yüzyıllarını açgözlü adamların elden ele dolaştırdığı bir kalıntı olarak geçirmişti. Bu da başka bir hapishaneye benziyordu.

"Sen nereden bileceksin ki?" Mora tısladı, dumanı Zadriel'in kolunda daha da ilerlerken ona bakıyordu.

Karanlık dumanlar çöktü ve parmağını onların arasında gezdirdi. Zadriel Mora'ya bakarken boğazı düğümlendi ve konuşmak için ağzını açtı ama Thalias araya girdi.

"Elowyn doğrulayana kadar bilmiyordum. Ama bunu *hissedebiliyorum* Wraith. Tanıştığımız andan beri hissediyorum."

Mora'nın başı döndü. Ağaç evde Zadriel'le birlikte olmayı, şimdi elbise olarak giydiği çarşafı kavrılmayı diledi. Yumruklarını sıktı ve tırnakları avucuna batarken duyduğu acıya odaklandı. "Neden aramızda bir şey olsun ki?"

Thalias kollarını kavuşturdu ve sessizce Mora'yı izledi. Mora'yı değerlendirirken çenesinde bir kas kıpırdadı, içsel bir tartışmayla boğuşuyordu. Tekrar Vesryn'e baktı ve onun gümüş gözleri yumuşadı. Küçük, cesaret verici bir gülümseme sundu ve başını salladı.

Thalias içini çekti. Beyaz saçlarını geriye itti ve gözlerini yıldızlara dikti. "Ben burada doğdum. Öfkeli bir ateşin içinde doğmuşum.

Ölüm." Tereddüt etti. "Ama asla tek başıma yeterli olamadım."

Thalias Mora'ya elini uzattı, gözleri yalvarıyordu. Mora elini tutmak için uzandığında Zadriel bileğini bıraktı ama elini çekmedi. Çalınan dumanın serin dokunuşu olmasaydı, kolunu beline doladığında göğsüne doğru gevşeyecekti. Zadriel gergindi. Dövüşmeye hazırdı. Ama Mora Thalias'ın gözlerindeki çaresizliği gördü. Söyleyeceği her neyse, Mora'nın bunu duymaya ihtiyacı vardı.

Elini onun elinin içine koydu, elinin dokunuşu kızın sıcak tenine karşı soğuktu. Parmaklarındaki solmaya yüz tutmuş altın, Thalias'ın parmaklarındaki gümüşe o kadar benziyordu ki. Ona dokundukça işaretleri titreşiyor, renkleri derinleşiyordu.

"Ana Ağaç ölürken yaşam gücünden geriye kalanları aldı ve Arcadia'nın hayatta kalabilmesi için bir kap yarattı." Thalias derin bir nefes aldı. "Sen onun kalbisin, Mora. Ve ben onun ruhuyum."

BÖLÜM 67

Mora

Thalias'ın itirafını izleyen sessizlik gürültülüydü. Sanki o da bundan sonra ne olacağını görmek için nefesini tutmuş bekliyormuş gibi esinti bile kesildi.

Mora gözlerini sımsıkı yumdu, kemiklerinin etrafında dönen büyüün saldırısına karşı titriyordu. Büyü harekete geçmesini istiyordu. Andras'ın dileğini yerine getirmesini. Thalias başını yana eğdi, beyaz kaşları çatıldı. Ve Mora kendinden nefret etti.

Neden böyle olmak zorundaydı?

Zadriel'in kucağına eğilerek başını geriye attı ve yaşadığı paniğin onun gece yarısı gözlerine yansıdığını gördü. Thalias'ı biliyor muydu? Onu biliyor muydu?

Zadriel'in dudakları ince bir çizgiye dönüştü ve başını salladı. Yine de Mora bunun bir cevap mı yoksa savaşıması için ona yalvarıyor mu olduğundan emin olamıyordu. Çok sevdiği evinin bir parçasına Dothers'in açgözlü ellerinin dokunmaması için.

Kızın dumanı -görünüşe göre onun dumanı- koluna ruhani bir dövme gibi işlenmişti ve kızın aklından pek çok soru geçiyordu.

Onun gücünün parçalarını nasıl çalmıştı? Aralarındaki bağ gerçek miydi? Ya da aşkı...?

Mora'nın gözlerinden yaşlar süzüldü ama gözlerini kırpıştırarak onları uzaklaştırdı. Sanki bir şey kalbini sıkıştırmış gibi hissediyordu. Eğer kaburgalarında yükselen ağrı olmasaydı ve

Mora, Zadriel'den kendisini açıklamasını isteyecekti. Ona her şeyi anlatmasını.

Bakışlarını onunkilerden ayırdığında hemen pişman oldu. Duyguları ne kadar kafa karıştırıcı olursa olsun, onun gözleri eviydi. Ve onlar olmadan...

Bundan sonra olacaklarla nasıl yüzleşecekti?

Arcadia'nın Ana Ağacı'nın çürümüş kalıntıları Thalias'ın arkasında uğursuz bir alamet gibi duruyor, devasa gövdesi tuhaf bir şekilde bükülüyordu. Sanki ağaç yanarken içe doğru kıvrılmıştı. Thalias burada doğmuştu, etrafı alevlerle çevriliydi ve ölüm her yerde hüküm sürüyordu.

Bu çok şeyi açıklıyordu.

Kalbinin her öfkeli atışında, Mora kırık dallardan birinin kıpırdadığına yemin edebilirdi. Tanrım, bundan nefret ediyordu. Bunu istemiyordu. Yine de başka tarafa bakamıyordu.

Kanının çağrısını seviyor.

Mora boştaki eliyle kalbinin üzerindeki noktayı ovuşturdu, Thalias'ın sözlerinden nefret ediyordu. Besledikleri şüpheden nefret ediyordu.

Onun kanına sahip olabilirlerdi. Hepsini alabilirlerdi. Thalias, Zadriel ve tüm bu lanet orman çalınan büyüü kemiklerinden söküp alabilirdi. Umurunda değildi.

Mora yorulmuştu. Sürekli manipülasyonlardan bıkmıştı. Savaşmaktan yorulmuştu. Sonsuz yalnızlıktan bıkmıştı. Sadece sunabileceği şeylere değerdi. Güç. Hepsine sahip olabilirlerdi.

Sonra Zadriel'in alçak, yumuşak ve huşu dolu sesi acıyı bastırdı.

Seni seviyorum.

Bana sahip olduğun sürece senin olacağıma yemin ederim.

Mora onunla konuşabilmeyi diledi. Keşke anlamak için zamanı olsaydı.

Ama artık çok geçti. Tereddütü, gücü elinde tutan tek dileği de tedirgin etmişti. Talep kemiklerinin etrafını daha sıkı sardı, yüzeyde çatlaklar oluştu ve Mora acıya karşı hırıldadı. Eli Thalias'ın elinden kaydı. Yumruklarını sıktı, tüm gücüyle tutunmaya çalıştı ama zaman onların tarafında değildi.

Thalias kaşlarını çatı. "Söyleyecek bir şeyin yok mu Wraith?"

Parmaklarından sızan obsidyen buğunun serin dalları kararmış toprağa damladı. Mora bir zamanlar güzel bir çayır olan yere nüfuz eden ölüm ve çürümeye son bir kez daha baktı, içini bir suçluluk duygusu kapladı

Ağaç Ana'nın kanı ellerine bulaşmamış olabilirdi ama damarlarında dolaşıyordu.

Bakışları Elowyn, Alina ve Vesryn'in üzerinde gezindi. Başka bir hayatta belki de arkadaş olabilirdi. Ama Mora bunun ona gözlerinde nefret olmadan baktıkları son an olacağını biliyordu.

Zadriel'e bir kez daha baktığında alt dudağı titredi. Zadriel onu alnından öptü ve Mora derin bir nefes alarak ciğerlerini onun kokusuyla doldurdu. Kız geri çekilmeden önce, Zadriel onu daha sıkı tuttu ve bedenine sımsıkı sarıldı. Sonra Zadriel onu bıraktı.

Mora Thalias'a hüzünlü bir gülümseme sundu. Onun eline uzandı ve Thalias kaşlarını kaldırdı ama geri çekilmedi.

"Özür dilerim," dedi yalvaran gözlerle ama sesi herkesin duyabileceği kadar yüksekti.

Kimse kıpırdayamadan Mora dumana karıştı. Kadın onu obsidyen kucağına çekip Arcadia'dan uzaklaştırırken Thalias'ın dudaklarından güçlükle bir nefes kaçtı.

BÖLÜM 68

Vesryn

Vesryn, Mora parıldayan obsidyenden korkunç bir buluta dönüşürken Thalias'ın kırmızı gözlerinin irileşmesini izledi. Kalbi göğsünde dört nala atıyordu ama korkusunu yuttu ve onlara doğru ilerledi, bir başka anlamsız dövüşe hazırlanırken gerildi.

Göz açıp kapayıncaya kadar gitmişlerdi.

Elowyn ve Alina, Mora ve Thalias'ın birkaç dakika önce bulundukları noktaya inanamayarak baktılar. Zadriel ise Vesryn'i izliyordu; karanlık, ısıltılı gözlerinde acı dolu bir ifade vardı.

"Thalias?" Vesryn nefes aldı. Bir adım daha atıp Thalias'ın bir zamanlar durduğu yere yaklaştığında ayaklarının altında çürümüş dallar ve yabani otlar çıtırdadı. "Thalias?" diye bağırdı, bu sefer daha yüksek sesle, ses ölü, boş alanda yankılanıyordu.

O gitmişti.

Dizlerinin üzerine çöken Vesryn, bir zamanlar yaldızlı ihtişamıyla mağrur bir çayır olan yerden geriye kalan siyah kalıntıları avuçladı. Göğsünde, Thalias'la paylaştıkları bağın çekimini hissedebiliyor ve aralarında büyük bir mesafe olduğunu biliyordu. Birbirlerinden hiç olmadıkları kadar uzaktaydılar. Onunla konuşmaya, zihninden zihnine konuşmaya çalıştı ama mesafe çok büyüktü. Eşi her neredeyse, o artık Arcadia'da değildi.

Parçalanmış kalbindeki acı çok fazlaydı, her çatlak onu kırmakla tehdit ediyordu. Yumruklarını sımsıkı sıkarken, yaşlanmış tahta

etini deldi. Avucunda sıcak kan birikti ama donuk acı odaklanmasına yardımcı oldu.

Mora Thalias'ı aldı.

Özür dilerim.

Onu koparmadan önceki son sözleri bunlardı. Hangi şeytani eylemler için özür diliyordu? Onun için planları neydi?

Vesryn bir aptaldı. Thalias ona ne olduğunu söylediğinde, yüzyıllar sonra ilk kez umutlanmıştı. Bu umut ne kadar da çabuk sönmüş ve bir umutsuzluk yığınınna dönüşmüştü.

Ölü çayırdaki esen bir rüzgâr Vesryn'in saç örgülerini dalgalandırıp ısınmış tenini serinletti. Sanki Arcadia nefesini tuttuktan sonra uzun bir nefes verdi. Öfkeli miydi? Yoksa Mora kalbini Arcadia'nın halkına ne olduğunu artık umursamayacak kadar karartmış mıydı?

Gözlerini kapatarak başını arkaya eğdi ve serin esinti yüzünü okşarken ürpertici bir nefes verdi. Bu düşünceler bekleyebilirdi. Şimdilik önemli olan tek şey Thalias'ı bulmaktı.

Sert, pençeli bir el omzunu okşayarak onu sarmal düşüncelerinden çekip çıkardı ve Elowyn'in yanında diz çökerken eklemlerinin gıcırdadığını duydu.

"Nerede o?" diye sordu, sesi kırılarak. Elowyn onu sakinleştirmek için omzunu sıktı, sert tutuşu derisini çimdikledi ama cevap vermedi. Onun gibi, Thalias'ın nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama...

Vesryn hızla ayağa kalktı ve Zadriel'e doğru yürürken zavallı kurbağayı yere düşürdü. "Nerede o!" Bu bir soru değildi.

Zadriel'in kara gözleri büyüdü ve bir adım geri çekildi.

"Şiddete gerek yok," diye yalvardı Elowyn kendini toparlarken. Aynı anda Zadriel, "Mora'nın başka seçeneği yoktu," dedi.

Vesryn, Mora'nın yaptığı şeyi *neden* yaptığını umursamıyordu. Dudakları bir hırıltıyla aralandı. "Nerede o?"

"Bunu yapmak istemedi."

"NEREDE O!" Vesryn'in sesi tüm Arcadia'da yankılandı. Zadriel ona acıyan bir bakış attı. "Beni kaçıran kişiyle birlikte, Ves."

Havadaki çürük çok ağırdı, kokusu Vesryn'in ciğerlerini doyuruyordu. Her hızlı nefes alışında sanki içinde boğuluyormuş gibi hissediyordu. Gözleri Zadriel'in kollarındaki yara izlerini taradı, yılların acısı tenine kazınmıştı.

Thalias kan büyüüne düşkün bir Buçukluk'la birlikteydi.

Vesryn elini pelerininin cebine soktu ve Thalias'ın ona verdiği broşla ilgiletti. Broş sıcaktı, içine işlenmiş büyü kullanılmak için can atıyordu. Thalias bunun ne işe yarayacağından emin değildi; kanla lekelenmiş altın yaprak onu duraksatmaya yetmişti. Onu bugün Ana Ağaç'ın altına gömmek niyetindeydiler. Onun bu lekeli parçasını dinlendirmek için. Ama şimdi... Vesryn onu daha sıkı kavradı. Eşine sahip olan adam için bir şey ifade edecek miydi? Onu takas edebilir ya da -Vesryn yutkundu- onu geri almak için kullanabilir miydi?

Seni bulacağım, Fidan. Ne yapması gerektiğinin pek önemi yoktu, Vesryn Thalias'a ulaşmak için her şeyini verebilirdi.

"Mora onu Andras'a mı götürdü?" Alina ela gözlerini Vesryn ve Zadriel arasında gezdirerek sordu. Dudaklarını büzdü, genç yüzünü boyayan kafa karışıklığıyla kaşlarını indirdi.

Vesryn dişlerini sıktı ve Alina, muhtemelen ayıya dönüştüğünde ne kadar uzun olduklarını hatırladığı keskin köpek dişlerine bakarken soldu. Daha büyük bir şeye dönüşme ihtiyacı baştan çıkarıcıydı. Bir yanı her şeyi paramparça etmek için yanıp tutuşuyordu. Zadriel'e yaklaşıp onu Ana Ağaç'a doğru sürükledi.

"Gitmeliyiz," dedi Elowyn sessizce. Alina'nın kolunu tutup onu çalıların arasına götürürken gözleri Vesryn'den hiç ayrılmadı.

Zadriel'in sırtı kararmış gövdeye dayandığında ellerini kaldırdı. "Özür dilerim." Bir şekilde topladığı kara duman uyandı. Oniks fısıltıları Zadriel'in ön koluna dolandı, eline doğru kıvrıldı ve parmaklarının üzerinde kıvrıldı. "Mora'nın da üzgün olduğunu biliyorum."

Vesryn'in bakışları Zadriel'in kalçasındaki şişeye kaydı ve zihninde bir plan şekillendi. Zadriel'i çürümüş gövdeye doğru iterken beyaz ışık, koyu sarı-kahverengi teninde parlıyordu ve çürümüş bitki maddeleri etraflarında dönüyordu. Dişleri uzadıkça çenesi ağrıyordu ama acıyı memnuniyetle karşıladı.

Ayı kontrolü ele almadan önce Vesryn yaklaştı. Gürleyen sesi ölümcüldü: "Üzgün değilsin Zadriel. Ama sen olacaksın."

BÖLÜM 69

Mora 300 yıl önce

"Geri döndüm," diye ilan etti Mora, Dother'in oturma odasında cisimlenerek. Ödülleri yere düştü, çiğ tavuk koyu renkli fayanslara sıçradı. Bir kavanoz yumurta turşusu paramparça oldu, salamura Dother'in beyaz pantolonuna sıçradı ve Mora ağzını kapatarak kahkahasını bastırdı.

Dother daha az eğlenmişti. Dağınıklığı görünce gözleri büyüdü. "Delirdin mi sen?" diye tısladı, Mora'ya doğru ilerlerken ayakkabıları kırık camların üzerinde çıtırdıyordu.

Mora geri çekilmedi. Aslında, siyah deri ayakkabılarının altında ezilen salamura yumurtaların tadını çıkararak onu yarı yolda karşıladı.

"Bana yemeği nerede istediğini söylemedin, Dother."

Parmaklarını bileğine doladığında yüzüğünün metali etini zedeledi. Mora, içindeki siyah boşluğu görmezden geldi, ama yüzük muhafazasının içinde dönerek ona baktı. Tanrım, o şeyden nefret ediyordu.

"İstediğimin bu olmadığını biliyorsun, Hazine." Dother onu göğsüne çekti, kraliyet mavisi tuniğindeki narenciye ve bitki kokusu çok fazlaydı.

Mora'nın parmakları Dother'in sert karnında gezinirken Dother onu itti. Adam ona ancak bir santim izin verdi. Ama hiç yoktan iyiydi. Kadın

Kalbinin göğsünde nasıl titrediğini görmezden gelerek ona masumca gülümsedi. "Düzeltememi ister misin?"

Dother'in dudakları bu düşünceyle büküldü ve günlüğüne baktı - pencereden uzağa çektiği gösterişli beyaz sandalyelerden birinin üzerinde açık duruyordu. Kızgın kalabalık hâlâ kale duvarlarının dışında çığlık atıyordu. Arkasına baktığında, masmavi gözlerindeki ateş Mora'nın ciğerlerindeki nefesi çaldı ve onu örten kadife kumaş yeterli olmadı. Adamın vücudunun ağırlığını üzerinde hissedebiliyordu. Nefesinin sıcaklığını kulaklarında hissediyordu. Bu ona sırtındaki yapışkan siyah çarşafları düşündürdü. Ve o zaman nasıl hissettiğini-

Kadın titreyerek nefes aldı ve piç sırttı.

"Seni ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktürüp bir hizmetçi gibi temizletmeliyim."

"O zaman öyle olmasını dile," dedi Mora acı acı.

Dother iç çekerek topukları üzerinde döndü, Mora'yı kollarının arasına aldı ve yatak odasına doğru yürüdü. Mora tekme atıp çığlık atarken yumurta parçaları havaya saçıldı.

"Benimle istediğin kadar dövüş, Hazine. Bu iş benim senin içinde olmamla bitecek."

Adam onu yatağına fırlattığında Mora çığlık attı, yumuşak kürkler ve ipeksi battaniyeler düşüşünü engelledi. Kendini kollarının üzerinde yukarı kaldırırken buklelerini yüzünden uzaklaştırdı. "Sadece kelimelerine dikkat edersen," diye tükürdü.

Gözleri kısıldı ama Mora ters ters baktı. Onun da kalbinin göğsünde dört nala atmasını umuyordu. Onun parlayan kehribar gözlerinin ardında sinsice dolaşan kendi yarattığı canavarı görmesini ve yaptıklarından pişman olmasını diledi.

Kasaba halkının öfkeli tezahüratları sessizliği bozdu, ses giderek yükseldi ve Dother pencereye koştu. Gördüğü şey yüzündeki kanın çekilmesine neden oldu. Mora yatağın üzerinde kıpırdandı ama ayakları yere değmeden Dother döndü.

"Yatağımızı terk etme," diye bağırdı.

Mora çarşafları yumrukladı ve dişlerini gösterdi. "Senin yatağın, Dother. Biz diye bir şey yok."

"HER ZAMAN BİR BİZ OLACAK!" Kalenin dışındaki korkunç manzaraya arkasını döndü ve yumruğunu yazı masasına vurdu, kâğıtlar ve ıvır zıvırlar yere yuvarlandı. Bir su perisi küre şeklindeki şişesinin içinde zıplayıp cama çarpınca Mora'nın kalbi sıkıştı.

Yataktan atlarken ayakkabıları siyah fayanslara çarptı. Sprite'a ulaşamadan Dother onunla çarpıştı. Yere yuvarlandılar

yere düştü, elbisesi adamın çelik gibi kavrayışıyla yırtıldı. Soğuk hava açıkta kalan kaburgalarında dans etti ve Mora'nın nefes alış verışı hızlandı.

"Bırak beni!" diye bağıarak ellerini adamın göğsüne vurdu. "Hayır."

Dother'in kahkahası acıydı. "Onunla ne yapmak niyetindeydin?"

Sprite, Treasure?"

Kendine sakla, diye düşündü Mora. Ama sessiz kaldı, Dother'in diğer eşyalarıyla birlikte yere devrilmiş olan matarasına baktı.

"Ne yapmak niyetindeydin?"

"Siktir git, Dother," diye hırladı, göğsündeki ipliği yırtarak. Duman gözeneklerinden sızarak onu serin kucağıyla sardı. Dother üzerinden yuvarlandı ve matarasına uzandı. Ama Mora'nın umurunda değildi. İsterse bu oyunu bütün gece oynayabilirlerdi... ya da o dileyene kadar. Matarasındaki bir saniye bile bir ertelemeydi. Ve o neredeyse-

İçine korkunç bir basınç saplandı, ani acı o kadar şiddetliydi ki Mora havada çırpındı. Parıldayan sis sıkışmadan önce vücudunu ele geçirdi, vücudu öyle bir güçle bir araya geldi ki yıldızları gördü.

Mora fayanslara çarparak yere düştü. Çarpmanın etkisiyle kemikleri çığlık attı ve turşu kavanozundan serseri bir cam parçası yanağına saplandı. Acı dolu bir inilti ondan kaçmaya çalıştı ama onun yerine dudaklarının arkasından soğuk bir sıvı fişkırdı. Yüzünün etrafında biriken sıvı, yere dökülen yumurta parçalarına katıldı.

Mora kıvranıyor, tekrar tekrar nefes almaya çalışıyordu. Tek yapabildiği boğulmaktı. Bir şey ciğerlerini parçalıyor, buz gibi bir alev her nefes denemesinde daha da şiddetleniyordu.

Dother onun yanında diz çökmüş, şişesini öyle sıkı tutuyordu ki yumrukları bembeyazdı. Yüzünün önünde salladıkça kristale su sıcıyordu. Kanatları cama çarparak çırpınan bir periyi gördüğüne yemin edebilirdi.

"Seni kovmadım," dedi kendini beğenmiş bir tavırla.

Göğsündeki buz gibi yanma sonsuzmuş gibi hissetti. Ne kadar öksürdüğü ve hırıldadığı önemli değildi, ağzının, yemek borusunun, midesinin, ciğerlerinin içinde azgın bir okyanus gibi vücuduna su doluyordu. Mora boğazını tırmalayıp acınası bir şekilde inerken görüşünde siyah noktalar dans ediyordu.

"Şşş," diye mırıldandı Dother.

Onu kucağına çekti ve dudaklarından dökülen ve pantolonunu ıslatan suyu umursamadan ellerini buklelerinde gezdirdi. Onu izlerken yüzünde bir gülümsemenin gölgesi dans etti. Mora'nın ağzı tıkanı. Oda

Dönüyordu ve duyabildiği tek şey kulaklarında şırıldayan suyun korkunç sesiydi.

"Bana başka seçenek bırakmadın, Mora. Maskaralıkların kontrolden çıktı ve sonuçlarıyla yüzleşmenin zamanı geldi."

Dother ona beklenti içinde baktı, o soğuk mavi gözler sanki cevap vermesi gerekiyormuş gibi yüzüne sabitlenmişti. Bunun yerine inledi, çenesinden aşağı daha fazla soğuk sıvı damladı.

Yanağını okşayarak onu kendine çekti ve başını omzuna yasladı. "Bir daha yaramazlık yapmaya karar verdiğinde, Hazine, bu anı hatırla."

Mora'nın görüşü karardı. Dother'in alnına kondurduğu hınzır öpücük, su onu altına çekmeden önce hissettiği son şey oldu.

Mora irkilerek uyandı, nefes nefese kalmıştı. Hayali bir ağrı ciğerlerinde zonklarken, çalkalanan suyun anısı kulaklarında yankılandı. En azından nefes alabiliyordu. Yönünü bulmaya çalışırken her nefes alış verışı bir öncekinden daha hızlıydı.

Tanrım, Dother'in yatağındaydı. Dother'in baskın kokusuyla başa çıkmaya çalışırken boğazına bir safra kaçtı. Bir yığın ipek ve kürkle birlikte onu koza gibi sarmıştı. Oturduğu yerden kalkıp elini hâlâ nemli olan göğsüne bastırduğunda, kürkler belinin etrafında toplanmıştı. Kalbi göğüs kafesine çarpıyordu ama en azından giyinikti. Yırtık lacivert kumaş garip bir şekilde yanında asılı duruyor, serin hava tenini ısıtıyordu ama uzun etek bacaklarının etrafında dönerek Dother'in dokunuşundan büyük kısmını saklıyordu.

Adam onun yanında yatıyor, yatak alçaldıkça uykusunda homurdanıyordu. Kadın kıpırdandığında Dother'in kalçasını kavrayışı sıkılaştı. Yine de uyanmadı. Küçük bir merhamet. Bir yanı şişesine kaçmayı, sise dönüşmeyi ve kimsenin ona dokunamayacağı bir yere kıvrılmayı diledi. Ama ciğerlerine dolan suyun anısı çok tazeydi. Eğer itaatsizlik ederse Dother bunu tekrar yapacaktı.

Ayrıca, bir planı vardı. Belki de aptalca bir plan. Ve eğer iyi gitmezse, Mora boğulmaktan çok daha kötü bir şeyle karşı karşıya kalacağını hayal etti. Ama denemesi gerekiyordu.

Hava karanlıktı; şöminede turuncu közler zar zor canlanıyordu. Kaburgaları ağrıyordu, yanağında korkunç bir sızı ile birlikte bir kalp atışı gibi yayılan bir ağrı.

Aman Tanrım, cam!

Mora keskin parçalar bulmayı umarak yanağına dokundu. Derisi hassaslaşmıştı -parmaklarını yaranın üzerinde gezdirirken tısladı- ama kabuk bağladı ve temizlendi. Dother iyiliği için teşekkür etmesini beklerdi.

Mora'nın gözleri yanında mışıl mışıl uyuyan adama kaydı. Bir ömür önce onu farklı bir odada bu şekilde uyurken izlemişti. Farklı çarşafarla örtülü. Çok daha farklı şeyler düşünerek. Mora parmaklarını onun saçlarında gezdirir, gelecek hakkında endişelenirdi. Ay ışığında teninin nasıl parladığına hayranlıkla bakardı. Eğilip onu öpecek ve onun varlığında birkaç dakika daha geçirmenin tadını çıkaracaktı. Mora'nın bir canavarı yatağına davet ettiğini.

Mora'nın öldüğünü.

Yavaş ve derin bir nefes daha aldı, onu dinleyen Tanrılara dua etti.

-Ama hiçbirine inanmıyordu ve kendini konuşmaya zorladı.

"Dother," diye tısladı karanlığın içinde, elleri Mora'nın sıcak, çıplak bedeniyle buluştuğunda irkildi.

Mora onu hafifçe sarstı. Başarısız olma ihtimaline karşı uyumasına izin vermek daha akıllıca olurdu. Ama her şeyden çok, eğer kazanırsa -o zaman- onun gözlerindeki bakışı görmeye ihtiyacı vardı.

"Dother, uyan."

Mora'nın elbisesini yumruklayıp onu kendine doğru çekmeden önce tutarsız bir şeyler mırıldandı. Mora onun pençesinde iki büklüm oldu ve sırt üstü yuvarlanana kadar onu itti. Piç kurusu hâlâ yan tarafındaki yırtık kadife kumaşı bırakmıyor, yerleşirken daha da yırtıyordu. Açıkta kalan karnında tüyler diken diken oldu. Ama onu titreten şey soğuk değildi.

Mora yutkundu, yarı yarıya geri çekilip uyumaya çalışmayı düşündü. Ya da belki de matarasına kaçmayı ve sonuçlarıyla yarın yüzleşmeyi. Ama avuçlarını onun göğüs kafesine doğru kaydırды, kalbinin yumuşak, yavaş gümbürtüsünü buldu ve niyetini hayal etti.

"Dother. Yemek sorunun için bir çözüm buldum."

Nefesini içine çekerek onun altında kıpırdandı. "Ne?" diye mırıldandı.

"Her şeyi nasıl düzeltereğimi biliyorum," diye fısıldadı, onu dileğine bağlayan büyüüyü kopararak.

Adam gözlerindeki uykuyu silmeden önce gözlerini kırıştırdı. Yine de diğer eli kızın elbisesini bırakmadı.

"Devam et," dedi bir esnemeyle.

Parmakları seğirdi, yumruk yapmak için can atıyordu ama Mora kendini hareketsiz kalmaya zorladı.

"Dışarıda yiyecek toplarken-"

"Mahvettiğin yemek," diye mırıldandı kaşlarını çatarak. Eli Mora'nın yanından aşağı inerek poposuna dayandı.

Mora'nın gözleri parladı ve daha yakına eğildi. "Düzeltememi dileyin."

Dother başını sallayarak iç çekti. "Bu gece hiçbir şey öğrenmedin mi? Sana biraz terbiye öğretmem için şişene bir sprite daha mı atmam gerekiyor? Ateşin iyi bir motive edici olabileceğini düşünüyordum." Mora'nın etini morartıcı bir şekilde sıktı.

Mora'nın avuçlarını ter kapladı ve vücudu gerildi. Kendini acıya hazırlamıştı, dileğin yorumuna karşı çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu ama Dother için hazır değildi. "Devam edebilir miyiz?" diye tısladı dişlerini sıkarak.

"Uslu durduğun sürece."

Mora gözlerini devirdi. "Tavernaya gizlice girdim."

"Tanıştığımız yer mi?" Dother sonunda uyanmış gibiydi. Parmakları elbisesinin üzerinde, açtığı yırtığa kadar ilerledi. Adam kaburgalarını usulca çizdiğinde irkilmemeyi başardı. "Orayı sevgiyle hatırlıyorum."

Sevgiyle. Mora neredeyse alay edecekti. Eğer o geceye geri dönebilseydi, kaleden asla ayrılmazdı. O gece Mora'nın sonunun başlangıcıydı ve kendi kaderinin kollarına isteyerek yürümüştü. Keşke Philip'i dinleyip evde kalsaydı.

Dother yine de senin için gelecekti.

Mora bunu biliyordu. Yine de bu, aklından geçen sonu gelmez keşkeleri durdurmuyordu. Babası ve Philip'in yaşadığı ve Mora'nın lanetlenmediği bir gerçeklik var mıydı? Yoksa kendi başarısızlıklarının bir önemi yok muydu - Kader'in onun için istediği şey bu muydu?

Eğer öyleyse, hepsine lanet olsun. Ve onlarla birlikte Dother'in da.

Yavaş bir nefes daha vücudundaki gerginliğin azalmasına yardımcı oldu. Mora boğazını temizledi. "Sahiplerin ayaklanma hakkında konuştuklarını ve her şeyin normale dönmesi için dileklerini duydum. Ve bir şey fark ettim."

"Ah?"

Mora, kuşatma sona erene kadar onları besleyecek bir yol bulmasını isteyen adamın dileğini düşündü. Bulacağı çözümü hayal ederken hiç acı çekmedi. Göğsünde ezici bir his yerine havanın tadı daha tazeydi ve kalbi hızla çarpmasına rağmen Mora kendini uzun zamandır olmadığı kadar hafif hissetti. Serin duman avuçlarında toplanıp tırnaklarının üzerinden kayana kadar parmaklarının etrafında kıvrılırken sırttı.

"Çok basit," dedi, nefesleri birbirine karışsın diye eğilerek.

Dother'in gözlerinde bir şey parladı ve eli hareketsiz kaldı. Tekrar yastığa gömüldü, masmavi gözleri kızın yüzünün her santimetresinde geziniyordu. "Neyin peşindesin, Hazine?"

"Buna bir son veriyorum." Dother gözünü kırpamadan Mora dumanını göğsünün derinliklerine saptırdı.

Dother çığlık attı, ses taş duvarlarda yankılandı ama Mora daha da bastırdı, parmak uçlarını kaplayan sıcak kanın tadını çıkardı.

"Ne yapıyorsun lan sen?!" diye bağırды, şiddetle çırpınıyor ve yuvarlanıyordu.

Mora güldü, dengesiz ses göğsünden dışarı fişkırıyordu. Odanın içinde dans ediyor, adamın kanına bakarken avlanan bir canavar gibi çığlıklarını kovalıyordu. Dother'ın yüzünü izlemeye niyetlenmişti. Acı çekerken her dakika seğirmesini ezberlemek için. Ama bakışlarını kaydıramıyordu. Bu bir rüya gibiydi ve Mora gözlerini kaçırırsa rüyanın yok olacağından korkuyordu.

Dother vurdu, yumruğu şakağına çarptı ve Mora'nın görüşünü siyah noktalar kapladı. Sallandı, neredeyse devriliyordu. Ama dumanı Dother'in göğüs kafesinin etrafında büküldü, kan ve delici dokuların arasından kayarak kemiği kavradı ve onu yerine sabitledi. Yumruğu burnuna çarptığında Mora'nın başı döndü ve midesinde safra çalkalandı. Kan yüzünden aşağı damlayarak adamın göğsündeki havuza karıştı. Ama kadın durmadı.

"Her şey bitti." Mora ona doğru küçümseyerek baktı. "Seni kaltak!"

Dother yer değiştirerek onları ters çevirdi. Göğsünden yağan kan, kadının boğazını, yüzünü ve saçlarını kapladı. Adamın acısıyla sırılsıklam olmuştu. Mora sırtıarak çırpınırken, elleri kan içinde kayarak dik durmaya çalışıyordu.

"Ölürsen kuşatma sona erer ve yiyecek depoları geri döner," diye tısladı Mora, eli boğazına dolanırken. Kemikleri parçalanırken gürültülü bir çatırtı odada yankılandı, ses o kadar iğrençti ki Mora neredeyse öğürüyordu.

"Dur," diye yalvardı titreyen bir nefesle. Serbest kalan eli bileğine dolandı, onu uzaklaştırmaya çalışırken kavraması morardı ama buğusu göğsüne saplandı. Ve bir dileğin gerçekleşmesini engellemenin imkânsız olduğunu herkesten iyi biliyordu.

"Sana istediğini veriyorum," diye hırıldadı Mora, adamın tutuşunun zayıflaması için dua ederek. Dother başını geriye iterken yüzü çarpıyor ve burnundan akan kan boğazına kaçıyordu.

Mora'nın elbisesine daha fazla kan sızarken yüzünün rengi soldu. "Bunu hiç istememiştim," diye nefes nefese kaldı.

Mora alay etti. "Ben de istemedim ama bu seni durdurmadı."

Kalbi hızla çarpıyor, Mora'nın dumanı yaklaştıkça ona çarpıyordu. Dother'ın tutuşu zayıfladı. "Sonsuza dek lanetleneceksin."

Mora dondu kaldı, sözlerinin ağırlığı üzerine çöktü. Artık biliyordu. Yaptığı şeyden kaçış yoktu. Oda küçüldü, duvarlar dişler gibi tenine baskı yapıyordu, bakır rengi hava çok inceydi. Mora paniğini gizlemeye çalışırken titriyordu. Yeni biri şeyeyi ele geçirdiğinde ne olacaktı? Bunu bir daha yapamazdı. Bir daha yapamazdı.

Hayatta kalacağım.

Mora, Dother'in bir yıl önce lanetlediği kadın değildi. Gelecekteki Bekçiler onu kullanmak isterse, kanlarını akıtacaktı.

Ve Dother'ın aksine, diğerleri sadece üç dilek dileyebiliyordu. Tabii onun kanından değillerse, ama bildiği kadarıyla Dother'ın yaşayan hiçbir akrabası yoktu.

"Ve bana bir daha asla dokunamayacaksın," diye tükürdü, dumanına doğru daha sert iterek.

Dother'ın nefesi kesildi. "Benden asla kurtulamayacaksın, gerçekten kurtulamayacaksın." Elleri kaydı ve Dother'ın üzerine düştü, aralarında sıcak kan birikti.

Mora onun sözlerini duymazdan geldi. Onları yuvarlamayı başarana kadar onun altında çırpındı. Pencereden süzülen ay ışığı solgun teninin üzerinde kayıyor, rengi neredeyse tükeniyordu. Gücü kalbinin etrafında dolanıyordu. Sis dokunuşuyla çırpındı ve Dother de onunla birlikte titredi. Gözleri kapandı ve bileğini kavramak için bir kez daha uzandıysa da, tutuşu zayıftı, parmakları soğuk ve nemli.

"O... bir gün seni bulacak," diye nefes aldı kadın geri çekilirken, kalbini yerinde tutan atardamarlar koptu.

"Kim?" diye sordu. Ama artık çok geçti. Duman kayıp gitmiş, Dother'in ıslak ve çok sıcak kalbini avucunun içinde bırakmıştı. Kalp kasıldı, lanet şey hâlâ atıyor ve havaya kan tükürüyordu.

Mora donup kalmış, nefes alamaz halde kalbe sabitlenmişti. Dother kıpırdamadan altında yatıyordu ama yine de titriyor, adamın oturmasını ve karanlık onu bir kez daha ele geçirene kadar onu boğmasını bekliyordu. Ve uyandığında, onu zorla-

Hayır. Bir daha asla.

"O öldü," diye fısıldadı kendi kendine. "O öldü, o öldü, o öldü."

Mora bunu söylemeye devam etti. Bir ilahi gibi kendi kendine tekrarlayıp durdu. Bir söz gibi. Dother ölmüştü. Ona bir daha asla zarar vermeyecekti. Ve bundan sonra ne olursa olsun, başka kimse de incitmeyecekti. Böyle olmazdı.

Bakışları avucunun içinde duran ve hâlâ atmakta olan kırmızı organa sabitlendi. Kan buklelerini, elbisesini ve çarşafı ıslatmıştı. Cildine yapışmış, vücudunun büyük bir kısmını boyamıştı ama yine de kendini kirli hissetmiyordu. Zırh gibi hissetti. Sanki Dother'in ölümü onu sarmış ve bir şekilde özgür bırakmıştı. Mora güçlüydü, acısıyla boyanmıştı.

Kulaklarındaki çarpıntı o kadar yüksekti ki Mora, Dother'in oturma odasından yatak odasına doğru yürüyen ayak seslerini duymadı. Kapı tokmağı tıkırdayıp kapı gıcırdayarak açıldığında artık çok geçti. Sese doğru sıçradı ve istemeden de olsa Dother'in kalbini avucunun içinde ezdi.

Dother'in yaşayan son parçasını da yok edip kendini ondan ayırırken kehribar rengi gözler onunkilerle buluştu. Şişe seslendi, talepkâr şarkısı inkâr edilemezdi ve dumanın soğuk okşayışı onu yavaşça parça parça etti.

Onu dehşete düşüren bilinmezlik değildi. Kan lekeli etine ve altında yatan ölü adama bakan o geniş, dehşet dolu gözlerdi.

"Mora?" diye fısıldadı kadın, Mora'nın yüzünden Dother'in soğuk bedenine kan damlarken titriyordu.

Mora konuşmak için ağzını açtı ama artık çok geçti; şişe daha sert çekiyordu, göğsünde savaştacak enerjisinin olmadığı bir acı oluşuyordu. Çözüldü ve obsidiyenden oluşan ruhani bir bulutun içinde kayboldu.

Kaybolurken duyduğu son şey annesinin dehşete düşmüş çığlığıydı.

BÖLÜM 70

Thalias

Thalias'ın etrafında şiddetli bir rüzgâr dönüyordu ve tek bildiği karanlık ve Mora'nın dumanının serin okşayışıydı.

Ve Vesryn... arkadaşının paniğini *hissedebiliyordu*. Kalbini sıkıyor, dayanamayacağı kadar sıkıştırıyordu. Yine de, her nasılsa, mesafenin bu hissi üzücü bir zonklamadan biraz daha fazla köreltmesi daha da kötüydü. Vesryn'in acısını bilmek, onu hiç hissetmemekten daha iyiydi.

Thalias karanlıkta parıldayan altın beneklere bakarken, toprakta kucaklaşan sonsuz kök ağını artık hissedemediğini fark etti. Güneşe doğru uzanan dalları ya da esintide çırpınan yaprakları hissedemiyordu. Arcadia'nın acısı, neşesi, açlığı... hepsi gitmişti.

Thalias'ın daha önce hiç bilmediği bir sessizlik, boğulacağından emin olduğu kadar ağırlaşana kadar üzerine çöktü.

BÖLÜM 71

Mora

Mora, Andras'ın isteğinin çekim gücünü takip ederek tanımadığı bir odaya girdi. Beyaz duvarları ve ağzına kadar kitap ve defterlerle dolu sıra sıra fildişi kitap raflarıyla tertemizdi. Ve havaya taze boya kokusu sinmişti. Mora, Thalias'a nazik davranmak için elinden geleni yaptı ve yeniden maddeleşmeden önce yere kıvrıldı. Thalias onun yanında belirdi, parkenin üzerinde büzüşmüştü, o vahşi gözleri ahşap döşemedeki çizgileri ve budakları incelerken genişliyordu.

"Beni nereye götürdün?" Thalias sordu.

Mora onun gözlerine bakamadı. Yüzünü buruşturup başını sallayarak etrafına bakındı ve Andras'ı aradı. Onu *hissedebiliyordu*, yakınlardaydı. Ama nerede saklanıyordu? "Nerede olduğumuzu bilmiyorum Thalias. Asıl endişelenmen gereken *kişi kim?*"

Ve seni kurtaramayacağım gerçeği.

Andras'ın Arcadia'nın Ruhu üzerindeki hâkimiyetine müdahale etmemesini istemesi Thalias'ın kaderini belirledi. Bundan sonra ne olursa olsun, eli kolu bağlıydı.

"Peki bu ne olacak?"

Mora göğsündeki gerginlikten nefret ederek yutkundu. "Andras."

Thalias'ın kaşları çatıldı. Dudaklarını büzdü, hafızasını yoklarken kırmızı gözleri uzaklaştı. "Alina senin ona ait olduğunu söyledi."

"Alina neden bahsettiğini bilmiyor," diye mırıldandı Mora şömineye yaklaşırken. Beyaz mermer şömine kaplaması altınla süslenmiş, her santimi Arcadia'nın görüntülerini sergilemek için oyulmuştu. Kaymaktaşı ağaçların arasına saklanmış, ateşin etrafında oynayan her türden Fae vardı. Ve örtünün üzerinde...

"Ama o senin Bekçin miydi?" Thalias sordu.

Mora dişlerini sıktı ve Halvard'ın yüzüne baktı. Portre muhteşemdi, Halvard'ın uzun kumral saçlarını neredeyse gerçekmiş gibi gösteren yetenekli bir ressamın eseriydi. Kendini beğenmiş alaycılığı ise mükemmeldi. Yanaklarında hiçbir kızarıklık yoktu, porselen teni Mora'nın onu Frederick'in kütüphanesinde ilk gördüğü zamanki gibi lekesizdi. Gri gözleri parlaktı ama nazik görünmüyorlardı. Sanki onu yargılamış ve eksik bulmuş gibi onu izliyorlardı.

"Ressam kaşlarını çatmasını mükemmel yakalamış."

Mora döndü, kolu Thalias'ın böğrüne çarptı. "Andras," diye tısladı ve ona kendi kaşlarını çatarak baktı.

Andras geniş odanın diğer ucundan onları izliyordu, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış vardı. Fildişi bir masada oturmuş, Dother'in günlüğü masanın üzerinde açık duruyordu. Mora sayfalarda kendi adını gördüğüne yemin edebilirdi. Mürekkep lekeleriyle lekelenmiş kaba çizimler vardı, bunlardan biri onun matarasına çok benziyordu. Mora tanıdık karalamalara bakarken çenesini sıktı; Dother'in yazısını iyi tanıyordu.

Andras pelüş beyaz deri koltuğundan kalkmadan önce günlüğü bir kenara itti. "Söyle bana," dedi, o parlak, mavi gözlerinde parlayan soğuk bir eğlenceyle. "Onu öldürdüğünde Halvard çılgın mı?"

Mora gözlerini kırıştırdı. "Nereden biliyorsun?"

Yanı başındaki Thalias gerildi, burun delikleri açıldı. Kollarındaki gümüş rengi loş bir şekilde parladı ve Mora kendini öfkeli bitkilerin saldırısına hazırladı. Ama hiçbir şey olmadı.

Andras masanın etrafında dönerken, parmağını masanın karmaşık yaldızlı detaylarının üzerinde gezdirdi. Dönen altın sarmaşıklar ve yapraklar kenarları süslüyor, ortada bir araya gelerek güzel bir ağaç oluşturuyordu. Dalları ve kökleri birbirine doğru kıvrılarak bir daireyi andırıyordu. Thalias bunu görünce hırladı, yanakları kızardı; bu odada Arcadia'ya ait çok fazla sembol vardı.

Halvard'ın güç ve statü takıntısı Arcadia'ya ilgi duymasına mı yol açmıştı? Andras bunu ona karşı mı kullanmıştı? Mora içini çekti. Canını almadan önce onu sorgulamalıydı.

"Seninle bir gün bile dayanamayacağını biliyordum." Andras kıkırdadı. "Mataranı aldığı için hâlâ öfkeliyim ama ikimiz de biliyoruz ki onu geri almam an meselesi."

Onları izledi, masmavi gözleri Mora'nın kalbinin öfkeli atışlarını ateşliyordu. Andras, Frederick'in partisinde olduğu gibi muhteşem ve kusursuz bir şekilde giyinmiş, gıcır gıcır pamuklu bir gömlek ve gümüş süslemeli kraliyet mavisini bir yelek giymiş gibi görünüyordu... Dother'a çok fazla benziyordu.

Benden asla kurtulamayacaksın.

Narenciye kokusu, taze boyanın ezici aromasını bastırdı ve Mora'nın midesi bulandı.

O öldü, o öldü, o öldü. Yumruğunu sıktı ve paniği yüzünden uzak tuttu.

Mora çenesini kaldırdı. "Ailenin beni bulması yüzyıllar sürdü. Yerinde olsam kendimden bu kadar emin olmazdım."

Andras'ın çenesinde bir kas kasıldı ve gözlerini kıstı. Sol irisindeki kehribar rengi lekeye odaklanmasına yardımcı oldu. Ateş ışığı bu rengi masmavi bir denizdeki bal damlası gibi aydınlattı ve Mora'nın vücudundan gerginlik aktı. *O Dother değil.*

Andras yüzüğünü çevirerek içindeki inci beyazı mücevheri itip kaktı. Koyu renkli iris sanki onu görmüş gibi Thalias'a doğru dönene kadar yüzük muhafazasının içinde döndü.

Thalias ona bakarken dudağı kıvrıldı. "Ne yaptın sen Wraith?" "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Andras kravatını düzeltti ve yeleğini düzeltti, sonra masadan uzaklaştı. Yaklaşmadan önce köşeden altın bir kâğıt ağırlığı aldı; neredeyse büyük bir tohuma benziyordu, üst üste yapıştırılmış yaldızlı yapraklardan yapılmıştı. Mora'nın şişesini süsleyenler gibi Ana Ağaç'tan yapraklar.

"Sen Yasak Orman'ın Ruhu olmalısın," dedi Andras Thalias'a yaklaşp altın bibloyu kurcalarken. "Cillian'ın, ağaç halledildikten sonra nasıl bir şekil alacağına dair teorileri vardı."

Thalias'ın gözlerinin ortasında gümüş bir parıltı parladı ve dişlerini gösterdi. "Bir sorun mu var, Fae?"

Thalias parmaklarını büktü, gümüş işaretler titreşiyordu. Hiçbir şey olmayınca havayı kokladı ve yüzünü buruşturdu. "Demir." Kelimeyi sanki dilinde berbat bir tadı varmış gibi tükürdü.

Andras başını salladı, kâğıt ağırlığı havaya fırlatıp yakaladı. "Mora'nın kapıma ne getireceğinden emin olamadım." Omuz silkti.

"Kendimi Fae'lere karşı korumak gerekli bir önlemdi. Toz demir ve bir Bekçi'nin kemikleri boyayı efsunlamama yardımcı oldu, böylece gücünüzü malikanede kullanamazsınız. Ya da rahmetli Halvard'ın dediği gibi şatoda."

"Vehsa'nın kemiklerini sakladın mı?" Thalias dudak büktü, kollarındaki işaretler gözleri gibi ıslıl ıslıldı. Ama ne döşeme tahtalarını iten kökler ne de kemerli pencerelerden içeri giren dallar vardı.

"Seninkilerle çok daha ilginç şeyler yapmak niyetindeyim." Bakışları Mora'nın üzerinde gezinirken Andras'ın gözleri kısıldı. "Cillian çok zekiydi ama *ona* olan saplantısı onu olasılıklara karşı körleştirdi."

Bu lanet ismi duyunca Mora'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Titrediklerini gizlemek için parmaklarını yumruk yaptı. Thalias hırladı, sesi alçak ve yırtıcıydı. Andras'a doğru bir hamle yapamadan Mora onun önüne geçti.

"Sanki bana teklif etmemişsin gibi," diye hırladı. "Sen de ondan daha iyi değilsin."

"Seni kullanmayı planlıyorum Mora, başka bir şey değil." Andras bir adım daha yaklaştı ve Mora'nın çenesine uzandı ama Mora onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. Masmavi gözlerinde öfke alevlendi ama Mora sinmedi. "İşleri senin için kolaylaştırmayı ve ikimiz için de daha eğlenceli hale getirmeyi teklif ettim. Birlikte çalışabilir ve daha fazla keyif alabilirdik..." Andras sözlerini düşünürken yaldızlı bibloyu avucunun içinde yuvarladı. "...cinsel. Bunun yerine, atalarımın Zadriel'i kırdığı gibi seni de kırmam gerektiğini açıkça belirttin. Bu ideal değil. Ama bu senin seçimin."

Onu keserken Zadriel'in acı dolu nefes alışları aklına geldi ve Mora dişlerini sıktı. Andras'ın sesi gururlu geliyordu. Atalarının sekiz yaşındaki bir Fae'ye boyun eğdirmesinden gurur duyuyordu. Kulaklarındaki uğultu çıldırtıcıydı. Göğsündeki baskı nefesini kesmekle tehdit ediyordu.

"Zadriel'e bir daha *asla* dokunamayacaksın," diye hırladı Mora. Dother'in son nefesini düşündü. Kanının tenini ıslattığını ve onu ölümle sarmaladığını. Zadriel'e de aynı intikamı vermek anlamına gelecekse ne kadar canavarlaşacağının sonu yoktu.

Andras güldü. Alçak ses göğsündeki gücün daha sert çarpmasına neden oldu.

"Görüyorum ki seni bulmuş. Bu arada hatırlatma için rica ederim."

"Dikkatli ol Andras. Karşılığında seni nasıl doğrayacağımı düşündüm. Ve Bu sefer seni iyileştirmemi sağlayamazsın."

Andras kaşlarını çattı ve dalgınca yanağına dokundu. Mora yarayı silmiş olabilirdi ama acının zihinsel bir iz bırakma şekli vardı. Hiçbir büyüünün hafızanızdan silemeyeceği bir yara. Başını salladı, çikolata kahvesi saçlarının dalları alnını gıdıklıyordu. "Zadriel'in seni uslu durman için etkileyeceğini ummuştum. Size onun yerini hatırlatarak ikinize de iyilik yaptım." İç çekerek yüzüğünü altın bir yaprağa vurdu, gözleri uzaklaştı. "Belli ki bu işe yaramamış. Ama eninde sonunda bana dönmesi gerekecek. Ve döndüğünde..."

Mora'nın kanı dondu. "Ne yaptığında?"

Andras omzuna vurdu ve Mora irkilince sıırttı. "Onunla birlikte döndüğünden emin ol, elinde matarayla." Kâğıt ağırlığı sanki onun matarasıymış gibi yüzünün önünde salladı. "Yoksa artık ona ihtiyacım kalmadığını fark edebilirim."

Mora'nın omzunu kavrayan adamın sıkıntısı azaldı ve Mora'nın görüşü kızardı. Aralarındaki mesafeyi açıp adamın yüzüne hırladığında zihninde şiddetten başka bir şey yoktu. "Zadriel'e bir parmağını daha sürersen sana hayal bile edemeyeceğin bir ıstırap gösteririm. Kemiklerini öğütüp toz haline getireceğim ve çektiğin acıyla kendimi boyayacağım. Seni öldürmem için bana *yalvaracaksın*."

Andras onu itti. "Bana zarar vermeni sağlayacak bir dilek tutacak kadar aptal değilim."

"Aptal Buçukluk," diye mırıldandı Thalias.

Andras'ın bakışları Thalias'a kaydı ve gülümsedi. Kendini beğenmiş bir gülümsemeydi bu. Zafer kazanmıştı. Dother'in onu lanetlediği günkü gülümsemesine çok benziyordu. Mora'nın midesi bulandı.

"Beni ödülümle baş başa bırakmanın vakti geldi, Mora. Yakında görüşeçimize eminim." "Onunla ne yapacaksın?" Mora boğazında bir yumru oluşarak sordu.

Andras cevap veremedi Thalias'ın kükremesi odada yankılandı. Andras'a doğru hamle yaptı ve onu yere düşürdü. Andras'ın kafasının parkeye çarpmasıyla çıkan ses o kadar yüksekti ki Mora sıırttı. Thalias ona nefes alması için bir an bile vermedi, kendini düzeltti ve yumruğunu Andras'ın yüzüne indirdi. Kan Thalias'ın parmak eklemlerini kapladı. Daha fazlası yanaklarına sıçradı, kaymaktaşı tenine karşı kıpkırmızıydı. Mora, Andras'ın kanıyla kaplandığında, Dother'in kanı onu sardığında hissettiği kadar güçlü hissedip hissetmeyeceğini merak ederek kıskançlıkla izledi.

İç çekerek duvara yaslanana kadar geri çekildi. Bu acınası bir durumdu- Andras büyüü olmadan bile Fae'lerle boy ölçüşemezdi. O

Thalias için duyduğu suçluluk duygusunun yersiz olup olmadığını merak etti. Belki de kısa süre sonra birlikte ayrılacaklardı.

Keşke yardım edebilseydi... Andras'ın dileği buna izin vermedi - kavgaya katılmayı hayal ederken büyü kemiklerinin etrafında dönüyordu, sanki dilek onun çizginin dışına çıkmasını bekliyordu.

Dilek çok dikkatli bir şekilde ifade edilmişti, Mora bunu aşmanın bir yolunu bulamamıştı. Muhtemelen Andras bu ifadeyi aylar, hatta yıllar öncesinden hazırlamıştı. Lanet olası Dother'in günlüğü. Mora dudağını çiğneyerek günlüğün kaleden yaşayan bir akrabasına nasıl ulaştığını merak etti. Zadriel onu geri mi almıştı? Ona sorması gereken o kadar çok şey vardı ki.

Onu düşündüğünde kalbinde bir şeyler burkuluyordu. Onları. Thalias'ın tükürdüğü zehir hâlâ zihninde birikiyordu.

Şimdi zamanı değil.

Mora tırnaklarını kollarına geçirdi ve Thalias'ın elini Andras'ın boynuna dolamasını izleyecek kadar dövüşe odaklandı. Adamı yerden kaldırdı ve neredeyse burunları birbirine değecek kadar yaklaştırdı. Duvarlardaki büyü'nün Thalias'ın yeteneklerini engellemesine rağmen sesinde ölümcül bir güç vardı. "Atalarımın sana verdiği büyüye layık değilsin buçukluk. Ve bunu bir daha asla halkıma zarar vermek için kullanmayacağından emin olacağım."

Adam boğulurken Andras'ın yanaklarında kızarıklık oluştu. Mora kıkırdadığında daha da kızardılar, rengi solmakta olan tenine karşı çok parlaktı. Parmakları kıkırdadı ve Mora, Andras'ın boğazına sarılanın kendi eli olmasını diledi. Ya da Zadriel'in güzel parmaklarının Andras'ı boğmasını. Onun intikamını almasını seve seve izlerdi. Bundan sonra ne olursa olsun, her bir parçası onun için bunu istiyordu.

Andras yumruğunu savurdu ve biblonun yaldızlı yapraklarının keskin kenarlarını Thalias'ın yanağına çarptı. Fae köpek dişlerini göstererek tısladı. Ve o soğuk kırmızı ve mor gözler saf, şiddetli bir öfkeyle doldu.

Ama Mora'nın gördüğü tek şey altın yaprakları boyayan gümüş benekli kandı.

Ve Andras'ın yüzündeki gülümseme. "Thalias, hayır!"
Mora çığlık attı.

BÖLÜM 72

Mora

Andras kâğıt ağırlığını düşürdüğünde Mora irkildi, altın yapraklar yere çarptı. Ses kulaklarını tırmaladı. Ama yaprakların açılarak Thalias'ın kanıyla lekelenmiş içi boş bir merkezi ortaya çıkarması Mora'nın nefesini tutmasına neden oldu.

Sessiz müzik havada kıvrılıyordu. Açıklıktaki aynı nazik sest, sadece bu şarkı hüznüydü, ses Mora'nın tenine sanki onu uzaklaştırmak istercesine baskı yapıyordu. Duvara daha sıkı bastırdı. Uzun yaşamında ilk kez, içindeki büyü geri tepti ve göğsünün derinliklerine gömüldü. Her sığ nefes alışında şarkı daha da yükseliyordu.

Thalias Andras'ın boynunu bıraktı ve çılgık atarak yere düştü. Sesi korkunçtu ama kendini dinlemeye zorladı. Nefesi kesilmiş, tükürükleri çenesinden aşağı akarken biblodan uzaklaşmaya çalıştı. Burnundan kan damlamaya başladı.

"Thalias!" Mora ona doğru koşmaya çalıştı ama sanki titreyen, uhrevi bir yumruk göğüs kafesini kavradı ve müdahale etme kararı verdiği anda sıkıldı. Dudaklarından bir hırıltı döküldü ve neredeyse iki büküm olup yüzünü buruşturdu. Görüşünde siyah noktalar dans ediyordu. Duvara geri dönmeyi başarana kadar baskı azalmadı.

Tek yapabildiği nefesini tutmak ve izlemektir. Thalías'ın gözlerindeki kan damarlarının patlamasını izlemek. Yerde iki büküm olmuş, nefes nefese ağlarken. Kemikleri yanlış yönler doğru bükülürken. Mora'nın boğazında safra birikti ama başka tarafa bakmayı reddetti.

"Onu öldürüyorsun," diye bağırdı, gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu.

Andras kanlı burnunu sildi, sonra elindeki pislige bakıp dudak bükte. Göğüs cebinden bir mendil çıkardı ve yaraya bastırırken Mora'nın bakışlarını kaçırdı. "Onun iyi olacağını en iyi sen biliyorsun. Sadece teslim olması gerekiyor."

Mora dondu kaldı. "Hayır," diye nefes aldı. "Yapamazsın."

"Merak etme, *Hazine*," diye alay etti Andras. "O senin gibi olmayacak. Cillian senin lanetini yeniden yaratmak için ihtiyacım olan tüm malzemeleri kullandı." O parlak gözler onunkilerle buluştu ve Mora derinlerinde parlayan uğursuz ışıltı karşısında yutkundu. "Yine de senin kanınla neler başarabileceğimi merak ediyorum. Cillian'ın bu konuda birkaç notu vardı. Sanırım sana her şekilde sahip olmak istiyordu. Senin herhangi bir parçanı bir başkasına vereceği bir büyüye bağlama fikri muhtemelen onu dehşete düşürmüştür."

"Siktir git Andras," diye tükürdü Mora sıkılmış dişlerinin arasından.

Andras, Thalías'ın üzerinden atlayıp şömineye doğru ilerlemeden önce onu el sallayarak başından savdı. Elindeki mendili ateşe atarken Thalías yuvarlanmayı başardı. "Mora, lütfen," diye homurdandı.

Mora o telaşlı, kan çanağına dönmüş gözlerin içinde, eski yatak odasının zemininde parçalara ayrıldığını gördü. Acıya karşı dişlerini sıkarken, kendi kemiklerinin eğilip bükülmesinin hayali anısı zihninde canlandı. Neredeyse merkezindeki o ilk çekişi hissedebiliyordu, onu parçalara ayırıyor ve daha esnek bir şey haline getirmek için onu tekrar örüyordu. Dother'a ait bir şey. Mora da Thalías'ı benzer bir kadere mahkûm etmişti.

Andras'ın dileğinin onu zorlaması önemli değildi. Bunu o yaptı. Ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamazdı.

Mora gözyaşlarını yuttu ve titreyen parmaklarını sıkı. "Sana yardım edemem," diye fısıldadı başını sallayarak.

Thalías ruhunu sızlatan bir çığlık attı. Kendisinininkine hiç benzemeyen saf siyah duman biblodan yükseldi ve onun etrafında kıvrıldı. Yakalandığı yerden sürünerek kurtulmaya çalıştı ama duman derisine yapışarak onu gölgelerle sarmaladı. Mora'ya yalvaran son bir bakış fırlattıktan sonra onu bütünüyle yuttu ve geri çekildi. Göz açıp kapayınca kadar gitmişti. Hüzünlü şarkı sona erdi,

ve yaldızlı yapraklar teker teker kapandı. Mutluluk verici, korkunç bir sessizlik vardı.

Arkasını dönmek ihanet gibi geliyordu. Dother'in kıkırdaması zihnini doldurdu ve Andras ona dönüp baktığında Mora, Dother'in yüzyıllar önce yaptığı gibi gözlerinde yanan aynı sessiz vaadi gördüğünden emindi.

Andras tereddüt etmedi. "Artık sana ihtiyaç yok Mora, şişene geri dön," dedi bibloya doğru ilerlerken.

Kesesinin derisi parmaklarının altında yumuşacıktı. Mora tokayı kaydırarak çıkardı. "Artık benim Bekçim değilsin," dedi elini içine sokarak.

"Ve onu kurtarmak için hiçbir şey yapamazsın. Şimdi git buradan." Andras ona bir bakış bile atmadı.

Sos ve kızilla boyanmış zümrütü düşündükçe yırtık, ipeksi kumaş Mora'nın elinde toplandı. Kumaşı yumruğuyla sıkıca kavradı, tırnaklarını avucuna batıncaya kadar batırdı, kan yüzeye çıktı.

"Bir kez daha beni hafife aldın."

Avucunda duman toplandı, elini kesesinden kurtarıırken oniks parçaları yere damladı. Frederick'in ziyafetinden kalan elbisesinin parçalanmış parçasına dokundu. Zümrüt, Andras'ın burnundan damladığı günkü kadar taze olan kan kendi kanıyla birleşene kadar iplik iplik ayrıldı.

İçinde kötü bir şey kıpırdandı. Ve onu kafese koymaya hiç niyeti yoktu. "Seni incitmekten zevk alacağımı söylemekten gurur duymuyorum." Mora gözeneklerinden akan buğuyu tutamadı. Andras'ın gördüğü, karanlığa gömülmüş, kehribar rengi gözleri alev alev yanan kadın, Thalias'ın onu benzettiği Wraith'e çok benziyor olmalıydı. Adam yutkundu, yüzü soldu. Bir adım geri çekildi ama Mora onu takip etti. Parıldayan dumanı arkasında toplanmış, ruhani bir pelerin gibi yerde sürükleniyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Andras örtünün üzerinden geçerken sordu.

Mora zümrüt parçalarını ayaklarının dibine fırlattı ve yumruğunun etrafında birbirini kovalayan, dumanlı bir oniks teliyle okşanan iki kan akıntısını ortaya çıkardı. "Sana bir ders veriyorum." Mora alaycı bir sırıtış takındı. "Taşkınlıkların bana başka seçenek bırakmadı. Umarım buna değmiştir."

Andras geri çekildi. "Beni öldüremezsin, bu benim isteğime karşı gelmek olur.

Ruh üzerindeki hâkimiyetime müdahale etmiş olursun."

Haklıydı. Ölü bir adam hiçbir şeye hükmedemezdi; kadının müdahale etmemesini istemesi onun hayatını korumuştı. Ne yazık ki. Ama bu ona zarar veremeyeceği anlamına gelmiyordu...

"Müdahale etmiyorum." Mora'nın soğuk kahkahasında insani hiçbir şey yoktu. "Dother'in günlüğüyle bunca zaman geçirdin ve hiçbir şey öğrenemedin." Mora'nın kanı onunkini yuttu ve Andras acınası bir şekilde inledi. Sendelerken uzuvları titredi, ayağı takıldı ve yere yuvarlandı, dizleri parkeye çarptı. Andras acı içinde soludu. Ve Mora kıkırdadı.

Karanlığa sarılmış hüzünlü ip Mora'nın bileğine yerleşirken, Andras'ın omurgası acıyla kavislendi. Mora onun yanında diz çöktü. "Her zaman karşılık vermenin bir yolunu bulacağım."

Andras'ın boğazı düğümlendi. Ama ağzını açtığında hiçbir kelime çıkmadı. Gözyaşları kirpiklerinde toplanmıştı, gözlerindeki masmavi ışıltı çok parlaktı. Mora'nın aklının bir köşesinde onları kafatasından söküp çıkarmak vardı ama bu muhtemelen onu öldürecek ve dileği buna gerçekten izin vermiyordu. Yazık.

"Bana elini ver," diye buyurdu Mora, sırtarak. Hareketleri sertti. Doğal değildi. Andras ona bu şekilde işkence ederken Zadriel'e çok benziyordu. Mora adamın avucunu sıktı, acıttığını biliyordu ama piç kurusu tepki vermedi. Gözlerini ürkütücü yüzüğe dikti, içindeki siyah boşluk ona bakıyordu. Zadriel için yeterince uygun bir biblo gibi görünüyordu; bir hediye ve bir söz. Acılarının sona erdiğini hatırlatan bir şey.

İşıltılı oniks Mora'nın parmaklarından çıkıp Andras'ın bileğine dolandı. Ateşini çağırdı ve dumanının etrafını saran bir alev gönderdi. Andras'ın eti fokurdarken, kabarcıklar patlarken ve sonra dumanın soğuk okşaması altında soğurken hiçbir şey yapamadı. Daha sıkı sarıldı. Ve yanan etin mide bulandırıcı tatlı kokusu Mora'nın burun deliklerine saldırdı.

"İzle," dedi Mora, içinden bir heyecan fişkırarak.

Andras aşağı baktı, geniş, sulu gözleri bileğine yapışmıştı. Duman kasları kesip yarayı dağlarken boğazından sessiz bir inilti yükseldi.

"Güçsüz olmak nasıl bir duygu?" diye sordu Mora. Pembe etin ve kömürleşmiş kas parçalarının arasından beyaz kemik görünüyordu. Kanın esaretine rağmen Andras'ın nefes alış verişini düzensizleştirdi. Kalbi Mora'nın duyabileceği kadar yüksek bir sesle göğsüne çarpıyordu ve Mora onun çılgınca atışının tadını çıkararak mırıldandı. "Çünkü çok daha kötüsünü yapabilirim. Ne kadar canavar olabileceğimi öğrenmek istemiyorsan Zadriel'i ve beni rahat bırak."

Andras'ın beyaz pantolonuna ve Mora'nın elbisesine kan bulaşmıştı ama kıpkırmızı sıçramalar ona çok yakışmıştı. "Sana bir tavsiye," dedi alçak sesle gülerek. "Thalias'a iyi bak." Mora boştaki eliyle Andras'ın kravatını tuttu ve Andras ona yaslanana kadar çekti. Başını onun üzerinde sallanırken

"Yoksa sen de Dother gibi uyandığında yarattığın canavarın kalbini göğsünden söküp aldığını görürsün."

Duman kemiği keserken, Mora elini sarsarak Andras'ın bileğini kurtardı. Andras'ın yanağını iki kez okşamak için kullanmadan önce bileğini avucunun içinde çevirdi. "Aferin oğlum," diye alay etti.

Andras'ı kenara iten Mora, onun çiğ, kopmuş bileğine baktı. Su toplamış ve sızıntı yapmıştı. Ve umarım korkunç derecede acı vericiydi. Ödülünü kesesine soktu ve onun kanını nasıl kullanacağını hayal ederken gülümsedi. Zadriel aklındaki şeyden memnun olacak mıydı?

Mora başını geriye eğdi ve derin, tatmin edici bir nefes aldı, sonra ayağa kalktı.

Andras'tan almak istediği bir şey daha vardı.

O fildişi masaya doğru yürürken Andras yerde oturuyordu, taş suratlı ve göğsünün inip kalkması dışında kıpırtısızdı. Hareket edebilmesi için saatler geçmesi gerekiyordu. Tanrılara şükürler olsun. Mora, Dother'in günlüğünün çatlamış derisine çok uzun süre baktı, parmakları iki yanında kıvrıldı. Ona dokunmak istemiyordu. Ondan bir parça tutmak. Ama Andras'ın elinde bırakılamayacak kadar çok sır içeriyordu. Bilmesi gerekebilecek sırlar... Bilmek *istiyor* muydu?

Mora onu masanın üzerinden alırken düşünmek için kendine bir an bile vermedi. Ellerinde yanlıs hissediyordu. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken, yarı yarıya onu alevlerine yedirmeyi düşündü. Belki bir gün.

Kendini sisin ruhani kucağına bırakmadan önce Mora arkasına baktı. Thalias'ı kafesleyen yaldızlı biblo ateş ışığında parladı ve göğsündeki canavar kükredi. Dişlerini gösterdi, parlayan kehribar rengi bakışları son bir kez Andras'ın üzerinde sabitlendi.

"Andras," diye mırıldandı, kan kölesinin emri sesinde yankılanıyordu. "Artık çılgılık atmak için iznim var."

Malikânedden uçarken Mora'nın kulaklarında acı dolu körüklerin şarkısı hoş bir şekilde çınladı.

BÖLÜM 73

Thalias

Thalias'ın kafatası çarpıyor, acısı kalbiyle birlikte zonkluyordu. Deneyssel bir nefes aldı, ciğerlerini doldurabildiği için rahatlamıştı ama hâlâ ağrıyorlardı. İyileşiyor olması gerekmiyor muydu? Yoksa Andras'ın büyüleri duvarları bunu da mı engelliyordu?

Thalias, insanın aşağılık duygusunu dağıtmak için mükemmel bir şekilde cilalanmış, tertemiz, beyaz bir oda yerine altınla çevriliydi. Altın o kadar parlaktı ki gözleri yaşardı. Altındaki zemin sertti ve tavan sivri bir kubbe şeklinde yükseliyordu, yapı sanki... yapraklardan inşa edilmiş gibi sivrilmişti.

İmkânsızdı.

Topukları üzerinde dönerken ne pencere, ne kapı, ne de kaçış yolu buldu. Arcadia'nın çalınmış parçalarının bir araya getirilmesinden ve Ruh'unu bütünüyle yutmak için büyülenmesinden başka bir şey yoktu.

Bir Buçukluk bunu nasıl başarabilirdi? Yüzük olmalı.

Bir şeyler değişti ve Thalias Arcadia'nın fısıltılarını hissetti. Nasıl olduğunu anlayamıyordu ama sağır edici sessizliği bastırıyordu ve bu hissi memnuniyetle karşıladı. Gözlerini kapattı. Tanıdık kucağa doğru eğildi. Göğsünde bir sıcaklık yayıldı ve soluduğunda neredeyse taze, topraksı havanın tadını alabiliyordu. Ta ki keskin duman dilini zehirleyene kadar.

Thalias durdu, gözlerinin ardında alevlerin yandığı görüntüler belirdi. Rahatlamak için Arcadia'ya uzandı ama... bir şeyler ters gidiyordu. Burası Orman değildi.

Thalias biliyordu. Bir hayalet gibi hissediyordu - soğuk dokunuşu vücudunun içinden geçip her tarafını sarmıştı.

"Merhaba Thalias," dedi arkasından yumuşak, kadınsı bir ses.

Thalias'ı hüzünlü, altın rengi gözler ve gergin, neşesiz bir gülümseme karşıladı. Uzun, ipeksi siyah saçları beline kadar iniyor, kulaklarının narin uçları saç tellerinin arasından dışarı çıkıyordu.

Onu tanı mıyordu... ama oğluna çok benziyordu. "Vehsa?"

EPİLOG

Mora

Cennet'in üzerine kara bir bulut çöktü, tarlaların arasından geçerek yollardaki toprağı karıştırdı. Hayvanlar otlaklarının uzak köşelerine kaçıştı ve köylüler en yakın binalara koşarken çığlıklar duyuldu. Mora içten içe güldü. Sanki bir kapı onu durdurabilirmiş gibi.

Neyse ki onlar için evleri ayakta kalmaya devam edecekti. Bir yanı her yapıyı yıkmak, köyü ağlatana kadar parçalamak için yanıp tutuşuyordu. Ta ki Dothers'ın ona ve Zadriel'e yaşattığı acının her zerresini hissedene kadar. Ama Zadriel'in merhamet dilemesi aklını kurcalıyordu. Onun için Eden hayatta kalacaktı.

Çok geçmeden tanıdık bir kapı buldu, kahverengi boyası saldırısına karşı soyulmuştu. Çatlağın altından geçerek mutfığa daldı. Aynı kıvrımlı sırtlara ve kollara sahip yeni ahşap sandalyeler, eşleşen bir masanın etrafında oturuyordu, ancak Mora onlara çarptığında paramparça oldular, bir kıymık yağmuru ve çıra yere çarptı.

Mora sıkışık kilerden Zadriel'in odasına doğru döndü. Nane ve yaz yağmuru kokuları havada asılı duruyordu ve kendini hafiflemiş hissetmekten başka bir şey yapamıyordu. Tanrım, onu özlemişti. Onun için yanıp tutuşuyordu. Kafasındaki şüpheden ve kalbindeki acıdan nefret ediyordu. Boşlukta dönen Mora, Andras'ın raflarındaki eşyalarla birlikte Zadriel'in eşyalarını da ruhani kucağına çekti. Zadriel'in

Kan şişelerinin ve sprite şişelerinin şingirtısı ve perinin gıcirtısı onu içten içe gülümsetti.

Mora mutfaktan hızla geri döndü ve Andras'ın odasına daldı. Sirtında şiddetli bir rüzgâr esiyor, Andras'ın geniş yatağındaki siyah çarşafları yırtıyor, kâğıtlar havada dönüyordu.

Bir obsidyen seli yere indi ve kehribar rengi gözlerinde öfke parlayan Mora'yı ortaya çıkarmak için geri çekildi. Arkasından dumanlar yükseliyor, çaldığı malları tutuyordu. Mora buklelerini yüzünden uzaklaştırarak bir parşömen ve tüy kalem aradı. Onları yerde, devrilmiş bir kavanoz mürekkeple birlikte buldu; siyah sıvı yavaşça Andras'ın pelüş beyaz halısını kaplıyordu. Mora homurdandı. Hiç mutlu olmayacaktı. Parmaklarını kesesinin üzerinde gezdirdi ve sessizce güldü. Pek çok şeyden mutlu olmazdı.

Mora not yazmayalı yıllar olmuştu ama derslerini iyi hatırlıyordu; her mektup zarıftı, kraliyete yakışırdı. Alaycılığa katkıda bulunsun. Çarşafı katlayıp yatağın üzerine özenle yerleştirdikten sonra üzerine boş bir kan şişesi bıraktı.

Mutfağa doğru yürürken Mora elini duvar boyunca, ince perdelerin arasından ve tezgâhın üzerinden geçirdi. Alevler parmaklarının izini takip ederek kulübeyi cehenneme çevirdi.

Dışarı çıktığında Mora yaz sonu havasını, köz ve kükürtün daha da güzelleştirdiği taze kokuyu içine çekti. Andras'ın evi yıkılırken eski bir şarkı mırıldandı. Ona çoktan geçmiş bir zamanı hatırlatan bir şarkı. Ona annesini düşündüren bir şarkı.

Duman çok çabuk dağıldı. Geriye yanmış bir odun yığını, Andras'ın yatağı ve Mora'nın mesajı kalmıştı.

Göğsünde kabaran birçok duyguyla bir an oyalandı. Ama güneş ufukta gezinirken, dumana karıştı ve Arcadia'ya doğru koşmaya başladı, küller arkasında havada dönüyordu.

Andras'ın onun için planları vardı. Hepsi için. Ama Mora'nın kendi planları vardı. Onun felaketi olacaktı. Onun sonu.

BONUS BÖLÜM

Daha fazla Mora ve Zadriel'e mi ihtiyacınız var? Zadriel'in 1. Bölümde Frederick'in bahçesinde Mora'yı fark ettiği anın onun bakış açısından anlatıldığı özel alternatif POV sahnesini indirin. [Şimdi İndirin](#).

TEŞEKKÜRLER

Tanrım, nereden başlasam ki? Mora ve Zadriel'in hikayesini hazırlarken bir şekilde yanımda olan her bir ruh için çok minnettar hissediyorum - eminim bir teşekkür kitabı yazabilirim! Ama bunu kısa ve tatlı tutmak için elimden geleni yapacağım.

İnanılmaz beta okuyucularıma, Dilek'in hak ettiği her şeyi yapmama yardımcı olurken en iyi amigolar oldukları için teşekkür ederim. Daha harika bir ekip isteyemezdim!

ARC okuyucularıma, Wish'e daldığınız ve bu ilk yazara bir şans verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Heyecanınız, coşkunuz, yorumlarınız, her şey demek ve tahmin ettiğinizden daha büyük bir etkiye sahip. Wish'e dünyaya en inanılmaz karşılamayı yaptınız ve sonsuza dek minnettarım.

Sokak ekibime, Şişenin Bekçileri'ne - sizi hala unutamıyorum! İlk kitabımı tanıtmama yardım etmeye karar verdiğinizde çoğunuz Wish'i okumamıştınız. Siz muhteşem ruhların bana bir şans vermesi ve muhteşem, pozitif enerjinizi ekibe getirmeye karar vermeniz en güzel şey ve yanımda olduğunuz için gerçekten çok minnettarım.

Duyarlı okuyucularım Ritika ve Lwazi'ye, çalışmalarınızın ne kadar önemli olduğunu ve Wish'in olması gerektiği gibi olmasına yardımcı olmak için yaptığınız her şey için ne kadar minnettar olduğumu yeterince vurgulayamam.

New Ink Kitap Hizmetleri'nden editörüm, bölüm çizerim ve harita tasarımcım Whitney, sana tapıyorum. Sözlerimi bir şekilde alıp sanatsal yeteneğinle gerçeğe dönüştürdüğün için teşekkür ederim. Ayrıca, Wish'e yazılı kelime bilginle verdiğin cila her şeydir.

Düzeltenim Veerie Edits'ten Vanessa'ya, sen bir sevgilisin! Wish'in ışıldamasını sağladığın, ona ihtiyacı olan son dokunuşları yaptığın ve evrendeki en tatlı insanlardan biri olduğun için teşekkür ederim.

Hey Gigi Creatives'den kapak tasarımcım Gigi'ye, sen benim kahramanımsın! Bu kapağı asla unutamayacağım. Asla. Vizyonumu aldığın ve en çılgın hayallerimin ötesinde bir kapakla hayata geçirdiğin için teşekkür ederim!

Adrien'e, aşkım. Hayat yolculuğumda yanımda olduğun için sonsuza dek minnettarım ve bildiğin gibi, seni bir sonrakinde ve daha sonrakilerde de bulmayı planlıyorum. Tüm hayallerimi cesaretlendirdiğin ve desteklediğin için, Wish hakkında durmadan konuşmamı dinlediğin için, her şeyi okuduğun, bölümleri analiz ettiğin ve beynini kurcalamama izin verdiğin için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız kaybolurdum. Seni çok seviyorum ve daha iyi bir ortak isteyemezdim. Kendin olduğun ve benim olduğun için teşekkür ederim.

Annem ve babam Anne ve Louis'e, kaprisli ruhumu besledikleri için teşekkür ederim. Hayal gücümü teşvik ettiğiniz ve tüm hikayelerimi dinlediğiniz için. Beni maceralara sürüklediğiniz ve çocukluğumu doğa, kitaplar, müzik ve sanatla doldurduğunuz için. Ve en önemlisi, bana olan sonsuz inancınız için teşekkür ederim. Hayallerimden hiçbir zaman şüphe etmediniz ve sevginiz ve teşvikiniz sayesinde pek çok şeyi başardım. Bu yazarlık yolculuğu boyunca bana verdiğiniz tüm destek dünyalara bedel. Daha iyi ebeveynler isteyemezdim ve ikinizi de tüm kalbimle seviyorum.

Melani, Amanda ve Breanna'ya, hepimize ablalarım olduğunuz için teşekkür ederim. Beni her zaman desteklediğiniz ve büyük anlarda (ve küçük anlarda - siz olmasaydınız küçük ben bunu nasıl başarırdım?) yanımda olduğunuz için hepimizi çok ama çok seviyorum. Bu yazarlık yolculuğu boyunca bana verdiğiniz destek her şey demek.

Kayınvalidem Ginette ve Bob'a, hayallerimin erkeğini yetiştirdikleri ve böylesine nazik, harika, destekleyici insanlar oldukları için teşekkür ederim. Hayatımı zenginleştiriyorsunuz ve size minnettarım.

Maryann'a, ilk günden beri bu konuda heyecanlı olduğun için teşekkür ederim. Ve Zadriel'i hemen gördüğün için teşekkür ederim. Onun için her şeyi yeniden yapılandırmaya değerdi, değil mi? Tüm desteğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Sizi çok seviyorum!

Jaclyn'e, seni çok seviyorum ve sana tapıyorum! Ve arkadaş olduğumuz için sonsuza dek minnettarım. Yardımlarınız, cesaretlendirmeleriniz ve tüm kahkahalarınız için teşekkür ederim. Her şey için! Tanrılara (Von) şükürler olsun ki birbirimizi bulduk. *Ay ile Gece Arasında'yı* elimde tuttuğum için çok heyecanlıyım ve bir gün tüm kitaplığımı sana adayacağımı biliyorum.

Tracy'ye, biliyorum ki sen de bu konuda çok heyecanlıydın! Umarım seni ne kadar özlediğimi biliyordur. Sonsuza dek kalbimdesin ve her zaman

birlikte geçirdiğimiz zamanın değerini bilelim.

Rachel'a, en tatlı, en destekleyici ruh olduğun için teşekkür ederim. Sen bir cevhersin ve sana tapıyorum!

Haydn, Celaena, Angela, Juno, Jess ve Hope'a, bu yolculuk beni size getirdiği için sonsuza dek mutluyum. Hepiniz çok yetenekli yazarlar ve güzel insanlarsınız. Dostluğunuz benim için dünyalara bedel ve hepinizi çok seviyorum.

Stephanie Leblanc, Alannah Russell, Caitlin Tarr, Mary Bordage, Haven Greenlaw, Kaitlyn Hillebrand, Courtney Mussatt, Alexis Hrinik, Siara Manning ve eminim atladığım ve listeye almadığım için kendime kızacağım pek çok kişiye teşekkür ederim. Hepiniz bana pek çok şekilde yardımcı oldunuz ve destek verdiniz. Size ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz!

Aileme ve arkadaşlarıma, bu kadar çok sevgiyle çevrili olduğum için çok şanslıyım! Hayatımın bir parçası olduğunuz ve bu macera boyunca paylaştığınız her teşvik sözcüğü için teşekkür ederim.

Ve sana, sevgili okuyucu, teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Bu hayalim siz olmadan gerçekleşemezdi. İster ilk teaser'ından beri Wish'i heyecanla bekliyor olun, ister şu anda katılıyor olun, bu ilk yazara bir şans verdiğiniz ve Mora ile Zadriel'in hikayesine daldığınız için teşekkür ederim.

Dilek siz olmasaydınız gerçekleşemezdi. Kalbimin derinliklerinden hepinize çok teşekkür ederim.

Sevgi
ler,
Sara

YAZAR HAKKINDA

Sara Flanagan ormanda koşarak ve okyanusta yüzerek büyümüştür. Kitaplarına yansıyan ya da yansımayan hafif bir çikolata takıntısı var. İyi bir hikâyeye bayılan Sara, bu hikâyeleri romanlarda, oyunlarda ve müzikte tüketmekten mutluluk duyuyor. Yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda onu doğada vakit geçirirken, gitar çalarken, oyun oynarken ya da resim yaparken bulabilirsiniz. O

Harika kocası Adrien ve sevimli kedileri Kiwi ile birlikte Kanada Maritimes'da yaşıyor.

Sara, karanlık temalar ve bolca baharat içeren fantastik romantizm yazıyor. Ahlaki açıdan gri karakterleri keşfetmeyi ve heyecan verici olay örgüsü kıvrımlarını ve yıkıcı ifşaları örmeyi seviyor. Kitaplarını okurken onunla birlikte gülmeniz, öfkelenmeniz, ağlamanız ve ayaklarınızı tekmelemeniz onun en büyük umudu.

Wish'e taktınız ve daha fazlası için ölüyor musunuz? Güncel kalın ve Sara ile buradan bağlantı kurun:

[instagram.com/saraflanaganbooks](https://www.instagram.com/saraflanaganbooks)

[tiktok.com/@saraflanaganbooks](https://www.tiktok.com/@saraflanaganbooks)

[facebook.com/saraflanaganbooks](https://www.facebook.com/saraflanaganbooks)

saraflanaganbooks.com

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Sonsöz](#)

[Bonus Bölüm](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

